

VYBRANÁ POSELSTVÍ

*ze spisů
Ellen G. Whiteové*

Svazek druhý

Důležité a stále aktuální rady vybrané z článků publikovaných v časopisech, z rukopisných poznámek, a z některých cenných pojednání a traktátů, které byly již dávno rozebrány.

Pouze pro vnitřní potřebu církve

O B S A H

Oddíl I. FANATISMUS A BLUDNÁ UČENÍ	
1. Varování před senzacechtivým učením a náboženstvím citů...	13
2. Dřívější fanatismus se bude opakovat	25
3. Učení o „svatém těle“	31
4. Varování před falešným tvrzením o vedení Ducha	40
5. Zázraky nejsou důkazem Boží přízně	48
6. Co nás ochrání před klamem	56
Oddíl II. PODVODNÁ A PODVRATNÁ Hnutí	
7. Boží pověřenci	63
8. Setkání s tvrzením falešných proroků	72
9. Znaky lživého učení	80
9. Vidění Anny Phollipsově	85
10. Být na stráží	96
11. Tři andělé a jiný anděl	101
Oddíl III. NEMOUDRÁ SPOLČOVÁNÍ	
12. Mají být křesťané členy tajných společností?	121
13. Vyhýbat se konfliktům s dělníky	141
Oddíl IV. RADY PRACOVNÍKUM	
15. Všichni budou varováni	147
16. Život Kristův a život náš	154
17. Jednota a zbožnost	158
18. Naléhavá prosba k D.M.Canrightovi	162
Oddíl V. ODMĚŇOVÁNÍ NAŠICH PRACOVNÍKU	
19. Podobenství	173
20. Hlavní zásady odměňování pracovníků	179
21. Pracovníci v našich ústavech	190
22. Finanční podpora pracovníkům pro získání kvalifikace	208
23. Rada tomu, kdo z finančních důvodů zamýšlel opustit	210
Oddíl VI. ÚTĚCHA A POVZBUZENÍ	
24. Slovo k těm, kdo jsou v pokročilém věku	221
25. Pevná mysl v soužení	233
26. Jistota pro ty, kdo hledí smrti do tváře	246
27. Opuštění	257
Oddíl VII. UŽÍVÁNÍ LÉČIVÝCH PROSTŘEDKU.....	275
28. O užívání léků	279
29. Užívání léků	286
30. Léky užívané Ellen G. Whiteovou	292
31. Osobní zkušenosti	304

Oddíl VIII. VŠEOBECNÉ RADY

32. Jaký postoj zaujmout při modlitbě	311
33. „Žádné jiné bohy mimo mne“	317
34. Užitečné zaměstnání je lepší než hry.....	321
35. Máme svá rozhodování ponechat náhodě	325
36. Opatření pro případ nouze	329
37. Staří lidé bez domova	331
38. Otázka vojenské služby	332
39. Rada k volbám	336
40. O pěstování chmele, tabáku a vepřů	338
41. Rady k určitým situacím v manželství	339
42. Rada týkající se vzájemných sňatků	343
43. Zázračné uzdravení	345
44. Nebezpečí léčení hypnosou	349
45. Výzva k životu na venkově.....	354
46. Vede je Boží prozřetelnost	360

Oddíl IX. KONEC SE BLÍŽÍ

47. Příprava pro rozhodující chvíli	367
48. Potřebujeme očistit svá srdce	376
49. Lid zvláštní má také zvláštní jméno	384
50. Sloupy naší víry	387
51. Věrní nebo nevěrní	392
52. Vítězná církev	396
53. Poslední poselství Generální konferenci	398

DODATEK I. – NEMOC A JEJÍ PŘÍČINY

Kapitola 1	411
Kapitola 2	420
Kapitola 3	441
Kapitola 4	455
Kapitola 5	465
Kapitola 6	473

DODATEK II. ČEHO JE TŘEBA DBÁT PŘI VÝBĚRU ŽIVOTN.DRUHA 481

DODATEK III. – VŠICHNI LIDÉ JSOU BRATŘI..... 485

Slovo ke čtenáři

(9) Tento svazek i s první knihou „Vybraných poselství“ vyplňuje určitou mezeru, a to tím, že nám poskytuje jisté rady, které vyšly v článcích, různých dokumentech a letácích. Jsou zde uvedeny v tom pořadí, jak za sebou vycházely.

Protože je tato kniha už trvalou součástí běžně používané literatury Ducha prorockého, je zahrnuta do nového „Indexu ke spisům Ellen G. Whiteové“. Vysvětlení o sestavení a účelu „Vybraných poselství“ je podáno ve „Slovu ke čtenáři“ v první knize a proto není nutné, abychom je zde znovu opakovali.

Rady z tohoto svazku budou zvláště cenné pro adventisty sedmého dne, protože je připraví na to, aby mohli jako ostatky církve odolávat satanovým útokům v podobě fanatismu, falešného učení a mylných i podvrtných hnutí. V některých případech jsou rady uváděny ve formě zvláštních instrukcí, které patří jednotlivcům, ovšem zabývají se podobnými otázkami, které se určitě vyskytnou před závěrem dějin. Některé z těchto materiálů pomohou odvrátit neštěstí, které hrozí církvi jako celku. Jiné všeobecné rady řeší takové otázky, jako např. neuvážené spolčování pracovníků a rozlišení pravého a falešného uzdravování.

(10) Každý jistě ocení část VII, „Použití léčivých prostředků“. Články, které se v této části nacházejí, byly vybrány z pramenů E.G.Whiteové a poslouží tomu čtenáři, který se zabývá otázkou užívání léků.

Svazek končí cennými dodatky. První z nich je souborem šesti kapitol z článků „Nemoc a její příčiny“, které napsala paní Whiteová a původně byly publikovány v šesti číslech časopisu „Health, or How to Live“.

Ve vydáních po roce 1967 vychází dodatek s dalšími dvěma články: „Důležité faktory při vybírání životního partnera“ a „Společné bratrství lidstva“, o které je velký zájem, protože vychází v mnoha jazycích v zámořských zemích.

Upozorňujeme čtenáře, aby si přečetli úvod ke každé části tohoto nového svazku, zvláště k části VII a Dodatku I.

V první knize „Vybraných poselství“ bylo ve „Slovu ke čtenáři“ zdůrazněno, že jednotlivé části na sebe příliš nenavazují, ale přesto se nacházejí v těchto svazcích, protože se naskytla vhodná příležitost ke jejich vydání.

Ke konci tohoto svazku byla velmi vhodně zařazena část „Konec se blíží“. Obsahuje mnoho zvláštních poselství, která posilují důvěru ve vítězství církve. Mezi nimi jsou i dvě poselství paní Whiteové pro Generální konferenci, která se konala za jejího života.

Upřímně si přejeme, aby tento svazek „Vybraných poselství“ povzbudil adventní rodinu při putování na posledním úseku cesty do Božího města.

Výbor pro vydávání spisů Ellen G. White

(11)

Oddíl I.

FANATISMUS A BLUDNÁ UČENÍ

(12) *Úvod*

Církev adventistů sedmého dne je vedena k tomu, aby v nastávajících konfliktech dbala na prorocství, protože satan neúnavně bojuje proti těm, kteří „ostříhají přikázání Boží, a mají svědectví Ježíše Krista“. Velký protivník ví, že když se mu podaří svést adventisty sedmého dne, překazí určitě Boží záměry. Jeho útoky jsou zákeřné a jsou takového druhu, že vedou muže a ženy k tomu, aby uvěřili lži.

Je pozoruhodné, že adventní hnutí ve svých počátcích neobsahovalo žádné známky fanatismu a extrémů, a hrobě fanatismu dokázalo čelit. Jedním z prvních úkolů paní Whiteové bylo bojovat proti této hrozbě zvenčí Slovem Božím. Po celých sedmdesát let své kazatelské služby byla znovu a znovu vyzývána, aby čelila fanatického učení v jakékoliv podobě. Mnohá varování, že fanatismus se bude opakovat, jsou pro církev výstrahou před nebezpečími, které jí hrozí. Rady Božího posla, který se zabýval různými typy fanatismu a emociálního náboženství, jsou nyní pro ochranu Božího lidu velmi důležité.

Napomenutí z tohoto oddílu doplňují varování obsažená v dřívějších knihách E.G.Whiteové. Ke sloučení obou pramenů došlo v roce 1933, aby se mohlo čelit kritické situaci, která vznikla při jedné místní konferenci. Tento materiál byl úspěšně rozšířen a církvi dobře posloužil. Členové výboru pro vydávání díla E.G.Whiteové jsou rádi, že tyto důležité rady mohou nyní předložit v konečné formě.

Oddíl končí různými výklady o falešné moci, která činí zázraky a pak tou myšlenkou, že při dokazování skutečné pravdy mají zázraky jen relativní význam. Tyto rady mají nyní velkou cenu a jejich význam bude vzrůstat, protože se blížíme k posledním dnům na této zemi, kdy se satan bude neustále jedním pokusem za druhým snažit oklamat vyvolené. - VYDAVATELÉ.

(13)

1. VAROVÁNÍ PŘED SENZACEHTIVÝM UČENÍM A NÁBOŽENSTVÍM CITU

Nebezpečí spekulativních nápadů

Blíží se doba, kdy bude Boží lid utlačován, ale to neznamená, že mu to máme neustále připomínat a trápit lidi tím, že budou mít soužení neustále před očima. Mezi Božím lidem se projeví strach; ale správně představena přítomná pravda nevyvolává strach. To může být výsledkem jen toho, že člověk přítomnou pravdu odmítne.

Kazatelé by si neměli myslet, že mají určité pokrokové myšlenky a že pokud je všichni nepřijmou, budou zatraceni, a spasení budou pak zcela jiní lidé. Satan dosáhne cíle dvěma způsoby: Jednak tím, že lidé budou chtít být něco víc, než Kristus a budou konat práci, kterou jim Kristus nikdy nesvěřil, pak ale také tím, když budou setrvávat v laodicejském stavu s pocitem, že jsou bohatí, že stále bohatnou a že nic nepotřebují. Obě tyto skupiny lidí jsou kamenem úrazu.

Někteří horlivci, kteří se snaží vynaložit veškerou energii na to, aby byli originální, udělali velkou chybu. Snaží se ukázat lidem něco úžasného, nádherného a strhujícího, něco, o čem si myslí, že jiní to nevidí a nechápu; ovšem často ani oni sami nevědí, o čem mluví. Spekulují o Božím (14) Slově a zastávají myšlenky, které vůbec nepomáhají ani jim samotným, ani sborům. V dané chvíli snad probudí obrazotvornost, ale když začnou lidé na tyto ideje přesně reagovat, pak se ukáže, že právě tyto nové ideje jsou překážkou. Víra se spojila s fantazií a jejich názory mohou

zavádět myšlení nesprávným směrem. Lidská mysl se má zabývat jasnými a prostými výklady bible. Hloubání nad nejasně podávanými myšlenkami je nebezpečné. - Nedatovaný MS 111.

Nebezpečí, které hrozí sborům, spočívá v tom, že právě v době, kdy budou potřebovat nejvíce duchovních sil, budou do nich vnášeny nové a neznámé věci, které jen matou lidské myšlení a vůbec je neposilují. Je potřeba, abychom jasně rozlišovali skutečnou pravdu do nových a neznámých myšlenek a nespojovali se s poselstvím, které je určené pro tuto dobu. Musíme dát přednost těm poselstvím, které jsme dostali v Božím Slově a jsou určena pro svět. - An Appeal for Canvassers, pp. 1,2.

Kouzlo nových teorií

Mezi ostatek Božího lidu proniknou všechny fáze fanatismu a klamných teorií, o nichž se tvrdí, že jsou pravdivé. Tyto teorie naplní mysl věřících klamnými city, které však nemají s pravdou pro tuto dobu nic společného. Každý, kdo se domnívá, že může začít dílo, které dobude svět, silou svých vlastních vymyšlených závěrů, svým intelektem spojeným s vědou nebo domnělými znalostmi, zjistí, že leží v troskách vlastních úvah a jasně také pochopí, proč.....

Pán mi ukázal, že povstanou lidé, kteří budou hlásat zvrácené věci. Oni už teď dělají a mluví takové věci, které Bůh nikdy nezjevil, stavějí posvátnou pravdu na stejnou úroveň s běžnými věcmi. Mnozí se budou rozhodovat podle domyšlivých a ješitných lidí, kteří dělají velké omyly, a ne podle pravdy. Vymyslí si měřítko pravdy, které v podstatě žádnými měřítky nejsou, a když by měli dát (15) přednost pravým normám, klidně je postaví na stejnou úroveň s těmi vymyšlenými, které nemají žádnou hodnotu. Ale naše nitro musí bystře rozeznat posvátné od obyčejného, a to pomocí nebeského posvěcení, protože bludy mají za úkol zmást pravou víru a zdravý úsudek a změnit velkolepou pravdu, která má za úkol ukázat, co je této době skutečně dobré.....

Ještě nikdy neexistovala doba, kdy byla pravda více zkreslována, podceňována a pošpiňována zvrácenými spory lidí, než v těchto posledních dnech. Lidé sami vznesli do církve spoustu nejrůznějších bludů, které představují jako něco, co je pro ně nevyhnutelné. Věřící se nechají okouzlit nějakou neznámou novou věcí a nemají dost zkušeností proto, aby rozpoznali pravou povahu těch idejí, které lidé považují za „něco“. Ovšem pokládat nějakou myšlenku za významnou a spojovat jí s Božím Slovem, to ještě neznamená, že se jedná o pravdu. Ach, jak silně to svědčí o nízké zbožnosti sborů.

Lidé, kteří chtějí přijít s něčím originálním, si budou vymýšlet nové a nezvyklé věci. Bez uvážení budou spoléhat na tyto nespolehlivé teorie, které byly různě pospojovány jako nějaké precizní učení, a budou je předkládat jako otázku života a smrti. - Letter 136a, 1898.

Potřeba jasného rozlišování

Když se blížíme době, kdy duchovní mocnosti a bezbožnost budou bojovat proti pravdě na posvátných návrších, kdy satanova podvodná moc bude tak veliká, že kdyby to bylo možné, oklame i samotné vyvolené - musíme nechat zbystřit svůj duchovní zrak božským osvětlením, abychom mohli rozpoznat ducha, který je od Boha a který je od satana. Abychom mohli pro tuto dobu dokončit závěrečné dílo, musí se spojit naše lidská snaha s Boží moci.

Kristus mluvil symbolicky o Božím Duchu jako o větru. Tak jak vítr věje, kam chce a my nemůžeme říci, odkud přichází a kam jde, tak je to i s Božím Duchem. Nevíme skrze koho se projeví.

(16) Nejsou to má slova, když řeknu, Boží Duch nebude působit na ty, kteří už prožili den své zkoušky a vhodné příležitosti a nerozpoznali Boží hlas nebo nedocenili pohyb jeho Ducha. Tisíce lidí pak uvidí a poznají pravdu v poslední chvíli.

„Aj, dnové jdou, dí Hospodin, že postihati bude orač žence a ten, kdož tlačí hrozny, rozsévače“ (Am 9,13).

Tato obrácení lidí k pravdě nastanou tak rychle, že to církev překvapí a bude tím oslaveno pouze Boží jméno. - Letter 43, 1890.

Fanatismus se projeví v našem středu

Fanatismus se projeví přímo mezi námi. Podvody, které se objeví, budou takového druhu, že kdyby to jen bylo možné, oklamaly by i samotné vyvolené. Kdybychom mohli hned rozpoznat nedůslednost a nepravdivost těchto projevů, nepotřebovali bychom slov velkého Učitele. Varuji před tím proto, že vzniknou mnohá nebezpečí.

Důvod, proč upozorňuji na nebezpečí, je ten, že skrze osvětlení Božího Ducha mohu vidět to, co moji bratři nepostřehnou. Snad ani není výslovně nutné, abych ukazovala na všechny tyto zvláštní fáze bludů, před nimiž se budou muset bránit. Myslím, že stačí, když vám řeknu, buďte opatrní a jako věrní strážcové ochraňujte Boží lid před nekritickým přijímáním všeho, co o sobě tvrdí, že pochází od Pána. Budeme-li pracovat tak, aby byli lidé vnitřně zapálení, budeme mít vše, co potřebujeme, a možná i víc, než budeme moci zvládnout. „Každé slovo Boží“, klidně a srozumitelně. Nesmíme vidět svůj úkol v tom, že budeme působit rozruch.

(17) Zdravé nadšení může vytvářet jen svatý Boží duch. Nechte působit Boha, a vy tiše kráčejte před ním - v bdělosti, v očekávání, na modlitbě a při tom stále hledět na Ježíše, aby vás vedl vzácný Duch, který je světlem i životem. - Letter, 68, 1894.

Konec je blízko. Synové světla mají pracovat s opravdovou a vytrvalou horlivostí, aby vedli jiné k přípravě na tu velkou událost, která je před námi. Když lidé dovolí Duchu svatému, aby působil na jejich srdce, pak budou schopni ubránit se i před satanem. Neustále se budou dívat zvláštní věci, které budou chtít uvádět Boží lid do falešného vzrušení, náboženských oživení a do podivných programů. Kéž Boží lid postupuje vpřed s upřeným pohledem jediné na Světlo a Život světa. Vězte, že vše, čemu říkáme, že je to světlo a pravda Božího Slova, je skutečně světlem a pravdou, je to moudrost, která vyzáhuje z Boha, není to napodobování lstivých satanových triků. Světlo Boží moudrosti bude sloužit každému věrnému člověku jako světlo na světě. - Letter 45, 1899.

Cit nemá být největší autoritou

Mnohá pravda je smíchána s bludem, který se přijímá v jeho krajním významu a který pak představují lidé vznětlivé povahy. Takový fanatismus pak vytlačí dobré snahy, které bratři představují pod dobrým vedením a ukázněně, a protože vedou k dokončení díla, váží si jich i sebe....

Je nebezpečí, že do fanatického hnutí budou zataženy nejen nevyrovnané povahy, nýbrž že tohoto vzrušení využijí i lstiví lidé, aby podpořili své vlastní sobecké cíle....

Mám naše bratry varovat, aby následovali svého Vůdce a nesnažili se utíkat před Ním. Žádnou práci teď nesmíme dělat ledabyle. Dejte si pozor, abyste neužívali silných výrazů, abyste nevedli nevyrovnané lidi k domněnce, že mají od Boha zázračné světlo. Člověk, který přináší lidem Boží poselství, se musí cvičit v dokonalém sebeovládání. Měl vždy myslet na to, že stezka opovážlivých domněnek leží vedle stezky víry....

I když jdete po dobré cestě, nikdy nedovolte, aby váš cit a vzrušení získaly vládu nad chladným rozumem, protože věci mohou najednou dostat rychlý spád. Ten, kdo jede velkou rychlostí, zjistí, že je to z mnoha důvodů nebezpečné. Nebude to asi dlouho trvat a odbočí ze správné cesty víry na vedlejší cestu.

(18) Cit by se nikdy neměl stát hlavním měřítkem. V oblasti zákonné je nebezpečí extrému, ale mimo zákon není už vůbec žádná správná cesta. Nebudeme-li pracovat pečlivě, opravdově a rozumně, nebudeme-li pořádně podporovat každou vznešenou myšlenku a zásadu, mnozí lidé tím nebudou zachráněni. -Letter 6a 1894. (Více o tom na orig.str. 90-92).

Poslušnost v protikladu ke vzrušení nebo vytržení

V našich řadách hrozí nebezpečí od těch, kteří se mýlí v otázce přijetí Ducha Svatého. Mnozí se domnívají, že důkazem o přítomnosti Ducha svatého je citové vzrušení nebo vytržení. Je nebezpečí, že nepochopíme, co to znamená správný pocit a že ztratí pro nás význam Kristova slova: „Učíte je zachovávat všecko, což jsem koli přikázal vám“ (Mt 28,20). Je nebezpečí, že nové myšlenky a pověřivé představy nahradí bibli. Vzkažte našim lidem, aby se nesnažili zavádět něco, co nebylo zjeveno ve Slově. Držte se v blízkosti Krista.“

Nezapomeňme, že pravda, kterou nám Kristus přikázal kázat všem národům, pokolením a jazykům i lidem, je potvrzeno Duchem svatým. V tom spočívá Boží plán práce. Kristus je tou mocí,

kteřá potvrzuje Boží Slovo, které vede muže a ženy skřze obráćení k pravdě, rozumné víře a vede je k ochotě dělat vše, co jim přikázal. Člověk, jako viditelný nástroj, má Boží Slovo kázat a Pán Ježíš, jako neviditelný činitel, má svým Duchem dát Slovu účinnost a sílu. - Letter 105, 1900.

Volání po dřívějším způsobu kázání

Mezi kazateli pronikly nové metody. Mají tendenci považovat za vzor jiné cířkve, přičemž (19) neznají prostotu a pokoru. Mladí kazatelé se snaží být originální a zavádějí do své práce nové plány a myšlenky. Někteří pořádají shromáždění na způsob kampaně a přivolají tak do sboru spoustu lidí. Když však vzrušení pomine, ptáme se, kde jsou ti nově obráćení lidé? Nevidíme ani pokání ani vyznání hříchů. Hříšník je požádán, aby uvěřil v Krista a přijal Jej bez ohledu na svůj minulý život hříchů a vzpoury. Jejich srdce není zlomeno. Nevidíme žádnou kajícnost. Tito domněle obráćení nepadli na skálu, Ježíše Krista.

Jediný způsob, jakým bychom měli tuto práci konat nám ukazují spisy Starého a Nového Zákona. Čiňte pokání, čiňte pokání, čiňte pokání, tak kázal Jan Křtitel na poušti. Rovněž i Kristus kázal: „Nebudete-li pokání činiti, všichni též zahynete“ (Lk 13,5). Také apoštolům přikázal, aby všude kázali, že lidé mají činit pokání.

Pán očekává od svých služebníků, aby kázali to staré evangelium, o lítosti nad hříchem, o pokání a vyznání hříchů. Potřebujeme starý způsob kázání, starodávné zvyky židovských otců a matek. Na hříšníka musíme působit vytrvale, opravdově, moudře, pokud nepozná, že je přestupníkem Božího zákona a dokud nebude činit před Bohem pokání a neuvěří v Pána Ježíše Krista. - Nedatovaný MS 111.

Chladný formalismus nebo fanatismus

Mnohým se bude zdát, že pod pravou Boží mocí je formálnost, světská moudrost, opatřnost a politika, ale když ji přijmeme, bude nám překážet, bude bránit Božímu světlu, aby proniklo k lidem ve formě varování, výtky, či rady.

Satan používá svou veškerou moc k tomu, aby odváděl lidi od trojandělského poselství, které máme naléhavě kázat. Jestliže satan pozná, že Pán svému lidu žehná a připravuje jej na to, aby rozpoznal jeho podvody, použije svou mistrovskou moc k tomu, aby lidi přivedl jak k fanatismu, tak ke chladnému formalismu, protože chce získat mnoho duší. Nyní nastává doba, kdy musíme být neustále pozorní. Bděte, uzavřete cestu satanovi tak, aby mezi vámi nemohl postoupit ani o krůček vpřed. (20)

Existují určité nebezpečí, proti nimž se musíme bránit z obou stran. Budou nezkušení jednotlivci, kteří jsou ve víře nováčky a budou potřebovat před sebou dobrý příklad, který by je posiloval. Někteří nepochopí správně učení o ospravedlnění z víry. Budou si je vykládat jednostranně.

Jiných se zmocní myšlenky, které nebyly správně představeny, budou ignorovat vnější znaky správného života a skutky jako takové.

Pravá víra působí vždy skřze lásku. Pohled na Golgatu vás nemůže vést k duševnímu klidu, k neplnění si svých povinností a ke spánku, ale vzbudit víru v Ježíše, víru, která bude aktivní a bude očišťovat nitro od bahna sobectví. Když se vírou chopíme Krista, naše práce teprve začíná. Každý člověk má nečisté a hříšné návyky, které musí statečně přemáhat. Od každého člověka se očekává, že bude bojovat boj víry. Jestliže někdo následuje Krista, nemůže jednat bezohledně, bezcitně a bez soucitu. Nemůže mluvit hrubě. Nemůže být plný okázalosti a domýšlivosti. Nemůže být panovačný ani nemůže tvrdě vytýkat a odsuzovat.

Laskavé jednání pramení z procesu víry. Náboženství bible představuje stálou práci. „Tak svět světlu vaše před lidmi, ať vidí skutky vaše dobré, a slaví Otce vašeho, kterýž jest v nebesích“ (Mt 5,16). Pracujte na svém spasení s bázní a chvěním, protože je to Bůh, který ve vás působí, že chcete i činite, co se mu líbí. Máme horlivě dělat dobré věci, dbejte tedy, abyste to dělali stále. A pravý Svědek říká: „Známe skutky tvé“ (Zj 2,2).

Je pravda, že naše horlivé činy nám ještě samy o sobě nezajišťují spasení, ale je také pravda, že víra, která nás spojuje s Kristem, nás vede k činnosti.

Ti, kteří nemíní dávat pozor na své nitro, denně zkoumat sama sebe, zda setrvávají v Boží (21) lásce, zda stojí v souladu se světlem, budou nutně povolovat satanovým radám a plnit jeho záměry.

Satan bude do našeho nitra vnikat pomocí malých klínů, které si však budou pro sebe dělat stále větší místo. Pak budou nakonec podvodné satanovy nápady pokládat za zvláštní Boží působení. MS 16, 1890.

Falešné představy o Božím požehnání

Mnozí lidé se stále cítí nejistými a trápí se, protože nevěří v Boha. Pro některé znamenají náboženské úkony jen příjemně strávený čas. Když se probudí jejich city, myslí si, že se jim dostalo bohatého požehnání. Takoví si pak skutečně myslí, že když zase nepocítí žádné vzrušení, nedostává se jim ani požehnání. Hledají určité spojení a vzrušení a když ho nedosáhnou, myslí si, že se mýlí buď oni, nebo někdo jiný.

Lidé by neměli být vychováváni v domněnku, že jenom to náboženství, které je spojeno s vzrušením, hraničí s fanatismem, je to pravé. Pod vlivem takového náboženství se pak od kazatele očekává, že do svých kázání vloží veškerou svou nervovou energii. Takový kazatel musí štědře rozlévat silný proud živé vody. Musí přenášet povzbudivé doušky, které budou lidem chutnat. Jsou lidé, kteří si myslí, že když kazatel jejich emoce nepovzbuzuje, nemusí ho ani pozorně poslouchat. - Letter 89, 1902.

Všechno je tiché, klidné a bez přetvářky

Satan se chystá k tomu, aby svou schopností činit zázraky oklamal celý svět. Odváží se vzít na sebe podobu andělů světla i Ježíše Krista. Každý, kdo vyučuje přítomné pravdě, má kázat Boží Slovo. Ti, kteří Boží Slovo respektují, nebudou satanovi dokořán otevírat dveře tím, že by nekriticky přijímali prorocství, sny a vidění. Od roku 1844, kdy jsme očekávali druhý příchod Krista, se tu a tam vyskytují ve větší či menší míře falešné projevy. Protože jich bude stále více, musíme (22) být na stráži jako věrné hlídky. Mnozí mi píšou o svých viděních a cítí, že by k nim měli zaujmout nějaký postoj. Kéž Pán pomáhá svým služebníkům, aby byli opatrní.

I když má pravé světlo jen Pán, existuje mnoho padělků. Satan určitě vstoupí některými dveřmi, které se pro něj otevrou. Bude podávat svědectví o pravdě, která bude s jeho vlastními nápady. Ty má připraveny proto, aby lidi oklamal a poutal jejich mysl k lidským autoritám a jejich výrokům. Tím zabrání, aby se lidé drželi toho, co „řekl Bůh“. Když Bůh jedná s lidmi, je vše pokojné. Ti, kteří v něj věří, budou klidní také, a to bez přetvářky. Také v budoucnu budou existovat prostí, pravdiví a opravdoví vyznavači. Nebudou Boží Slovo jen číst, ale budou podle něj i jednat. Bude to rozvázné, opravdové a vědomé očekávání na Hospodina. - Letter 102, 1894.

Kristův příklad

Zkoumá-li někdo Boží Slovo s důvěrou a je stále pokorný, nemusí se obávat, že zajde do extrémů. Skrze víru v něm bude přebývat Kristus. On, jako Vzor, věděl, co to znamená sebeovládání. Byl pokorný, měl pravou důstojnost a trpělivost. Bude-li vlastnit každý z nás tyto charakterové rysy, Ti, kteří přijímáme ospravedlnění z víry, nebudeme se také setkávat s žádnými výstřelky....

V Kristu máme příklad. Jak neustále spojovat zákon s evangelium, protože spolu úzce souvisí a nesmí dojít k rozdělení. Pěstujme a stále zachovávejme klid a rozvahu, protože takovou povahu měl i Kristus. Často slyšíme vášnivé výroky falešných pobožníků, kteří vyslovují odvážné nároky, mnoho a hlasitě mluví: „Jsem svatý, jsem bezhříšný“, a přitom nemají pro své přesvědčení ani to nejmenší opodstatnění. U Původce veškeré pravdy neslyšíme žádná taková bludná prohlášení víry, ani u něj nevidíme přehnané asketické úkony.

Nezapomeňte, že v Něm je vtělena všechna plnost božství. Jestliže Kristus setrvává v našich srdcích skrze víru, máme se snažit být Jeho jako On, čistí, tiší, neposkvrnění. Dosáhneme toho tím, (23) že budeme pozorovat způsob Jeho života. Krista máme odhalovat ve své povaze. Nechceme přece světlo jen přijímat a vstřebávat, ale také šířit. Chceme vidět jasněji a zřetelněji, co vše pro nás

Ježíš znamená. Ty vlastnosti, které se projevovaly v Jeho životě, jako je vyrovnanost, příjemnost a přívětivost, ty budou prozařovat i do našich životů. - MS 24, 1890.

Přání změnit současný stupeň náboženské zkušenosti

Místo toho, abychom očekávali nějaké zvláštní období vzrušení, máme využívat současné příležitosti, konat něco pro záchranu lidí. Místo toho, abychom se vyčerpávali úvahami o tom, kdy v jakém období nám Pán propůjčí svou moc, máme se podřídit vládě Ducha svatého, abychom plnili současné úkoly a těm, kteří touží po pravdě dávali chléb života, který není znehodnocen lidskými názory....

Jsme neustále v nebezpečí, že překročíme meze prostoty evangelia. Mnozí by si velmi přáli ohromit svět něčím originálním, co by lidi povzneslo do stavu nějaké duchovní extáze a změnilo dosavadní stupeň náboženské zkušenosti. Jistěže potřebujeme změnu dosavadní úrovně naší zbožnosti, ovšem to, co skutečně v tomto případě potřebujeme, je změna srdce, a my jí můžeme dosáhnout tím, že budeme každý osobně hledat Boha a Jeho požehnání, prosit o Jeho sílu, vroucně se modlit, aby Jeho milost na nás sestoupila a my jsme změnilí své povahy. O takovou změnu bychom měli usilovat skutečně opravdově a vytrvale. - RH 22.3.1892.

Bez podivínství a výstřednosti

Kazatelé Boží pravdy nemají používat žádné podivné a výstřední pohyby, protože to zeslabuje dojem, který má Slovo ve světě vyvolat. Musíme být velmi pozorní, protože satan je (24) rozhodnut využít situace a vnést do bohoslužeb špatný vliv. Netrpme žádná teatrální přestavení, protože to nám nepomůže posílit u lidí víru v Boží Slovo. Spíše to obrátí pozornost na člověka.

Boží Slovo nemá být poskvřeno klamem

Uprostřed matoucích výkřiků „Hle, tu je Kristus! Tam je Kristus!“ bude vydáno zvláštní svědectví, zvláštní poselství pravdy, které bude vhodné pro tuto dobu, které máme přijmout, uvěřit mu a podle něj také jednat. Působivá je jen pravdy, ne fantastické představy. Věčná pravda Slova se zjeví bez všech svůdných omylů a spiritualistických výkladů, bude zbavena všech lákavých obrazů, které budou popisovány s velkou fantasií. Božimu lidu budou vnucovány lži, ale pravda přetrvá ve vší své nádheře a čistotě. Boží Slovo je vzácné, protože má svatý a povznášející vliv. Nikdo by ho neměl snižovat na stejnou úroveň s obyčejnými a všedními věcmi. Má zůstat neposkvřeno od bludů, jimiž se satan snaží oklamat, kdyby to bylo možné, i vyvolené. - RH 13.10.1904.

Boží lid má jednat tak, aby svět poznal, že Adventisté s.d. jsou lidmi inteligentními, myslícími, jejichž víra má spolehlivější základy, než hromadu bludů. Lidé hladoví po chlebě života. - MS 101, 1901.

(25)

2. DŘÍVĚJŠÍ FANATISMUS SE BUDE OPAKOVAT

Přenášení mezníků

Je zapotřebí, aby náš lid pochopil důvody naší víry i našich dřívějších náboženských zkušeností. Je velmi smutné, že tolik věřících neomezeně důvěřují v muže, kteří hlásají myšlenky, které mají vytrhat z kořenů naši minulou zkušenost a pohnout starými mezníky! Ti, kteří se dají tak snadno vést nepravým duchem, ukazují, že už jdou nějakou dobu za nepravým vůdcem - tak dlouho jdou, že nepozorují, že se odchyľují od víry nebo že stavějí na nepravém základě. Je tedy třeba vyzvat všechny, aby si nasadili své duchovní brýle, aby měli své oči pomazány, aby mohli jasně vidět a rozeznávat pravé sloupy víry. Potom poznají, že pevný Boží základ trvá a nese nápis „pevný základ Boží stojí, maje znamení toto: znát Pán ty, kteříž jsou Jeho“ (2Tm 2,19). Potřebujeme oživit staré jistoty víry, které byly kdysi darované svatým.

Ti, kteří si myslí, že mají pravdu, budou předkládat různá fantastická a podvodná učení. Někteří teď učí, že děti se narodí do nové země. Je toto přítomná pravda. Kdo inspiroval tyto lidi, aby hlásali takové učení? Dal Pán někomu takové názory? - Ne. Ty věci, které Bůh nezjevil a (26)

nemají nic společného s naším spasením, je třeba mlčet. O těchto neznámých věcech bychom se neměli ani zmiňovat, tím méně jim učit jako základním pravdám.

Dospěli jsme do doby, kdy je potřebí, abychom nazývali věci pravými jmény. Musíme povstat jako dříve a pod vlivem Božího Ducha podvodné dílo kárat. Některé názory, které dnes slyšíme, jsou počátkem některých nejfantastičtějších myšlenek, které kdy byly hlášány. Mnozí z těch, kteří zaujímají v církvi důležitá postavení, hlásají teď nauky podobné těm, jimž jsme museli čelit brzy po roce 1844.

V New Hampshire, ve Vermontu a jinde jsme museli čelit fanatismu, který se nepozorovaně rozrůstal. Pod pláštěm posvěcení páchali někteří úmyslné hříchy a hověli hanebným neřestem. Bylo obhajováno učení o volné duchovní lásce. Viděli jsme, že se naplnila slova Písma, „že v posledních časích obrátí se někteří od víry, poslouchajíce duchů bludných a učení d'ábelských“ (1Tm 4,1). - The Southern Watchman, 5.4.1904.

Tělesné projevy nejsou žádoucí

Pravé náboženství nepotřebuje okázalé tělesné projevy.... Nejsou žádným důkazem pro přítomnost Božího Ducha. V letech 1843 a 1844 nás volali, abychom se postavili právě proti takovému fanatismu. Lidé stále říkali: „Já mám Ducha svatého od Boha“ - přicházeli do shromáždění a točili se jako nějaká obruč a ti, kteří to nepřijímali za důkaz působení Božího Ducha, byli pokládáni za špatné. Pán mě poslal do samého středu tohoto fanatismu..... Někteří chodili za mnou a ptali se: Proč se k nim nepřipojíte? Řekla jsem: Mám jiného vůdce, který má tiché a pokorné srdce, toho, který se nevychloubal, ani nedělal nic z toho, co tu děláte vy. Tyto projevy nejsou od Krista, ale od d'ábla. - MS 97, 1909.

Prohlášení, že už jsou zapečetění a svatí

V roce 1850 jsme s manželem navštívili Kanadu a státy Vermont, New Hampshire a Maine. (27) Shromáždění se konala v soukromých domech. Tehdy bylo skoro nemožné, abychom se přiblížili nevěřícím. Zklamání z roku 1844 mnohé lidi zmátlo, takže nechtěli už slyšet žádné vysvětlení. Byli netrpěliví a nevěřící, mnozí vypadali vzpurně a rozhodně odmítali svou dřívější adventní zkušenost. Jiní se zase neodvažovali jít tak daleko a nezapřeli cestu, po níž je Pán předtím vedl. Tito rádi slyšeli důkazy z Písma, v němž se naše postavení shodovalo s prorockou dobou. Jak naslouchali vysvětlení toho, proč přišlo, pro ně tak trpké zklamání, poznávali, že Bůh je skutečně vedl a radovali se v pravdě. Toto však budilo nejtvrďší odpor u těch, kteří naši minulou náboženskou zkušenost popřeli.

Museli jsme se však utkat s něčím ještě horším u těch lidí, kteří tvrdili, že jsou posvěcení a že nemohou hřešit, že jsou svatí a zapečetění a že všechny jejich dojmy a myšlenky pocházejí od Boha. Úzkostliví věřící byli oklamáni předstíranou zbožností právě těchto fanatiků. Satan obratně přiměl tyto svedené k tomu, aby přijali sobotu. Mělo to vypadat, jakoby na to přišli oni sami. A zatímco vyznávali, že věří jediné části pravdy, on mohl vnutit lidu velmi mnoho dalších omylů. Mohl jich také s úspěchem použít k tomu, aby vzbudili odpor u nevěřících, kteří ukazovali na nedůsledné a nerozumné lidi jako na představitele adventistů sedmého dne. Tato skupina lidí nutila církve, aby prožívala zkoušky a nesla kříže, které jim Kristus nepřikázal nést.

Tvrdili, že uzdravují nemocné a činí zázraky. Měli satanskou kouzelnou moc, byli panovační, diktátorští a nelidsky tyranští. Pán nás použil jako nástroje, abychom tyto fanatiky kárali a otevřeli oči Božímu věrnému lidu, aby poznal pravou povahu jejich práce. Ti, kteří se odvrátili od tohoto satanova podvodu, pocítili v srdci klid a mír a velebili Boha, protože poznali jeho neomylnou moudrost v tom, jak ukazuje světlo pravdy a její vzácné ovoce v protikladu k satanovu rouhání a jeho podvodům. Ve srovnání s těmito podvody se pravda skvěla jako nejčistší zlato (28) uprostřed pozemské špíny. - RH 20.11.1883.

Maření posvátnosti díla

Mám příkaz, abych dávala na náš lid pozor - na kazatele evangelia a všechny, kdo hlásají, že dávají světlo pravdy světu - před nebezpečím, že maříme posvátnost Božího díla a to tím, když dovolíme, abychom souhlasili s laciným výkladem o způsobu, jakým si Bůh přeje, aby se konalo

Jeho dílo. Dostala jsem zvláštní příkaz o tom, jak uvádět ve skutek lidské plány a nápady týkající se toho, jak má svět poznat pravdu pro tuto dobu.

V minulých letech jsem byla znovu a znovu vyzývána, abych protestovala proti vymyšlenému a zakázanému zkreslování, které ten či onen hlásal. Dostávalo se mi vždy takového poselství: Každé Slovo ve vsí prostotě a pokoře, vkládejte lidu jasnou, nefalšovanou pravdu. Netrpte fanatismus v žádné podobě, neboť jeho smyslem je vnášet do myšlení Božího lidu zmatek, nesnáze a nedostatek víry....

Kdykoliv jsem byla zavolána, abych čelila fanatismu v jeho různých formách, dostalo se mi jasného, kladného a určitého příkazu, abych pozvedla svůj hlas proti jeho vlivu. U některých se zlo odhalilo samo tím, že prováděli různé pokusy, aby poznali Boží vůli. Bylo mi zjeveno, že je to podvod, který vede k zaslepenosti a že se to přičí Boží vůli. Budeme-li se řídit takovými metodami, budeme vlastně pomáhat satanovým plánům. V minulosti někteří věřící pevně věřili ve znamení, která určují, co mají dělat. Někteří šli ve své důvěře v tato znamení tak daleko, že si vyměňovali ženy a vnášeli do církve cizoložství.

Bylo mi zjeveno, že takovéto podvody, kterým jsme byli v dřívějších poselstvích povolání čelit, se budou opakovat a že se s nimi budeme muset v posledních dnech setkat znovu. V přítomné době se po nás žádá, abychom všechny své síly svěřili do Boží moci a veškeré své schopnosti (29) věnovali šíření světla, které nám Bůh dal. Čtěte 4. A 5. Kapitulu Matoušovu, studujte verše 8-10 ve 4. Kapitole a 13. Verš 5. Kapitoly. Hloubte nad posvěceným dílem Krista. Takto se mají přenášet zásady Slova Božího do naší práce. - Letter 36, 1911.

Dodržovat slušné chování

Po roce 1844 pronikl do řad adventistů fanatismus. Bůh sesílal varovná poselství, aby rozšiřujícímu se zlu zabránilo. Mezi některými muži a ženami se objevovala přílišná důvěrnost. Představila jsem jim, v čem spočívá svatá úroveň pravdy, které bychom měli dosáhnout a v čem spočívá čistota jednání, kterou bychom měli zachovávat, abychom nebyli proti Bohu, zůstali bez poskvrny, vrásky a podobných věcí. Bůh s největší vážností odsoudil muže a ženy, jejichž myšlenky byly nečisté, zatímco oni sami tvrdili, že jim Bůh obzvlášť přeje. Ale poselstvím, které dal Bůh, opovrhli a zamítli je....

Ani teď nejsme mimo nebezpečí. Každý člověk, který se rozhodne, že bude předávat světu poselství výstrahy, pocítí velké pokušení, které ho bude vést k tomu, aby šel takovým směrem, který popře jeho víru.

Jako pracovníci musíme být jednotní v tom, že v našem vzájemném soužití odstraníme všechno, co se jen trochu podobá zlu. Naše víra je svatá. Naše dílo, které má hájit důstojnost Božího zákona, není toho druhu, aby někoho strhávalo na nízkou úroveň v myšlení nebo v chování. Jsou mnozí, kteří tvrdí, že jsou věřící a že učí pravdě, u nichž je však vlastní blud a fantastická myšlenka smíchána s pravdou. Pro nás však existuje vyvýšená základna, kterou je nutno hájit. Musíme věřit a učit pravdě tak, jak to vidíme u Ježíše. Z posvěceného srdce nikdy nevzejdou nečisté činy. Jestliže ten, kdo tvrdí, že učí pravdě, má sklon často pobývat ve společnosti mladých nebo dokonce provdaných žen, bavít se s nimi a klást jim ruku kolem pasu, střežte se ho; ten nepřijal do srdce (31) čisté zásady pravdy. Takoví lidé nejsou dělníky Ježíše, nejsou z Krista a Kristus v nich nepřebývá. Potřebují se úplně obrátit, aby se Bůh mohl k jejich dílu přiznat.

Pravda, která pochází z nebe, nikdy příjemce neponižuje, nikdy ho ani v nejmenším nepovede k nevhodné důvěrnosti. Naopak, posvěcuje věřícího, zjemňuje jeho vkus, pozvedá ho, zušlechťuje a přivádí ho do těsného spojení s Ježíšem. Vede ho k tomu, aby dbal příkazu apoštola Pavla - zdržovat se i zdání zla, aby se o tom, co on pokládá za dobré k nemuselo mluvit jako o zlu. - RH 10. 11.1885. (poznámka: Více o fanatismu dřívějších let viz v LS 85-94; 1T 71-73; 8T 291,292; GW 316,317.)

3. UČENÍ O „SVATÉM TĚLE“

(Fanatické učení označované jeho obhájci jako „Učení o svatém těle“, které odmítá vedoucího církve a různé pracovníky, vzniklo v r. 1900 ve státě Indiana. Toto učení hlásalo, že když Kristus trpěl v Getsemane, dostal svaté tělo, jaké měl Adam před svým pádem. Tato teorie uváděla, že ti, kdo následují Spasitele, musí také získat týž stav bezhříšnosti těla jako předpoklad pro to, aby byli vzati do nebe. Očití svědkové líčí, že při jejich bohoslužbách dosáhli fanatické vysokého stupně vzrušení hrou na hudební nástroje, jako na varhany, flétny, housle, bubínky, lesní rohy a dokonce i na velký basový buben. Snažili se o tělesný projev, křičeli, modlili se a zpívali, dokud někdo ve shromáždění nespádl se svého sedadla v bezvědomí - tváří na zem. Jeden nebo dva lidé procházeli proto stále chrámovou lodí a odvlékli pokaždé odpadlého postiženého na pódium. Potom se asi 12 lidí shromáždilo kolem těla, při čemž někteří z nich zpívali, někteří křičeli a jiní se modlili - vždy všichni zároveň. Když se bezvědomý člověk vzpamatoval, připočetli ho k těm, kteří prošli zážitkem v Getsemane, obdrželi svaté tělo a věřili, že bude vzat do nebe. Tvrdilo se, že nemůže hřešit a že nikdy nezemře. Starší S.N.Haskell a A.J.Bréd, dva z našich vedoucích denominačních kazatelů, byli posláni na shromáždění pod širým nebem, které se konalo v Muncii ve státě Indiana od 13. - 23.9.1900, aby se tam proti tomuto fanatismu postavili. O tomto vývoji byla paní Whiteová informována za pobytu v Austrálii v lednu 1900 a vydala proti tomu varovné svědectví, jak je patrné ze dvou následujících poselství.)

Opakování fanatismu dřívějších let

(Výklad čtený pí Whiteovou před kazateli na Generální konferenci 17.4.1901.)

Dostalo se mi napomenutí, které se týká nedávné náboženské zkušenosti bratří v Indianě a (32) učení, které předávali sborům. Tato zkušenost i učení jsou dílem satana, který chce zavést věřící na scestí.

Učení o „svatém těle“ je blud. Všichni mohou nyní získat svatá srdce, ale není správné tvrdit, že máme v tomto životě svaté tělo. Apoštol Pavel říká: „Vímť zajisté, že nepřebývá ve mně, (to jest v těle mém), dobré“ (Ř 7,18). Těm, kteří se tolik snažili vírou dosáhnout tak zvaného svatého těla, stále říkám, že je dosáhnout nemohou. Ani jediný z nás nemá teď svaté tělo. Žádná lidská bytost na zemi nemá svaté tělo. Je to nemožné.

Kdyby ti, kteří tak přirozeně mluví o dokonalosti těla, mohli vidět věci v pravém světle, odvrátili by se v hrůze od svých troufalých myšlenek. Tím, jak Pán ukazuje klamnost jejich domněnek o svatém těle, snaží se Bůh předejít tomu, aby si muži a ženy vykládali jeho slova tak, že by to vedlo k poskvrnění těla, duše i ducha. Dotáhněte tuto fázi učení ještě kousíček dál a vyústí to tvrzení, že takoví věřící nemohou hřešit; že od chvíle, kdy mají svaté tělo, jsou všechny jejich činy svaté. Takto bychom otevřeli dokořán dveře ohromnému pokušení!

Písmo nás učí, abychom posvěcení těla, duše i ducha hledali v Bohu. Při tomto díle máme být Božími spolupracovníky. Pro obnovení Božího mravního obrazu v člověku, pro zlepšení tělesných, duševních i mravních schopností se dá jistě mnoho vykonat. Posloucháme-li Boží zákony, nebo naopak, vnášíme-li do těla jen nečistotu mohou nastat v lidském těle mnohé změny. Protože nemůžeme hlásat dokonalost těla, smíme mít pouze křesťanskou dokonalost duše. Hříchy nám mohou být odpuštěny jen skrze oběť, kterou za nás přinesl Kristus. Naše závislost nespočívá v tom, co může činit člověk; spočívá v tom, co může Bůh činit pro člověka skrze Krista. Jestliže se cele odevzdáme Bohu a plně uvěříme že Kristova krev nás očistí od veškerého hříchu. Svědomí může být osvobozeno od myšlenek, že jsme zavrženi. Vše může být dokonalé v Ježíši Kristu skrze víru v Jeho krev. Děkujte Bohu, že nám nic není nemožné. Smíme žádat o posvěcení, smíme se (33) radovat z Boží milosti. Nemáme za každou cenu chtít vědět, co si o nás Bůh v Kristu myslí. Snažme se raději poznat, co smýšlí Bůh o Kristu, o našem Zástupci. Jste přijati v tom Nejmilejším (Ef 1,6).

Pán ukazuje kajícímu a věřícímu člověku, že Kristus přijímá každého, kdo se mu odevzdá, aby byl utvářen podle Jeho obrazu.

Za svého života na zemi by Kristus mohl udělat objevy, které by všechny lidské objevy zastínily. On by mohl k tajemným věcem otevírat jedny dveře za druhými a byl by tak odhalil mnohé věčné reality. Mohl by pronášet slova, která mohla být klíčem po odhalení času. Mnohé dveře, které se lidská zvědavost ze všech sil neustále snaží otevřít, Kristus neotevřel. On nepořádá pro lidi hostinu, která by je kvůli jejich nejvyšším zájmům zahubila. On přišel, aby pro člověka zasadil strom života, nikoliv vědění....

Dostala jsem příkaz, abych těm v Indianě, kteří hájí podivné učení, řekla toto: Vy jste pro vzácné a důležité Boží dílo špatným vzorem. Přidržte se Bible, držte se Kristových naučení a znovu a znovu je opakujte. Pamatujte, že „moudrost, kteráž jest s hůry, nejprve zajisté jest čistotná, potom pokojná, mírná, povolná, plná milosrdenství a ovoce dobrého, bez rozsuzování a bez pokrytství. Ovoce pak spravedlnosti v pokoji rozsívá se těm, kteříž pokoj působí“ (Jk 3,17,18).

Až lidské bytosti obdrží svaté tělo, nezůstanou na zemi, ale budou vzati do nebe. Hřích je sice v tomto životě odpuštěn, ale jeho důsledky nejsou ještě nyní úplně odstraněny. Teprve při svém příchodu Kristus „promění tělo naše ponížené, aby bylo podobné k tělu slávy Jeho“ (F 3,21)....

Tak, jak naše dílo pokračovalo, tak vznikala stále nová fanatická hnutí a pokaždé, když mi byla ta záležitost předložena, musela jsem vydat svědectví podobné tomu, které vydávám teď svým bratřím v Indianě. Dostalo se mi poučení od Pána, že toto hnutí v Indianě je stejného druhu, jakého (34) byla hnutí v minulých letech. Ve vašich náboženských shromážděních se vyskytovaly tělesné projevy podobné těm, jakých jsem byla svědkem v souvislosti s oněmi hnutími v minulosti.

V době zklamání - po roce +844 - vznikal fanatismus v nejrůznějších podobách. Někteří byli toho názoru, že zmrtvýchvstání spravedlivého mrtvého se už konalo. Byla jsem poslána, abych vydala svědectví těm, kteří tomu věřili, tak jako teď vydávám svědectví vám. Oni prohlašovali, že se stali dokonalými, že tělo, duše i duch jsou svaté. Předváděli projevy podobné vašim projevům a mátlí tak svými podivnými domněnkami své myšlení i myšlení druhých. Tito lidé však byli naši milí bratři a my jsme jim toužili pomoci. Chodila jsem do jejich shromáždění. Vládlo tak velké vzrušení, hluk a zmatení. Nedalo se poznat, na co se pískalo nebo hrálo. Někteří - jak se zdálo - měli vidění a padli na zem. Jiní skákali, tančili a křičeli. Prohlašovali, že jsou připraveni, aby byli vzati do nebe, poněvadž jejich tělo je očištěno. To neustále opakovali. Podala jsem své svědectví ve jménu Páně tak, že jsem tyto projevy Jeho jménem pokárala.

Někteří, kteří se k těmto hnutím hlásili, dali se přesvědčit a poznali svůj omyl. Byli mezi nimi výteční, upřímní lidé, ale mysleli, že posvěcené tělo nemůže hřešit a byli takto chyceni do satanovy léčky. Zašli ve svém vyhraněném myšlení tak daleko, že vzácnou Boží věc pošpinili. Tito lidé dělali velké pokání a někteří později patřili k našim nejspolehlivějším mužům a ženám. Byli však jiní, kteří potom stále zůstávali smutní. Nikdy jsme je nedokázali přesvědčit, že i oni jsou hodni pracovat pro Mistra, přestože Jeho vzácnou věc tolik zneuctili.

Výsledkem fanatického hnutí, jak jsem je popsala, bylo to, že lidé, kteří za ně vůbec nebyli zodpovědní, přišli v některých případech o rozum. Nedovedli sloučit výjevy vzrušení a vřavy se svou dřívější vzácnou náboženskou zkušeností. Byl na ně činěn nadměrný nátlak, aby přijali (35) poselství klamu a byli ujišťováni, že jestliže to neučiní, budou zatraceni. Výsledek byl ten, že pozbyli duševní rovnováhu a někteří zešileli. Tyto věci jsou pro věc pravdy vždy hanbou a pro vyhlášení posledního poselství o milosti pro tento svět jsou takové věci brzdou.

Křik není důkazem posvěcení

Způsob, jakým se konala shromáždění v Indianě - uprostřed hluku a zmatku, nemůže přitahovat přemýšlivé a inteligentní lidi. V těchto projevech není nic, co by mohlo přesvědčit svět, že máme pravdu. Pouhý hluk a křik není důkazem posvěcení nebo přítomnosti Ducha svatého. Vaše divoké projevy vzbudí v mysli nevěřících jen nechuť. Čím je takových projevů méně, tím lépe pro účinkující a pro lid vůbec.

Fanatismus, který jednou vznikne a je ponechán bez kontroly, se potlačuje stejně těžko jako oheň, který se rozšířil v nějaké budově. Ti, kteří s tímto fanatismem sympatizují a podporují ho, by udělali mnohem lépe, kdyby se zabývali světskými pracemi, neboť svým nesmyslným způsobem jednání zneuctívají Pána a ohrožují Jeho lid. Mnohá taková hnutí vzniknou v této době, kdy by mělo

být dílo Páně vyvýšeno; čisté, neposkvrněné pověrou a výmysly. Musíme se mít na pozoru, abychom udrželi těsné spojení s Kristem, abychom nebyli zklamáni satanovými nápady.

Pán si přeje, abychom Mu sloužili podle řádu a s kázní, nikoliv v rozčilení a zmatku. Nejsme teď schopni přesně popsat výjevy, které se budou v budoucnu v našem státě odehrávat, ale jistě víme, že nyní je doba, kdy musíme bdít na modlitbách, neboť den příchodu Páně je blízko. Satan teď sbírá své síly. Musíme být přemýšliví, a klidně meditovat o pravdách zjevení. Vzrušování nepřeje růstu v milosti, růstu k pravé čistotě a posvěcení Ducha.

Bůh chce, bychom o posvátné pravdě hovořili. Jedině toto může odpůrce přesvědčit. Musíme pracovat klidně a uvědoměle, protože jen tak přesvědčíme lidi o jejich stavu a ukážeme jim, jak se má vytvářet charakter. Takto ukážeme, že v této práci je třeba neustále pokračovat, neboť vytváření charakteru je jako nádherná budova, která se staví pro Pána. Probuzenou mysl lidí musíme poučovat trpělivě, aby správně porozuměli pravdám Slova a náležitě je ocenili.

Bůh vyzývá svůj lid, aby zůstával v posuzování střízlivý a naprosto důsledný. Všichni by měli být velmi opatrní, aby svaté body pravdy nepochopili nesprávně a nezneuctili je (36) výstřednostmi, zmatkem a hlukem. To by pak vedlo nevěřící k přesvědčení, že adventisté sedmého dne jsou skupinou fanatiků. Takto se vytváří předsudek, který lidem brání v tom, aby přijali poselství pro tuto dobu. Jestliže věřící svědčí o pravdě tak, jak je v Ježíši, budou působit svatým, vědomým klidem, nikoliv bouří zmatku. - Generál.Conference Bulletin, 23.4.1901.

Uctívání Boha uprostřed bláznivé vřavy

Není možno v celé šíři docenit dílo, které chce Pán vykonat skrze nás. Máme uskutečňovat Jeho představy a cíle. O věcech, které se - jak říkáte - dějí v Indianě, mi Pán zjevil, že se budou odehrávat přímo před koncem zkoušky. Lidé se budou pokoušet o vysvětlení všech tajemných věcí, všude bude plno křiku s bubny, hudbou a tancem. Rozumní lidé budou tak popleteni, že nebude možno spoléhat na jejich správný úsudek. A toto se bude nazývat hnutím Ducha svatého

Duch svatý se nikdy neprojevuje takovým způsobem, v takovém bláznivém hluku. To je satanova práce, aby tím zakryl své důmyslné metody, a tak se nemohla projevit čistá, upřímná, povznášející, zušlechťující a posvěcující pravda tohoto času. Lépe je nikdy nespojovat uctívání Boha s hudbou než užívat při našich táborových shromážděních hudebních nástrojů k takovému dílu, jakému jsem byla přítomna letos v lednu. Pravda tohoto času nepotřebuje nic takového, aby mohla obracet duše lidí. Hlučný bláznivec otupuje smysly a znesvěcuje to, co by mohlo být požehnáním, kdyby se práce vykonávala správně. Síly satanových pomocníků se uplatňují v hlučném karnevalu a tomu se říká - působení Ducha svatého.

(37) Když se táborové shromáždění skončí, není vykonáno dobré dílo, které se mělo vykonat a které by mohlo být výkladem posvátné pravdy vykonáno. Ti, kteří se účastní domnělé náboženské obrody, získávají dojmy, které se zavádějí na scestí. Nedovedou říci, co předtím už z biblických zásad znali.

Takový způsob pobožnosti bychom neměli podporovat. Po roce 1844 pronikaly do shromáždění stejné vlivy a konala se podobná přestavení. Lidé upadali do extáze a síla, která na ně působila, byla pokládána za sílu Boží....

Minulé věci se budou opakovat

Nebudou opakovat všechny ty trapné historie, bylo jich příliš mnoho. Ale letos v lednu mi Pán ukázal, že do našich táborových shromáždění proniká nesprávné učení a metody a že tyto minulé události se budou opakovat. Byla jsem z toho velmi nešťastná. Bylo mi přikázáno, abych řekla, že při těchto představeních jsou přítomní démoni v podobě lidí a ti působí veškerou chytrostí, které je satan schopen, aby citlivým lidem zošklivili pravdu. Satan se snaží zařídit věci tak, aby táborová shromáždění, na kterých se velkému množství lidí přinášela pravda o trojandělském poselství - ztratila svou sílu i vliv.

Trojandělské poselství se má hlásat přímým způsobem. Má být oproštěno od všech laciných, ubohých výmyslů lidského učení, připravených satanem a maskovaných jako onen lesklý hlad, kterého satan použil jako prostředku k oklamání našich prvních rodičů. Takto se satan snaží vtisknout své znamení dílu, které chce mít Bůh neporušené.

Duch svatý nemá nic společného s takovou směsí hluku a hudebních zvuků, jakých jsem byla svědkem letos v lednu. Satan působí hlukem a hlukem takové hudby, která, kdyby byla správně použita, sloužila k Boží chvále a slávě. On však způsobuje, že působí jako uštknutí jedovatého hada.

(38) Ty věci, které byly v minulosti, nastanou i v budoucnu. Způsobem jakým se hudba provozuje, dělá s ní satanovu past. Bůh vyzývá svůj lid, který má před očima světlo Slova a Svědectví, aby četl, uvažoval a byl ostražitý. Bůh dal jasný a přesný úkol, aby mu všichni porozuměli. Ale toužebné přání něco vynalézat a nové výsledky neznámých učení do značné míry ničí vliv těch, kteří mohli působit dobrým vlivem, kdyby zachovali pevné své počáteční předsevzetí v pravdě, kterou jim dal Pán.

„Protož musímeť my tím snažněji šetřiti toho, což jsme slýchali, aby nám to nevytizelo (nevyteklo jako z děravých nádob). Nebo poněvadž skrze anděly mluvené slovo bylo pevné slovo a každé přestoupení a neposlušenství vzalo spravedlivou odměnu pomsty, kterakž my utečeme, takového zanedbávající spasení? Kteréžto nejprve začavši vypravováno býti skrze samého Pána, od těch, kteříž jej slýchali, nám jest utvrzeno?“ (Žd 2,1-3). „Viztež, bratři, aby snad v někom z vás nebylo srdce zlé a nevěrné, kteréž by odstupovalo od Boha živého. Ale napomínejte se vespolek po všecky dny, dokudž se dnes jmenuje, aby někdo z vás nebyl zatvrzen oklamáním hřícha. Účastníci zajisté Krista učinění jsme, jestliže však ten počátek podstaty až do konce pevný zachováme“ (Žd 3,12-14).

Bratře a sestro Haskellovi, musíme obléci plnou zbroj a když jsme vykonali všechno, zůstaňme pevně stát. Jsme pověřeni bránit evangelium a musíme vytvořit část velké armády Páně pro příští boj. Věrní poslové Páně musí hlásat pravdu naprosto jasně. Mnoho z toho, co se dnes nazývá zkoumáním pravdy, je jen prázdná řeč, která vede k odporu proti Duchu svatému....

Nesprávný výklad Ducha svatého

Mnoho se mluví o zprostředkování Ducha svatého a někteří to vysvětlují tak, že to sborům (39) škodí. Život věčný spočívá v přijímání živých základů Písma a plnění Boží vůle. To je používání těla a pití krve Syna Božího. Těm, kteří to činí, poznají život a nesmrtelnost ve světle evangelia, protože Slovo Boží je pravé a pravdivé, je to duch i život. Je to výsada všech, kdo věří v Ježíše Krista jako svého osobního Spasitele, výsada všech, kteří se živí Božím Slovem. Vliv Ducha svatého způsobuje, že Slovo, bible, nesmrtelná pravda, dává zbožnému hledači duchovní vzpruhu a sílu.

„Ptejte se na písma“, prohlásil Kristus, „nebo vy domníváte se v nich věčný život míti, a tať svědectví vydávají o mně“ (J 5,39). Ti, kdo kopou pod povrchem, objevují skryté drahokamy pravdy. Duch svatý je s tím, kdo pravdu hledá. Jeho osvětlení ozařuje Slovo a vtiskuje nově a svěže pravdu do mysli. Ten, kdo studuje Písmo, je naplněn pocitem míru a radosti, který dříve nikdy neznal. Člověk si uvědomuje jako nikdy předtím, jak drahocenná je Boží pravda. Nové nebeské světlo ozařuje Slovo, prosvěcuje je, jakoby každé písmeno bylo pozlaceno. Bůh sám promluvil k mysli i k srdci a učinil Slovo duchem i tělem.

Ten, kdo opravdu studuje Písmo, obrací své srdce k Bohu a úpěnlivě si vyprošuje pomoc Ducha svatého a brzy objevuje to, co ho povznáší nad všechna vymyšlená tvrzení, třeba i učitele, jehož chatrné, rozpadávající se teorie nejsou podpírány Slovem živého Boha. Tyto teorie vymysleli lidé, kteří se nenaučili první veliké lekci, že Duch Boží i život jsou v Jeho Slově. Kdyby byli do svého srdce přijali věčný základ obsažený ve Slově Božím, poznali by, jak prázdné a bezvýznamné je všechno snažení po něčem novém a po nějaké sensaci. Tito lidé potřebují poznat samé prazáklady Slova Božího. Pak by měli slovo života pro lid, který brzy rozezná plevy od pšenice, a tím se dočkali naplnění slibu, který dal Ježíš svým učedníkům. - Letter 132, 1900.

4. VAROVÁNÍ PŘED FALEŠNÝM TVRZENÍM O VEDENÍ DUCHA

(Dne 12. Listopadu 1908 přišel do sv. Heleny v Kalifornii nějaký horlivý muž se svou ženou. Snažili se o rozhovor s pí Whiteovou a svěřili se jí s pozoruhodnými zážitky, které měli asi před třemi lety. Tyto zážitky se začaly dostavovat po několika dnech půstu a proseb o Ducha svatého. Podle jejich výpovědi byly to modlitby tak vroucí, že jim „na čele stály velké kapky potu.“ Věřili, že přijali Ducha svatého jako kdysi apoštolé. Tvrdili, že mluvili cizími jazyky a že horlivě usilovali o to, aby se podobného zážitku dostalo i jiným.

Byli obviněni, že léčili mesmerismem nějaké dítě a byli uvězněni. Když právní zástupce i starosta vyslechli případ, řekli, že jestliže nejsou na pokraji šílenství, jsou mu nebezpečně blízko. Oni dále tvrdili, že ve vězení jim bylo děleno „skrze Ducha“, mají předstírat šílenství a výsledkem že bude, že „Bůh sešle na tyto muže strach, že sami přijdou do vězení.“

Věřili, že ono dítě, které léčili mesmerismem a kvůli kterého byli obviněni, má dar Ducha prorocktví a že jim ukazuje, kam mají jít. Tvrdili, že modlitbou uzdravovali nemocné, vymítali d'ábly a konali mnohé jiné zázračné skutky. O své ženě řekl manžel: „Duch působí skrze ni a my věříme, že je to dar prorocký, který bude vylit na všechny“.

Následující výroky učinili pí Whiteové v souvislosti s tímto hnutím a jemu podobným. - Sestavovatelé. (41)

Pro Boží dílo je charakteristický klid a důstojnost.

Před čtrnácti dny, právě když jsem psala, vešel do mého pokoje můj syn W.C. White a řekl, že dole jdou dvě osoby, které si přejí se mnou mluvit. Sešla jsem dolů do našeho obývacího pokoje a setkala se tam s nějakým mužem a jeho ženou, kteří tvrdili, že se řídí Slovem Božím a věří Svědectví. Po dvě nebo tři minulá léta měli nezvyklý náboženský zážitek. Zdálo se mi, že to jsou dobrosrdeční lidé.

Poslouchala jsem, jak referují o některých svých zážitcích a pak jsem jim pověděla něco práci, kterou jsme museli konat, když jsme se - brzy po skončení doby, kdy jsme očekávali, že spatříme našeho Pána, setkávali s fanatismem a bojovali proti němu. Během těch dnů zkoušek byli někteří s našich nejdražších věřících zachvázeni fanatismem. Řekla jsem dále, že před koncem uvidíme nezvyklé projevy u těch, kdo hlásají, že je vede Duch svatý. Jsou takoví, kteří budou pokládat za velmi důležité tyto zvláštní projevy, které nejsou od Boha, ale jsou zaměřeny k tomu, aby odvracely mysl mnohých lidí od učení Písma.

V tomto stádiu našich dějin musíme být velmi opatrní, abychom se uchránili všemu, co zavání fanatismem a nekázní. Musíme se chránit před všemi zvláštními náboženskými úkony, které by mohly pohnout mysl nevěřících a vést je k přesvědčení, že my jako lid se necháme ovlivňovat chvilkovými nápady a libujeme si v hluku a zmatku, který je spojen s výstřednostmi. V posledních dnech bude nepřítel přítomné pravdy zavádět výstřední projevy, které nejsou v souladu s působením Ducha, ale zaměřují se na to, aby přiváděly na scestí ty, kdo ochotněji přijímají něco nového a nezvyklého.

Řekla jsem tomuto bratru a jeho ženě, že zkušenost, kterou jsem ve svém mládí - krátce po uplynutí doby v roce 1844 - prožila, mě vedla k tomu, abych byla velmi opatrná při přijímání čehokoliv, co by se podobalo tomu, s čím jsme se tehdy setkávali my a co jsme ve jménu Páně kárali. (42)

V přítomné době by pro Boží dílo nemohlo být větší škody, než kdybychom dovolili, aby do našich sborů pronikl duch fanatismu spolu s podivnými výstředními projevy, které jsou nesprávně pokládány za projevy Ducha Božího.

Jak tento bratr a jeho žena líčili své zkušenosti, o nichž tvrdili, že se jim dostalo jako výsledku přijetí Ducha svatého s apoštolskou mocí; bylo to přesně totéž, co jsme my už tehdy vyvraceli a kárali.

V závěru našeho rozhovoru navrhl bratr abychom se společně pomodlili s tou možností, že při modlitbě upadne možná jeho žena do stavu, jak mi jej popsali a že já bych mohla potom určit,

zdali je to působení Pána nebo ne. S tím jsem nemohla souhlasit, protože jsem byla poučena, že jestliže někdo nabízí, že předvede tyto zvláštní projevy, je to jasný důkaz, že to není dílo Boží.

Nesmíme dovolit, aby nás tyto zkušenosti odrazovaly. Budeme se s nimi čas od času setkávat. Nedávejme místo nezvyklým projevům, které ve skutečnosti odvracejí mysl od pravého hnutí Ducha svatého. Pro Boží dílo je vždy příznačný klid a důstojnost. Nemůžeme si dovolit dát svolení něčemu, co by vedlo ke zmatku a oslabilo naše zanícení pro velké dílo, které nám Bůh přikázal konat ve světě - totiž připravovat svět pro druhý příchod Kristův. - Letter 338, 1908.

Výroky paní Whiteové při rozhovoru

Sděluji vám tyto zkušenosti, abyste poznali, čím jsme prošli.... Někteří (fanatici po roce 1844) stále jen tančili a přitom zpívali: „Sláva, sláva, sláva, sláva, sláva, sláva.“ Někdy jsem tiše seděla, dokud nepřestali a potom jsem vstala a řekla: „Takovým způsobem Pán nepracuje, takto On nepůsobí. My musíme obracet mysl lidu ke Slovu, jako základu naší víry.“

(43) Byla jsem tehdy pouhé dítě, a přece jsem musela stále znovu vydávat svědectví proti těmto výstředním projevům. Od té doby jsem se snažila být co nejopatrnější, aby něco takového znovu neproniklo mezi náš lid. Jakýkoliv projev fanatismu odvádí mysl od důkazu pravdy, t.j. od Slova samého.

Vy byste možná zaujali důsledné stanovisko, ale ti, kteří by byli vámi ovlivněni, by mohli zaujmout stanovisko velmi nedůsledné a výsledkem by bylo, že bychom byli velmi brzy pně zaměstnání něčím, co by skoro znemožňovalo poskytnout nevěřícím správnou představu o našem poselství a práci. Musíme jít k lidem se spolehlivým Božím Slovem. A když toto Slovo přijmou, přijde Duch svatý. On ale - jak jsem potvrdila předtím - přijde vždycky tak, že se sám vydává úsudku lidí. Při svém hovoru, zpěvu a při všech svých duchovních projevech máme projevovat klid, důstojnost a úctu, kterou projevuje každé pravé Boží dítě.

Existuje trvalé nebezpečí, že dovolíme, aby do našeho středu proniklo něco, co my možná budeme pokládat za působení Ducha svatého, ale co je ve skutečnosti ovocem ducha fanatismu. Pokud dovolujeme nepříteli pravdy, aby nás vedl po nesprávné cestě, nemůžeme doufat, že trojandělské poselství vloží do našich srdcí pravdu. Máme se zasvětit poslušnosti pravdě. Bojím se všeho, co by mělo sklon odvracet mysl od pevných důkazů pravdy, jak je zjevena v Božím Slově. Bojím se toho, velmi se toho bojím. Musíme ustálit svou mysl v mezích rozumu, aby satan nemohl vniknout dovnitř a nesvedl nás na scestí. Jsou lidé vznětlivého temperamentu, kteří se dají snadno svést k fanatismu a kdybychom dovolili, aby do našich sborů proniklo něco, co by takové jedince zmátlo, viděli bychom brzy, jak se tyto omyly víc a víc šíří a pak by kvůli nesprávnému způsobu života těchto lidí, spočinulo znamení hanby na celém těle církve adventistů sedmého dne.

(44)

Fanatismus se objeví znovu

Už dlouho přemýšlím nad tím, jak znovu otisknout některé z těch starých zkušeností, aby bylo více našich lidí informováno, protože já jsem dávno poznala, že fanatismus se v různých odměnách projevuje znovu. Svůj stav víry máme posilovat rozhovory o Slově a tím, že se vyvarujeme jakýchkoli podivných a výstředních projevů, které by někteří velmi rychle přebrali a prováděli. Kdybychom dovolili, aby do našich řad vnikl zmatek, nemohli bychom své dílo upevnit tak, jak bychom měli....

V letech, kdy Kristus chodil po naší zemi, byly některé zbožné ženy činné jako pomocnice při díle, které konal Spasitel a jeho učedníci. Kdyby ti, kdo tomuto dílu nepřáli, mohli v chování těchto žen najít něco, co bylo proti pravidelnému řádu, znamenalo by to pro to sílo okamžitý konec. Ženy však pracovaly s Kristem a apoštoly a celé dílo bylo vedeno na tak vysoké úrovni, že na něm neulpěl ani stín podezření. Nenaskytla se žádná příležitost pro jakékoliv obvinění. Pravda byla hlášána tak jasně, že všichni jí mohli porozumět.

Nemůžeme dovolit lidem, kteří podněcují neklid, aby se mezi námi projevovali takovým způsobem, že by to zničilo náš vliv u těch, které si přejeme oslovit pravdou. Trvalo nám léta než jsme překonali nepříznivý dojem, který nevěřící získali o adventistech proto, že v dřívějších letech naší existence, jako lidu zvláštního, poznali mezi námi podivnou a nesprávnou činnost fanatických živlů. - MS 115, 1908.

Rada bratrovi a jeho ženě

Drahý bratře a sestro L:

Nedávno mi byly v nočním vidění vysvětleny některé věci, které vám musím sdělit. Bylo mi zjeveno, že se dopouštíte několika smutných omylů. Při svém studiu Písma a Svědectví jste došli k chybným závěrům. Dílo Páně by bylo pochopeno naprosto nesprávně, kdybyste dál pracovali tak, jako jste začali. Vykládáte Slovo Boží i tištěné Svědectví nesprávně a potom se své podivné dílo snažíte provádět ve shodě s tímto vaším nesprávným pojetím. Dokonce jste se domnívali, že jste dostali moc vymítat demony. Vaším působením na lidskou mysl jsou muži i ženy vedeny k tomu, aby uvěřili, že jsou posedlí ďáblem a že Pán ustanovil vás jako své pomocníky k vyhánění těchto zlých duchů.

Vaše žena napomáhá fanatismu svou mluvou, zpěvem i nezvyklými projevy, které nejsou v souladu s pravým dílem Ducha svatého. Kdyby se tomuto fanatismu v našich sborech dopřálo místo, bylo by to Boží věci velmi na škodu.

Milý bratře a sestro, mám pro vás poselství: stavíte na nesprávném předpokladu. V tom, jak se předvádíte, je obsaženo mnoho s vašeho „já“. Tyto výstupy umožní satanovi uplatnit svou okouzující moc. Je nejvyšší čas, abyste s tím přestali. Kdyby vám dal Bůh zvláštní poselství pro svůj lid, pak byste chodili a pracovali ve vši pokoře, ne jako byste byli někde na jevišti, ale v tichosti, jako následovníci pokorného Ježíše Nazaretského. Měli byste na lidi úplně jiný vliv než jaký máte teď....

Upřímné přání dělat jiným dobře přiměje křesťanského pracovníka k tomu, aby se vzdal jakékoliv myšlenky vnášet do poselství přítomné pravdy nějaké neznámé učení, které by vedlo muže a ženy k fanatismu. V tomto období světových dějin musíme vyvíjet co největší péči v tomto směru.

Některé z těch fází zkušenosti, kterou prožíváte, ohrožují nejen vaše duše, ale i duše mnoho jiných, protože se odvoláváte na vzácné slova Krista, jak jsou zaznamenána v Písmu a na Svědectví, (46) abyste dokázali, že vaše poselství je pravé. Domníváte-li se, že vaší autoritou je pravdivé a pravé Slovo spolu se Svědectvími, které dal Pán svému lidu, podléháte klamu. Podněty, které na vás působí, jsou nesprávné, proto i vaše prohlášení svádějí s pravé cesty. Pokoušíte se působit tak, aby Boží pravda podpírala falešné postoje a nesprávné činy, které jsou nesmyslné a fantastické. To církvi která seznamuje lid s pravdami trojandělského poselství, nesmírně znesnadňuje práci. - Letter 358a, 1908.

Poselství sborům v Kalifornii

Naším bratřím v Kalifornii:

Včera večer jsem dostala příkaz pro náš lid. Byla jsem jakoby na nějakém shromáždění, kde právě L se svou ženou konali svá představení. Dostalo se mi poučení, že jejich činnost se podobá tomu, co se po roce 1844 provozovalo v ----- ve státě Maine a na různých jiných místech. Byla jsem požádána, abych se postavila se vši rozhodností proti této fanatické činnosti.

Bylo mi zjeveno, že to není Duch Páně, který inspiruje bratra a sestru L, ale týž duch fanatismu, který neustále hledá, jak by pronikl do zbytku církve. To tak se oni dovolávají Písma, aby vysvětlili své výstřednosti, je vlastně zneužíváním Písma. Činnost těchto dvou lidí posedlých ďáblem, modlení se s nimi a jejich tvrzení, že vymítají zlé duchy, je fanatismus, který přivede do špatného světla každý sbor, který dá k takové činnosti svolení.

Dostala jsem zprávu, že nesmíme tyto projevy nijak povzbuzovat, ale musíme lid rozhodným svědectvím chránit před tím, co by poskvrňovalo jméno adventistů sedmého dne a ničilo důvěru lidu v poselství pravdy, které musí světu zvěstovat. Pán vykonal pro svůj lid velké dílo tím, že mu dal výjimečné postavení. Je povinností církve, aby si své autority vážila. Ježíšova (47) slova: „ptejte se na písma; nebo vy domníváte se v nich věčný život míti, a tať svědectví vydávají o mně“ (j 5,39) jsou pro nás vzácná. Pro dobré skutky nás může dokonale připravit jen inspirované Slovo, které budeme pečlivě studovat a zbožně podle něj žít.

Jako oddělená církev potřebujeme neustále hledět na Boha, aby nás vedl. Žijeme ve zlé době. Nebezpečí posledních dnů je blízko. Protože nepravost převládá, představuje si satan, že veškeré klamné učení vloží na bedra těch, kteří se snažili chodit pokorně s Bohem a kteří nemají

sebedůvěru. Mají troufalí fanatikové přicházet k těmto pokorným duším a ujišťovat je, že jsou posedlí zlými duchy a že když se s nimi pomodlí, tvrdit, že ďábla vyhnali? Takové projevy nepocházejí z Božího Ducha, ale z jiného ducha.

Vyzývám každý sbor k opatrnosti, aby se nedal svádět ke špatnému smýšlení o těch, kteří - protože si nedůvěřují - se bojí, že nemají Ducha svatého. Jsou takoví, kteří šli vlastními cestami, místo aby šli po cestách Božích. Neuznávali světlo, které Bůh milostivě dával, proto ztratili schopnost rozeznávat mezi světlem a tmou. Je mnoho těch, kteří nemálo slyšeli o cestě, po níž by měli jít, ale neznají požadavky, které na ně Bůh klade. Jejich světlo nesvítí ve skutečích, které odhalují základy pravdy a svatosti. Tato skupina lidí přijme v čas zkoušky místo Boží pravdy lež a bludné učení.

Lidu Božímu se dostalo velikého světla. Ať náš lid bdí a snaží se o dokonalost. Budete vystaveni úskočnosti ďábelského působení. Zvednou se strašné vlny fanatismu, ale Bůh vytrhne lid, který bude opravdově hledat Pána a posvětit jej ke své službě - Pacific Union Recorder, 31.12.1908.

(48)

5. ZÁZRAKY NEJSOU DUKAZEM BOŽÍ PŘÍZNĚ

Nepátrejte po zázračných projevech

Ať se nikdo nedomnívá, že zvláštní prozřetelnost nebo zázraky mají být důkazem pravosti jejich díla nebo myšlenek, které hájí. Budeme-li lidem převádět takové věci, vyvolá to nedobrý účinek, nezdravé vzrušení. Máme zaslíbení, že pravé působení Ducha svatého na lidská srdce se bude dít skrze Slovo. Kristus prohlásil, že Slovo je duch i život. „Nebo naplněna bude země známostí slávy Hospodinovy, jako vody naplňují moře“ (Abk 2,14).

Satan bude působit co nejlstivěji, aby lidské výmysly oděl do andělského roucha. Ale světlo Slova září uprostřed mravní temnoty a žádné zázračné výjevy nikdy Bibli nenahradí. Pravda se musí studovat, musí se hledat jako skrytý poklad. Místo Slova se nedají vypalovat nádherné ohňostroje, ani nemohou toto Slovo nahradit. Přidržujte se Slova, přijímejte zaseté Slovo, které dá lidem moudrost ke spasení. Toto je význam Kristových slov při požívání těla a pití Jeho krve. A On říká: „Totot' jest pak věčný život, aby poznali Tebe samého pravého Boha, a kteréhož jsi poslal, (49) Ježíše Krista“ (J 17,3).

Budeme se setkávat s falešnými tvrzeními. Povstanou falešní proroci, budou falešné sny a falešné vidění. Každé však Slovo, nedejte se odvést od Božího hlasu v Jeho Slově. Nedejte se ničím rozptylovat, i když se budou mnozí předvádět a hlásat podivuhodné, zázračné věci. Satanovy zázraky budou napomáhat tomu, aby se uvěřilo všemu, co budou různí lidé tvrdit. Dejte si na to všechno pozor.

Kristus nás varoval, takže nikdo nemusí přijímat lež jako pravdu. Jediná cesta působení Ducha je cesta pravdy.... Naše víra a naděje nejsou zakotveny v cítění, ale v Bohu. - Letter 12, 1894.

Když ten, kdo koná zázraky, nedbá Božího zákona

Nemáme důvěřovat tomu, co tvrdí lidé. Oni mohou - jak ukazuje Kristus - předstírat, že zázračně uzdravují nemocné. Je to však nějaký zázrak, jestliže přímo za nimi stojí velký podvodník schopný konat divy, který snese i oheň s nebe před očima lidí?

Nemůžeme důvěřovat ani pocitům. Hlas nebo duch, který řekne nějakému člověku, jenž pošlapává Boží zákon: Ty nejsi nijak zavázán poslouchat zákon Boží, ty jsi svatý a bez hříchu - takový hlas není Ježíšův, neboť On říká: „I já přikázání Otce svého zachoval jsem“ (J 15,10). A Jan svědčí: „Dí-liť kdo: Znam Jej, a přikázání Jeho neostříhá, lhát' jest, a pravdy v něm není“ (1J 2,4).

Jak jinak se tedy dají vysvětlit tyto projevy velké síly a zázraky, než tak, že se to děje působením onoho zázraky působícího ducha, který vyšel, aby oklamal celý svět a zaslepil lidi svými velkolepými podvody, aby uvěřili lži? Je potěšen, když muži i ženy tvrdí, že mají velkou duchovní sílu, a přece nedají Božího zákona, protože svou neposlušností svádějí jiné a on jich může užít jako zdatné pomocníky při svém díle. - ST 21.7.1887.

(50)

Nikdo se nemusí dát oklamat

Každý z nás upadne do velkého pokušení. Naše víra bude zkoušena až po nejzazší mez, proto musíme mít živé spojení s Bohem. Musíme být účastníky Božské přirozenosti, pak nebudeme oklamáni satanovými nápady a unikneme zkáze, která je ve světě skrze lidskou žádost.

Potřebujeme být zakotveni v Kristu, zakořenění a pevní ve víře. Satan působí skrze své pomocníky. Vybírá si takové, kteří nepijí z živé vody, jejichž duše žízňají po něčem novém a neznámém a kteří jsou vždy hotovi pít z jakéhokoliv pramene, který se naskytne. Uslyšíme hlasy, které budou říkat: „Hle, tu je Kristus“, nebo „Hle, tamto je“, ale my jim nesmíme věřit. Máme nezvratnou jistotu hlasu pravého pastýře a ten nás vyzývá, abychom ho následovali. On praví: „Já přikázání Otce svého zachoval jsem“ (J 15,10). On vede své ovce stezkou oddané poslušnosti k Božímu zákonu, a nikdy je nepodporuje v přestoupení tohoto zákona.

„Hlas cizí“ je hlas člověka, který nedbá na svatý, spravedlivý a dobrý Boží zákon, ani ho neposlouchá. Mnozí kladou velké nároky na svatost a vychloubají se zázraky, které provádějí, když uzdravují nemocné, kteří ovšem také nedbají na spravedlnost. Ale skrze či moc se toto léčení děje? Vidíme také druhou stránku - jejich přestoupení zákona? Projevují se jako skromné, poslušné děti, které jsou ochotné uposlechnout všechny Boží požadavky? O nepravých Božích dětech, říká Jan: „Dílit' kdo: Znam jej, a přikázání Jeho neostřihá, lhát' jest, a pravdy v něm není“ (J 2,4).

Nikdo nemusí být oklamán. Boží zákon je tak posvátný, jako jeho trůn a jím bude souzen každý člověk, který přichází na svět. Pro zkoušku charakteru není žádné jiné měřítko. „Pakli nechťi, nechať mluví vedle slova toho, v němž není žádné záře“ (Iz 8,20). Má se tedy věc rozhodnout podle Božího Slova, nebo se má věřit tomu, co předstírají lidé? Kristus říká: „Po ovocích jejich poznáte (51) je.“ Jestliže ti, kteří uzdravují, jsou nakloněni promíjet zanedbávání Božího zákona a budou i nadále neposlušni Božího zákona, ačkoliv mají rozsáhlou moc, z toho vyplývá, že tu velkou moc nemají od Boha. Naopak, je to zázračná moc velkého podvodníka, která působí zázraky. On přestupuje mravní zákon a užije každého nápadu, který se dá uskutečnit, aby před lidmi utajil jeho pravou podstatu. Dostává se nám varování, že v posledních dnech bude satan působit pomoci znamení a lživých zázraků a v těch bude pokračovat až do konce zkoušky, aby mu sloužily za důkaz, že on je andělem světla a ne tmy.

Bratři, my se musíme mít na pozoru před předstíranou svatostí, která dovoluje přestupovat Boží zákon. Ti, kdo tento zákon svými nohama pošlapávají a sebe posuzují měřítkem svých vlastních výmyslů, nemohou být posvěceni. - RH 17.11.1885.

Chce se zmocnit celého světa

Blížíme se době, kdy satan bude působit všemi svými kouzly a všichni ti, kteří jsou jimi teď okouzlení nebo je sebemeně podporují, budou ochotni se satanovi podřídit, aby později s ním spolupracovali. Zlí anděl stále působí na lidská srdce. Satan působí na každého, kdo není pod mocí Božího Ducha. Podvodné satanovy divy svět zaujme a on způsobí, že před zraky lidí sestoupí oheň z nebe. Satan bude činit zázraky a tato podivuhodná síla, která působí zázraky, se zmocní celého světa. Ta doba už tady je.

Chci vám říci ještě jinou věc. Vylití Božího hněvu se už blíží. Jak to že to nepoznáváme? Je to proto, že světlo pravdy se nedotýká srdce. Duch Boží se od světa odvrací.

Slýcháte o pohromách na souši i na moři, kterých stále přibývá. Čím to je? Duch Boží (52) odchází od těch, kteří mají ve svých rukou životy lidí a satan přichází, aby je ovládal, protože oni sami se jeho vládě poddávají. Ti, kdo vyznávají, že jsou Božími dětmi, se nenechají ochraňovat nebeskými anděly a satan - ničitel - skrze tyto lidi působí a oni se dopouštějí omylů. Budou se opíjet a jejich nestřídmost nám mnohokrát způsobí tyto strašlivé pohromy.

Pohledte na bouře a přírodní katastrofy. Satan působí také na ovzduší. Otravuje je a zde závisí na Bohu naše životy - náš přítomný i věčný život. V tom postavení, v jakém jsme, musíme být velmi ostražití, celé oddaní, plně obráceni, plně zasvěceni Bohu. My však, zdá se, sedíme jako ochromeni. Bože nebeský, probud' nás! - MS 1, 1890.

Zázraky nejsou důkazem

Ti, kdo dnes pracují pro Boží dílo, budou se setkávat se stejnými zkouškami, jaké snášel při své práci apoštol Pavel. Satan se bude snažit stejným vychloubáním a klamáním odvrátit nově obrácené od víry. Bude se zavádět nové učení, ale pro nás bude moudřejší, když se jim nebudeme zabývat. Satan je zchtralý a bude si pomáhat lstivými úskoky, aby mysl zatemnil, zmátl a vykořenil učení o spáse. Ti, kdo nepřijímají Boží Slovo tak, jak je napsáno, chytí se do satanovy léčky.

Dnes potřebujeme hlásat pravdu se svatou smělostí. Svědectví, které přinášeli prvotní církvi Boží poslové, má jeho lid slyšet v této době. „Ale bychom pak i my neb anděl s nebe kázal vám mimo to, což jsme vám kázali, proklatý bud“ (Ga 1,8).

Ten člověk, který pokládá konání zázraků za důkaz pravosti své víry, pozná, že satan může nějakým podvodným způsobem konat divy, které se budou jevit jako opravdové zázraky. Takto doufal satan, že podrobí Izraelity zkoušce při jejich vysvobození z Egypta. - MS 43, 1907.

(53)

Jak působí satan a jeho pomocníci

Dostala jsem příkaz, abych řekla, že v budoucnu bude zapotřebí velké bdělosti. Boží lid nesmí upadnout do duchovní tuposti. Zlí duchové horlivě hledají, jak ovládnout lidskou mysl. Lidé jsou jakoby vázání do snopků, které jsou připravené k tomu, aby byly spálené ohněm posledních dnů. Ti, kdo odmítají Krista a Jeho spravedlnost, přijmou chytráctví, které zaplavuje svět. Křesťané mají být střízliví a bdělí, mají pevně odolávat svému protivníku - satanovi - který obchází jako lev řvoucí hledá, koho by sežral. Lidé budou konat zázraky pod vlivem zlých duchů. Způsobí to, když nad nimi pronesou kouzlo lidé onemocní a potom to kouzlo zruší a přimějí druhé k tomu, aby říkali, že ti, kdo byli nemocní, byli zázračně uzdraveni. Toto dělal satan vždycky. - Letter 259, 1903.

My se nesmíme dát oklamat. Brzy se budou odehrávat podivuhodné věci, které budou úzce souviset se satanem. Boží slovo říká, že satan bude činit zázraky. Způsobí, že lidé onemocní a pak z nich náhle sou satanskou moc sejme. Bude se pak na ně pohlížet jako na uzdravené. Tato zdánlivá uzdravení budou pro adventisté sedmého dne zkouškou. Mnohým, jimž se dostalo velkého světla, se podaří ve světle chodit, protože nejsou s Kristem zajedno. - Letter 75, 1904.

Podivuhodné zázraky budou klamné

Nedovoďte, aby mýjely dny a vy jste ztráceli vzácné příležitosti proto, abyste hledali Pána celým srdcem, myslí i duší. Nepřijmeme-li pravdu s láskou, budeme možná mezi těmi, kdo spatří činěné satanem v těchto posledních dnech a uvěří jim. Na mnohé divné věci, které se budou jevit jako podivuhodné zázraky, by se mělo hledět jako na podvody, které koná satan, otec lži. - Letter 136, 1906.

Ellen G. Whiteová nekonala žádné zázraky

Někteří vylovuji svou pochybnost nad dílem, kterým mne Pán pověřil, protože - jak říkají - (54) „paní E.G.Whiteová nečiní žádné zázraky.“ Těm však, kdo hledají zázraky jako znamení Božího vedení, hrozí velké nebezpečí, že budou podvedeni. Písmo potvrzuje, že satan bude působit skrze své pomocníky, kteří se odchýlili od víry a kteří budou zdánlivě činit zázraky, až před lidskými očima až snesou i oheň s nebe. Pomocí „lživých zázraků“ by satan oklamal i samotné vyvolené, kdyby to jen bylo možné.

Velmi mnoho lidí mě slyšelo mluvit a četlo mé spisy, ale nikdo neslyšel tvrdit, že konám zázraky. Občas jsem byla vyzvána, abych se modlila za nemocné a prokázala se pravdivost slova Páně. (Jk 5,14.15). Jen Kristus má velkou moc činit divy, Jemu budiž sláva. - Letter 410, 1907.

Proč jsou divy dnes méně důležité

Kristus působil tak, že kázal Slovo a zázračnými skutky uzdravoval trpící. Dostala jsem však poučení, že my teď nemůžeme takto působit, poněvadž satan bude dokazovat svou moc tím, že bude činit divy. Boží služebníci by dnes nemohli působit pomocí divů, protože dojde k předstíranému uzdravení, jejichž původci budou tvrdit, že jsou božské. Z tohoto důvodu určil Pán způsob, jakým má jeho lid vykonávat dílo uzdravování - má to být uzdravování těla spojené

s vyučováním Slova. Mají být zřizována sanatoria a s těmito ústavy mají být spojeni pracovníci, kteří budou konat pravé léčebné a zároveň misionářské dílo. Takto ti, kteří přicházejí do sanatoria na léčení budou pod ochranným vlivem.

Tímto opatřením, které učinil Pán, se má pro mnohé duše vykonat evangelisační lékařsko-misionářské dílo. - Letter 53, 1904.

Zázraky při závěrečném zápasu

Je nemožné vytvořit si nějakou představu o zkušenosti Božího lidu, který bude žít na zemi, až minulé strasti a nebeská sláva budou splývat. Budou chodit ve světle, vycházejícím od Božího (55) trůnu. Prostřednictvím andělů bude existovat stálé spojení mezi nebem a zemí. Satan - obklopený zlými anděly - bude tvrdit, že je Bohem a bude činit veškeré zázraky, aby oklamal, i vyvolené, bude-li to možné. Boží lid nenajde své bezpečí v činění zázraků, neboť satan by každý zázrak napodobil. Sužovaný a zkoušený lid Boží najde svou sílu ve znamení, o němž se mluví ve verších 12-18. Kapitoly 31 knihy Exodus. Mají najít svou oporu v živém Slově - „Jakož psáno jest.“ Toto je jediný základ, na němž mohou bezpečně stát. Ti, kdo zrušili smlouvu s Bohem, budou v onen den ve světě bez naděje a bez Boha.

Ctitelé Boha se poznají především podle úcty, jakou mají ke 4. Prikázání, poněvadž toto je znamením Jeho tvořivé síly a svědectvím síly a svědectvím Jeho požadavku o úctě člověka k Bohu. Zlí lidé se poznají podle své snahy zničit památku Stvořitele, aby vyvýšili zákon Říma. Ve sporné otázce zápasu bude celé křesťanstvo rozděleno na dvě velké skupiny: na ty, kteří ostříhají Boží prikázání a věrnost Ježíši a na ty, kteří uctívají šelmu a její obraz a nesou její znamení. Třebaže církev a stát spojí svou moc, aby donutil „všechněm, malým i velikým, bohatým i chudým, svobodným i v službu podrobeným“ (Zj 13,16), aby měli znamení šelmy, Boží lid je nepřijme. Prorok s Patmosu vidí „ty, kteříž zvítězili nad tou šelmou a obrazem jejím a nad charakterem jejím i nad počtem jména jejího, ani stojí nad tím mořem skleným, majíce harfy Boží“ (Zj 15,2) a zpívají píseň Mojžíšovu a Beránkovu.

Na Boží lid čekají strašlivé zkoušky a strasti. Duch války hýbe národy od jednoho konce země ke druhému. Ale uprostřed času soužení, které nastává - takové soužení, jaké nebylo od vzniku národu - bude Boží vyvolený lid stát nepohnutelně. Satan a jeho andělé jej nemohou vyhladit, neboť andělé, kteří jsou mocní v síle, jej budou chránit. - Letter 119, 1904.

(56)

6. CO NÁS OCHRÁNÍ PŘED KLAMEM

Pouhá upřímnost člověka nespasí

Když někdo bude věřit lži, nebude to působit na život nebo charakter posvěcujícím vlivem. Žádný klam není pravdou, ani když se bude stále opakovat, ani když v něj budeme věřit. Upřímnost nikdy nezachrání duši od následků víry v blud. Bez upřímnosti není žádného pravého náboženství, ale upřímnost v nepravém náboženství nikdy žádného člověka nespasí. Mohu být dokonale upřímná, jdu-li však po nesprávné cestě, moje upřímnost z ní nikdy správnou cestu neudělá, a nemohu proto dojít vytouženého cíle. Pán od nás nežádá, abychom měli slepou lehkověrnost a nazývali ji vírou, která posvěcuje. Princip, který posvěcuje, je pravda. Proto potřebujeme vědět, co pravda je. Musíme srovnávat duchovní věci s duchovními. Musíme zkoumat všechny věci, ale přidržovat se jedině toho, co je dobré a má pečeť božského pověření, co nám staví před oči pravdivé pohnutky a zásady, které by nás měly přimět k jednání. - Letter 12, 1890.

Vnější proměna povahy

Jestliže se spokojí jednotlivci s učením o pravdě, ale chybí jejich srdci denní působení (57) Ducha Božího, které se projevuje vnější změnou povahy, sami se zbavují kvalifikace, která by je uschopňovala pro Mistrovo dílo. Ti, kdo jsou bez Ducha svatého, nemohou být věrnými strážnými na Sionských hradbách, neboť jsou slepí k dílu, které by mělo být vykonáno a nedávají pozounu ten pravý zvuk.

Jako o letnicích, povede křest Duchem svatým k oživení pravého náboženství a k činění mnoha zázraků. Nebeské bytosti přijdou mezi nás a lidé budou hovořit z popudu Božího svatého Ducha. Ale kdyby snad Pán působil na lid jako to činil o letnicích a po nich, věděli by mnozí, kteří teď tvrdí, že věří pravdě, tak málo co působí Ducha svatého, že by volali: „Vystříhejte se fanatismu.“ O těch, kteří byli naplněni Duchem, by říkali: „Opili se mladým vínem.“

Není už daleko doba, kdy si lidé budou přát přimknout se mnohem těsněji ke Kristu, mít mnohem těsnější spojení s Jeho svatým Duchem, než měli kdykoliv dříve nebo budou mít, jestliže se vzdají své vůle a své cesty a podrobí se Boží vůli a Boží cestě. Velikým hříchem těch, kdo prohlašují, že jsou křesťany, je to, že neotvírají svá srdce, aby přijali svatého Ducha. Když duše touží po Kristu a snaží se být s Ním jedno, pak ti, kdo jsou spokojeni s formální zbožností, zvolají: „Buďte opatrní, nezacházejte do extrému.“ Až přijdou nebeští andělé mezi nás a budou působit skrze lidské pomocníky, dojde k vážným a zásadním obrácením podle ustanovení o letnicích.

Buďte tedy, bratří, opatrní, nepodléhejte vzrušení jiných lidí, ani se je nepokoušejte vytvářet. Měli bychom být opatrní, abychom nepodléhali lidskému vzrušení, ale neměli bychom patřit mezi ty, kdo se budou vyptávat a pochybovat o díle Božího Ducha. Vyskytnou se totiž takoví, kteří se budou dotazovat a kritizovat, až se Boží Duch zmocní mužů a žen, protože jejich vlastní srdce nejsou dojatá, ale jsou chladná a nepřístupná. - Letter 27, 1894.

(58)

Učení je třeba pochopit

Vzpouza a odpadlictví je ve vzduchu, který dýcháme. Nakazíme se jimi, jestliže naše bezmocné duše nepřilnou vírou ke Kristu. Jestliže se lidé dají tak snadno svést, jak obstojí, až bude satan předstírat, že je Kristus a bude činit divy? Kdo odolá jeho zkreslování, že je Kristem, i když je pouze satanem, který bere na sebe podobu Krista a činí zdánlivě tytéž skutky jako Kristus? Co zadrží Boží lid, aby nevěnoval svou oddanost falešným Kristům? „Nepostupujte po nich“ (Lk 21,8).

Učení je třeba plně pochopit. Lidé, kteří byli přijati za učitele pravdy, musí být zakotveni. Pak jejich loď odolá vichřici i bouři, protože kotva je pevně drží. Podvodů bude přibývat. - Letter 1, 1897.

Satan je teď zaměstnán mnohem vážněji, než kdy dříve tím, že hraje hru o život duší a nebudeme-li se ustavičně mít na pozoru, utvrdí v našich srdcích pýchu, sebelásku, lásku ke světu a mnoho jiných rysů. Uskuteční také každý nápad, aby zneklidnil naši víru v Boha a v pravdy Jeho Slova. Nemáme-li hlubokou zkušenost s Božími věcmi a důkladnou znalost Jeho Slova, zavedou nás stanovy podvodu chytráctví do zkázy. Falešné učení podkope u mnohých lidí základy, protože se nenaučili rozlišovat pravdu od bludu. Jedinou naší zárukou proti satanovým lákadlům je pilné studium Písma, bystré pochopení pravd naší víry a věrné plnění každé poznané povinnosti. Shovívavost vůči jednomu poznanému hříchu bude příčinou slabosti a temnoty a vydá nás prudkému pokušení. - RH 19.11.1908.

Hleďte neustále na Ježíše

Přijde čas, kdy vylití podzimního deště smete všechny lidské výmysly a lidská ustanovení, (59) kdy nebude platit lidská autorita a Duch svatý bude promlouvat s přesvědčující silou skrze živého lidského pomocníka. Ani jediný člověk nebude potom dávat pozor na to, zdali věty jsou ucelené a bez mluvnických chyb. Živá voda bude proudit vlastními Božími cestami.

Buďme však teď opatrní, abychom nepovyšovali lidi, jejich řeči a činy. Ať nikdo nepokládá za nejdůležitější to, že dovede ohromit svým vyprávěním, neboť tu je bohaté pole působnosti pro nehodné lidi, jimž bude dána důvěra. Mladí mužové a ženy budou vyvýšeni a budou sami sebe pokládat za obdivuhodně poctěné, povoláné, aby vykonali něco velikého. Bude mnoho případů obrácení podle jejich vlastního řádu, ale ta neponesou Boží znamení. Bude docházet k nemravnostem a výstřednostem a mnozí svou víru ztratí.

Naše jediné bezpečí je v tom, když se pevně přidržíme Ježíše. Nikdy z Něho nemáme spouštět zrak. On říká: „Beze mne nic nemůžete učiniti“ (J 15,5). Musíme si být neustále vědomi své vlastní nedostatečnosti a bezmocnosti a cele spoléhat na Ježíše. Toto by mělo každému z nás dodávat klidu a pevnosti v řeči i v chování. Jestliže se při řeči rozčilujeme, není to síla, ale slabost.

Síla a opravdovost jsou podstatné pro výklad biblické pravdy, evangelia, která je Boží mocí ke spasení....

Existují mělčiny, do nichž mohou mnozí zapadnout. Bezpečí lze nalézt jen v opravdovosti Ducha Božího, jestliže s ní nesměšujeme sílu a troufalost, která není z nebe. Musíme být opatrní na každé své slovo, aby se prudkost některých slabých duší nestupňovala v zanícení, které není v souladu s jejich poznáním. Oni budou vystupovat, jakoby bylo jejich výsadou působit na Ducha svatého, místo aby nechali Ducha svatého působit na sebe, aby je formoval a měnil k obrazu Božímu. Je tu nebezpečí, že přerostou Krista. My bychom měli uctívat Ducha svatého tím, že ho budeme následovat, kamkoliv nás povede: „Na rozumnost pak svou nespolehej“ (Př 3,5). Toto je (60) jedno nebezpečí pro ty, kteří jiné učí pravdě. Jen cesta, po níž jdeme za Kristem, je pro naše nohy tou bezpečnou cestou. Jeho dílo přetrvá vše. Cokoliv Bůh řekne, je pravda.

Ale kazatelé, kteří nesou padlým lidem poslední poselství o milosrdenství, nesmějí pronést jediné neuvážené slovo, nesmějí otevřít dveře, jimiž by satan získal přístup do mysli lidí. Naším úkolem není dělat pokusy, vymýšlet něco nového a ohromujícího, co způsobí rozruch. Satan čeká na svou příležitost, aby využil všeho, co by při svém svádění mohl uplatnit. Působením Ducha svatého bude lidská mysl vyrovnaná. Tím zmizí podněty pro vzrušení, po němž přichází reakce.

Satan použije každého výstředního výrazu vyjadřování nejen ke škodě mluvčího, ale i těch, kdo takový výraz zachytí a předají jiným. Měla by se pěstovat tichost a vážnost. Vážné pravdy, o nichž hovoříme, nás povedou k hluboké opravdovosti. Nemůžeme jednat jinak, jestliže neseme v sobě tíhu nejposvátnějšího poselství, jehož se má dostat hynoucím duším - tíhu vědomí, že náš Spasitel brzy přijde.

Budeme-li neustále hledět na Ježíše a přijímat Jeho Ducha, budeme vidět jasně. Postřehneme pak každé nebezpečí a budeme dbát na každé slovo, které proneseme, aby satan nenacházel vhodnou příležitost, které by využil ke svým podvodům. My nechceme smýšlet jako ti lidé, kteří jsou ke vzrušení podněcováni. Neměli bychom v nich podporovat očekávání, že uvidí nezvyklé a podivuhodné věci. Učte je však, aby krok za krokem následovali Ježíše. Zvěstujte Ježíše Krista, v němž je soustředěna naše naděje věčného života. - Letter 102, 1894.

(61)

Oddíl II

PODVODNÁ A PODVRATNÁ HNUTÍ

(62)

Úvod

Během let vzniklo mezi adventisty sedmého dne několik klamných nebo podvratných hnutí založených na nesprávném výkladu Písma nebo na domnělém božském osvětlení. O těchto hnutích tehdy církev odhodlaně a otevřeně jednala za pomoci Ducha prorockví, jehož rady měly čelit těmto vzniklým situacím. Některé z těchto rad jsou pojaty do tohoto oddílu.

S domnělým novým světlem obvykle těsně souviselo poselství o odsouzení církve a jejich vůdců a často při tom byla stanovena nějaká určitá doba. Jedno takové hnutí, známé jako „Hlasité volání třetího anděla“, vedené nějakým panem Stantonem, bylo vyvráceno sérií článků uveřejněných roku 1893 v Review and Herald pod názvem „The Remont Church Not Babylon“ (Církev ostatků, nikoliv Babylon) nyní také obsažené v Testimonies to Ministers™ str. 32-62 a také v knize „The Remont Church“ (Církev ostatků) str. 23-53. Materiály sebrané v tomto oddíle obsahují další odvolání na toto hnutí a pojednávají velmi podrobně o několika podobných hnutích.

Vzpomínáme zde i dva význačné případy, které obsahují tvrzení o prorockém dar. Jsou to rady dané paní Whiteovou těm, kterých se to přímo nebo nepřímo týká. Paní Whiteová byla ve velmi choulostivém postavení, když jednala o situacích tohoto druhu, ale při plnění svého úkolu jako Božího posla dostala příkaz, který chránil církev před těmito uchazeči o prorocký úřad. Paní Whiteová zdůraznila, že pravý dar dává Bůh svým vlastním pověřencům a tito o tom podají dostatečně jasný a přesvědčivý důkaz.

Pokud existuje satan, budou se vyskytovat podvratná a podvodná hnutí, jimž se musí čelit. E.G.Whiteová vylíčila několika z těchto hnutí i charakteristiku jejich učení. Při rozboru tohoto učení a této práce nám poskytuje mnohé rady, které nám umožňují snadno a jasně rozpoznati podobné situace, aby se jim mohlo čelit v případě, že se opět vyskytnou. - VYDAVATELÉ.

(63)

7. BOŽÍ POVĚŘENCI

(Dopis člověku, který došel k závěru, že církev adventistů sedmého dne se ocitla na nízké duchovní úrovni, kterou připodobňuje k Babylonu. - Sestavovatelé)

Drahý bratře M.

Dostala jsem tvůj dopis, když nadcházela sobota... Radila bych ti, abys navštěvoval sobotní školu a neopouštěl tento kraj, odkud si ve své mysli dokonale neujasníš, co je pravda. Doufám upřímně, že bude náležitě pilný v tomto školním období a naučíš se všemu, co můžeš poznat o tomto poselství pravdy, kterou má svět poznat.

Pán ti nepředal poselství, abys nazýval adventisty sedmého dne Babylonem a abys vyzýval Boží lid, aby z něho vyšel. Důvody, které můžeš pro tuto věc předložit, nemohou mít u mne žádnou váhu, protože Pán mi dal zcela určité světlo, které takovému poselství odporuje.

Nepochybuji o tvoji upřímnosti a čestnosti. V různých obdobích jsem psávala dlouhé dopisy těm, kteří obviňovali církev adventistů sedmého dne, že je Babylonem a že se nezabývá pravdou. Ty se domníváš, že jednotlivci ovlivnili mé myšlení. Je-li tomu tak, nehodím se k tomu, abych byla (64) pověřena Božím dílem. Toto mi připomnělo jiné případy, kdy jednotlivci tvrdili, že mají pro církev adventistů sedmého dne poselství podobného druhu a já jsem dostala příkaz: „Nevěř jim.“ „Neposílal jsem jich, ale sami běželi.“

Připomenutí některých případů

Když bratr K umíral (viz str.96 a také 1SM 176-184) zaplnil se jeho pokoj v nemocnici v Battle Creek lidmi, z nichž mnozí se předtím dali svést. Muž vypadal jakoby měl vnuknutí, ale světlo, které jsem dostala, říkalo: „Toto dílo není od Boha. Nevěřte tomu poselství.“

několik roků později přišel ke mně jistý muž, pan N z města Red Bluff v Kalifornii, aby odevzdal své poselství. Řekl, že slyšel silný hlas třetího anděla, který měl osvitit zemi svou slávou. Domníval se, že Bůh pomínul vedoucí pracovníky a dal poselství jemu. Pokoušela jsem se ho přesvědčit, že se mýlí. Říkal, že adventisté sedmého dne jsou Babylonem a když jsme mu sdělili své důvody a vyložili mu, že se mýlí, pocítil, že na něj sestoupila velká síla a začal náramně křičet.... Měli jsme s ním těžkosti. Pomátl se na mysli a musel být umístěn v ústavu pro duševně choré.

Jistý Carmire (viz kap.9.) hájil a uveřejnil poselství o velikém křiku třetího anděla. Obviňoval církev podobně jako teď vy. Řekl, že její hlavní představitelé propadnou všichni pýše a do popředí se dostane jiná skupina pokorných lidí, kteří budou konat podivuhodné věci. Tento muž měl dcery, které tvrdily, že mívají vidění.

Tento podvod mi byl odhalen. Je to bystrý člověk slušného chování, skromný, plný horlivosti a opravdovosti a působí dojmem posvěcení a zbožnosti. Od Boha se mi však dostalo poučení: „Nevěř jim, já jsem je neposlal!“ (65)

Pan Garmire tvrdil, že věří svědectvím. Prohlašoval, že jsou pravdivá a užíval jich stejným způsobem, jakým jsi jich užíval ty, aby svým tvrzením dodal přesvědčivosti a zdání pravdy. Řekla jsem jim, že toto poselství není od Boha, ale že zde jsou svedeni ti, kteří nejsou bdělí. On se však nechtěl dát přesvědčit. Řekla jsem jim, že vidění jeho dcery Anny je předstírané, on však tvrdil, že tato vidění jsou jako vidění sestry Whiteové, že svědčí o stejných věcech. Tato dcera klamala rodinu a několik jiných lidí, kteří těmto falešným poselstvím věřili. Bylo mi zjeveno, že toto děvče není ctnostné, ale že je zkažené....

Měl-li kdy nějaký člověk, jehož jsem si vážila, vnuknutí, tento muž je určitě měl. Řekla jsem mu však jasně, že jeho vnuknutí pochází od satana, nikoliv od Boha a že Bůh ho žádným poselstvím nepověřil.

Protože dostal příkaz, aby toto poselství šířil celému světu, přesvědčil poctivého, svědomitého mladíka, že je jeho povinností ukrást inventář Review and Herald. Toto je politický zločin, který se trestá vězením, proto mladík z Battle Creeku utekl a neodvažoval se tam po určitou dobu vrátit. Tento fanatický učitel určil dobu skončení zkoušky, a poněvadž všechny předpovědi selhaly, mladík poznal, že byl sveden, doznal svůj hřích a je teď vzácným členem sboru v Battle Creek.

Za pouhé dva roky od této události vystoupil jiný člověk z Connecticutu, jménem O s poselstvím, které podle vzoru trojandělského poselství nazval „novým světlem“. Tento klam způsobil, že se celá tato inteligentní rodina oddělila od církve adventistů sedmého dne. Protože já jsem v --- vydala rozhodné svědectví proti tomuto takzvanému „novému světlu“, postavil se on proti mně, mému dílu, i proti svědectvím.

Pan O, otec dětí, přišel na konferenci a navštěvoval institut pro biblické kazatele v Battle Creek. Cítil se však nade vším povznesen a neshodoval se s duchem shromáždění. Odjel do svého domova a začal podněcovat malý sbor v ---. Kdybych v tom místě nebyla pracovala, byly by svým (66) zavrhováním pravdy zničili celý sbor i postavení adventistů sedmého dne, zejména pak paní Whiteové.

V téže době přišla z Washingtonu D.C. paní P. tvrdila, že je posvěcena Bohem a že dostala moc uzdravovat. Tento duch zavedl mnohé na nesprávnou cestu. I oni obviňovali celou církev, že se mýlí a že Bůh si povolává lid, který bude činit zázraky. V Battle Creeku se začínala oddělovat velká skupina našich lidí. Duch Boží mě v noci vybídl, abych našemu lidu v Battle Creeku napsala.

Poselství Laodicejským

Bůh vyvádí svůj lid. On má lid vyvolený, církev na zemi, kterou ustanovil jako opatrovníka svého zákona. Svěřil jim posvátný úkol a věčnou pravdu, kterou mají dát světu a stále je káral a trestal. Poselství k Laodicejským lze užít pro adventisty sedmého dne, kterým se dostalo velkého světla, ale ve světle nechodili. Učinili krásné vyznání, nešli za svým Vůdcem a nebudou-li činit pokání, z Jeho úst budou vyvrženi. Poselství, které nazývá církev Adventistů sedmého dne Babylonem a volá Boží lid z něho ven, nepochází od žádného nebeského posla ani nějakého člověka inspirovaného Božím Duchem.

Pravý Svědek říká: „Radímť abys sobě koupil ode mne zlata ohněm zprubovaného, abys byl bohatý, a roucho bílé, abys oblečen byl, a neokazovala se hanba nahoty tvé. A očí svých pomaz kollyrium, aby viděl. Já kteréžkoli miluji, kárám a tresci; rozhorliž se tedy, a čiň pokání. Aj, stojímť u dveří, a tluku. Jestližeť by kdo uslyšel hlas můj, a otevřel dvěře, vejduť k němu, a budu s ním večeřeti, a on se mnou. Když zvítězí, dám jemu seděti s sebou na trůnu svém, jako i já zvítězil jsem, a sedím s Otcem svým na trůnu Jeho“ (Zj 3,18-212).

(67)

„Já kárám a trestám“

Jestliže jednotliví členové církve otevřou Ježíši dveře, On je připraven dát jim ta nejbohatší požehnání. On je ani jednou nenazývá Babylonem, ani je nevyzývá, aby z něho vyšli. Říká však: „Já kteréžkoli miluji, kárám a tresci“ (poselstvími výtky a varování) (Zj 3,19). Tyto výtky mi nejsou neznámé. Varovala jsem, protože Duch Páně mě k tomu nutil a pronášela jsem výtky, protože Pán mi taková slova dal. Nevyhýbala jsem se ani tomu, abych oznámila celou Boží radu, kterou jsem pro církev dostala.

Chci v Boží bázni i lásce říci, že vím, že Pán je plný lásky a milosrdenství, aby je navrátil k životu a odvrátil od jejich nesprávných cest. On má pro svou církev úkol, který má vykonat. Nemá být nazýván Babylonem, ale má být solí země, světlem světa. Jej údové mají být živými posly, kteří hlásají živé poselství v těchto posledních dnech.

Babylon podle 18. Kapitoly Zjevení

„Potom pak viděl jsem anděla sestupujícího s nebe, majícího moc velikou, a země osvícena byla od slávy Jeho. I zkríkl silně hlasem velikým, řek: padal Babylon ten veliký, a učiněn jest příbytkem ďáblů, a stráží každého ducha nečistého, a stíží všelikého pťactva nečistého a ohyzného. Nebo z vína hněvu smilstva jeho pili všickni národové, a králové zemští smilnili s ním, a kupci zemští z zboží rozkoší jeho zbohatli. I slyšel jsem jiný hlas s nebe, řkoucí: Vyjděte z něho. Lidé můj, abyste neobcovali hříchům jeho, a abyste nepřijali z Jeho ran. Neboť dosáhli hříchové jeho až k nebi, a rozpomenul se Bůh na nepravosti jeho. Dejtež jemu, jakož i on dával vám, a dejte (68) jemu dvénásob podle skutků jeho; v koflík, kterýž naléval, nalíte jemu dvénásob. Jakž se mnoho chlubil a zbujněl byl, tak mnoho dejte jemu muk a pláče. Neboť v srdci svém praví: Sedím královna, a nejsemť vdovou, a pláče neuzřím. Protož v jeden den přijdou rány jeho, smrt a pláč i hlas, a ohněm spálen bude; nebo silný jest Pán, kterýž jej potupí“ (Zj 18,1-8).

Celá tato kapitola ukazuje, že Babylon, který padl, jsou sbory, které nepřijmou varovná poselství od Pána, která slyšela od prvního, druhého a třetího anděla. Tyto sbory odmítly pravdu a přijaly lež. Odmítly poselství pravdy. Viz 2Te 2,1-12. Poselství 18. Kapitoly Zjevení je prosté a jasné: „Nebo z vína hněvu smilstva jeho pili všichni národové, a králové zemští smilnili s ním, a kupci zemští z zboží rozkoší jeho zbohatli“ (verš 3). Nikdo, kdo čte tuto kapitolu, nemusí být na pochybách.

Jak by satan jásal, kdyby se rozhlašovalo, že jeho poselství patří těm, které Bůh vyvolil k tomu, aby odráželi jeho zákon. Vínem Babylona je vyvýšení nepravé a podvržené soboty nad sobotou, kterou Bůh požehnal a posvětil, aby jí člověk užíval. Stejně je tomu s nesmrtností duše. Tato vzájemně si podobná kacírství a zavrhování pravdy učinily z církve Babylon. Králové, obchodníci, vládcí a učitelé náboženství tvoří jednotu, která je v samém základě zkažená.

Církev nebude rozbita

Znovu říkám, že Pán neoznámil skrze žádného posla, že církev, která by zachovávala Boží přikázání, je Babylonem. Je pravda, že existuje koukol mezi pšenici, ale Kristus řekl, že pošle své anděly, aby napřed sebrali koukol a svázali jej do nopů ke spálení, ale pšenici by uskladnili do sýpky. Já vím, že Pán svou církev miluje. Nemá být rozvrácena ani rozbita na samostatné částčky. (69) To se ani v nejmenším neshoduje s pravdou; neexistuje sebemenší důkaz, že taková věc nastane. Ti, kdo budou dbát tohoto falešného poselství a pokoušet se působit v tom smyslu na druhé, budou oklamáni a nakonec vyhlazeni, protože přijali předložené podvody.

Někteří členové církve mají v sobě pýchu, jsou nadutí, tvrdošijní, pochybovační, odmítají vzdát se svých názorů, třebaže je možno hromadit jeden důkaz za druhým o tom, že poselství

k církvi Laodicejské se vztahuje na ně. Proto však církev nepřestane existovat. Necht' koukol i pšenice rostou spolu až do žní. Andělé sami potom oddělí jedno od druhého.

Varují církev adventistů sedmého dne, aby opatrně přijímala každý nový poznatek i to, kdo tvrdí, že se jim dostává velkého světla. Zdá se, že způsob jejich práce si zaslouží odsouzení a zavržení.

Milý bratře, chtěla bych ti říci, abys byl opatrný. Neudělejte už ani o krok víc na cestě, na níž jsi vstoupil. Chod' ve světle „dokud světlo máte, ať vás tma nezachvátí“ (J 12,35).

Stěžuješ si, že v Battle Creeku s tebou jednali chladně. Šel jsi ale pokorně k těm, kteří jsou obdařeni duchem a řekl jsi: „Chcete se mnou zkoumat Písmo? Budeme se za to modlit? Nemám v tom jasno, potřebuji světlo, neboť blud duši nikdy neposvětil.“ Divíš se, že po zkušenosti, jakou prošli, ti nechtěli tak důvěřovat, jak sis myslel? Cožpak Kristova slova nemají žádnou váhu? „Pilně se pak varujte falešných proroků, kteříž přicházejí k vám v rouše ovčím, ale vnitř jsou vlci hltaví“ (Mt 7,15). Bude přibývat lidí, kteří budou říkat: „Hle, tu je Mesiáš, tam je Mesiáš.“ Ať dbají věřící hlasu anděla, který řekl církvi: „Sjednot' se.“ V jednotě je vaše síla. Milujte se jako bratři, buďte milosrdní, buďte dobrotiví. Bůh má církev a Kristus o ní řekl: „Brány pekelné nepřemohou jí“ (Mt 16,18). Poslové, které Pán posílá, nesou božská pověření. Cítím k tobě sympatie, ale snažně tě prosím, pojď ke světlu. - Letter 16, 1893.

(70)

Ovoce postranního díla

Hlavní věcí je, aby všichni věděli, jaké ovzduší obklopuje jejich duši, nejsou-li spolčeni s nepřitelem spravedlnosti a nekonají-li nevědomě Jeho dílo, anebo zda jsou spojeni s Kristem a konají Jeho dílo ve snaze ještě ještě pevněji zakotvit v pravdě.

Satan by byl rád, kdyby se všichni bez výjimky stali jeho spojenci a oslabovalo vzájemnou důvěru bratří a zasévali nesvár mezi ty, kteří hlásají, že věří pravdě. On může nejuspěšněji provádět své záměry pomoci nepravých Kristových přátel, kteří nechodí s Kristem a nepůsobí v Jeho duchu. Ti, kteří se myslí i srdcem odvracejí od zvláštního Božího díla této doby, ti kteří s ním společně nepracují na upevňování duší ve víře a to tím, že je vedou, aby dbali jeho varovných slov, ti konají satanovo dílo.

Je to nanejvýš vážná záležitost, když někdo chodí od domu k domu a pod záminkou, že koná misionářské práce, zasévá nedůvěru a podezření. Obojí rychle vzklíčí a vzniká nedůvěra v Boží služebníky, kteří obdrželi Boží poselství, aby je nesli lidu. Když Bůh pak mluví skrze své služebníky, vzklíčí ze zaseté nedůvěry a podezřívání jen zloba. Slovo pak padá do srdcí, která nebudou slyšet, a také neodpoví. Nový přístup do lidského nitra se pak nepodaří získat žádné pozemské ani nebeské moci.

Kdo pak ponese odpovědnost za tyto lidi? Kdo vykoření zlobu, která jim zabránila přijmout Boží slovo? Nějaká dobrá sestra nebo bratr lehce zasadil zlé semeno, ale jak potom může takový člověk znovu obnovit takto ohroženou duši? Jazyk, kterého se mělo užít k Boží slávě aby pronášel slova naděje, víry a důvěry v Boží pracovníky, odvrátil duši od Ježíše Krista. Ti, kdo sami opovrhli Kristovými slovy a odmítli slyšet jeho hlas a obrátit se, nakazili mysl jiných kvasem zlých dohadů a řečí. (71)

Nyní nastává čas, abychom se připravili na příchod Páně. Teď není kdy na pochybování a pomluvy, není čas konat ďáblovu dílo. Každý ať dává dobrý pozor, aby zaséváním semene nenávisti, žárlivosti nebo rozkolu nezneklidnil víru jiných, neboť Bůh slyší slova a nesoudí podle tvrzení, které je „ano“ a „ne“, ale podle ovoce, které vzniká z jednání. „Po ovocích jejich poznáte je“ (Mt 7,20). Podle toho jak bude zaseté semeno, taková bude i žně. - MS 32a, 1896.

Přesvědčivý důkaz provází poselství inspirované Bohem

Dá-li Pán některému člověku poselství, dá spolu s ním něco, podle čeho může jeho lid poznat, že poselství je Boží. Bůh nežádá od svého lidu, aby věřil každému, kdo k němu přichází s poselstvím.

Pán posílá svému lidu výstrahy ne proto, aby jej zničil, ale aby napravil jeho bludy....

Žijeme v nebezpečné době. Od světla, které dostávám, vím, že satan se snaží věřícím vnuknout něco, co je přiměje k tomu, aby si mysleli, že mají vykonat velkolepé dílo. Když však

někomu poselství Bůh dá, takový člověk podává o tom svědectví se vsí tichostí a pokorou, takže Bůh může skrze něho působit. Bůh žije a panuje a přeje si, abychom chodili před ním v pokoře. Nepřeje si, aby si tento pan N sám vymáhal své vystoupení před shromážděním....

My si nehodláme nechat rušit jedno shromáždění za druhým těmi, kteří tvrdí, že mají odevzdat poselství. Ten, kdo se sám tlačí na místo, na které ho nikdo nevolá, ten nekoná Boží dílo. My máme pracovat jako vojáci v armádě. Nemáme vystupovat z řady a začínat jednat na vlastní pěst. - MS 30, 1901.

(72)

8. SETKÁNÍ S TVRZENÍM FALEŠNÝCH PROROKU

Co můžeme očekávat

Pán mi ukázal, že mnozí budou tvrdit, že jsou Bohem obzvlášť poučeni a budou se pokoušet vést druhé. Ovlivnění mylnými představami o povinnosti začnou konat dílo, které jim Bůh nikdy nesvěřil a výsledkem bude zmatek. Ať každý sám hledá Boha co nejopravdověji, aby mohl jako jednotlivec porozumět jeho vůli. - Letter 54, 1893.

Najdou se takoví lidé, kteří budou tvrdit, že mívají vidění. Jestliže vám Bůh dá jasný důkaz, že vidění je od Něho, smíte je přijmout; nepřijímejte je však pod vlivem žádného jiného důkazu, protože lidé v cizích zemích i v Americe jsou víc a víc zaváděni na scestí. - RH 25.5.1905.

Vidění podvedeného dítěte

(Ve sděleních zmíněných panem Garmirem v kap. 7. Je rada i informace, které mohou posloužit v jednání s těmi, kteří tvrdí, že se jim dostalo zvláštního světla. - Sestavovatelé.)

Jsem nucena konstatovat, že jsem neměla ani nejmenší důvěru v Pana (J.M.) Garmira nebo jeho práci. Pojednání, které vyšlo minulý podzim v době našeho táborového shromáždění v Jacksonu, nemělo ani nejmenší podporu u našeho lidu. Svá prohlášení šířili, protože se jim podařilo lstivě získat inventář Review and Herald. (73)

Dcera pana Garmira tvrdí - nebo on tvrdí za ni - že mívá vidění. Ta však nenesou pečeť Boží. Jsou stejná jako mnohá jiná, s nimiž jsme se ve své zkušenosti setkali - je to satanův podvod.

Já jsem na táborovém shromáždění v Jacksonu jasně prohlásila k těmto skupinám fanatiků, že konají satanovo dílo a že chodí ve tmě. Tvrdili, že jim bylo zjeveno, že zkouška skončí v říjnu 1884.

Veřejně jsem tam prohlásila, že Pán ze své laskavosti zjevil že v poselství, která On dává od r. 1844, nebude už oznámena žádná určitá doba. Řekla jsem, že vím, že toto poselství, které 4 nebo 5 lidí velmi horlivě hájí, je kacířství a že vidění tohoto ubohého dítěte není od Boha. Toto světlo nepřichází z nebe. Času je málo, ale není ještě konec. Řekla jsem také, že se má ještě vykonat velké dílo, totiž připravit lid, aby byl označen pečeti živého Boha. - An Exposure of Fanaticism and Wickedness (Pamphlet). pp. 9.10.1885.

Poselství J. M. Garmirovi

Satan zařídil věci tak, abys byl chycen do pasti. Jsi v zajetí fanatismu, podvodu a velikého klamu. Ve své rodině jsi sděloval své myšlenky tak, že jsi nesprávně vykládal Písmo, překrucoval pravý výklad Božího Slova a přiměl je tak k tomu, aby věřili, že názory, které zastávají a hájí naši lidé, nejsou správné. Tvoje výklady Písma se neshodují se stanovisky, která zaujímají adventisté sedmého dne....

Vzor, který jsi dal svým dětem, zavání bludy, které zkazily tvoje vlastní myšlení. Vychovával jsi své děti tak, aby viděly na špinu druhých a aby je posuzovali. Svými slovy i příkladem, když jsi takto mluvil proti svým bratrům a vyzdvihoval jejich chyby, jsi uvedl do pohybu řadu okolností, která skrze tvou vlastní sílu spojenou se satanským působením vyústila ve vidění tvé dcery. Všechno toto malicherné posuzování a obviňování tvých bratří pochází od satana....

(74)

Boží pověření

To, že vyjadřuješ tolik důvěry ve svědectví a ceníš ho tak vysoko, pro mne ani pro mé dílo neznamena žádnou pomoc, protože ty stavíš falešné vidění své dcery na stejnou úroveň s těmi, která Pán dává mně a snižujete tak posvátnost a vyvýšenost díla, ke kterému mě Bůh povolal.

Pán mi jasně zjevil, že to, co ty pokládáš za pojení mezi Bohem a tebou i jinými skrze tvé dítě Annu, není od něho. Toto spojení nenese pečeť božského pověření. Je to jiný duch, který to dítě ovládá. V něm působí satan. Takové úkazy budou v těchto posledních dnech čím dál obvyklejší. Nevedou k jednotě, do veškeré pravdy, ale pryč od ní.

Jeden rozhodný důkaz, který máme, že tyto projevy nejsou od Boha, je ten, že se shodují s tvými názory, o kterých víme, že jsou mylné. Věci, které ona - jak říká - spatřuje ve vidění, nejsou potvrzeny Božím Slovem, ale jsou jeho opakem. Satan se jí neustále snaží naplnit svým vlastním duchem, aby pod pláštěm spravedlnosti mohl skrze ni rozšířit kacířství, poskvrnění a zevšeobecnění pravdy. Poněvadž pokládáš její výroky za Boží výroky, je tvá víra v pravá svědectví bezcenná. Takto satan doufá, že oddělí všechny, kteří mají nějakou důvěru ve tvé nápady, od Božího působení, abyste byli ponecháni své víře v lež. Písmo mluví o těch, kteří jsou v blud uvedeni a v blud uvádějí. To je tvůj případ. Uvádíš v blud dceru, ona uvádí v blud tebe. Slepý vede slepého. Satan se snaží dosáhnout svých cílů způsobem a mezi nejlepšími je asi ten, že seznamuje své děti s okolnostmi a postavením těch, u nichž vidí, že je může svést pokušením.

Říkám ti jasně, že poselství tvé dcery nejsou od Boha. Pán mi to zjevil a On nelže. Ona (75) může říci leccos dobrého, může sdělit mnohou pravdu, ale tak to satan dělá. Padělek se bude v mnohém ohledu podobat pravdě. Teprve ovoce svědčí o charakteru.....

Dějiny se opakují

Při díle, k němuž Boží prozřetelnost vyzvala mého muže i mě, abychom se ho zúčastnili už od samého jeho začátku v r. 1843 a 1844, byl to Pán, který za nás myslel a plánoval a skrze své živé pomocníky své plány prováděl. Při všem podnikání, které je spojené s dílem, které jsme měli konat, nám byly často ukazovány falešné cesty ale také cesty pravé a bezpečné. Ty byly definovány tak jasně, že mohu po pravdě říci, že znám satanovy úmysly i Boží cesty a skutky. Když jsme museli kriticky posuzovat rozmanitá učení, na něž jsme byli upozorněni, nato, že při našem zkoumání nás vede Boží moudrost, zvažovali jsme jejich přednosti a nedostatky ve světle zářícím Božího Slova a z věcí, které mi Bůh odhalil své Slovo a svědectví, abychom nebyli uvedeni v blud, ani do něho neuváděli jiné. Nechali jsme na Bohu, aby vedl naši vůli i cestu a prosili jsme se vší opravdovostí o Jeho pomoc. Nikdy naše úsilí nebylo marné. Mnohá léta bolestné zkušenosti ve spojení s Božím dílem mi dala poznat všechny druhy falešných hnutí. Mnohokrát jsem byla vyslána na různá místa s poselstvím: „Mám pro tebe na určitém místě práci. Budu s tebou.“ Když nastala vhodná příležitost, dal mi Pán poselství pro ty, kteří měli falešné sny a vidění a v Kristově síle jsem vydávala své svědectví tak, jak mi to Pán přikázal. Vyslovovali proti mně ta nejhroznější obvinění a říkali o nich, že jsou od Pána, protože se prý stavím proti Jeho dílu. Říkali, že mě stihnou strašné pohromy, jak prorokovala i tvá žena. Já sem si však byla vědoma toho, že mně ochraňují nebeští andělé a tak jsem šla stále kupředu.

Po celých minulých 45 let jsem se musela setkávat s lidmi, kteří tvrdili, že mají od Boha poselství, výtky pro jiné. Tato fáze náboženského fanatismu se od roku 1844 stále znovu (76) objevovala. Satan působil mnoha způsoby, aby upevnil bludy. Některé věci, o nichž se v těchto viděních mluvilo, se udaly, ale mnohé věci, týkající se doby Kristova příchodu, konce zkoušky a událostí, které měly nastat, se ukázaly naprosto falešné, stejně jako tvé a Anniny. Oni se však dál pokoušeli omlouvat omyly tím, že překrucovali výroky a dávali jim jiný význam a stejným způsobem pokračovali dál i tak, že klamali a dávali se klamat.

Kdy na mne poprvé sestoupil Duch Páně, bylo mi zjeveno, že přijdu do styku s těmi, kteří tvrdí, že mívají vidění, ale že Pán mi nedovolí, abych byla oklamána. Mým úkolem je odhalovat lež a ve jménu Páně ji kárat. Protože se blíží konec, uvidím takových projevů více.

„Neposlal jsem jich“

Došly mi dopisy od různých lidí se správami o viděních, která jim - jak říkají - dal Bůh. Ale Pán Ježíš mi říká: „Nevěř jim, já jsem je neposlal.“ Někteří mi piší, že Bůh jim ukázal, že sestra

Whiteová žije v bludu, že je ovlivňována vedoucími církve, aby věřila některým věcem, které nejsou pravdivé a aby zavrhovala některé věci, které pravdivé jsou. Ale slovo přichází znovu: „Nehleď na něj; já jsem nemluvil skrze ně, ani jsem nedal žádné slovo nebo poselství. To je jejich vlastní lživá řeč, sestavená podle satanova návrhu.“

Někteří přišli ke mně a prohlašovali, že oni jsou Kristus a že konali zjevně zázraky. Říkali, že mě sice v mnohém vede Pán, ale že sobota není zkušebním kamenem, že Boží zákon není pro lidi závazný. Jediné, co musíme dělat, je přijmout Krista - a Kristus že jsou oni sami. Měla jsem již svou zkušenost se všemi těmito „důležitými“ tvrzeními a nevěřila jsem jim. „K zákonu a svědectví! Pakli nechťi, nechať mluví vedle slovo toho, v němž není žádné záře“ (Iz 8,20).

V jednom místě prohlašovaly čtyři osoby v jedné rodině, že mají sdělení od Pána kárající (77) špatnost, a předpovídali věci, které se skutečně přihodily. Tím si získali důvěru. Ale ty věci, které se neudaly, vysvětleny nebyly nebo se pokládaly za něco tajemného, čemu se prý porozumí později. Odkud měli tito lidé své vnuknutí? Od satana. Pán mi řekl, abych se s těmito věcmi seznámila a vydala proti nim rozhodné svědectví....

Viděla jsem už několik lidí, jak se octli ve vidění. Když jsem však kárala ducha, který je ovládal, vidění od nich ihned odstoupilo a oni byli silně zklamáni.

Laciné, obecné, pozemské záležitosti

Takové zkušenosti, jako tyto, bývaly velmi časté. V jedné rodině podléhalo tomuto druhu klamu několik členů... Různým členům sboru se dostávalo poselství, v němž se některé ubohé, ustrašené duši sdělovalo: „Jsi pyšný“, a jinému: „Nevěříš, zahyneš.“ Od Pána mi bylo dáno světlo, abych v takovém případě pronesla slova útěchy a povzbuzení. Vydala jsem oněm svedeným lidem své svědectví, ať je chtěli slyšet, nebo je zavrhli. Jejich vidění byla dílem satanova. Zjevené věci byly často jen obecného rázu, světské záležitosti, jako třeba: kdo by měl příštího dne dostat snídaní, kdo by měl připravit večeři, nebo umývat nádobí. Tyto pošetilosti byly promíchány s posvátnými pravdami, které našli v Bibli a ve svědectvích. V tom všem měl prsty satan, aby lidi znechutil a přiměl je zamítnout všechno, co se týká vidění. Takto se týká vidění. Takto by byl zamítnut klam i pravda zároveň. Dokonce i ti, kteří se tohoto podvodu účastnili, by byli nakloněni pochybovat o viděních vůbec.

Po jedné velmi vážné schůzi s těmito podvedenými lidmi se ukázalo, že jejich názory stojí velmi blízko sestry Whiteové. Byla to všechno fraška, podvod. Ovšem mnohé věci, které říkali, se udaly, jak předpověděli.

Někteří se mně ptali, jak se to mohlo stát, jestliže všechna vidění byla falešná. Řekla jsem, (78) že satanovým cílem je mísit pravdu s bludem, aby tyto podvody znehodnotily pravé Boží dílo. Od té doby všechna jejich četná vidění ustala. Co se stalo s těmi, kteří je povzbuzovali? Někteří z nich, kteří ještě žijí, jsou skeptiky bez důvěry v dary církve, nemají víru v pravdu ani v žádné náboženství. Bylo mi zjeveno, že toto je nevyhnutelným výsledkem falešných vidění.

Projevy tvé dcery jsou podobným podvodem a tvá podpora těchto věci zničí jí i jiné, jestliže tento podvod nebude něčím odhalen. Ty jsi tato falešná vidění a bezvýznamné sny nazýval podivuhodným Božím světlem, ale to je jako bys srovnával plevy s pšenicí. Toto je vážná věc, která bude mít rozhodný vliv na tvou rodinu., Protože věříš, že slova tvé dcery jsou pronášena pod vlivem Božího Ducha, znamená to, že je pokládáš za pravdivé. Jsi pod vlivem mocného satanova klamu. Budeš tvrdit, že jim věříš a tak pobudeš veškeré důvěry ve skutečná a pravá Boží poselství. A tak tomu bude se všemi, kteří věří stejně jako ty. Aby satan odváděl od pravdy, proto tak vytrvale vnucuje padělek.

Posledním satanovým podvodem bylo to, že bude popřeno svědectví Božího Ducha. „Když nebývá vidění, rozptýlen bývá lid“ (Př 29,18). Satan bude důmyslně, různými cestami a skrze různé pomocníky působit v tom smyslu, aby narušil důvěru ostatku Božího lidu v pravé svědectví. Způsobí falešná vidění, aby sváděl z cesty, smísí falešné s pravdivým a znechutí lid do té míry, že budou pohlížet na všechno, co bude nazýváno viděním, jako na druh fanatismu. Ale poctivé duše budou schopny rozlišovat mezi nimi tím, že budou proti sobě stavět faleš a pravdu.

Dávejte pozor, co posloucháte

Ach, jak převrácené je lidské srdce! Jak je lehké souhlasit s tím, co je zlé! Není nic zhoubnějšího pro duši, její čistotu, pro její pravdivé a svaté pojetí Boha i posvátných a věčných (79) věcí, než poslouchat neustále to, co není od Boha a vyvyšovat to. To působí na srdce jako jed a snižuje chápavost. Ryzí pravda svědčí o svém božském prameni tím, že povznáší, očišťuje a posvěcuje povahu toho, kdo ji přijímá. Původce vši pravdy se modlil ke svému Otci: „Ne za tyto pak toliko prosím, ale i za ty, kteříž skrze slovo jejich mají uvěřiti ve mne, aby všichni jedno byli, jako ty, Otče, ve mně, a já v tobě, aby i oni v nás jedno byli, aby uvěřil svět, že jsi ty mne poslal“ (J 17,20,21). Věci, které působí rozkol a odvádějí od pravdy, se budou vyskytovat stále. Toto pochybování, kritizování, udávání, posuzování jiných, není důkazem Kristovy milosti v srdci. To nepůsobí jednotu. Takové dílo provozovali v minulosti lidé, kteří tvrdili, že mají podivuhodné světlo a přitom vězeli hluboko v hříchu. Prolínalo se v nich vše - kacířství, nepoctivost a lež.

Současná doba je pro Boží lid velmi nebezpečná. Bůh si vede lid, nikoliv jednotlivce. On má na zemi církev, která setrvává v pravdě. A když vidíme, že nejen muži, ale i mladé dívky protestují proti církvi, bojíme se jich. Víme, že je neposlal Bůh, oni však přece běželi, a všichni, kdo nepřijímají jejich zbloudilé nápady, jsou označováni za lidi, kteří bojují proti Duchu Páně. Toto všechno se děje podle satanova plánu, ale dílo Páně bude pokračovat, i když jsou a vždycky budou takoví, kteří působí přímo proti Kristově modlitbě. Dílo bude pokračovat a ti, kteří jsou plni satanových výmyslů, zůstanou pozadu....

„Protož vizte, jak slyšíte“ (Lk 8,18), Kristovo napomenutí zní dobře poslouchat abychom poznali pravdu a v ní také žili. A opět: „Vizte co slyšíte“ (Mk 4,24). Poctivě zkoumejte, „Všeho zkuste“ (1Te 5,21), „ne každému duchu věřte, ale zkoušejte duchů, jsou-li z Boha; nebo mnozí falešní proroci vyšli na svět“ (1J 4,1). Toto je Boží rada. Budeme se jí řídit? - Letter 12, 1890.

(80)

9. ZNAKY ŽIVÉHO UČENÍ

Další sdělení panu Garmirovi

Od návštěvy ve tvém domě v sobotu odpoledne 23.8. mě tížily některé věci, které ti chci sdělit. Říkám ti přímo, že Annina vidění nejsou od Boha. Sny, které měli členové tvé rodiny, jsou podvody satana....

Satan viděl, že může působit na tvou bohatou představivost a vést tě spolu s jinými do své léčky. Dal ti Bůh poselství týkající se času? Ne, neboť žádné takové poselství nepochází z pravého pramene světla.... Čas ukázal, že jsi falešný prorok a že Annina vidění jsou falešná. Bůh se takto nikdy neprojevuje.

Satan pro tebe přichystal jiné a ještě silnější podvody. Budeš tvrdit - jestliže jsi to doposud nedělal - že máš konat dílo, které souvisí s Anninými viděními, které se vztahují k vidění silného anděla, který sestoupil s nebe a jeho sláva osvítila zemi. Satan vidí, že celá tvá mysl je připravena, aby do ní vstúpil své nápady a použije tě, aby ses sám zničil, jestliže ve jménu Páně nerozložíš okovy, kterými jsi spoután....

Při našem rozhovoru, při němž jsi velmi zvažněl, jsi několikrát opakoval větu: „Tedy, ty jsi (81) drahokam!“ Já opakuji totéž se vši rozhodností tobě. Říkáš, že Annina vidění kladou stvoření obrazu šelmy do doby po skončení zkoušky. Není tomu tak. Tvrdíš, že věříš svědectvím; dej se jimi o tomto bodu poučit. Pán mi jasně ukázal, že obraz šelmy bude vytvořen dříve než se skončí zkouška, neboť to má být pro Boží lid zkušebním kamenem, který rozhodne o jejich věčném životě.

Tvé stanovisko je takovou směsicí nesrovnalostí, že to oklame jen málokoho....

Sáhl jsi po příběhu neposlušného proroka, jak je podán ve Starém zákoně a vztáhl ho na sestru Whiteovou. Říkáš, že je naprosto čestným, ale svedeným prorokem. To je důvod, proč na tebe nemohou nijak zapůsobit svědectví Božího Ducha. Odhalil Pán tobě nebo tvé dceři, ženě či dětem neposlušnost sestry Whiteové? Jestliže se ona provinila Bohu, ukážeš v čem? Mou povinností je učinit jasná prohlášení o mém postoji, protože nesprávně vykládáš moje svědectví, překrucuješ jeho pravý význam a používáš mého jména, kdykoliv se domníváš, že to posílá některý

tvůj výrok. Když se však svědectví neshodují s tvými teoriemi, pak o mně mlčíš, protože jsem falešný prorok! Pravda se dá obejít mnoha způsoby.

Zdá se, že jsi zvlášť roztrpčen na bratra Uriáše Smitha a některé jiné naše bratry. O těchto pocitech jsi hovořil se svou rodinou a takto ji podněcoval proti němu. Pán pokládal za vhodné bratr Smithovi poradit, říct mu slova výtky, protože bloudil, ale je to důkaz, že ho Bůh opustil? Ne. „Já kteréžkoli miluji, kárám a tresci; rozhorliž se tedy, a čiň pokání“ (Zj 3,19). Pán kára špatnosti při svém lidu, ale je toto nějaký důkaz, že ho zavrhl? Ne. V církvi se vyskytují omyly a Pán na ně neukazuje vždycky svědectvím, ale takovým způsobem, jaký si určí on sám. Chopíme se tedy těchto výtek, zneužijeme jich a řekneme, že Bůh těm lidem neuděluje své světlo a lásku? Ne. Právě (82) to dílo, které se Bůh snaží konat pro ně, ukazuje, že je má rád a chce je odvrátit od nebezpečných cest.

Bůh mluvil o tobě. To, co ty nazýváš světlem z nebes, nazval On temnotou a vidění vzešlá z tohoto bludu nazývá podvodem. Chceš tomuto svědectví uvěřit? Chceš dbát toho, co Pán řekl skrze sestru Whiteovou, nebo chceš slovo Páně od sebe odhodit? Chceš citovat toto svědectví a využít ho ke svému prospěchu tak ochotně, jak jsi to udělal se svědectvím výtek daným tvým bratřím, kteří se v některých věcech mýlili? „O důslednosti, ty jsi vzácnou ozdobou!“ - Letter 11, 1890.

Správné a nesprávné využití inspirované rady

(Adresováno jsou panu Gamirovi)

Milý bratře, klameš sebe i jiné. Nezkoumal jsi správně Písmo. Musíš Písmo zkoumat tak, abys poznal Boží smýšlení, ne abys dokázal svou teorii. Čteš Boží Slovo ve světle svých vlastních názorů. Buduješ falešnou stavbu a potom ji zatarasíš texty, o nichž tvrdíš, že dokazují její pravdivost; pomíjíš však ty pasáže, které dokazují, že tato stavba není pravdivá. Říkáš: „Bible je pro mne základem víry.“ Ale je tomu tak? Já odpovídám, že Bible nepodporuje tvé stanovisko. A ty říkáš: „Dokažte mi podle Bible, že se mýlím a já se svých názorů vzdám.“ Ale jak tě je možno přesvědčit Bibli, dokud překrucuješ a nesprávně používáš její výroky? Takovým počínáním se zbavuješ pramene, jímž by tě Bůh mohl zasáhnout a usvědčit.

Jediná pravá cesta, jak zkoumat Písmo, je vzdát se každého předsudku, každého předem vytvořeného mínění, ještě než vůbec začneš zkoumat a pak se dát do díla s pohledem upřeným jediné ke slávě Boží, s porozuměním přístupným přesvědčení a srdcem ochotným uvěřit, co ti Pán říká.

Je mnoho navzájem se lišících názorů na výklad Písma, ale Písmo se nepřizpůsobuje (83) nápadům lidí. Ta pozhnaná kniha je principem, ona zůstává pevná a věčná. Všecky komentáře lidí se neshodují, avšak velká a svatá fakta zůstávají stejná. Boží slovo je nepohnutelné; tak „jest psáno“.

Ty jsi také vyňal ze souvislosti části svědectví, která dal Pán k užítku svému lidu a zneužil jsi jich k podpoře svých bludných teorií tím, že sis vypůjčil nebo odcizil světlo nebe, abys učil tomu, s čím se svědectví neshodují a co vždycky svědectví odsuzovala. Takto stavíš Písmo i svědectví do klamného světla. Všichni, kdo žijí v bludu, jednají, jak jsi jednal ty Ty opravdu nemáš skutečnou důvěru ve svědectví. Kdybys ji měl, byl bys přijal ty, kteří ukazovali na tvůj omyl. Stále piješ z nečistých vod....

Satan si tě připravil, abys přijal jeho nápady, totiž dát světu něco nového, zvláštního a úžasného, něco, co by bylo v protikladu ke stanoviskům, na kterých náš lid tak dlouho lpěl jako na pravdivých. Falešní kejklířství tvé dcery tě oprávnila ke konání velkého díla. To ti lichotilo a ty jsi ze sebe učinil satanova pomocníka tím, že jsi se zasloužil o výsledky, které nedokážeš odhadnout. Hlásal jsi kacířství a učení, které mohlo podnítit jediné nesouhlas. Výsledek je politováníhodný pro tvou rodinu i pro všechny, kdo souhlasí s falešnými teoriemi, které jsi hlásal. Bratře Garmire, je jedna věc, kterou musíš učinit sám, protože ji za tebe nikdo nemůže udělat, a to je - pokořit se v srdci před Bohem, vyznat své hříchy a obrátit se.

Kritika a její ovoce

Pán má svůj lid a stále jej vede. I když se jistě vyskytují v církvi věci, které nejsou správné. Ježíš tě nepostavil do čela církve, abys ji vedl. Nezměníš-li svůj postoj, nemůžeš být spasen. „Čiň pokání, a první skutky“ (Zj 2,5), je jediná podmínka na základě které můžeš opět získat Boží přízeň. Z těch, jimž Pán odpustí, si nejprve učiní kající. Ve tvém případě je zapotřebí mít v srdci pravé dílo Božího Ducha, máš-li se vůbec vyprostit ze satanových pout. Ve tvém případě mám jen (84) málo naděje, protože tvé zásady jsou poskvřené. Jsi neupřímný člověk, pro sebe však žádáš velmi mnoho.

Satanovi se podařilo vnuknout ti myšlenku, že tě Bůh vyvolil abys hrál zvláštní úlohu hlavní osoby ve chvíli, kdy bude hlášáno trojandělské poselství. Ty však neplníš Boží vůli a Bůh s bludem nemůže souhlasit. Zneužíváš omylů, které vidíš u zodpovědných mužů církve a také zneužíváš výtek, které byly vyřčeny ne jejich adresu, protože tito lidé se s tebou neshodují nebo pokládají za křesťanskou běžnou tu náboženskou zkušenost, kterou ty pokládáš za lepší než světlo, které dal Bůh církvi. Kdo tě posadil na soudnou stolicí, abys odsuzoval druhé? - Bůh ne, ale ty sám....

Těch slov, jimiž jsi své bratry odsoudil, nebylo málo. Zdá se, že posuzování je tvým denním chlebem. Tvá duchovní zkušenost se skládá z toho, čím ji ty sám živiš. Rád také vykládáš své falešné představy před svou rodinou a před kýmkoliv, kdo tě vyslechne. Můžeš pak být překvapen, že neposvěcený kvas zapůsobil? Můžeš to nazývat rouháním - budeš-li chtít - ale to mi Pán ukázal. Anna dostává vidění proto, aby tě utvrdila ve tvých nesprávných názorech. Klameš a sám jsi klamán. Satan zařídil věci tak, že sis ve své duši postavil hradbu ze lži. - Letter 12, 1890.

Falešná a fanatická hnutí budou vždycky

V církvi se budou vždycky vyskytovat lidé, kteří budou vytvářet falešná a fanatická hnutí a tvrdit, že je vede Bůh, kteří poběží ještě dříve než jsou posláni a stanoví den i datum, kdy se udá nenaplněné proroctví. Satan se raduje, že je přiměl k tomu, aby to dělali, neboť jejich opakující se nezdary o to, že odvádějí jiné lidi nesprávným směrem, způsobuje zmatek a nevíru. - Letter 28, 1897.

(85)

10. VIDĚNÍ ANNY PHILLIPSOVÉ

11.

(V roce 1893 nabyla mladá žena - Anna Phillipsová - bydlící v Battle Creeku přesvědčení, že její dojmy a sny jsou pokyny Božího Ducha. Povzbuzením pro ni bylo, když vedoucí pracovník četl její tak zvaná svědectví před sborem v Battle Creeku jako Bohem inspirované sdělení. Toto sdělení je tu otištěno. Když je Anna Phillipsová slyšela číst, uvědomila si, že je to podvod, odmítla je a stala se spolehlivou vykladačkou Bible v církevní práci.)

Poselství nese znamení nebes

Vím, že jsme velmi blízko konce dějin této země a že se připravují hrozné události. Plně souhlasím s tvou prací, pokud uvádíš Bibli a jediné Bibli jako základ naší víry. Satan je lstivý nepřítel a bude působit tam, kde ho mnozí budou nejméně čekat. Mám pro tebe poselství. Domníval ses, že Bůh tě zmocnil pro to, abys vzal na sebe břemeno výkladu vidění Anny Phillipsové, četl jsi je na veřejnosti a spojoval jsi je se svědectvím, které Pán ráčil dát mně? Ne, toto břímě na tebe nevložit Pán, nebyl to On, kdo tě určil pro tuto práci.... Nepodceňuj to dílo tím, že je smísíš s výtvy, o nichž nemáš kladného důkazu, že pocházejí od Pána života a slávy....

(86) Drahý bratře, chtěla bych ti ukázat některé věci, které se týkají nebezpečí, jež v přítomné době ohrožují práci pro Pána. Dílo Anny Phillipsové nese znamení nebe. Já vím, o čem mluvím. Při naší první zkušenosti, v samých počátcích naší věci jsme museli čelit podobným projevům. Objevíte je mnoho takových vidění a my jsme měli nanejvýš nepříjemnou práci, abychom tomuto zjevu čelili a neustupovali mu. Některé věci z těchto zjevení se splnily a to přimělo některé lidi, aby je přijímali jako pravé....

Bůh nepovolal Annu Phillipsovou, aby pokračovala ve svědectvích, které Bůh dal svému lidu a aby opakovala jejich smysl. Ale takové její dílo je a bylo. Při naší první zkušenosti v této věci dělali lidé přesně totéž. Museli jsme čelit každé fázi těchto falešných zjevení.

Jak je možné, bratře, že jsi tato sdělení přijal, vykládal je lidu a přidal k nim svědectví, které dal Bůh sestře Whiteové? Jak jsi nabyl jistoty, že tato svědectví jsou od Boha? Nemůžeš být ani dost opatrný v tom, jak slyšíš, jak přijímáš, jak věříš. Je třeba být velmi opatrný v tom, jak mluvíš o prorockém daru a tvrdíš, že já jsem o této věci řekla to či ono. Víím velmi dobře, že takové výroky povzbuzují muže, ženy i děti, aby si představovali, že se jim dostává ve viděních od Boha zvláštního světla. Bylo mi zjeveno, že toto bude jeden ze satanových mistrovských kousků v klamání lidí. Ty tento klam šíříš a nyní bude zapotřebí mnoho drahocenného času a vyčerpávající duševní práce, aby došlo k nápravě a Boží věc byla uchráněna od dalšího fanatismu....

Mnoho dobra a jen trochu bludu

Myslíš si, že o těchto věcech nic nevím? Po celé své cestě do nebeského Kanánu vidíme mnoho duší, které ztroskotaly ve víře a svým nesprávným myšlením svedli z cesty jiné, kteří se domnívali, že Bůh jim dává zvláštní zjevení a tak je vede. Musela jsem napsat velmi mnoho stránek, abych tyto omyly opravila. V bezesných nocích na mne doléhala úzkost, moje duše (87) prožívala muka pro Boží dědictví, jeho lid, který je v nebezpečí, že bude sveden na nepravou cestu. Ono se zdá, že je v těchto viděních a snech mnoho věcí naprosto správných, zda se, že se jen opakuje to, co tu po mnoho let na Boží roli už bylo. Brzy však skrze ně vnikne nějaký blud, jen malé semínko, které zapustí kořeny, začne bujet a poskvrní mnoho lidí.

Přála bych si, abychom ve všem měli daleko víc moudrosti, než máme teď. Každý dělník na vinici Páně se musí naučit jednomu: modlit se modlitbu Ježíše Krista a chodit s Ním. Ježíš se modlil, aby jeho učedníci byli jedno, jako On je jedno s Otcem. Satan se neustále snaží nás rozdělit, rozehnat. Se vši rozhodností bude usilovat o to, aby naše síly rozptýlil. Více než kdy jindy je pro nás nyní nebezpečné povolovat příliš uzdu své fantazii. Pravda této doby je ve svých obrysech jasná, dosahuje daleko, zahrnuje mnoho nauk. Tyto nauky však nejsou nějaké oddělené, málo důležité části, ale jsou spojeny zlatými nitkami a tvoří dokonalý celek, jehož živým středem je Kristus. Pravdy Bible, které předkládáme, jsou tak pevné a nepohnutelné, jako Boží trůn.

Milý bratře, proč by měl bratr starší R i ty sám pokračovat v cestě, kterou jste se dali - pokud se týče Anny Phillipsové - nemáte-li skutečnou jistotu, že Pán si ji zvolil za svou mluvčí, za cestu, po níž nám posílá své světlo? Jestliže uznáš, že je to zjevení od Boha, budeš-li i nadále - jak jsi dosud dělal - podporovat tyto domnělé proroky a propůjčovat autoritu svého svědectví jejich dílu, nebudeš bezpečným strážcem dědictví Páně. Výstrahy Ježíše Krista mají pro nás stále stejnou platnost. Viz Mt 24,21-23.

Satan bude působit všemi podvody nepravosti, aby vzbudil zdání, že on je Ježíš Kristus. Kdyby to bylo možné, oklamal by i vyvolené. Jestliže se tedy padělek skoro navlas podobá (88) originálu, není teď nejdůležitější dávat pozor, aby tě nikdo nesvedl? Kristus trvá na svých výstrahách, když říká: „Aj, předpověděl jsem vám“ (Mt 24,25). Bratři kažte Boží Slovo, nevzvyvejte lid, aby uvěřil věcem nejistým nebo skládal veškerou svou důvěru ve smrtelného člověka. Dostala jsem od Pána poselství. Viděla jsem staršího bratra R před skupinou lidí, jak čte z nepravých zjevení Anny Phillipsové. Přítomná byla i určitá vznešená a důstojná bytost; se smutným výrazem tváře vzala psaný dokument, do ruky bratra R vložila Bibli a řekla: „Vezmi si se čtení Boží Slovo“. „Všelikét písmo od Boha jest vdechnuté, a užitečné k učení, ke trestání, k napravování, ke kázni, kteráž náleží ke spravedlnosti, aby byl dokonalý člověk Boží, ke všelikému skutku dobrému hotový“ (2Tm 3,16.17).

Ti, kdo zkoumají Písmo, naleznou výslovný příkaz, který jim ukáže, co od nich Bůh žádá v oblasti praktického náboženského života. Dopouští se omylu, když odvrací pozornost Božího stáde od Slova a neomylného prorocství. Dej pozor na to, co slyšíš a buď opatrná na to, co přijímáš. Musíme být opatrní, aby nikdo nemohl říci, že mysl malého stádece přijímá to, co není pravým dílem Ducha svatého. Hrozí tu veliké nebezpečí. Satan se stále snaží vpašovat do díla podvržený materiál, aby mohl mařit svědectví a vnášet nedůvěru k pravdě. On s pravou směšoval vždy i jiný prvek, který byl na cestě Božího lidu překážkou.

Máme světu přinášet Boží přikázání a svědectví Ježíše Krista. Boží slovo není jednostranné, je to pravda, která se má projevit v životě. Je to světlo, které má ozářit každého, kdo bude číst, chápat a praktikovat jeho učení: „Jestliže pak komu z vás nedostává se moudrosti, žádejž ji od Boha, kterýž všechněm dává ochotně a neomlouvá, i budeť dáno jemu“ (Jk 1,5). - Letter 103, 1894.

„Nevěřte jim“

Mám pro vás poselství od Pána. Bratr R nekoná dílo, které by Pán chtěl. Bůh dal každému (89) člověku jeho úkol a bratr R vybočuje z mezí, které mu Pán stanovil. Nemůže vidět výsledek této práce, které se ujal. Anně Phillipsově se škodí, někdo ji vede po nesprávné cestě a povzbuzuje k tomu, aby konala dílo, které před Pánem neobstojí.

Tak se uškodilo Anně Garmirové. Její Otec a matka jí namluvili, že její dětské sny jsou zjevením od Boha. Její otec hovořil s dítětem jako s Božím vyvolencem. Všechny její fantazie a její sny se zapisovaly jako Annina vidění. Užívala obrazů a symbolů, které jí byly předtím ukázány, pro svého otce a matku měla výtky. Po kousavé výtce následovala ta nejlichotivější vyličení podivuhodných věcí, které pro ně Pán udělá. Bylo mi zjeveno, že tyto věci jsou podvržené, že je to podvod. Oni se snížili k nejničotnějším věcem, směšovali obyčejné laciné věci s věcmi důležitými. Měli velmi vyvinutou představivost, byla to směsice posvátného a všedního. Boží pravdu podceňovali, někteří však tato předstíraná zjevení přijímali a prosazovali, aby se vyučovala. Byla vytvořena skupinka lidí, zřejmě inspirovaných těmito zjevením, a vidění prohlašovala za duchovnější než vidění sestry Whiteové....

Směsice vznešeného a směšného

Dostala jsem od Boha varování, které ti teď posílám. Annu Phillipsovou neměli tak podporovat. Velmi jí ublížilo to, že ji utvrzovali v bludu. Je mi líto, že někteří naši bratři a sestry, jak se domnívám, jsou ochotni přijímat tato domnělá zjevení a vidět v nich božské pověření. To nejsou věci, které by mohly naplnit nejhlavnější potřebu této doby. Při popisu posvátných nebeských věcí se užívá dětinských způsobů objasňování, takže vzniká směsice vznešeného a směšného. Dílo sice vypadá jako skutečně svaté, ale jinak směřuje k tomu, aby chytalo duše do osidel a svádělo je na scestí....

(90) Objeví se různé věci, o kterých se bude tvrdit, že jsou zjevením od Boha, které jsou však ve skutečnosti výtvořem fantazie ješitné a svedené mysli. Těmto věcem jsme museli čelit již v našem dřívějším případě. Mezi mládeží, dětmi i mezi dospělými se tehdy našli někteří, kteří tvrdili, že je vede a učí Bůh a že mají oznámit zvláštní poselství. Objevovali se náhle na všech stranách, v něčem měli pravdu, v jiném se mýlili. Po léta jsem dostávala od Boha poselství: „Nevěř jim, neboť odvádějí od pravé cesty. Bůh je neposlal.“ - Letter 4, 1893.

Zkoumejte všechna vidění

Cítím, že musím promluvit, protože se stále více šíří zpráva, že sestra Whiteová schválila, co bylo napsáno a rozšiřováno jako zjevení, které údajně dostala od Boha slečna Anna Phillipsová. Já jsem tyto výtvořiny fantazie nepotvrdila. Byla jsem varována, že tato vidění, určitě odvedou mnohé ze správné cesty, protože budou obsahovat výroky, které povedou k výstřelkům a nesprávným činům u těch, kdo je přijímají. Bylo by dobré, kdyby naši bratři a sestry postupovali opatrněji, pokud se týká Božího světla, které dostali. Dříve než přijmou a budou vykládat tato tak zvaná vidění ve spojení se světlem, které dal Bůh mně, měli by je zkoumat. Vidím, že náš lid je v nebezpečí, že se dopustí vážných chyb a předčasného vystupování na veřejnost. O takových prorocích, kteří se náhle objevují, Bůh říká: „Žeť jsem neposílal je, ale sami běželi. Nevěřte jim.“

Rmoutí mne však, že někteří naši bratři spojovali vystoupení Anny Phillipsově se svědectvím sestry Whiteové a obojí lidu předkládali jako jednu a tutéž věc. Mnozí v tom viděli celek, který pochází ode mne. A jaký bude výsledek takových vystupování, když lži jsou podávány (91) jako Boží pravdy a kdy jednotlivci podle nich jednají, protože věří, že jsou poselstvím od Pána? Bude docházet k veřejnému vystupování, které nebude z božského pověření a pak se bude pochybovat o pravosti díla ducha prorocství. Svědectví, která Bůh posílá lidu, budou pak

poznámenána těmito falešnými řečmi. Tato zjevení do značné míry opakují to, co lidé už léta slyšeli, avšak ve spojitosti s tímto budou některé věci zavádět na scestí....

Mám naše bratry varovat, aby následovali svého Vůdce a nesnažili se ho předbíhat. V této době nemáme konat žádné dílo náhodně. Dejte pozor na užívání silných výrazů, které povedou nevyrovnanou mysl k přesvědčení, že mají od Boha podivuhodné světlo. Ten, kdo nese lidu poselství od Boha, musí se cvičit v dokonalém sebeovládání. Měl by mít vždycky na paměti, že cesta domněnky leží těsně vedle cesty víry. V žádném případě by neměl užívat výstředních výrazů, neboť určitý druh lidí velmi podléhá dojmům a do pohybu se dostávají vlivy, které pak už nikdo nezvládne. Jestliže jen jednou dovolíte, aby náhlé nápady převážily klidný úsudek, může dojít k velké zbrkllosti i tam, kde se jde po správné cestě. Ten, kdo postupuje vpřed příliš rychle, pozná, že je to v nejednom ohledu nebezpečné. Možná, že zanedlouho odbočí ze správné cesty na nesprávnou cestu.

Ani jednou bychom neměli dovolit, aby cit převládl nad rozumem. V tom, co je zákonné, je nebezpečí výstřelku, a to, co není zákonné, určitě zavede na falešnou cestu. Jestliže není každá myšlenka a zásada pevně postavena na pečlivé, opravdové a citlivé práci, povede to ke zkáze duší.... Těm, kdo tvrdí, že dostávají od Boha zjevení měla by se věnovat ta největší péče. Potřebujeme být velmi bdělí a mnoho se modlit. Ti, kdo se nějak zúčastňují velkého díla těchto posledních dnů, potřebují se společně radit o každé nové věci, která se má zavést. Důležité věci, které se týkají Božího díla, nemají posuzovat jednotlivci ani je předkládat veřejnosti. - Letter 6a, 1894.

(92)

Bez dostačujícího důkazu

Chci říci jen docela málo o Anna Phillipsově. Čím méně se o této záležitosti bude diskutovat, tím lépe. Než dostaneš toto psaní, obdržíš dopis, který podává ucelenější výklad o tom, co vše můžeme v této věci očekávat. Nedovedu ani vyjádřit, jak mne mrzí, že se v této věci jednalo nemoudře. Takových případů budeme mít mnoho a jestliže naši vedoucí bratři budou takové věci přijímat a schvalovat, jak učinili v tomto případě, přivalí se na nás jedna z největších vln fanatismu, jakou jsme kdy zažili. Dojde k těm nejdivačtějším představením, neboť satan už své dílo započal. Jedním z jeho plánů je, aby se těmto věcem ochotně věřilo, bude se užívat nepřesných, neopatrných výroků, které je budou schvalovat, aniž bude dostatečně známa jejich pravá povaha. Pán Ježíš dal bezpochyby dost výstrah v tomto ohledu, takže nikdo nemusí být oklamán.

V takových případech, jako jsou tyto, je hlavní věcí, aby lidé chápali naši mírnost. Pán je blízko. My si nemůžeme dovolit pracovat tak jako ti, kdo předali našim sborům fantazie Anny Phillipsově bez jasného důkazu, že skrze ni mluví ke svému lidu Bůh. Neboť jestliže naši kazatelé pospíchají předložit lidu nějakou věc jako něco co poslal Bůh aniž by si tím byli jisti, budou konat dílo, o němž jim Bůh řekl, že je dělat nemají. Naskytne se mnoho věcí, které mají lid oklamat a které přitom nesou některé znaky pravdy. Právě tehdy, kdy bude třeba ukázat, že pocházejí od Boha, zasáhne satan a přidá k nim své výmysly, aby odváděl duše od pravdy....

Blud se pokládá za pravdu

Mnohá poselství, která se objevují, aby falšovala Boží dílo nese na svém praporu znak pravdy....

(93) Není nijak lehké nahradit zjevenou Boží vůli lidskými názory a důkazy, sny, symboly a smrtelných bytostí. Naše činy, slova, nálada a vliv sledovány a posuzovány. Ti, které Bůh vyvolil, aby byli jeho služebníky, mají být pevně zakotveni v jeho Slově a vidět v něm svou jedinou autoritu....

V této důležité době může mít ukvapený úsudek bez dostatečného důkazu ty nejzhoršivější následky. Když pak hledáme příčiny a vidíme důsledky, zjistíme, že vznikla škoda, kterou v některých případech už není možno nikdy napravit. Potřebujeme velkou moudrost a jemný duchovní cit, aby pokrm, který přijímá Boží stáde, byl čistou pící, důkladně zbavenou plev. Přírozené dědičné rysy povahy vyžadují pevnou uzdu, jinak se opravdové zanícení a dobré úmysly obrátí ve zlo a citová výstřednost zapůsobí na lidská srdce tak, že dovolí, aby je plně ovládly impulsy a dojmy.

Duchovní podnět musíme držet na uzdě, aby se neříkala neuvážená slova ani nevyjadřovaly žádné překroucené myšlenky, které by způsobily, že impulsivní lidé ztratili svou orientaci. Jsou lidé, které působivý výrok rychle vzruší a jejich fantasie nafouknou věc do velkých rozměrů. Všechno jim připadá skutečné, proto to začnou fanaticky hájit. Takový duchovní zážitek je výstřední a nezdravý. Jestliže lidé svou vůli v naprosté pokoře odevzdají Boží vůli a je-li jejich duch pokorný a učenlivý, Pán je svým svatým Duchem napraví a zavede na bezpečné stezky. - Letter 66, 1894.

„Nic závadného“ ošidná základná při přijímání poselství

Jste možná na rozpacích a chtěli byste vědět, jak se nejlépe zachovat ke spisům Anny Phillipsové. Navrhovala bych, aby se nic nedělalo ukvapeně. Mám tuto sestru ráda. Neřekla bych, (94) ani neudělala nic, co by jí mohlo ublížit. Protože po spisech byla taková shánka - byly rozšiřovány veřejně a přitom tak málo ověřovány a zkoumány - vyvarujte se ukvapených zákroků. Nestahujte ty a neničte je, jako nějaký jed. Když se už někam se svolením našich odpovědných mužů rozeslaly, ať tam zůstanou. Nebylo by teď dobré podnikat ukvapené kroky.

Velice se divím tomu, že naši bratři přijali tyto spisy jako nezávadné. Proč neuvážili, že je v nich něco, co bude ještě víc působit, protože církevní autorita tyto spisy schvaluje a rozšiřuje?

Je mnoho věcí, které teď říkat nebudu, ale které bude třeba říci v budoucnu. Neudělala bych sice nic, co by této sestře ublížilo, ale neodvážila bych se dále mlčet.... Moje postavení je zvláštní a v této záležitosti se nemělo nikdy jednat tak, abych byla nucena se k takové věci vyjádřit. Činím tak s bolestí a kdybych neviděla budoucí nebezpečí, nezmiňovala bych se o tom, jediným slovem, ale ponechala bych to svému vývoji a nechala bratry a sestry, aby při posuzování těchto projevů, na nichž nic zvláštního není, jednali, jak oni sami uznají za vhodné.... Nevidím ve spisech sestry Phillipsové nic takového, co by plně zdůvodňovalo jednání, které vyvolávají. Jestliže se však po věcech toho druhu tak dychtivě sháníte, budete jich mít hojnost - v něčem sice odlišných - ale takových, abyste se jimi mohli obírat se stejnou důvěrou. Je mi toho všeho velice líto.

Asi si říkáte, že bych měla být schopna přesně ukázat, co je na těchto názorech obzvlášť závadného. V tom, co bylo napsáno, se nedá na první pohled nic najít, proto jste také nic závadného nedovedli odhalit. Ale to není důvod k tomu, abyste ty spisy užívali tak, jak jste to dělali. Rozhodně jste nejednali správně. Je třeba být opatrný až tehdy, až se setkáte s něčím, co by mohlo Božímu lidu uškodit? Jestliže o ničem takovém nevíte, je to pro vás dostačující důvod, abyste pro tyto spisy dali svůj souhlas?....

Nerozšiřujte mezi lidem takové spisy bez důkladného uvážení, jaké následky by vaše (95) jednání mohlo mít....

Fanatismus se vyskytuje i mezi námi. Vyskytnou se podvody takového druhu, že by to oklamalo i vyvolené, kdyby to bylo možné. Kdyby zmíněné nesmyslnosti a nepravdivé výroky těchto projevů byly na první pohled zřejmé, nebylo by zapotřebí slov velkého Učitele. Dávám tuto výstrahu, protože to hrozí mnohá nebezpečí. Skrze osvícení Duchem Božím mohu vidět to, co moji bratři a sestry nepostřehnou. Možná, že není pro mne výslovně nutné přesně ukazovat všechny tyto fáze podvodu, před nimiž se bratři budou muset chránit. Stačí, když vám řeknu“ „Mějte se na pozoru a jako věrní strážci ochraňujte Boží stáde před nekritickým přijímáním všeho, co někdo prohlašuje za sdělení od Pána.

Jestliže se budeme snažit způsobit oživení, stane se, co potřebujeme, a možná víc než budeme schopni zvládnout. Klidně a jasně „každé slovo Boží“

(2Tm 4,2). Vznikne-li oživení, nesmíme v tom vidět výsledek svého působení. Zdravé nadšení může vytvářet jedině svatý Boží Duch. Přenechte to Bohu a člověk, ať tiše chodí před Jeho tváří, bdělý a plný očekávání, ať se modlí a hledí neustále na Ježíše, a Duch Boží, který je světlo i život, jej povede.

Jako za dnů Kristových, i dnes lid touží po nějakém znamení. Pán tehdy řekl, že jim nebude dáno žádné znamení. Tím znamením, které by se mělo nyní a stále projevovat, je působení Ducha svatého na mysl učitele, aby účinek Slova byl co největší. Slovo Boží není mrtvá, suchá teorie, ale duch a život. Satan si nepřeje nic víc, než odlákat mysl lidí od Slova, dát jim pocit, že hledají a

očekávají něco, co je mimo Božího Slova. Jejich pozornost by se neměla obracet ke snům a viděním. Jestliže chtějí mít věčný život, musí jíst tělo a pít krev Božího Syna.-Letter 68, 1894.

(96)

11. BÝT NA STRÁŽI

Při Božím díle je vše pokojné a klidné

Satan se připravuje, aby svou schopností konat zázraky oklamal celý svět. Odváží se vzít na sebe podobu andělů světla i Ježíše Krista. Každý, kdo učí přítomné pravdě, má kázat Boží Slovo. Ti, kdo se drží Slova, nestanou se pro své neopatrné výroky a prorokování nebo o snech a viděních satanovou kořistí. Od roku 1844 - t.j.po době, kdy jsme očekávali druhý příchod Kristův - tu a tam stále dochází ve větší nebo menší míře k předstíraným projevům. Bylo tomu tak v případě Garmirových, ve výrocih pana K i v Stantonském hnutí (Viz TM 32.62). Bude jich přibývat a my musíme bdít jako věrní strážníci. Mnoho lidí mi píše dopisy o viděních, která mněli a pokládají za svou povinnost podat o nich zprávu. Kéž Pán pomáhá svým služebníkům,aby byli opatrní.

Pán nám dává své světlo jedinou pravou cestou, ale přesto se vyskytuje stále množství padělků. Satan zcela jistě použije každých dveří, které se mu dokořán otevřou. Bude hlásat poselství pravdy, v nichž smísí pravdu se svými vlastními nápady určenými k tomu, aby sváděly lidi, (97) obracely mysl k lidským bytostem a jejich slovům a odváděly je od přílišného lpění na výroku: „Tak řekl Pán.“ V Božím jednání se svým lidem je vše pokojné a u těch, kdo v něho důvěřují, je všechno klidné a nepředstírané. Budou mezi námi prostí, věrní, opravdoví lidé, kteří věří Bibli budou ti, kteří skutečně žijí podle Slova, ale budou i pouzí posluchači. Budeme svědky hlubokého, opravdového a vědomého očekávání na Boha. Věřící přilnou celou svou bezmocnou duší k Ježíši Kristu a Kristus bude vyvýšen. Naším úkolem je pracovat, modlit se, bdít a čekat. - Letter 102, 1894.

Vzkaz tomu, kdo tvrdí, že mívá vidění

(Psáno s Washingtonu D.C. 24.5.1905.)

Dostala jsem otázku, jaký bychom měli zaujmout postoj k práci jedné sestry v Německu, která tvrdí, že mívá vidění.

Dnes v noci jsem dostala sdělení od Pána, a že Bůh nepřikazuje svému lidu, aby čekal od této sestry radu. Kdybychom tuto sestru povzbuzovali v díle, k němuž se pokládá za povolanou, i v poselstvích, která přináší, způsobilo by to mnoho zmatku. Pán ji nepověřil, aby říkala, co má ten nebo onen člověk dělat. On svému lidu říká: Mt 11, 28-30 „Pojďtež ke mně všickni, kteříž pracujete a obtíženi jste, a já vám odpočinutí dám. Vezměte jho mé na se, a učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorný srdcem, a naleznete odpočinutí dušem svým. Jho mé zajisté jestiť rozkošné, a břímě mé lehké“. Jk 1,5-7. „Jestliže pak komu z vás nedostává se moudrosti, žádejž jí od Boha, kterýž všechněm dává ochotně a neomlouvá, i budeť dána jemu. Žádejž pak důvěrně, nic nepochybuje. Nebo kdo pochybuje, podoben jest vlnám mořským, kteréž vítr sem i tam žene, a jimi zmítá. Nedomnívej se zajisté člověk ten, by co vzítí měl ode Pána.“

Učte lid, aby každý sám hledal Boha jako svého vůdce, aby v pokoře, zbožnosti a živé víře studovali Písmo a společně o něm rozmlouvali, ale nepodporujte tuto sestru v domnění, že Pán jí (98) dal poselství pro lid. Světlo, jehož se mi v této věci dostalo, říká, že jestliže budeme tuto sestru podporovat v myšlence, že jí byla dána poselství pro jiné, bude výsledek katastrofální a sestře bude hrozit věčná záhuba.

Chtěla bych této sestře říci. Chod' pokorně s Bohem a hled' na Ježíše kvůli sobě. Bůh tě nepověřil, abys ukazovala, co mají dělat jiní, jsi však upřímnou křesťankou, pomáhej jiným, povzbuzuj je, ale nečiň si nároky na nadpřirozená vidění. - MS 64, 1905.

Osvědčeno „zákonem a svědectvím“

V těchto dnech klamu bude každý, kdo je utvrzen v pravdě, muset zápasit o víru, která byla jednou dána svatým. V tajemném působení satana bude odhalen každý blud, které by - kdyby to bylo možno, svedlo i vyvolené a odvrátil je od pravdy. Bude nutno zápasit s lidskou moudrostí -

moudrostí učených lidí, kteří učí Boží zákon, jako farizeové, ale sami se podle zákona neřídí. Dále budeme muset čelit lidské nevědomosti a pošetilosti v nesouvislých učeních, která jsou zabalena do nového fantastického hávu, budou to učení, která nebude lehké vyvracet, protože nemají žádnou logiku.

Budou se vyskytovat falešné sny a falešná vidění, zčásti pravdivá, která však odvádějí od víry. Pán dal lidem směrnice, jimiž je lze odhalit: „K zákonu a svědectví! Pakli nechtí, nechať mluví vedle slova toho, v němž není žádné záře“ (Iz 8,20). Jestliže podceňují Boží zákon, jestliže nedbají Jeho vůle, jak je zjevena ve svědectvích Jeho Ducha, jsou to podvodníci. Dají se ovládat impulsy a dojmy, o nichž věří, že pocházejí z Ducha svatého a pokládají je za spolehlivější, než inspirované Slovo. Tvrdí, že každá myšlenka i cit vzniká působením Ducha a když jsou přesvědčováni pomocí Písma, prohlašují, že mají něco spolehlivějšího. Domnívají se, že je vede (99) Boží Duch, ale ve skutečnosti jdou za představou, kterou jim vnukl satan. - Bible Echo, září 1886.

Zkoušení „podle jejich ovoce“

V těchto dnech nebezpečí nemáme přijímat jako pravdu všechno, s čím za námi lidé přicházejí, poněvadž k nám přicházejí nepraví Boží učitelé a prohlašují, že mají od Boha poselství, je správné, abychom se opatrně ptali: „Jak víme, že je to pravda?“ Ježíš nám řekl, že „falešní proroci povstanou, a svedou mnohé“ (Mt 24,11). My se však nemusíme dát oklamat, neboť Boží Slovo je pro nás měřítkem, podle něhož poznáme, co je pravda. Prorok říká: „K zákonu a svědectví! Pakli nechtí, nechať mluví vedle slova toho, v němž není žádné záře“ (Iz 8,20).

Z tohoto výroku je jasné, že musíme velmi studovat Bible, abychom věděli, co říká zákon a svědectví. Žádný jiný způsob jednání není pro nás bezpečný. Ježíš říká: „Pilně se pak varujte falešných proroků, kteříž přicházejí k vám v rouše ovčím, ale uvnitř jsou vlci hltaví. Po ovocích jejich poznáte je. Zdaliž sbírají z trní hrozny, aneb z bodláčí fiky? Takt' každý strom dobrý ovoce dobré nese. Nemůžeť dobrý strom zlého ovoce nésti, ani strom zlý ovoce dobrého vydávati. Všeliký strom, kterýž nenese ovoce dobrého, vyťat a na oheň uvržen bývá.“ (Mt 7,15-19) - RH 23.2.1892

Dobrovolné předvádění je důkazem lživého díla

Podle toho, jak tento bratr a jeho žena nastínili své zkušenosti, o nichž tvrdí, že jsou výsledkem jejich přijetí Ducha svatého s apoštolskou mocí, bylo vidět, že je to přesně totéž, s čím jsme se už kdysi setkali a byli jsme vyzváni, abychom to dali do pořádku.

V závěru našeho rozhovoru navrhl bratr L, abychom se společně pomodlili a že při modlitbě (100) se možná u jeho ženy dostaví onen stav, který mi už popsali. Pak budu já moci určit, zda to pochází od Pána, nebo ne. S tím jsem nemohla souhlasit, protože jsem dostala poučení, že když se někdo nabízí, že předvede tyto zvláštní projevy, je to nezvratný důkaz, že to není Boží dílo. - Letter 338, 1908.

Zázraky nemohou nahradit Bibli

Nikdo by se neměl domnívat, že zvláštní schopnost lidí nahlédnout do budoucna nebo nějaká jejich vidění jsou důkazem pravosti jejich díla nebo myšlenek, které obhajují. Budeme-li tyto věci dál lidu ukazovat, nebudou mít dobrý účinek a způsobí nezdravé vzrušení. Máme zaslíbení, že pravé působení Ducha svatého na lidské srdce se bude dít skrze Slovo. Kristus prohlásil, že Slovo je duch i život: „Nebo naplněna bude země známostí slávy Hospodinovy, jako vody naplňují moře“ (Abk 2,14).

Satan užije veškeré lsti, aby lidské výmysly představil v andělském rouše. Ze Slova však vyzářuje světlo uprostřed mravní temnoty a nadpřirozené projevy nikdy nemohou nahradit Bibli. Pravda se musí studovat, musí se po ní pátrat jako po skrytém pokladu. Žádné nádherné ohňostroje nezastíní Boží slovo, ani je nemohou nahradit. Přiložte své srdce ke Slovu, přijměte zaseté Slovo, které učiní lidi moudrými ke spasení. (Viz obsáhlejší text na str. 48,49.)

12. TŘI ANDĚLÉ A JINÝ ANDĚL

13.

(Ve spojení s bludnými naukami a falešnými hnutími ztotožňuje člověk často své poselství a dílo s dílem jiného anděla ve Zjevení 18,1. Některá bludná učení přijala během let rovněž poselství tří andělů ze Zjevení 14. Tak tomu bylo i v situaci, s níž se setkala paní Whiteová roku 1896 v následujících sděleních. Přehled poselství tří andělů v celé šíři - i když poněkud rozvláčný - bude cenný pro výroky, které tato poselství stvrzují. - Sestavovatelé.)

Směsice pravdy a bludu

Dnes v noci jsem od půl druhé nespala, protože jsem dostala od Pána poselství pro bratra T. Zvláštní názory bratra T jsou směsicí pravdy a bludu. Kdyby byl prošel zkušenostmi Božího lidu, který Bůh po 40 let vedl, byl by lépe připraven pro správné užívání Písma. Velká momentální znamení pravdy, která nám ukazují naši situaci pomoci prorocké historie, máme pečlivě střežit, aby nebyla zničena a nahrazena teoriemi, které by přinesly spíš zmatek, než pravé světlo. Zavolali mne, abych posoudila velmi bludné teorie, které stále někdo zastával a hlásal. Ti, kdo tyto nauky hájili, předkládali citáty z Písma, avšak vykládali je i užívali jich nesprávně. Učení, pokládané za správné, (102) bylo mylné, a to se ještě mnozí domnívali, že právě toto učení se má lidu hlásat. Je třeba pilně studovat Danielova a Janova proroctví.

V naší době žijí lidé, kteří když studovali Danielova a Janova proroctví a když procházeli zemí, kde se zvláštní proroctví právě naplňovala, dostali od Boha velké světlo. Nesli lidu poselství vážnosti doby. Pravda zazářila jasně jako polední sluce. Vložili lidem historické události, které ukazují na přímé naplňování proroctví, chápali jako obrazné vylíčení událostí, které ukazují na závěr dějin této země. Výjevy, spojené s působením hříšného člověka, jsou posledními jasně zjevenými stránkami dějin této země. Lid má nyní oznámit světu zvláštní poselství, totiž trojandělské poselství. Ti, kteří při své náboženské zkušenosti procházeli zemí a zažili svolání poselství prvního, druhého a třetího anděla, nejsou tak náchylní k tomu, aby se dali zavést na falešné stezky, jako ti, kteří nepoznali základní pravdy, jaké má Boží lid....

Tu a tam se vyskytl někdo, kdo se při studiu Bible domníval, že objevuje velké světlo a nové učení, ale to nebylo správné. Pravda v Písmě je, ale jeho nesprávným výkladem docházejí lidé k nesprávným závěrům. Žijeme v době velkého sporu, který bude tím napjatější a odhodlanější, čím víc se blížíme ke konečnému zápasu. Máme bdělého protivníka, který neustále působí na mysl lidí, kteří osobně poznali, jaká byla situace mezi Božím lidem během posledních 50 let. Někteří se chopí prorockých myšlenek, které je možno užít pro jejich dobu a vyloží je jako děj, který se má stát v budoucnu. Prorocké události, které se v minulosti už naplnily, vyloží jako proroctví pro budoucnost a tyto teorie pak polamují víru některých lidí.

Podle světla, které jsem od Pána dostala, vidím, že jste v nebezpečí, že děláte totéž, když (103)jiným předkládáte pravdy, které měly své místo a vykonaly své určené poslání v určitém období dějin Božího lidu. Uznáváte, že tato fakta biblických dějin jsou pravdivá, ale používáte je pro výklad budoucnosti. Tato fakta mají doposud význam ve své době, v řetězu událostí, které z nás vytvořily lid, jímž dnes jsme, a tak se mají vykládat těm, kdo žijí ve tmě bludu. Praví dělníci Ježíše Krista mají spolupracovat se svými bratry, kteří získali zkušenosti v díle pro Pána od samého počátku hlásání trojandělského poselství. Tito bratři pokračovali krok za krokem, přijímali světlo a pravdu, snášeli jednu zkoušku za druhou, zvedali kříž ležící přímo na jejich cestě a úporně se snažili poznávat Hospodina, který pak vyjde jako jitřenka. Vy jiní naši bratři musíte přijmout pravdu tak, jak ji Bůh svěřil těm, kdo zkoumali jeho proroctví, neboť ti, kteří byli vedeni pravým živým náboženským zážitkem, postupovali krok za krokem, byli zkoušeni a prožívali určitou úzkost, dokud nepoznali plnou pravdu. Z jejich slov a spisů se šířily jasné a teplé paprsky pravdy do všech částí světa. To, čím prověřovali pravdu, kterou slyšeli od Božích poslů, tím musí pravdu prověřovat všichni, kteří toto poselství slyší.

Závažná výstraha, kterou si má Boží lid v současnosti i budoucnosti připomenout, je poselství třetího anděla. Pán přece nebude působit na ty, kteří se snaží toto poselství pochopit jen

proto, aby Božím Slovem podkopávali základy Adventistů sedmého dne a přenášeli sloupy víry, které formovaly církev do té podoby, jakou vidíme dnes. Chtějí, aby se odhalila pravda o tom, jak jsme se v minulosti řídili proroctvím z Božího Slova. Je to však pravda posvátná a věčná. Ti, kteří v minulosti prožívali naši náboženskou zkušenost krok za krokem, poznávali jak se naplňovalo jedno proroctví za druhým, byli také připraveni přijmout každý paprsek světla a řídit se podle něj. Modlili se, postili, pátrali po pravdě, vykopávali ji jako skryté poklady a my víme, že to byl Duch svatý, který nás učil a vedl. Do popředí se dostaly mnohé teorie, které se zdály být pravdivé, ale byly tak promíchány s nesprávně vykládanými a zneužitými biblickými citáty, že zaváděly do **(104)** nebezpečných bludů. Víme velmi dobře, jak byl každý bod pravdy pevně stanoven a že Boží svatý Duch na něj vtiskl pečeť. A po celou dobu bylo slyšet hlasy: „Zde je pravda“, „Já mám pravdu, následujte mne.“ Zazněla však také výstraha: „Nechod'te za nimi, neposílal jsem jich, ale sami běželi“. (Viz Jr 23,21.)

Bylo jasné, že je to Boží vedení. Nejúžasnější bylo zjevení pravdy. Hospodin, Bůh nebes pevně stanovil jeden bod za druhým. To, co bylo pravdou tehdy, je pravdou i dnes. Neustále je však slyšet hlasy: „Toto je pravda. Já mám nové světlo.“ Ale tato nově viděná proroctví se projevují zneužíváním Božího Slova a odháněním Božího lidu, bez těžiště, které by je usměrňovalo. Kdyby ti, kteří zkoumají Boží Slovo, přijali pravdy, které Bůh zjevil, když vedl svůj lid, kdyby je promyslili a uplatnili ve svém praktickém životě, byli by pak živými ukazateli světla. Ale ti, kteří se pustili sami do vymýšlení nových teorií, smísili pravdu s bludem a jejich marná snaha je důkazem toho, že oni svou slabou svíci nezapálili na Božím oltáři a tak ve tmě zhasla. - MS 31, 1896.

Trojandělské poselství ze širšího pohledu

Poselství prvního, druhého a třetího anděla máme z inspirovaného Slova a nic se na něm **(105)** nesmí změnit. Žádná lidská autorita nemá nejmenšího práva měnit dobu těchto poselství ani nahrazovat Starý zákon Novým. Starý zákon je evangelium založené na symbolech a obrazech, Nový zákon tvoří jádro evangelia. Oba jsou stejně důležité. Starý zákon podává naučení, která vyslovil Kristus, a tato naučení neztratila v ničem sílu.

První a druhé poselství se naplnilo v roce 1843 a 1844 a nyní žijeme v době poselství třetího anděla, avšak hlásat se mají stále ještě všechna tři poselství. Teď - stejně jako vždy předtím - je důležité, aby se tato poselství opakovala těm, kdo hledají pravdu. Písemně i ústně máme upozorňovat na jejich průběh a na to, jak využívat proroctví, která nás přivádějí k poselství třetího anděla. Proroctví třetího anděla nemůže existovat bez proroctví prvního a druhého anděla. Tato proroctví máme hlásat světu prostřednictvím publikací, rozhovorů a na příbězích proroků ukazovat věci, které byly a věci, které budou.

Kniha, která byla zapečetěna, nebyla kniha Zjevení, ale ta část proroctví Daniele, která se týkala posledních dnů. Písmo říká: „Ty pak Danieli, zavři slova tato, a zapečeť knihu tuto až do času jistého. Mnozí budou pilně zpytovat, a rozmnoženo bude umění“ (Dn 12,4). Když byla kniha otevřena, bylo oznámeno: „Již více času nebude“ (Zj 10,6). Kniha Daniele je nyní rozpečetěna a zjevení, které Jan dostal od Ježíše Krista, mají poznat všichni lidé na zemi. Když bude mít lid větší poznání, bude také připraven na to, aby obstál v posledních dnech.

Sobota - velká sporná otázka

„I viděl jsem jiného anděla letícího po prostředku nebe, majícího evangelium věčné, aby je zvěstoval těm, kteříž byli na zemi, a všelikému národu, i pokolení, i jazyku, i lidu. Řkoucím velikým hlasem: Bojte se Boha, a vzdejte Jemu chválu, neboť přišla hodina soudu jeho; a klanějte se tomu, kterýž učinil nebe i zemi i moře i studnice vod“ (Zj 14,6-7).

Toto poselství - pokud se na ně bude dbát - upozorní každý národ i pokolení, jazyk i lid na závěrečnou zkoušku Slova a ukáže v pravém světle na mocnost, která zaměnila sobotu sedmého dne na nepravou sobotu. Opustili jediného pravého Boha, odmítli Jeho zákon, Jeho ustanovení posvátné **(106)** soboty hříšní lidé zašlapali do prachu. Čtvrté přikázání, tak jasné a určité, bylo zamítnuto. Památka soboty, která ukazovala na to, kdo je živým Bohem, Stvořitelem nebe a země, byla zrušena a místo ní byla světu dána falešná sobota. Takto byl Boží zákon porušen. Falešná sobota nemohla být tím pravým opěrným sloupem.

První andělské poselství vyzývá všechny, aby se klaněli Bohu, našemu Stvořiteli, který učinil svět a všechny věci v něm. Mnozí však uctívali papežské ustanovení, které rušilo Boží zákon; ale pravda o této věci se bude rozšiřovat.

Poselství, které povolává anděl, který letí uprostřed nebe, je věčné evangelium, totéž evangelium které zaznělo už v ráji, když Bůh řekl hadovi: „Nad to, nepřátelství položím mezi tebou a mezi ženou, i mezi semenem tvým a semenem jejím; ono potře tobě hlavu, a ty potřeš jemu patu“ (Gn 3,15). Toto bylo první zaslíbení Spasitele, který bude stát na bitevním poli, aby zápasil se satanovou moci a přemohl ho. Kristus přišel na náš svět jako představitel Božího charakteru, jak je přestaven v Jeho zákoně, neboť Jeho zákon je obrazem Jeho charakteru. Ježíš Kristus byl zákonem i evangeliem. Anděl, který povolává věčné evangelium, povolává Boží zákon, neboť evangelium vykoupení přivádí lidi k poslušnosti zákona, který formuje jejich charakter k Boží podobě.

V 58. Kapitole Izaiášově je výslovná zmínka o díle těch, kteří se klanějí Bohu, Stvořiteli nebe i země: „Vzdělají od tebe zplození pustiny starodávni; základy od národu do pronárodu vyzdvihneš“ (Iz 58,12). Památka Hospodinova, Jeho sobota bude vyvýšena. „Slouti budeš vzdělavatel zbořeniny, a napravovatel stezek k bydlení. Jestliže odvrátíš od soboty nohu svou (nebudeš ji více pošlapávat), abys nevykonal libosti své v den svatý můj, anobř nezůveš-li sobotu rozkoší, a svatou Hospodinu slavnou, a budeš-li ji slaviti, uvedu tě na vysoká místa země, a způsobím to, abys užíval dědictví Jáкова otce svého; nebo ústa Hospodinova mluvila“ (Iz 58,12-14). (107)

Jsou zde jasně odhaleny dějiny věrné i nevěrné církve a světa. Pod vlivem zvěstování trojandělského poselství začal věrný svět zachovávat Boží přikázání, aby si vážil, ctil a obdivoval Boha, který stvořil nebe i zemi. Síly nevěřícího světa zneuctily Boha tím, že Jeho zákon nepřijali a když světlo Jeho Slova upozornilo na Jeho svatá přikázání a odhalilo mezeru, kterou v zákoně způsobila papežská autorita, snažili se lidé zničit celý zákon, aby nebyli usvědčeni. Mohli však opravdu zákon zničit? Nikoli, neboť všichni, kteří budou zkoumat Písmo, sami poznají, že Boží zákon stojí nehybně, věčně a Jeho památka - sobota - ukazující k jedinému pravému Bohu na rozdíl od všech bohů nepravých, potrvá navždy.

Satan je ve svých snahách pokračovat v díle, které započal na nebesích - totiž změnit zákon Boží vytrvalý a neúnavný. Podařilo se mu přesvědčit svět o pravdivosti učení, které předkládal v nebesích před svým pádem, že Boží zákon je nedokonalý a potřebuje opravy. Velká část vyznavačů křesťanské církve ukazuje svým postojem, ne-li svými slovy, že přijala týž blud. Kdyby však na Božím zákoně byla změněna jediná čárka, dosáhl by satan na zemi toho, čeho nemohl dosáhnout v nebesích. On připravil svou podvodnou past v naději, že se na ni chytí církev i svět. Všichni se však do pastí nechytí. Mezi poslušnými a neposlušnými dětmi, oddanými a věrnými, neojálnými a nevěrnými se táhne dělicí čára. Vznikly dvě velké skupiny, ctitelné šelmy a jejího obrazu a ctitelné pravého a živého Boha.

Anděl z desáté kapitoly Zjevení

Poselství 14. Kapitoly Zjevení, zvěstující, že nadešla hodina Božího soudu, je dáno pro dobu (108) konce a anděl z 10. Kapitoly Zjevení je představován, jako stojící jednou nohou na moři a jednou na zemi, na znamení, že poselství se dostane do dalekých zemí, i za oceán. I ostrovy v moři uslyší zvěstování posledního poselství výstrahy našemu světu.

„Tedy anděl, kteréhož jsem viděl stojícího na moři a na zemi, pozdvihl ruky své k nebi, a přísáhl skrze živého na věky věků, kterýž stvořil nebe i to, což v něm jest, a zemi i to, což na ní jest, a moře i to, což v něm jest, že již více času nebude“. (Zj 10,5.6). Toto poselství oznamuje konec prorocké doby. Zklamání těch, kteří věřili, že spatří našeho Pána v r.1844 bylo opravdu trpké, zvláště pro ty, kteří očekávali Jeho příchod tak horlivě. Bylo to řízení Páně, aby toto zklamání přišlo a aby se tím ukázalo, co je skutečně v srdcích těchto lidí.

Na církev nepadl ani jediný mrak, na nějž by ji Bůh nebyl připravil. Proti Božímu dílu se nepostavila ani jedna síla, kromě té, kterou on předvídal. Vše se událo tak, jak skrze své proroky předpověděl. Nenechal svou církev v temnotě opuštěnou, ale skrze proroky naznačil, co se stane. Jeho prozřetelnost zasáhla na určeném místě do dějin světa, aby se přihodilo to, co jeho svatý Duch

vnukl prorokům jako proroctví. Všechny jeho úmysly budou splněny a potvrzeny. Jeho zákon je spojen s Jeho trůnem a satanovo působení spolu s lidským působením jej nemůže zničit. Pravdu zjevuje a chrání Bůh. Ona bude žít a bude panovat, i když se možná někdy zdá zastíněna. Kristovo evangelium je zákon, doložený příkladem Jeho osobnosti. Podvody namířené proti němu, každá obhajoba lži, každý blud, který se satanovým pomocníkem podařil, bude nakonec na věky zlomen a pravda zazáří jako slunce v poledne. Slunce spravedlnosti se bude skvit, zdraví bude na parscích jeho a celá země bude naplněna jeho slávou.

(109)

Jistota proroctví

Všechno, co Bůh kdysi předpověděl ústy proroků, se v minulosti stalo a všechno, co se ještě má stát, se naplní, až nastane jejich čas. Boží prorok Daniel promluvil, když nastal jeho čas a totéž platí i o Janovi. Ve Zjevení otevřel lev z pokolení Judova knihu Danielovu těch, kdo zkoumali proroctví, a tak přichází řada i na Daniele. Podává se svědectví, které mu Pán zjevil ve vidění velkých a vážných událostí, které musíme znát, poněvadž stojíme na samém prahu jejich naplnění.

V dějinách a v proroctvích představuje Boží Slovo dlouhý a nepřetržitý zápas mezi pravdou a bludem. Tento zápas ještě stále pokračuje. Ty věci které se staly, se budou opakovat. Ožijí znovu staré polemiky a budou neustále vznikat nová učení. Ale Boží lid, který svou vírou a naplňování proroctví sehrál roli při hlásání prvního, druhého a třetího andělského poselství, ví, kde je jeho místo. Má zkušenost, která je cennější než ryzí zlato, bude stát pevně jako skála a uchová si svou počáteční důvěru pevnou až do konce.

Proměňující moc provázela volání prvního a druhého andělského poselství, stejně jako doprovází poselství třetího anděla. Působili jsme na mysl lidí tím, že jsme je neustále přesvědčovali a moc svatého Ducha se projevila. Studovali jsme Písmo bod za bodem, téměř celé noci jsme věnovali jeho zkoumání, pátrali jsme po pravdě jako po skrytých pokladech. Poznávali jsme v ní samotného Pána. Objasnil se nám smysl proroctví a my jsme poznali, že jednáme podle Božího příkazu....

Po velkém zklamání bylo málo těch, kteří celým svým srdcem začali hledat Slovo. Někteří však nechtěli padnout do beznaděje a zapřít, že je Pán vedl. Tito začali pravdu bod za bodem chápat (110) a spojovat ji se svými nejposvětěnějšími vzpomínkami a pocity. Ti, kteří hledali pravdu, cítili, že Kristus se v jejich přirozenosti a zájmem dokonale ztotožňuje. Pravda v celé své prosté kráse, imponující síle, dokonalé jistotě, jaké tu před zklamáním nikdy nebylo. Tím, že jsme byli jednotní, mohli jsme toto poselství také předat dál.

Však mezi těmi, kteří neměli pevnou víru a náboženskou zkušenost, zavládl veliký zmatek. Tito lidé byli ochotni přijímat kde jaký názor jako poselství pravdy. Hlas Boží však říkal: Nevěř jim, neboť já jsem je neposlal.“

Chodili jsme s Bohem, ale naplnění starostí. Svět měl slyšet poselství a my jsme věděli, že toto přítomné světlo je zvláštním Božím darem. Udělení tohoto daru bylo Boží výsadou. Jeho zklamání lidé, kteří ještě stále pátrali po pravdě, byli krok za krokem vedeni tak, aby sdělili světu, co bylo sděleno jim. Měla se opakovat prorocká prohlášení a hlásat pravda o spasení. Z počátku se práce nedařila, posluchači často odmítali poselství jako nepochopitelné. Začal opravdový zápas, zvláště ve věci soboty. Pán však jasně prokázal svou přítomnost. Závoj, který našim očím skrýval Jeho slávu, se občas poodhrnul a my jsme dostávali jistotu, že je přítomen, že sedá na vysokém a svatém místě.

Pán te nepovede mysl lidí k tomu, aby zavrhovali pravdu, k jejímuž hlásání vybízel v minulosti Duch svatý své služebníky.

Mnozí budou upřímně zkoumat Boží Slovo kvůli světlu, jako je zkoumali lidé před nimi. A oni v Božím Slově vidí světlo. Tito lidé však nežili v době, kdy tato poselství výstrahy byla poprvé hlášána. Protože tuto zkušenost nezískali, nejsou si někteří plně vědomi ceny pravd, které nám sloužily jako směrovky na cestě a které z nás ze zvláštního lidu učinili to, čím jsme nyní. Nevykládají Písmo správně a vytvářejí tedy nesprávné učení. Je pravda, že hojně citují Písmo a učí mnohému, co je pravdivé, ale pravda je u nich natolik promísená s bludem, že je vede k chybným (111) závěrům. Ale protože dovedou vyplétat do svého učení Písmo, myslí si, že pravdu mají oni.

Mnozí, kteří ze zkušenosti nepoznali, jak vznikla poselství, přijímají tato bludná učení, která je zavádějí na falešné cesty, nazpět, místo dopředu, tak, jak si to satan přeje.

Proč je nebezpečné nesprávně používat Písmo

Satan působí v tom směru, aby se dávná náboženská zkušenost židovského národa opakovala u těch, kdo tvrdí, že věří přítomné pravdě. Židé měli spisy Starého zákona a domnívali se, že je dobře znají. Byl to však bolestný omyl. Proroctví, které se týkají Kristova slavného druhého příchodu v nebeských oblacích, vztahovali k Jeho prvnímu příchodu. Protože nepřišel tak, jak očekávali, odvrátili se od Něho. Satan věděl přesně, jak tyto lidi chytit do své sítě a jak je svést a zahubit....

Tentýž satan působí také v této době, aby podlomil důvěru lidu v Boha, neboť dobře ví, že někteří lidé jsou ochotni se chytit každé nové myšlenky. Proroctví Daniela a Zjevení se nevykládají správně. Tito lidé neuvažují, že pravda byla dána v určený čas právě těmi muži, které Bůh vedl, aby toto zvláštní dílo konali. Tito muži krok za krokem naplňovali proroctví a ti, kteří v tomto díle neměli osobní zkušenosti, mají se chopit Božího Slova a uvěřit těm, které Pán vedl při hlásání prvního, druhého a třetího andělského poselství. Tato poselství - jsou-li přijata a ujmou-li se - konají své dílo při přípravě lidu, aby obstál v den Hospodinův. Budeme-li zkoumat Písmo, abychom upevnili pravdu, kterou dal Bůh svým služebníkům, aby ji předali světu, staneme se hlasateli prvního, druhého i třetího andělského poselství.

Je pravda, že některá proroctví se mají teprve naplnit. Ale ti, kteří se snaží najít v proroctvích nové světlo a kteří začínají tím, že se odvracejí od světla, které Bůh již dal, konali a (112) budou dál konat dílo, které zavádí na scestí. Poselství 14. Kapitoly knihy Zjevení jsou pro svět zkouškou. Jsou věčně platným evangeliem a mají se všude hlásat. Pán však nechce, aby ti, kteří nenabyli zkušenosti v práci pro Jeho dílo, podávali nový výklad těch proroctví, která vysvětlovali ti jeho vyvolení služebníci, jež on k tomu svým Duchem svatým přiměl.

Podle světla, které jsem dostala od Boha, se právě ty, bratře F o něco takového pokoušíš. Tvé názory se některým lidem zalíbily, ale příčina je v tom, že nejsou dost bystří, aby chápali pravý význam argumentů, které uvádíš. Mají jen malou zkušenost v práci pro Boží dílo této doby a nevidí, kam by je tvé názory zavedly a nevidíš to ani ty sám. Mnozí jsou ochotni souhlasit s tvými výklady, nevidí v nich nic, jen to, že jsou správné. Jsou však svádění k chybnému závěru, protože jsi do výkladu svého učení přimísil mnoho z Písma. Tvé argumenty se jim zdají nezvratné.

Jinak je tomu však u těch, kteří zkoumáním poznali pravdu, jež se týká posledního období dějin této země. Tito sice vidí, že držíte nějakou vzácnou pravdu, ale vidí také, že jsi zneužil Písmo, a to tím, že je nesprávně vysvětluješ a podporuješ jím to, co není přítomnou pravdou. Jestliže někteří přijímají to, co jsi napsal, to ať tě nevede k pýše. Na adresu tvých bratrů, kteří mají v tobě jako křesťanovi důvěru a jako takového tě mají rádi, je velmi smutné konstatovat, že síť argumentů, kterou jsi pokládal za tak významnou, není učení o pravdě, kterou dal Bůh svému lidu, aby ji pro tuto dobu hlásal.

Bůh mi dal poznat, že ani ty sám plně nerozumíš biblickým citátům, které jsi smíchal dohromady. Kdyby tomu tak nebylo, rozpoznal bys, že tvé učení podkopává sám základ naší víry.

Milý bratře, dostala jsem mnoho svědectví, které mě vedla k tomu, abych ty, kdo se náhle (113) ocitli na téže cestě, na níž se teď pohybuješ ty. Tito lidé si byli jisti, že je Bůh vede se svým odlišným učením za kazateli, kteří kázali pravdu. Těmto kazatelům jsem řekla: „S tímto nemá Pán nic společného; nedejte se svést, ani si neberte na sebe zodpovědnost za to, že svádíte jiné.“ Na táborových shromážděních jsem musela otevřeně mluvit k těm, kteří byli takto svádění z pravých cest. Písemně i ústně jsem vydávala svědectví: „Nechod'te za nimi.“

Jednání s umírajícím mužem

Nejtěžší úkol, jaký mi kdy byl v případě takových vnuknutí uložen, bylo jednání s člověkem, který - jak jsem věděla - chtěl následovat Pána. Tento muž si po nějakou dobu myslel, že dostává nové světlo. Byl velmi nemocen a měl brzy zemřít. Stále jsem doufala, že nebude nutné, abych mu přímo řekla, co dělá. Lidé, kterým své názory předkládal, mu dychtivě naslouchali a někteří se domnívali, že dostává vnuknutí. Udělal si přehlednou tabulku a ze svých úvah nad Písmem došel k závěru, že Pán přijde určitého dne, tuším v roce 1894. Mnozí jeho úvahy nekriticky

přijímali a hovořili o tom, jak mocně působí jeho napomínání, která udílel ze svého lůžka. Před jeho očima mýjely ty nejpodivuhodnější obrazy. Víte, co bylo pramenem jeho inspirace? Morfium, které dostával, aby neměl tak velké bolesti.

Na našem táborovém shromáždění v Lansingu ve státě Michigan - právě před svým odjezdem do Austrálie - jsem musela o tomto novém světle otevřeně promluvit. Řekla jsem lidu, že slova, která slyšeli, nebyla inspirovanou pravdou a že základem zdánlivě zázračného světla, které takovou pravdu podávalo, byl nesprávný výklad Písma. Dílo Páně neskončí v r. 1894. Slovo Páně, které jsem dostala, znělo: „Toto není pravda, ale vede to na nesprávné cesty; někteří se dají zmást a vzdají se víry.“....

Žádné pravé poselství neurčuje dobu

Bůh nikomu nesdělil poselství, které by určovalo dobu, kdy Ježíš Kristus má nebo nemá přijít. Buď ujištěn, že Bůh nikoho neopravňuje k tomu, aby oznámil, že Boží Syn odkládá svůj (114) příchod o 5, 10 nebo 20 let. „Protož i vy buďte hotovi; nebo v tu hodinu, v kterouž se nenadějete, Syn člověka přijde“ (Mt 24,44). Toto je naše poselství, přesně takové, jaké hlásají tři andělé letící uprostřed nebe. Naším úkolem nyní je, rozhlásit toto poslední poselství milosti padlému světu. Nový život přichází z nebe a celý Boží lid ho dostává jako dar. V církvi však nastanou roztržky a utvoří se dvě strany. Pšenice i koukol porostou spolu až do žně.

Dílo se bude prohlubovat a těsně před dobou konce bude ještě opravdovější. Všichni Boží pomocníci budou co nejstatečněji bojovat o víru, jež byla jednou dána svatým. Zasáhne je poselství, které již ozařuje zemi svou slávou. Máme zápasit jedine o slávu Boží. Jedinou skálou, která ob stojí, je skála věků. Pravda, která je v Ježíši, je v těchto dnech bludu naším útočištěm....

Poselství daná pro naši dobu

Proroctví se už řádek po řádku naplňují. Čím pevněji stojíme pod korouhví trojandělského poselství, tím jasněji budeme chápat proroctví Daniele, neboť Zjevení Jana jeho proroctví doplňuje. Čím plněji přijímáme světlo, které Duch svatý zjevuje skrze Boží pověřené služebníky, tím hlubší a spolehlivější, klidné jako věčný trůn, se budou jevit pravdy dávného proroctví. Dojdeme k přesvědčení, že Boží mužové mluvili, poněvadž Duch svatý je k tomu vybízel. Lidé se musí sami octnout pod vlivem Ducha svatého, aby rozuměli tomu, co duch promlouvá skrze proroky. Tato poselství nebyla dána pro ty, kteří proroctví zvěstovali, ale pro nás, kteří žijeme v samém dějišti jejich naplňování.

Kdyby mne Pán nepověřil konat toto dílo, neměla bych jistotu, že mohu tyto věci zjevovat. Kromě tebe jsou i jiní - a více než jeden nebo dva - kdo se stejně jako ty domnívají, že mají světlo a (116) jdou docela ochotni představovat je lidu. Bohu by se však líbilo, kdyby přijali světlo, které bylo již dáno a řídili se podle něj a založili svou víru na Písmu, o které se Boží lid opírá už mnoho let. Věčné evangelium mají hlásat lidé. My máme oznamovat světu poselství andělů, kteří jsou představováni, jak letí po prostředku nebe s poslední výstrahou padlému světu. Nejsme-li vyzýváni, abychom prorokovali, jsme voláni, abychom proroctví věřili a pomáhali Bohu tím, že dáváme světlo jiným. O to se snažíme.

Ty nám, drahý bratře, můžeš pomáhat mnoha způsoby. Já jsem však zmocněna Pánem, abych ti řekla, že nemáš myslet jen na sebe. Dávej pozor na to jak slyšíš, jak chápeš a jak si přivlastňuješ Boží Slovo. Pán ti požehná, abys byl se svými bratry zajedno. Ti, které vyslal, aby hlásali trojandělské poselství, pracují souhlasně s nebeskými anděly. Pán ti nedává za úkol hlásat poselství, které by do řad věřících vneslo neshodu. Opakuji, že On nikoho svým svatým duchem nevede v tom smyslu, že má vymýšlet učení, která podkopávají víru ve vážná poselství, jež On dal svému lidu, aby je nesl našemu světu.

Radím ti, abys nehleděl na své spisy jako na vzácnou pravdu. Nebylo by vhodné zvěčnit to tiskem přesto, že to stálo tolik námahy. Bůh si nepřejí, aby se tato věc dostala lidu do rukou, neboť bude na překážku právě tomu poselství pravdy, jemuž oni mají věřit a které mají plnit v těchto posledních nebezpečných dnech....

Učení, které mají za úkol rozptylovat mysl lidí a podkopávat víru, se budou neustále hlásat. Ti, kteří na základě výkladu proroctví prožili skutečnou náboženskou zkušenost, jsou na základě

tohoto proroctví adventisty sedmého dne. Mají státi majíce popásaná bedra své pravdou, a oblečení v celé oděni Boží. I ti, kteří tuto zkušenost neprožili, mohou mít v toto poselství pravdy stejnou (116) důvěru. Světlo, které dal laskavý Bůh svému lidu, neoslabí jejich důvěru v cestu, po níž je v minulosti vedl, ale posilní je, aby měli pevnou víru. Své počáteční předsevzetí musíme zachovat pevně až do konce.

„Tuť jest trpělivost svatých, tu jsou ti, kteříž ostříhají přikázání Božích a víry Ježíšovy“ (Zj 14,12). Toto je trojandělské poselství. „Potom pak viděl jsem anděla sestupujícího s nebe, majícího moc velikou, a země osvícena byla od slávy jeho. I vzkřikl silně hlasem velikým, řka: Padl, padl Babylon ten veliký, a učiněn jest příbytkem d'áblů, a stráží každého ducha nečistého, a stráží všelikého ptactva nečistého a ohyzdného. Nebo z vína hněvu smilstva jeho pili všickni národové, a králové zemští smilnili s ním, a kupci zemští z zboží rozkoší jeho zbohatli. I slyšel jsem jiný hlas s nebe, řkoucí: Vyjděte z něho, lidé můj, abyste neobcovali hříchům jeho, a abyste nepřijali z jeho ran. Neboť dosáhli hříchové jeho až k nebi, a rozpomenul se Bůh na nepravosti Jeho“ (Zj 18,1-5).

Poselství druhého anděla

Podstatu druhého andělského poselství znovu dostává svět skrze druhého anděla, který svou slávou osvěcuje zemi. Všechna tato poselství splývají v jedno jediné, které má lid dostat v posledních dnech dějin této země. Všechno svět bude zkoušen a všichni, kdo podlehl bludu o sobotě čtvrtého přikázání, pochopí poslední poselství milosrdenství, které lidé dostanou.

Naším úkolem je hlásat Boží přikázání a svědectví Ježíše Krista. „Připravíš se vstříc Bohu svému“ (Am 4,12), je výstraha, kterou máme světu hlásat. Je to výstraha, určená každému z nás. Jsme vyzýváni, abychom odvrhli všeliké břímě, i snadně obklíčující nás hříchy, který se nás tak snadno přichytí. Milý bratře, tvým úkolem je táhnout jho s Kristem. Přesvědč se, zdali tvá stavba stojí na skále. Nedávej v sázku věčnost za pravděpodobnost. Nemůžeš žít tak, že budeš mít (117) účast na celém tom nebezpečném dění, které se nyní začne odehrávat. Nikdo z nás neví, jak dlouho bude žít; neměl bys být neustále na stráží? Neměl bys důkladně zkoumat své srdce a ptát se jaký bude můj věčný život?

Každého z nás by měla neustále znepokojovat otázka: Je moje srdce obnovené? Je moje duše proměněná? Jsou mé hříchy odpuštěny skrze víru v Krista? Mohu říci, že jsem se narodil znovu? Následuji ochotně Kristovo pozvání, „Pojďte ke mně všickni, kteříž pracujete a obtíženi jste, a já vám odpočinutí dám“ (Mt 11,28)? Pokládáš všechno za méněcenné, když jsi nyní poznal Ježíše Krista? Cítíš, že je tvou povinností věřit každému slovu, které vychází z Božích úst? - MS 32, 1896.

Dvoji vyčištění chrámu - dvoji pozvání k vyjití z Babylonu

Pokud pevně držíte korouhev pravdy a hlásáte Boží zákon, připomínejte každému, že víra v Ježíše je spojena s Božími přikázáními. Třetí anděl je představen jak letí po prostředku nebe a volá mocným hlasem, Tuť jest trpělivost svatých, tu jsou ti, kteříž ostříhají přikázání Božích a víry Ježíšovy“ (Zj 14,12). První, druhé a třetí andělské poselství tvoří jeden celek. Důkazy o trvalé, věčné pravdě těchto důležitých poselství, která pro nás tolik znamenají a která vzbudila tak prudký odpor náboženského světa, nemohou být umlčeny. Satan se neustále snaží vrhnout na toto poselství svůj d'ábelský stín tak, aby ostatek Božího lidu nerozeznával jasně jejich význam, jejich dobrou aktuálnost. Ona však žijí a budou působit svou mocí na naši náboženskou zkušenost, až do konce.

Vliv těchto poselství se už prohlubuje, nabyvá na šíři, aktivizuje tisíce srdcí a způsobuje, že vznikají školení a zdravotní ústavy a vydavatelství. Toto všechno jsou Boží nástroje, pomocníci (118) velkého díla, které představuje první, druhý a třetí anděl letící uprostřed nebe, aby upozornil obyvatele světa, že Kristus přijde znovu s velikou mocí a slávou.

Prorok říká: „Viděl jsem anděla sestupujícího s nebe, majícího moc velikou, a země osvícena byla od slávy jeho. I vzkřikl silně hlasem velikým, řka: Padl, padl Babylon ten veliký, a učiněn jest příbytkem d'áblů“ (Zj 18,1.2). Toto je totéž poselství, které hlásal druhý anděl. Babylon padl, protože „vínem hněvu smilství svého napájelo všechny národy“ (Zj 14,8). Jaký význam tu má slovo víno? - Je to falešné učení Babylonu. On dal světu falešnou sobotu místo soboty čtvrtého přikázání a opakoval lež, kterou satan poprvé vyprávěl Evě v ráji - přirozenou nesmrtelnost duše.

Babylon rozšířil po celém světě mnoho dětských bludů tím, že „učíce učení přikázání lidských“ (Mt 15,9).

Když Ježíš zahájil svou veřejnou činnost, vyčistil chrám, protože byl znesvěcen svatokrádeží. Mezi posledními činy Jeho služby bylo i druhé vyčištění chrámu. Tak i poslední výstraha světu obsahuje dvě odlišné výzvy církvím. Druhé andělské poselství zní: „Padl, padl Babylon, to město veliké, nebo vínem hněvu smilství svého napájelo všechny národy“ (Zj 14,8). A v hlasitém volání třetího anděla je slyšet hlas z nebes, který říká: „Vyjděte z něho, lidé můj, abyste neobcovali hříchům jeho, a abyste nepřijali z jeho ran. Neboť dosáhli hříchové jeho až k nebi, a rozpomenul se Bůh na nepravosti jeho“ (zj 18,4.5). - RH 6.12.1892.

(119)

Oddíl III

NEMOUDRÁ SPOLČOVÁNÍ

(120)

Úvod

Za svého pobytu v Austrálii (1891-1900) byla paní Ellen Whiteová požádána, aby poradila jednomu významnému pracovníku našeho vydavatelství, který byl velmi činný ve společnosti zvané Masinic Lodge (v zednářské loži). Rada paní Whiteové způsobila, že se své styky s touto organizací přerušil, ačkoliv v ní dosáhl nejvyššího stupně hodnosti.

Paní Whiteová zdůraznila bez jakéhokoliv odsuzování, že křesťan nemůže sloužit dvěma pánům, ani prokazovat svou oddanost dvěma autoritám. Náš bratr, který pro svou činnost ve společnosti zanedbával práci pro sbor, uznal jednoduchou pravdu rady paní Whiteové a jeho důvěra v poselství se ještě utvrdila, když paní Whiteová nevědomky užila tajného znamení, které bylo známo pouze členům společnosti. Vzdal se okamžitě svého členství, ačkoliv před tím mnohokrát prohlásil, že jeho důvěru v bratrskou organizaci nic neotřese, ani ho nic nepřiměje, aby se s ní rozešel. Když v pozdějších letech na tuto zkušenost vzpomínal, dosvědčoval že Duch prorockého poselství úplně změnil jeho život.

V této době a v této souvislosti psala paní Whiteová velmi podrobně o vztahu adventistů sedmého dne k takovým organizacím. Tyto stati byly vydány pod názvem „Měli by křesťané být členy tajných společností?“ Tento spisek koloval po Austrálii i USA ve formě pamfletu, ale byl dlouho rozebrán. V této knížce je očištěn v plném znění.

Druhá kapitola obsahuje rady z pera paní Whiteové o tom, jaké stanovisko by měl Adventista sedmého dne zaujímat vůči dělnickým organizacím. Tento materiál byl vydán v r. 1946 jako oddíl II v pojednání „Country Living“ (Život na venkově), i to se dočtete v této knize. - VADAVATELÉ.

(121)

13. MAJÍ BÝT KŘESŤANÉ ČLENY TAJNÝCH SPOLEČNOSTÍ ?

(Přetištěno z pojednání vydaného v r. 1893 pod stejným názvem).

Netáhněte jha s nevěřícími. Nebo jaký jest spolek spravedlnosti s nepravostí? A jaké obcování světla s temnostmi? A jaké srovnání Krista s Belíálem? Aneb jaký díl věrnému s nevěrným? A jaké spolčení chrámu Božího s modlami? Nebo vy jste chrám Boha živého, jakž pověděl Bůh: Přebývati budu v nich, a procházeti se, a budu jejich Bohem, a oni budou mým lidem. A protož vyjdětež z prostředku jejich, a oddělte se, praví Pán; a nečistého se nedotýkejte, a já přijmu vás. A budu vám za Otce, a vy mi budete za syny a za dcery, praví Pán všemohoucí“ (2K 6,14-18).

Důtklivé Boží napomenutí, „Netáhněte jha s nevěřícími“ (2K 6,14), se vztahuje nejen na manželství křesťanů s neznabohy, ale na všechna spojení, v nichž se strany dostávají do důvěrného společenství a v nichž je třeba, aby činnost vyvěrala z přesvědčení. Pán dal Izraeli zvláštní příkaz, (122) aby zůstávali odděleni od modloslužebníků. Neměli se ženit ani vdávat za pohany, ani s nimi vytvářet jiná společenství. „Varuj se pak, abys nečinil smlouvy s obyvateli země té, do kteréž vejdeš, ať by nebyli osidlem u prostřed tebe. Ale zbořte oltáře jejich a modly jejich polámete, a jejich háje posekáte. Nebo nebudeš se klaněti Bohu jinému, proto že Hospodin jest, jméno má horlivý, Bůh silný, horlivý jest“ (Ex 34,12-14).

„Nebo ty lid svatý jsi Hospodinu Bohu svému; tebe vyvolil Hospodin Bůh tvůj, abys Jemu byl lidem zvláštním, mimo všechny národy, kteříž jsou na zemi. Ne proto, že by vás více bylo nad jiné národy, připojil se k vám Hospodin, a vyvolil vás, (nebo menší vás počet byl nežli jiných

národů). Ale proto, že miloval vás Hospodin, a splniti chtěl přísahu, kterouž přísáhl otcům vašim,“ (Dt 7,6-9).

Skrze proroka Izaiáše prohlašuje dále Hospodin:

„Puntujtež se lidé, však potříní budete, (nýbrž pozorujte všickni v daleké zemi,) přepažte se, však potříní budete..... Vejděte v radu, a zrušena bude, mluvte slovo, a neostojí; nebo s námi jest Bůh silný. Tak zajisté mluvil Hospodin ke mně, ujav mne za ruku, a dav mi výstrahu, abych nechodil cestou lidu tohoto, řka: Neříkejte: Spuntování, když lid ten praví: Spuntování; aniž se jako oni strachujete, nerci-li, abyste se děsiti měli. Hospodine zástupů samého posvěcujte; on budiž bázeň vaše i strach váš“ (Iz 8,9-13).

Některí lidé se ptají, je-li správné, aby křesťané byli členy Masons a jiných tajných společností. Tu je třeba se zamyslet nad předcházejícími citáty z Písma. Jsme-li opravdovými křesťany, musíme být křesťany všude a musíme uvažovat a dbát dané rady, která z nás chce učinit křesťany v pravém smyslu Božího slova.

(123)

Spolupráce s Božími bytostmi

Boží lid na zemi jsou pomocníci, kteří mají spolupracovat s obyvateli nebes za spásu lidí. Lidem, kteří se samy k Němu připojili, říká Kristus: „Vy jste jedno se mnou, pomocníci na Boží roli“ (1K 3,9). Bůh je činný účastník, velký a neviditelný; člověk je nepatrný a viditelný činitel, který může vykonat něco dobrého jedině ve spolupráci s nebeskými bytostmi. Lidé rozpoznávají božské působení jedině tehdy, když je mysl osvícen Duchem svatým. Proto se satan neustále snaží odvracet mysl lidí od božského k lidskému, aby člověk nemohl spolupracovat s nebesy. Zaměřuje pozornost k lidským smyšlenkám tak, že vede lidi, aby důvěřovali v člověka, aby se jim stal oporou člověk, nikoliv jejich víra v Boha.

„Svíce těla jest oko; protož jestliže by oko tvé sprostné bylo, všecko tělo tvé světlé bude. Pakliť by oko tvé bylo nešlechtné, všecko tělo tvé tmavé bude. Jestliže tedy světlo, kteréž jest v tobě, jest tma, sama tma jaká bude?“ (Mt 6,22.23).

A jestliže se naše světlo stane tmou, jakým světlem budeme světu?

Naše osobní spasení také závisí na naší spolupráci s Božskými bytostmi. Bůh nás obdařil mravními silami a náboženskou vnímavostí. On dal Svého Syna jako smírčí oběť za naše hříchy, abychom se smířili s Bohem. Ježíš žil životem sebezapření a oběti, abychom následovali Jeho příkladu. On dal Ducha svatého, aby byl místa Krista všude, kde zapotřebí pomoci. On užívá svých nebeských bytostí k tomu, aby se božská moc spojila s naším lidským úsilím. My však musíme Boží dar přijmout, musíme se kát a věřit v Krista, musíme bdít, modlit se, musíme dělat, co Bůh požaduje. Musíme si odříkat a obětovat se kvůli Kristovi, musíme růst v Krista trvalým spojením s Ním. Všechno, co odvrací mysl od Boha, aby se důvěřovalo v člověka, nebo se přizpůsobovalo lidskému měřítku, nás připraví o spolupráci s Bohem na díle naší spásy. Proto Hospodin zakázal (124) svému lidu jakékoliv spolčování s pohany, „at' by nebyli osidlem uprostřed tebe“ (Ex 34,12). On řekl: „Neboť by odvedla syna tvého od následování mne“ (Dt 7,4). A táž zásada platí pro sdružování křesťanů s neznabohy.

Ve mluvním poměru

Když jsme přijali Krista za svého Vykupitele, přijali jsme podmínku, že se stáváme Božími pomocníky. Uzavřeli jsme s Ním smlouvu, že budeme cele náležet Pánu a jako věrní šafáři Boží milosti spolupracovat na vybudování Jeho království ve světě. Každý Kristův následovník se zaručuje, že všechny síly své mysli, duše i těla věnuje Jemu, který zaplatil výkupné za naše duše. My jsme se zavázali, že budeme vojáky, že vstoupíme do činné služby, že sneseme různé útrapy, hanbu, výčitky, že budeme bojovat boj víry a následovat tak Vůdce našeho spasení.

Dodržujete svou smlouvu s Bohem, když se spolčujete se světskými společnostmi? Starají se tyto spolky o to, aby obracely vaši mysl nebo myl jiných k Bohu - nebo od něho odvádějí zájem i pozornost? Posilují vaše spojení s božskými silami - nebo obracejí vaši mysl k lidskému místo božskému?

Sloužíte Bohu, ctíte a velebíte ho, nebo ho máte v neúctě a hřešíte proti Němu? Shromažďujete se v Kristu, nebo se rozptylujete? Veškeré přemýšlení, plány i opravdový zájem věnovaný těmto organizacím, byly vykoupeny drahocennou krví Kristovou; ale sloužíte Jemu, když se spojíte s neznabohy a nevěřícími, s lidmi, kteří hanobí Boží jméno, s opilci a vášnivými kuřáky?

V těchto společenstvích může být sice leccos, co se zdá být dobré, ale zároveň je tam velmi mnoho toho, co ruší to, co dobré je a co způsobuje, že tato sdružení jsou pro duchovní život (125) zhoubou. Máme jiný život než je ten, který se udržuje časným pokrmem. „Ne samým chlebem živ bude člověk, ale každým slovem vycházejícím skrze ústa Boží“ (Mt 4,4). „Nebudete-li jísti těla Syna člověka a pítí krve Jeho, nemáte života v sobě“ (J 6,53). Ježíš řekl: „Kdož jí mé tělo a pije mou krev, máť život věčný“ (J 6,54). Naše těla jsou vytvořena z toho, co jíme a pijeme. A stejně jako v přírodním hospodaření je tomu i v duchovním hospodářství. Potravou pro našeho ducha je naše myšlení. Náš Spasitel říká: „Duch jest, kterýž obživuje, těloť nic neprospívá. Slova, kteráž já mluvím vám, Duch jsou a život jsou“ (J 6,63). Duchovní život musí mít oporu ve společenství s Kristem skrze Jeho Slovo. Mysl musí být spojena s Kristem, jim také musí být naplněno srdce. Máme-li Boží Slovo ve svém srdci, ctíme-li je a řídíme-li se jím, může se nám silou Kristovy milosti dostat spravedlnosti, která v nás bude trvat. Ale žádný lidský vliv, žádná pozemská myšlenka nedokáže dát člověku sílu a moudrost, nemůže zkrotit vášně ani napravit pokřivený charakter. Jestliže v srdci nevládne Boží pravda, nemá svědomí potřebnou citlivost. V těchto světských sdruženích se však mysl od Slova Božího odvrací. Lidé nejsou vedeni k tomu, aby Boží Slovo studovali a aby jim bylo pro život vodítkem.

Je Bůh uctíván?

Ptám se vás, kterým se v těchto sdruženích líbí, kteří se tam rádi scházejí, protože se vám líbí vtip, veselí a dobré jídlo: Berete si Ježíše s sebou? Snažíte se spasit duše svých společníků? Je toto hlavním důvodem toho, proč se s nimi scházejí? Vidí a cítí, že jste živým ztělesněním Kristova Ducha? Je zřejmé, že jste Kristovými svědky, že patříte ke zvláštnímu lidu, který je horlivý v dobrých skutečích? Je zřejmé, že podřizujete svůj život Božským příkazům „Milovati budeš Pána Boha svého z celého srdce svého, a ze vši duše své, a ze vši mysli své“ (Mt 22,37), a „Milovati (126) budeš bližního svého jako sebe samého“ (Mt 19,19)? Ten, kdo se sám pro Krista všeho vzdá, nedokáže promlouvat k srdcím a svědomí těch, kteří jsou teď ochotni zahynout i bez spasení. Co je však středem vašeho zájmu, má-li se usuzovat podle vaší výřečnosti a horlivosti, s níž mluvíte?

Jaké jsou oblíbené náměty hovoru v těchto společnostech. Jaká témata jsou tam oblíbená? Není to jen uspokojování smyslů hledajících jídlo, pití a zábavu? V těchto shromážděních není Kristus přítomen, neboť nikdo se tam na Něho neodvolává, nikdo si Jeho společnost nepřeje. Kde a kdy je v takových sdruženích Bůh uctíván? V čem je to aspoň trochu užitečné pro duši? Jestliže vy nepůsobíte na své společníky v dobrém smyslu, neovlivňují vás ve zlém oni? Myslíte, že děláte dobře, když odložíte stranou svící života - Boží Slovo - ochotně se připojíte k tomuto druhu společníků a zůstáváte na jejich úrovni? Myslíte, že můžete najít něco, co utiší hlad vaši duše, která je oddělená od Boží pravdy a milosti? Budou se v takovém prostředí dobře orientovat ti, kdo hlásají, že věří v pravdu této doby, ale jejichž myšlení Bůh cele neovládl?

V téže místnosti, kde měly tyto společnosti svá shromáždění, se shromažďovaly i církevní obce, aby se klaněly Bohu. Dovedete při posvátné hodině bohoslužeb zapomenout na veselé hostiny a hojné popíjení? Toto všechno zapisuje Bůh do Svě knihy jako nestřídmost. Jak se to shoduje s věčnými pravdami? Zapomínáte, že při všech těch hojných zábavách je Svědek jako při hostině Balsazarově? Kdyby se mohla vytáhnout clona, která nás odděluje od neviditelného světa, spatřili byste Spasitele, jak je zarmoucen nad tím, že vidí lidi plně zaujaté zábavami u stolu, plně veselí a vtipů, které zahánějí z jejich myšlení Krista, který je jádrem naděje pro svět.

Ti, kdo nedovedou rozlišovat mezi člověkem, který Bohu slouží a tím, který mu nesouží, mohou být okouzleni těmito společnostmi, které nemají s Bohem žádné spojení, ale takové ovzduší žádnému opravdovému křesťanu nemůže prospívat, neboť tam chybí nebeská atmosféra, která je (127) pro život tak důležitá. Jeho duše je vyprahlá a on cítí, že trpí nedostatkem občerstvujícího svatého Ducha jako hory v Belboe, jimž se nedostávalo rosy ani deště.

Kristův následovník bývá okolnostmi občas donucen k tomu, aby byl svědkem neposvěcené zábavy, ale to mu pak působí jen zármutek. Tam se nemluví kananejským jazykem a Boží dítě si nikdy takovou společnost nevybere. Jestliže však bude okolnostmi donucen v ní se zdržet, jak se spolehne na Boha a Pán bude s ním. V žádném případě však nesmí obětovat své zásady, ať je pokušení jakékoliv.

Nepatří Kristu

Kristus nikdy nepovede své následovníky k tomu, aby se slavnostními závazky spojili s lidmi, kteří nevěří v Boha a na něž nepůsobí jeho svatý Duch. Jediným správným měřítkem charakteru je svatý Boží zákon a pro ty, jimž se tento zákon stane životním pravidlem, že nemožné mít důvěřivý a srdečný vztah k těm, kdo obrazejí Boží pravdu v lež a pro něž Boží autorita nic neznamená.

Mezi světským člověkem a takovým, který věrně slouží Bohu, je velká nepřekročitelná propast. V nejzávažnějších věcech - Bohu, pravdě, věčnosti - se jejich myšlení, sympatie a city rozcházejí. Jedna strana zraje jako pšenice pro Boží sýpku, druhá jako plevy pro „oheň zahynutí“. Jak může být mezi nimi jednota cíle nebo činu?

„Což nevíte, že přízeň světa jest nepřítelkyně Boží? A protože kdo by koli chtěl být přítelem tohoto světa, nepřitelem Božím učiněn bývá“ (Jk 4,4).

„Žádný nemůže dvěma pánům sloužiti. Nebo zajisté jednoho nenáviděti bude, a druhého milovati, aneb jednoho přidržeti se bude, a druhým pohrne. Nemůžete Bohu sloužiti i mamoně“ (Mt 6,24).

Máme se však mít na pozoru, aby nás neovládl duch zaslepené víry a nesnášenlivosti. Nemáme se stranit ostatních s výrazem na tváři, který jakoby říkal: „Nepřibližujte se ke mně, já jsem svatější než vy“. Neuzavírejte se před svými bližními, ale snažte se jim zprostředkovat vzácnou pravdu, která přinesla vašemu srdci požehnání. Ne vás musí být vidět, že vaše náboženství je náboženstvím lásky. (128)

„Tak svět' světlo vaše před lidmi, ať vidí skutky vaše dobré, a slaví Otce vašeho, kterýž jest v nebesích“ (Mt 5,16).

Jestliže však jsme křesťané, kteří mají Ducha od toho, jenž zemřel, aby vykoupil lidstvo z jejich hříchů, budeme příliš milovat duše svých bližních, než abychom svou přítomností nebo svým vlivem podporovali jejich hříšné zábavy. Nemůžeme podporovat jejich způsob života, který jim neprosto neprospívá, by v nich jen vzbuzoval pochybnosti o opravdovosti našeho náboženství. Byli bychom falešnými světly, neboť náš příklad by zaváděl duše do zkázy.

Nedávno jsem četla o nádherné lodi, která si brázdila cestu napříč mořem, když tu o půlnoci narazila se strašným třeskotem na skálu. Cestující se probudili jen aby si s hrůzou uvědomili svou beznadějnou situaci a utonuli i s lodí. Kormidelník špatně pochopil signální světlo a stovky duší se po kratičké výstraze ocitli na věčnosti. Jestliže naše chování v určité situaci vzbuzuje nesprávnou představu o Kristu, jsme falešným světlem a náš příklad určitě svede druhé.

Nebezpečí duchovního úpadku

Křesťané, kteří se sami stýkají se světskými sdruženími, škodí nejen sobě, ale ještě svádějí druhé. Ti, kdo se bojí Boha, si nemohou volit neznabohy za společníky a sami zůstat neovlivnění. V těchto společnostech se dostávají pod vliv světských zásad a zvyků a síla sdružování i návyku způsobí, že se mysl víc a víc přizpůsobuje světskému měřítku. Jejich láska k Bohu chladne a oni už netouží po jeho společenství. Ovládne je duchovní slepota a oni pak už nevidí žádný zvláštní rozdíl (129) mezi tím, kdo zákon Boží překračuje a těmi, kdo se Boha bojí a zachovávají Jeho přikázání. Nazývají zlé dobrým a dobré zlým. Záře věčných pravd pohasíná. I když je jim pravda podávána sebe důraznějším způsobem, oni nelačněji po chlebu života, ani nežízní po vodách spasení. Pijí z děravých cisteren, které nedrží vody. Ach, je snadné spolčovat se se světem, sát do sebe jeho ducha, být formován jeho názory na věci, takže nerozeznáváme nesmírnou cenu Ježíše ani cenu pravdy. Neboť do jaké míry duch světa ovládne naše srdce, do té míry bude ovládat i náš život.

Nevládne-li lidem Slovo a Boží Duch, ocitají se v moci satanově a my víme, kam až je on může v hříchu zavést. Patriarcha Jákob spatřil ty, kdo si libují ve zlém. Viděl, jaký bude výsledek

spolčování se s nimi a naplněn Duchem, zvolal: „Do tajné rady jejich nevcházej duše má, k shromáždění jejich nepřipoj se slávo má“ (Gn 49,6). Ohlašuje nebezpečí, aby se každý chránil před takovým spolčováním. Apoštol Pavel opakuje výstrahu: „Neobcujte s skutky neužitečnými tmy“ (Ef 5,11). „Nedejte se svoditi. Porušujít dobré obyčeje zlá rozmlouvání“ (1K 15,33).

Ten, kdo důvěruje světské vládě a lidským myšlenkám, místo aby důvěřoval v Hospodina Boha Izraele, pozná, že byl oklamán. Může člověk nalézt lepšího průvodce než Pána Ježíše? Lepšího rádce v pochybnostech a soužení? Lepší ochranu před nebezpečím? Zamítat moudrost Boží pro moudrost lidskou je klam, který je zhoubou pro duši.

Kdybyste chtěli vědět, co bude člověk dělat, když zamítne to, aby na něj působila Boží milost, pohleďte na onen výjev v soudní síni, když se rozzuřená chátka v čele s židovskými kněžími a staršími dožadovala smrti Božího Syna. Pohleďte na božského trpitele, stojícího po boku Barabášově a na Piláta, jak se táže, koho by jim měl propustit. Chraptivé volání stovek vášnivých, (130) satanem podněcovaných hlasů, zní: „Zahlad' tohoto, a propust' nám Barabáše“ (Lk 23,18)! A když se Pilát otázel, co se má stát s Ježíšem, volali: „Ukřižuj ho, ukřižuj“ (Lk 23,21)!

Lidská přirozenost dnešního člověka je stejná jako byla tehdy. Pokud se opovrhne božským Lékařem, který by lidskou přirozenost spasil a vyvýšil, potud žije dál též duch v srdcích lidí a my nemůžeme důvěřovat jeho vedení a zároveň zůstat věrni Kristu.

Bůh vidí pod povrch

Tato sdružení, jimž nevládne láska a Boží bázeň, neuzná Bůh pro člověka za pravdivá a bezúhonná. Jejich jednání je často opakem spravedlnosti a upřímnosti. Ten, kdo má příliš čisté oči, aby hleděl na zlo, nebude, nemůže být účastníkem mnohých věcí, které se v těchto sdruženích dějí. Vaše vlastní svědomí vám dosvědčí, že to, co říkám, je pravda. Nadání, obratnost a vynalézavost, jimiž Bůh obdaril lidi, jsou v těchto sdruženích příliš často obráceny v nástroje krutosti, špatnosti a sobectví, jimiž se podvádí lidi.

Toto všechno ovšem členové těchto společenstev popírají. Bůh však vidí pod příjemným, přitažlivým povrchem tajné pohnutky jednání, které jsou ukryté v hlubinách duše i to, jaký vliv má takové sdružování. Některá sdružení sice tvrdí, že v jistém smyslu je Boží Slovo základem jejich organizace, ale ve skutečnosti jsou od zásad spravedlnosti daleko vzdáleni. Slavnostní závazky, úkladu vyrazí. Členové se také za jistých okolností zaručují, že osvobodí viníka od zaslouženého trestu. Vůči těm, kteří působí proti řádu, se požaduje takový způsob jednání, který se Božím zákonem vůbec není v souladu.

Nemůžeme uhýbat od pravdy, nemůžeme se odchýlit od správných zásad, aniž bychom opustili toho, který je naší silou, naší spravedlností a naším posvěcením. Měli bychom být pevně přesvědčení o tom, že cokoli nás nějakým způsobem odvádí od pravdy a spravedlnosti při našem (131) spolčování se a partnerství s lidmi, nemůže nám sloužit k dobrému. Znamená to také velké potupení Boha, neboť Jemu se oškliví jakýkoliv klam nebo přimhuřování očí nad hříchem.

V těchto tajných sdruženích jde o podvod a žádný člověk nemůže být s nimi svázán a zároveň být před Bohem i nebem svobodným člověkem. Mravní přirozenost je sváděna k tomu, co Bůh prohlašuje za nesprávné, co je opakem Jeho vůle a Jeho přikázání. Člověk, který hlásá, že miluje Boha, může v těchto sdruženích zaujímat postavení, která se nazývají čestná, ale v Božích očích takový člověk jako křesťan poskvňuje součest a vzdaluje se stále víc od zásad spravedlnosti a pravé svatosti. Člověk, jehož Kristus vykoupil svou krví, užívá svých sil pro nespravedlivou věc a prodává svou duši bez peněz.

Při zjevení svých spravedlivých soudů, Bůh všechna tato sdružení zničí a až bude soud zasedat a knihy budou otevřeny, ukáže se nekřesťanskost veškerých spolků. Ti, kdo se připojí k těmto tajným společnostem, uctívají nesmyslné modly, které jsou stejně neschopné učinit člověka šťastného a spasit ho, jako jsou bohové Hindů.

Tyto společnosti nabízejí některé výhody, které se z hlediska lidí zdají být velkým pozhnáním. Jsou-li však posuzovány měřítkem Páně, není těžké poznat, že za jejich zdánlivými výhodami je skryto působení satana. Čím větší je příjem shrábnutý do pokladnice, tím větší a hlubší je zlo. Až se rozpoznají všechny okolnosti, za nichž se tyto společnosti tímto neznabožským ziskem obohatily, uvidí se, že to není zisk, ale ztráta. Pro tato sdružení platí slova, která řekl Elifaz Jobovi:

„Viděl jsem blázna, an se vkořenil, ale jsem tužil zlé příbytku jeho“ (Jb 5,3), jsou to satanovy léčky, jeho síť, do nichž zaplétá duše lidí.

Otázka věrnosti Bohu

Svět trpí a podporuje velmi mnoho věcí, která uráží Svatého Izraelského. Byla to zdánlivě (132) maličkost, když se Eva odklonila od Bohem stanovených omezení a udělala něco, co jí Bůh zakázal. Stejně jako ona jednal i Adam. Právě toto však měl satan v plánu: hubit lidské duše tím, že je vede k tomu, aby raději šli za svými vlastními představami, než za zjevenou Boží vůlí. Také v těchto sdruženích vládnu zásady, jimiž se lidé dostávají do svůdné moci satana, která je odvádí z bezpečných cest a vede ke vzpouře proti Bohu a k podceňování Jeho svaté spravedlnosti. „Bděte a modlete se, abyste nevešli v pokušení“ (Mk 14,38), je často opakované napomenutí našeho Spasitele. Neustávejte v bdělosti a buďte opatrní, aby se satanovi nepodařilo chytit do osidel duše těch, které Kristus vykoupil svou vlastní krví.

Bůh vyzývá vás, kteří jste chtěli být jeho dětmi, abyste jednali tak, jakoby na vás hledělo Boží oko, abyste mohli převzít korouhev spravedlnosti. Jeho spravedlnost a Jeho pravdě jsou zásady, které by měly být utvrzeny v každé duši. Ten, kdo zachovává svou neporušenost před Bohem, bude poctivý i k člověku. Žádný člověk, který opravdově miluje Boha, nebude vystavovat svou duši pokušení úplatku zlata nebo stříbra, pocty nebo nějaké jiné pozemské výhody. „Co prospěje člověku, by všecken svět získal, a své duši škodu učinil? Aneb jakou dá člověk odměnu za duši svou?“ (Mk 8,36,37).

Křesťané musí přetřhnout každé pouto, které je váže k těmto tajným řádům, jimž nepředsedá Bůh. Nemohou být věrní zároveň těmto organizacím i Bohu. Spojení s nimi musí být přerušeno, jinak se k nim přimknete ještě těsněji a výsledek bude ten, že zpřetrháte pouta, které vás váží k lidem, kteří milují a uctívají Boha. Křesťan se vzdá všeho, co je překážkou jeho duchovnosti, ať to stojí sebevětší obětí. Lépe je ztratit peníze, majetek i sám život, nežli ohrozit spásu své duše.

Boží šafáři

Vy, kteří jste se začali stýkat s těmito tajnými společnostmi, spoléháte na třtinovou hůl, která (133) bude na kusy rozlámána. Nespoléháte na Hospodina, Boha Izraele, nechcete poznat Jeho vůli a Ho také následovat. Když investujete do těchto organizací peníze, doufáte, že tím si zajišťujete budoucnost. Dali jste jim svůj čas, myšlení, práci i peníze, zatím co Kristovou věc jste zanedbávali. Každý dolar zaplacený těmto organizacím je pro věc Boží stejně tak ztracen, jako kdyby spadl do oceánu. Nesvěřil vám však tento kapitál Bůh, abyste ho užívali v Jeho službě, pro spásu svých bližních? Investujete-li ho tam, kde nemůže být ke cti Bohu ani prokázat dobrodiní lidem, opakujete hřích lenivého služebníka, který skryl hřivnu svého Pána v zemi.

Pán nesvěřil lenivému služebníkovu velké jmění, ale jen jednu hřivnu. Tuto jednu hřivnu on však nepoužil k Božím užitku, a stěžoval si, že Pán je přísný, že je to mistr, že je to mistr, žne, kde nerozsíval a sbírá, kde nerozsypal. Sobectví, které projevil a stížnost, kterou vyslovil, jakoby Bůh od něho požadoval něco, nač neměl práva, ukazují, že neznal Boha ani Ježíše Krista, kterého Bůh poslal. Všechno, co měl, byl vlastní majetek Pána a byl mu svěřen, aby ho užíval pro Boha. Když říká: „Boje se, odšel jsem a skryl hřivnu tvou v zemi“ (Mt 25,26), uznával, že hřivna je od Boha.

A co řekl Pán? - „Služebníče zlý a lenivý, věděl jsi, že žnu, kdež jsem nerozsíval, a sbírám, kdež jsem nerozsypal“ (Mt 25,26). Pán zde opakuje slova služebníka, neuznává jejich pravdu, ale ukazuje, co byl služebník - třeba i na vlastní útraty - povinen dělat. Pán vlastně říká: „Ty ses nenamáhal využít mé jmění, které jsem ti svěřil, abys je zvětšil a podpořil tak mou slávu na zemi. „Protož měl jsi ty peníze mé dáti penězoměncům, a já přijde, byl bych vzal, což jest mého, s požitkem. Nu vezmětež od něho tu hřivnu, a dejte tomu, kterýž má deset hřiven. Nebo každému (134) majícímu bude dáno, a bude více míti, od nemajícího pak i to, což má bude odjato. A toho neužitečného služebníka uvrzte do těch temností zevnitřních“ (Mt 25,27-30). Toto naučení platí pro každého, kdo dostal světlo pravdy.

Měli bychom mít stále na paměti, že Bůh nás postavil do tohoto světa pro souzení, aby se ukázalo, zda jsme budoucího života hodní. Lidé, jejichž povahy jsou poskvrněny sobectvím, nemohou vejít do nebes. Proto nás zde Bůh zkouší tím, že nám svěruje pozemský majetek, aby se -

podle způsobu, jakým ho užíváme - poznalo, zdali je možno nám svěřit věčné bohatství. Jedině tehdy, když budeme žít Kristův život, který se obětoval, pak budeme zajedno s nebesy a budeme tam také moci vstoupit.

Kam si ukládáme své poklady?

Lidé tohoto světa mají velkou snahu a ctižádost mít hmotné, pomíjivé výhody a nedbají přitom na duchovní prospěch. Tak je tomu i u některých členů církve. Až budou zavoláni, aby vydali účet Bohu, nebudou jen zahanbeni, ale i překvapeni, že nerozpoznali pravé bohatství a neskládali své poklady v nebesích. Propůjčovali své dary a oběti nepřítelům pravdy a očekávali, že přijde čas v jejich životě, kdy se jim vrátí zpět to, co investovali. Svě prostředky svěřili tajným společnostem, ale když Boží věc potřebuje prostředky, které On svěřil lidem, nemají zájem, nemyslí na dar, který od Pána dostali; jsou oslepeni bohem tohoto světa.

Tito lidé říkají: „Nemám chuť něco pro tu věc obětovat, protože mi to nic nevynesou. Platím za své členství v lóži a kromě toho musím nést svůj podíl výdajů na zábavy, které vyhovují mému vkusu. Nemohu se těchto požitků vzdát. Proč se církev stále obrací na mě se svými žádostmi a příspěvky? „Pane, věděl jsem, že jsi ty člověk přísný, žna, kde jsi nerozsíval, a sbíraje, kde jsi (135) nerozsypal. I boje se, odšel jsem a skryl tvou hřivnu v zemi (Mt 25,24.25), v té naději, že svým časem budu z ní mít užitek.“

Spasitel nám přikazuje: „Neskládejte sobě pokladů na zemi, kdež mol a rez kazí, a kdež zloději vykopávají a kradou. Ale skládejte sobě poklady v nebi, kdež ani mol ani rez nekazí a kdež zloději nevykopávají ani nekradou. Nebo kdež jest poklad váš, tuť jest i srdce vaše“ (Mt 6,19-21).

Mnozí ukládají svůj poklad v těchto tajných společnostech a my dobře víme, že se svými poklady tam uložili i své srdce. Důkazy pravdy mohou být sebe mocnější, přesto se však ponenáhlu vytrácí její lesk a síla, nebe pozvolna mizí z mysli, váha věčné slávy, dar od Boha pro život v poslušnosti, se zdá být bezcennou věcí ve srovnání s domnělými výhodami, které získáme, když si uložíme své poklady na zemi. Lidé hladoví po chlebě a vodě života. Co to však znamená pro člověka, jehož srdce si zamilovalo tento svět? Mnohý člověk říká svými činy, ne-li slovy: „Já se nemohu vzdát těmto pozemským pokladům, abych si zajistil věčný život. Spoléhám na budoucí život, to je pro mne příliš vzdálené. Já dávám přednost pozemským hodnotám a budoucnost riskuji, vždyť Bůh je dobrý a milosrdný.“ Lenivý služebník! Tobě bude docela jistě vykázan úděl mezi pokrytci a nevěřícími, jestliže budeš takto žít dál. Ti, kdo se dají okouzlit kluby, večerění a světáckými společníky, zapomenou nakonec na Boha úplně a zneuctí Jeho jméno, jako tomu bylo při hostině Balsazarově.

Chcete spolupracovat s Bohem?

Zaslepení mysli je u některých lidí dobrovolné. Ježíš řekl: „Nebo ztuchnělo srdce lidu tohoto, a ušima těžce slyšeli, a oči své zahmouřili, aby někdy neviděli očima, neslyšeli, a srdcem (136) nesrozuměli, a neobrátili se, aby jich neuzdravil“ (Mt 13,15). Boží dílo pro spásu lidí je to jediné nanejvýš důležité dílo, které má v našem světě pokračovat. Mnozí však toto nevidí, poněvadž mají větší zájem o satnovy přívržence než o Kristovy věrné vojáky. Oni nevidí, že je nezbytně třeba, aby lidé spolupracovali s Pánem, který nám přikázal: „S bázní a s třesením své spasení konejte. Bůh zajisté jest, kterýž působí v vás i chtění i skutečné činění, podle dobře libé vůle své“ (F 2,12.13). Toto je plán, který nám Bůh zjevil a který nám má být vodítkem pro všechny plány a cíle života. Lidé se sice modlí: „Přijď království tvé. Buď vůle tvá jako v nebi tak i na zemi“ (Mt 6,10), mnozí však zavrhnou právě ty prostředky, jimiž by Bůh chtěl své království utvrdit.

Jsou-li ochotni všechno pokládat za méněcenné aby mohli získat Krista, budou mít oči otevřené, aby viděli věci tak, jak skutečně jsou. Potom se odvrátí od lákadel pozemských k nebeským. Potom poznají pravou povahu světských, sobeckých požitků, kterých si teď tak vysoko cení a vzdají se věcí, které teď pokládají za tak vzácné.

Celá nebesa hledí na vás, kteří tvrdíte, že věříte té nejposvátnější pravdě, jaká kdy byla smrtelníkům svěřena. Andělé čekají a toužebně si přejí s vámi spolupracovat na díle spásy lidí. Odmítnete toto spojení s nebesy, abyste udrželi své spojení se společností, kde nikdo Boha nectí a kde se šlape po Jeho přikázáních? Jak by se vůbec dostala pravda k vám, kdyby druzí lidé měli tak

malý zájem o její šíření, jak to prokazujete někteří z vás? Boží věc si žádá naší pomoc, aby se její základy upevnily a aby se pravda šířila dál, na nová místa, k těm, kteří hynou. Můžete vy, kteří hlásáte, že jste Božími syny, odmítnout pro toto dílo svou pomoc? Nechcete poskytnout své prostředky, které vám stejně dál Bůh, pro Boží dílo jen proto, že se nechcete vzdát pozemských (137) výhod? Je bolestné, pomyslíme-li co by se mohlo pro spásu duší vykonat, kdyby se srdce a služba všech, kdo hlásají, že věří v pravdě, cele daly Bohu k dispozici. Mnozí konali Boží dílo nedbale. Kdyby mnozí dříve mysleli méně na sebe a více na Krista, mohli být moudrostí a důvtipností získání hříšníci pro pravdu a byli by dnes Božími služebníky.

Než nastane chvíle, kdy se budete muset Bohu zodpovídat, žádám vás naléhavě, abyste pozorně naslouchali Jeho slovo: „Skládejte sobě poklady v nebi“ (Mt 6,20; Lk 12,33), ne v tajných společnostech. Pamatujte, že existuje jen jeden Držitel vesmíru a že čas každého člověka, jeho rozum i jeho bohatství patří tomu jedinému, který zaplatil za lidi výkupné. Bůh oprávněně požaduje stálou službu a nejvyšší lásku. Vaším měřítkem má být Boží vůle, ne vaše potěšení. Přibývá-li vám bohatství pomaleji, ukládáte si poklad v nebi. Kdo v církvi je pevně rozhodnut zachovat si svou duchovnost? Kdo získá zkušenost, která svědčí o křesťanské horlivosti a vytrvalé energii? Kdo - jako Ježíš - nezklame, ani se nedá zastrašit, nebude shánět prostředky, které by sloužily jen jemu, ale také pro spolupráci s Bohem?

Všichni, kdo ze všech sil usilují o korunu věčného života, budou pokoušeni, jako jejich Mistr. Dostal nabídku, že dostane království tohoto světa, jen když se pokloní satanovi. Kdyby nebyl Kristus odolal tomuto pokušení, byl by se svět navždy dostal pod vládu satana. Díky Bohu za to, že Jeho božství zvítězilo nad lidstvem. Učinil to, co může učinit každá lidská bytost ve jménu Ježíše a Jeho moci. Řekl: „Odejdiž, satane: neboť psáno jest: Pánu Bohu svému klaněti se budeš, a Jemu samému sloužití budeš“ (Mt 4,10). Budete-li takto vzdorovat pokušení, satan od vás odejde, jako odešel od Krista a andělé vám budou sloužit, jak sloužili Jemu.

Těm, kdo přemýšleli o velkých výhodách, které lze získat světským sdružováním, a mluvit o nich, oznamuje Hospodin skrze proroka Malachiáše:

„Rozmohlat' se proti mně slova vaše, praví Hospodin, a však říkáte: Což jsme mluvili proti (138) tobě? Říkáte: Daremná jest věc sloužití Bohu, a jaký zisk, budeme-li ostříhati nařízení Jeho, a budeme-li choditi zasmušile, bojíce se Hospodina zástupů“ (Mal 3

Takto smýšlejí mnozí, i když to neříkají slovy:

„Tehdy ti, kteříž se bojí Hospodina, tytéž mluvili jeden k druhému. I pozoroval Hospodin a slyšel, a psána jest kniha pamětná před ním pro ty, kteříž se bojí Hospodina, a myslí na jméno Jeho. Tiť budou, praví Hospodin zástupů v den, kterýž já učiním, mým klenotem, a slitují se nad nimi, jako se slitovává otec před synem svým, kterýž mu slouží. Tehdy obrátíte se, a užijete rozdíl mezi spravedlivým a bezbožným, mezi tím, kdo slouží Bohu, a tím, kdo Jemu neslouží. Nebo aj, den ten přichází hořící jako pec, v němž budou všickni pyšní, a všickni pášící bezbožnost jako strniště, i zažhne je ten den, kterýž přijíti má, praví Hospodin zástupů, tak že neostaví jim ani kořene ani ratolesti“ (Mal 3,16 - 4,1).

To je lid, o němž svět soudí, že se mu dostává velké přízně. Blíží se však doba, kdy budou Boží děti odlišeny jako ty, které má Bůh v úctě, protože ony ctily Jeho.

„pohleďte, jakou lásku dal nám Otec, totiž abychom synové Boží slouli. Protož svět nezná nás, že Jeho nezná. Nejmilejší, nyní synové Boží jsme, ale ještě se neokázalo, co budeme. Vímeť pak, že když se okáže, podobni Jemu budeme; nebo viděti Jej budeme tak, jakž jest. A každý, kdož má takovou naději v NĚm, očisťuje se, jakož i On čistý jest“ (1J 3,1-3).

Lepší cesta

Lidé tohoto světa sice velmi dychtí po počtách, bohatství a moci, ale Pán ukazuje na něco mnohem cennějšího než je to, po čem toužíme. (139)

„Takto praví Hospodin: Nechlub se moudrý v moudrosti své, ani se chlub silný v síle své, aniž se chlub bohatý v bohatství svém. Ale v tom nechť se chlubí, kdo se chlubí, že rozumí a zná mne, že já jsem Hospodin, kterýž činím milosrdenství, soud i spravedlnost na zemi; nebo v těch

věcech libost mám, dí Hospodin. Aj, dnové jdou, praví Hospodin, v nichž navštívím každého, obřezaného i neobřezaného“ (Jr 9,23-25).

„A protož praví Písmo: Aj, zakládámť na Sionu kámen úhelný, vybraný, drahý, v kterýž kdokoli věří, nikoli nebude zahanben. Vám tedy věřícím jest poctivost, ale nepovolaným kámen, kterýž zavrhlí stavitelé, tent' jest učiněn v hlavu úhelní, a kámen úrazu, a skála pohoršení, těm, kteříž se urážejí na slovu, nepovolní jsouce, k čemuž i odloženi jsou. Ale vy jste rod vyvolený, královské kněžstvo, národ svatý, lid dobytý, abyste zvěstovali ctnosti toho, kterýž vás povolal ze tmy v předivné světlo své“ (1Pt 2,6-9).

„Protož přepášice bedra myslí své, a střízliví jsouce, dokonale doufejte v té milosti, kteráž vám dána bude při zjevení Ježíše Krista. Jakožto synové poslušní, nepřironávající se prvním neznámosti své žádostem. Ale jakž ten, kterýž vás povolal, svatý jest, i vy svatí ve všem obcování buďte; jakož psáno jest: Svatí buďte, nebo já svatý jsem. A poněvadž Otcem nazýváte toho, kterýž bez přijímání osob soudí vedle skutků jednoho každého, viztež, abyste v bázní čas svého zde putování konali, vědouce, že ne porušitelnými věcmi, stříbrem neb zlatem, vykoupeni jste z marného svého obcování toho, od otců vydaného. Ale drahou krví jakožto Beránka nevinného a nepoškrvněného, Krista“ (1Pt 1,13-19). - Pojednání bylo uveřejněno v r. 1893, Should Christi anss Be Members of Secret Societies?

(140)

Nemohou být označeni Boží pečeti

Ti, kteří stojí pod korouhví zkropenou krví knížete Imanuela, nemohou se spojovat se svobodnými zednáři nebo jinou tajnou organizací. Pečetí živého Boha nebude označen nikdo, kdo udržuje takové spojení i po tom, když světlo pravdy osvítilo jeho cestu. Kristus není rozdělen a křesťané nemohou sloužit Bohu i mamonu. Pán říká: „Vyjdětež z prostředku jejich, a oddělte se, a nečistého se nedotýkejte, a já přijmu vás. A budu vám za Otce, i vy mi budete za syny a za dcery, praví Pán všemohoucí“ (2K 6,17,18). - Letter 21, 1893.

(141)

14. VYHÝBAT SE KONFLIKTOM S DĚLNÍKY

(Vyskytuje se v pojednání, Contry Living, pp. 7.9.10-12).

Rychle se blíží doba, kdy budeme silně pociťovat řídicí moc dělnických svazů. Pán přikazoval vždy znovu, aby náš lid odvedl své rodiny z měst na venkov, kde si mohou sami pěstovat potraviny, neboť problém koupě a prodeje bude v budoucnu velmi tíživý. Měli bychom už začít dbát napomenutí, které se nám stále opakuje: Jděte z měst na venkov, kde nejsou domy natlačeny na sebe a kde vás nepřátelé nebudou rušit. - Letter 5, 1904.

Vyhýbejte se stranickým sporům

Lidé se sdružovali, protože byli vedeni snahou stavět se na odpor Hospodinu. Toto vytváření spolku bude pokračovat až do chvíle, kdy Kristus opustí své přímluvné místo před slitovnicí a oblékne se v roucho pomsty. Satan má v každém městě své lidi, kteří horlivě organizují zástupy z těch, kdo se stavějí proti Božímu zákonu. Teď není doba na to, aby se z Božího lidu stávali slaboši, teď nemůžeme ani na chvíli povolit ve své bdělosti. - (8T 42, 1904). (142)

Odborové svazy budou jedním z činitelů, který způsobí na této zemi soužení, jakého nebylo od počátku světa. - Letter 200, 1903.

Konflikty mezi sdruženími a dělnickými svazy

Úkolem Božího lidu je, aby se připravil na budoucí události, které jej brzy přepadnou s oslepující silou. Ve světě budou vznikat mamutí monopoly. Lidé se budou spojovat ve svazy, které je budou tlačit do satanových ovčinců. Někteří se budou spojovat, aby se všemi možnými prostředky dostali do určitých obchodních odvětví. Budou se vytvářet odborové svazy a ti, kdo budou odpírat do nich vstoupit, budou poznamenáni. - Letter 26, 1903.

Příprava na konec

Odborové svazy a světské sdružení jsou pastí. Vystupte z nich a varujte se jich, bratři. Nemějte s nimi nic společného. Kvůli těmto svazům a sdružením bude brzy pro naše instituce velmi obtížné pokračovat v městech ve své práci. Mám pro vás tuto výstrahu: Zdržujte se mimo města, ani v nich nestavějte žádná sanatoria. Působte na náš lid, aby z měst odcházeli na venkov, kde mohou dostat kousek půdy a vytvořit si domov pro sebe a své děti....

Naše zařízení musí být ve městech, neboť jinak by se jejich pracovníci nedostali blíž k lidem, aby jim vštěpovali zásady správného života. Pro přítomnou dobu budeme muset využít modliteben ve městech. Zakrátko však nastanou ve městech takové spory a zmatky, že ti, kdo budou chtít z nich odejít, nebudou už moci. Na tyto konce se musíme připravovat. Toto mi bylo zjeveno. - General Conference Bulletin, 6.4.1903.

(143)

Zachovejme si svou individualitu

Už celá léta se mi dostává zvláštního světla o tom, že nemáme svou práci soustřeďovat ve městech. Vřava a zmatek, které tato města naplňují, okolnosti vyvolané dělnickými svazy a stávkami, by znamenaly pro naše dílo velkou překážkou. Lidé se snaží přivést ty, kteří pracují v různých oborech, do područí určitých svazů. Toto není Boží plán, ale plán moci, kterou bychom v žádném případě neměli uznávat. Boží Slovo se naplňuje. Bezbožní se sami svazují do snopků připravených ke spálení.

Nyní musíme využít všech svých schopností, abychom předali světu poslední varovné poselství. Při této práci si máme zachovat svou individualitu. Nemáme se připojovat k tajným společnostem ani k odborovým svazům. Máme setrvávat svobodní v Bohu a hledat neustále poučení u Krista. Všechno, co děláme, se má dít u vědomí, že dílo, které má být pro Boha vykonáno, je důležité. - 7T 84, 1902.

Nevážnost k Desateru

Tyto svazy jsou jedním ze znamení posledních dnů. Lidé jsou svazováni ve snopky hotové ke spálení. Mohou být údy církve, ale pokud jsou členy těchto svazů nemohou zachovávat Boží přikázání, neboť jejich vedení má v nevážnosti celé Desatero.

„Milovati budeš Pána Boha svého ze všeho srdce svého, a ze vší duše své, a ze vší síly své, i ze vší mysli své, a bližního svého jako sebe samého“ (Lk 10,27). Tato slova v sobě zahrnují celou povinnost člověka. Znamenají zasvěcení celé bytosti, těla, duše i ducha službě Boha. Jak mohou lidé poslouchat tato slova a zároveň se zaručit, že budou zastávat to, co zbavuje jejich bližné svobody jednání? A jak mohou být lidé poslušní těmto slov a vytvářet svazy, které olupují chudší třídy o výhody, které jim právem náleží tím, že jim umožňují kupovat nebo prodávat pouze za určitých podmínek? - Letter 26, 1903.

(144)

Svazy, které již byly nebo teprve budou vytvořeny

Ti, kteří tvrdí, že jsou Božími dětmi, se nemají v žádném případě vázat na dělnické svazy, které již jsou nebo teprve budou vytvořeny. Pán to zakazuje. Nedovedou ti, kdo zkoumají proroctví, vidět a chápat, co je před námi? - Letter 201, 1902

(145)

Oddíl IV

RADY PRACOVNÍKUM

(146)

Úvod

Množství prospěšných poselství, které vyšlo v „Listech ze zápisníku“ (Notebook Leaflets) bylo určeno pracovníkům adventistů sedmého dne. Rady, které nebyly do knihy pojaty, nebo se nalézají v jiných knihách Ellen G. Whiteové, které nedávno vyšly, vycházejí teď v tomto svazku. Čtenář si všimne, že tato poselství se dotýkají mnoha námětů, zvláště významných pro kazatelský úřad a pro všechny, kteří své schopnosti zasvětili Boží službě.

Závěrečná kapitola tohoto oddílu je adresována D.M.Canrightovi, adventnímu pracovníku, který se rozhodl opustit řady církve Jméno je nám všem dobře známé. Byl to muž, který měl důvěru a lásku vedoucích i laiků, který však dovolil, aby do jeho srdce vniklo malé seménko nedůvěry a hořkosti a to nakonec způsobilo, že z církve odešel. S.M.Canright odešel z církve celkem třikrát a třikrát se do ní vrátil. Sestra Whiteová se několikrát pokoušela pana Canrighta ustálit. Jedna taková naléhavá prosba je uvedena zde. V této kapitole najdete odvolávky i na několik jiných pojednání.

V roce 1887 přerušil pan Canright své spojení s ostatkem církve navždy. Naléhavá prosba, apelující na něj v závěru tohoto oddílu, má přímět každého adventistu sedmého dne, aby si znovu uvědomil cenu své vlastní zkušenosti a hledal útočiště v Bohu, aby se nestal zrádcem věci a odpůrcem díla, které Bůh buduje na zemi. - VYDAVATELÉ.

(147)

15. VŠICHNI BUDOU VAROVÁNI

(Vyšlo v listcích ze zápisníku, /Notebook Leaflets, Methods, No.1)

Žijeme v posledních dnech dějin té země a nesmí nás překvapit, že mnozí odpadnou od pravdy nebo ji zaprou. Nevěřit v Boha se stalo módou, která vede lidi do zkázy. Stále hrozí nebezpečí pokrytectví u těch kazatelů, jejich životy se neshodují s jejich slovy. Každý bude mít možnost slyšet napomenutí a varování, dokud nepřijde konec. A ti, kdo se provinili tím, že uzavřeli dohody, které se nikdy uzavřít neměly, a až je budou lidé ustanovení od Pána kárat nebo jim radit, budou se stavět proti poselství a nebudou se chtít napravit. Budou se chovat jako farao a Nebuchodonozor, dokud jim Pán neodejme jejich rozum a dokud jejich srdce nepozbudou citu. A jak k nim promluví Bůh. Jestliže však nebudou toto varování slyšet, Pán bude pokládat za jejich zkázu je samotné.

V Janu Křtiteli povolal Pán svého posla, aby připravoval cestu Páně. Měl hlásat světu jasné, každému srozumitelné poselství, které kárá hřích a učí jej rozeznávat. Když Lukáš ohlašuje jeho (148) poslání a dílo říká: „Nebo on předejde před obličejem jeho v duchu a v moci Eliášově., aby obrátil srdce otců k synům, a nevěřící k opatrnosti spravedlivých, aby postavil Pánu lid hotový“ (Lk 1,17).

Mnozí farizeové a saduceové přišli k němu, aby je pokřtil. On se obrátil k nim a řekl: „Pokolení ještěrců, i kdo vám ukázal, kterak byste utéci měli budoucího hněvu? Protož neste ovoce hodné pokání. A nemyslete, že můžete říkati u sebe: Otce máme Abrahama neboť pravím vám, že může Bůh z kameni tohoto vzbuditi syny Abrahamovi. Již jest i sekera ke kořenu stromů přiložena. Každý tedy strom, kterýž nenese ovoce dobrého, vyřat a na oheň uvržen bývá. Jáť křtím vás vodou ku pokání, jestiž mocnější nežli já, jehož nejsem hoden obuvi nositi. Ont' vás křtíti bude Duchem svatým a ohněm. Jehožto věječka v ruce Jeho, a vyčistíť humno své, a shromáždí pšenici svou do obilnice, ale plevy pálení bude ohněm neuhasitelným“ (Mt 3,7-12).

Jan kázal otevřeně jako polnice. Jeho poslání znělo: „Oznam lidu mému převrácenost jejich, a domu Jákobovu hříchy jejich“ (Iz 58,1). Nedostalo se mu žádného vzdělání. Jeho učitelem byl Bůh a příroda. Ale bylo zapotřebí jednoho člověka, který by Kristu připravoval cestu, takového,

který by měl dost odvahy zvěstovat celé poselství jako kdysi proroci, kteří vyzývali zvrhly národ k pokání.

Všichni lidé naslouchali

Všichni odcházeli na poušť, aby ho slyšeli. Prostí rybáři a venkované přicházeli z okolních krajů i z blízkých a dalekých končin. Římsí vojáci z Herodesových kasáren rovněž přicházeli, aby slyšeli. Náčelníci přicházeli opásáni svými meči, aby potlačili jakýkoli pokus nedovoleného shromažďování nebo povstání. Lakotný výběrčí daní přicházeli z okolních krajů a stejně tak se dostavili i okázale kněží rady starších. Všichni naslouchali jako očarováni a všichni farizeové, saduceové i studení, bezcitní staří posměvači odcházeli bez výsměchu a se srdcem zasaženým (149) vědomím svého hříchu. Nebylo tu žádného dlouhého dokazování, žádných jemně propracovaných teorií, které by vypočítávaly „zaprvé“, „za druhé“, „za třetí“. Vrozená výmluvnost se projevovala krátkými větami, každé slovo svědčilo o jistotě a pravdivosti závažných varování, která zde pronášel.

Janovo varovné poselství bylo stejné jako kdysi poselství do Ninive: „Po čtyřiceti dnech Ninive vyvráceno bude“ (Jn 3,4). Ninive činilo pokání a vzývalo Bo a Bůh jejich poznání přijal. Bylo jim povoleno 40 let zkušební doby, při níž se měla opravdovost jejich pokání projevit a oni se měli odvrátit od hříchu., Ninive se však znovu začalo klanět modlám. Jeho nepravost se prohlubovala a byla hroznější než předtím, protože světlo pravdy přišlo a oni ho nedbali.

Jan vybízel k pokání všechny lidi bez rozdílu tříd. Farizeům a saduceům řekl: Utečte před nadcházejícím hněvem. Vaše žádosti k Abrahamovi jako vašemu otci vám nejsou nic platné. Ony vám nedají ryzí zásady, ani svatost povahy. Bohoslužebné oběti nemají žádnou cenu, pokud nepochopíte, že jejich předmětem je Boží Beránek, který snímá hřích světa. Vy se odvracíte od Božích požadavků a jděte za svými zvrácenými myšlenkami; ztrácíte tak ty podstatné rysy, které z vás činí Abrahamovy děti.

Ukázal na divoké skály kolem, jimiž se prodírala řeka a řekl: „Že může Bůh z kamení tohoto vzbuditi syny Abrahamovi“ (Mt 3,9).

Jan Křtitel káral otevřeně hřích u lidí prostých i vysoko postavených. Hlásal pravdu králům i knížatům, ať jí dopřávali sluchu, nebo ji odmítali. Nesmlouvavě poukazoval na určité osoby, káral farizeje rady starších, protože jejich náboženství bylo náboženstvím předpisů, nikoliv spravedlnosti, ani čisté dobrovolné poslušnosti.... Mluvil s Herodesem o jeho manželství s Herodiadou a řekl mu: Nesluší se, že ji máš. Mluvil s ním o budoucí odplatě, až bude Bůh soudit každého člověka, podle jeho skutků....(150)

„Přišli pak i celní křtí se, i řekli Jemu: „Mistře, co budeme činiti?“ (Lk 3,12). Řekl jim, aby opustili své budky, kde vybírali cla a daně? Nikoli, řekl jim: „Nic více nevybírejte mimo to, což jest ustaveno vám“ (Lk 3,13). Jestliže zůstávali výběrčími daní, mohli držet váhy a závaží pravdy ve svých rukou. Mohli zjednat nápravu tam, kde se jednalo o nepoctivost a útisk.

„I tázali se ho také i žoldněři řkouce: A my což činiti budeme? I řekl: Nad žádným se nepotrásejte, aniž podvodně činite, a dosti mějte na svých žoldích“ (Lk 3,14)....

Meč Božího slova

Také Kristus mluvil nesmlouvavě ke všem lidem, k chudým i bohatým. Káral ty, kdo panovali nad svými bližními, ty, jejichž vášně a předsudky způsobily, že mnozí hřešili a rouhalí se Bohu. Domněnky a výmluvy otupily meč Božího slova. Kristus však nazýval věci jejich pravými jmény. Sekera byla přiložena ke kořenu stromu, že všechny náboženské formy uctívání nemohou židovský národ spasit, protože nehleděli na Božího Beránka a nepřijali Ho vírou jako svého Spasitele.

Právě takové dílo a poselství, jaké měl Jan, bude v těchto posledních dnech pokračovat. Pán už dává poselství svému lidu skrze ty, které si zvolil, a chtěl by, aby všichni dbali napomínání a výstrah, které On posílá.

Poselství, které předcházelo veřejnou činnost Božího Syna, bylo: „Nebo přiblížilo se království nebeské“ (Mt 3,2). Naše poselství nemá být poselstvím „pokoj a bezpečnost“ (1Te 5,3). Jako lid, který věří v brzký Kristův příchod, máme konat dílo, nést poselství - „Připravíš se vsťíc

Bohu svému“ (Am 4,12). Máme zvednout korouhev a nést trojandělské poselství - přikázání Božích a víry Ježíšovy.

(151)

Poselství dnešku

Poselství, které přinášíme, musí být tak zřetelné, jako bylo poselství Janovo. Káral krále pro jejich nepravosti, káral i cizoložství Herodesovo. Říkal pravdu, i když tím uváděl svůj život v nebezpečí. Naše dílo této doby musí být vykonáno se stejnou věrností. Obyvatelé země v době potopy představují obyvatele dnešního světa. Bezbožnost obyvatel dávného světa je jasně konstatována: „Ale když viděl Hospodin, an se rozmnožuje zlost lidská na zemi, a že by všeliké myšlení srdce jejich nebylo než zlé po všecken čas“ (Gn 6,5). Boha unavil tento lid, který myslel jen na zábavu a požitky. Nehledal radu u Boha, který je stvořil, ani nedbal na Jeho vůli. Bůh byl na ně rozhořčen, neboť šli neustále jen za svými vlastními představami, zatím co v zemi panovalo násilí. „Litoval Hospodin, že učinil člověka na zemi a bolest měl v srdci svém“. Viděl tedy Bůh zemi a aj, posušena byla, nebo bylo porušilo všeliké tělo cestu svou na zemi. Protož řekl Bůh Noemu: Konec všelikého těla přichází přede mne, nebo naplněna jest země nepravostí od nich; z té příčiny, hle, již zkažím je s zemí“ (Gn 6,6.12.13)....

V tomto období dějin země se splní velké úkoly, ale lid také dostane mnoho výtek. Pán nepřestane svou církev kárat a varovat. Hříchy zevšedněly, ale v Božích očích neztratily ani v nejmenším svou závažnost. Jsou zkrašlovány, brány na lehkou váhu a omlouvány. Právce na stvrzení dohody se podává právě těm lidem, kteří přicházejí s falešným učením a falešnými názory, kteří matou mysl Božího lidu a umrtvují jeho citlivost pro stanovení správných zásad. Takto ztratilo svědomí svou citlivost vůči radám i výtkám. Dané světlo, které vybízí k pokání, zastínily mraky nevíry a odporu, které sem vnesly lidské plány a výmysly. **(152)**

Bůh od nás žádá skutečnou opravdovost. Kazatelé nemusí mít mnoho knižních vědomostí; jestliže však užívají svých hřiven, jak nejlépe dovedou, jsou-li pracovití, je-li jejich řeč jasná a prostá, jsou-li skromnými lidmi, kteří opravdově a pokorně hledají nebeskou moudrost, jestliže pracují celým svým srdcem pro Boha a ovládá-li je jedna jediná hlavní myšlenka - totiž láska ke Kristu a k duším, za které On zemřel - pak jim budou naslouchat i lidé s vyššími schopnostmi a nadáním, neboť prostota jejich pravd bude působit na všechny zvláštním kouzlem. Kristus je největším učitelem, jakého kdy svět poznal.

Jan se naučil v rabínských školách, a přece králové a knížata, farizeové a saduceové, římsí vojáci i důstojníci, znali vši dvorské etikety, lstiví, vypočítaví výběrci daní a světově proslulí lidé naslouchali Jeho slovům. Důvěřovali Jeho jasným výkladům a poznali svůj hřích. Ptali se ho: „My což činiti budeme?“ (Lk 3,14)....

Je zapotřebí opravdovosti

V tomto čase, jenž předchází druhému příchodu Krista na nebeských oblacích, volá Pán ty, kteří budou opravdoví a připraví lid, aby obstál ve velký den Páně. Lidé, kteří strávili mnoho času studiem knih, nežijí teď životem opravdové služby, která je pro tuto poslední dobu nejdůležitější, nevydávají prosté, upřímné svědectví. Kazatelé a zkoumatelé Pisma naléhavě potřebují Božího Ducha. Jen zbožné, opravdové prosby, které vycházejí ze srdce posla, který je oddaný Bohu celou duší, budou přesvědčivé i pro druhé lidi. Nebude k tomu třeba lidí vzdělaných, neboť ti spoléhají víc na to, čemu se naučili z knih než na své poznání Boha a Ježíše Krista, jehož nám poslal. Všichni, kteří znají jedině pravého a živého Boha, budou znát Ježíše Krista, jednorozeného Božího Syna a budou hlásat Ježíše Krista, toho ukřižovaného....

Domnívá se někdo, že se poselství výstrahy nedostane k těm, které Bůh kárá? Káraní lidé se **(153)** mohou rozhorlit a odsoudit Božího posla podle zákona, ale tím nezasahují posla, ale Krista, který přikázal výtku a výstrahu. Jestliže lidé ohrožují Boží dílo a věc svým nesprávným jednáním, myslíte, že nemají slyšet žádné pokárání? Kdyby skutek provinilce postihoval jen jeho, platila by slova výstrahy jen pro něho; jestliže však jeho způsob jednání prokazatelně škodí věci pravdy a ohrožuje lidi, žádá Bůh, aby výstraha odpovídala způsobené škodě. Svědectví se nebudou klást překážky. Slova výtky a výstrahy, ono srozumitelné „takto praví Hospodin“, přijde od lidí, které vyvolil Bůh. Vždyť slova nejsou lidským nástrojem, jsou od Boha, který jim určil jejich úkol.

Jestliže se vede nějaký spor u pozemských soudů a Bůh strpí, aby došlo k přelíčení, je to proto, aby Jeho jméno bylo oslaveno. Běda však tomu člověku, který se k takovému dílu propůjčí. Bůh zná pohnutky lidí, ať jsou jakékoliv. Modlím se, aby naši bratři byli upřímní a nedělali v té věci žádné kompromisy. Někteří takové lidé, kteří pro Boží věc pracují, jí jen škodí. Měli by být co nejdříve odvoláni....

Bůh si žádá lidi naprosto věrné. Lidé obojetní mu nemohou být k užítku. On potřebuje takové lidi, kteří na špatné dílo ukáží a řeknou: „Toto se nedělá podle vůle Boží.“ - Letter 19 1/2, 1897.

(154)

16. ŽIVOT KRISTUV A ŽIVOT NÁŠ

(Vyšlo v Notebook Leaffets, Methods, No. 6.)

Čteme o Člověku, který chodil po této zemi v tichosti a pokoře, který chodil „dobře čině“ (Sk 10,38), který žil svůj život láskyplné služby tak, že těšil truchlící, sloužil potřebným, pozvedal sklíčené. Neměl na tomto světě žádný domov, jedině když Mu - poutníku - laskaví přátelé nabídli přístřeší ve svém domě. Bylo však nebeskou slastí pobývat v Jeho přítomnosti. Na každém kroku se setkával se soužením a pokušením, neochaboval však a ani neztrácel odvahu. Byl obklopen převráceností, zachovával však příkázání svého Otce. Byl vždycky trpělivý a veselý a usouzení lidé ho pozdravovali jako posla života, pokoje a zdraví. On poznal, co lidé potřebují, proto se obrací ke všem s pozváním: „Pojďtež ke mně všickni, kteříž pracujete a obtíženi jste, a já vám odpočinutí dá. Vezměte jho mé na se, a uče se ode mne, neboť jsem tichý a pokorný srdcem, a naleznete odpočinutí dušem svým. Jho mé zajisté jesti' rozkošné, a břímě mé lehké“ (Mt 11,28-30). Kristův život je pro nás velikým příkladem. Ale kdo z Jeho dětí žije, jak žil On pro Boží slávu? On je světlo (155) světa a ten, kdo chce se zdarem pracovat pro Mistra, musí zažehnout svou svíčku od Jeho božského světla.

Svým učedníkům Kristus řekl: „Vy jste sůl země, jestliže sůl zmařena bude,... k ničemuž se nehodí více, než aby byla ve vyvržena a od lidí pošlapána“ (Mt 5,13). Měli bychom ze všech sil pečovat o to, abychom žili svůj život podle příkladu Ježíše Krista. Nebudeme-li o to usilovat, jsme pro svět bezcennou solí, která byla zmařena....

Bůh užívá různých hřiven a rozmanitých nástrojů, aby Jeho dílo pokračovalo dál. Žádný člověk, který si přeje, aby byl ve svém sboru jedinou autoritou, nepracuje pro Boha. Žádný člověk, který říká, že touží po vlivu jen proto, aby mohl působit na sbor, v jehož čele stojí, nepracuje pro Boha. Ti, kdo se nechovají pěkně ke svým pomocníkům na Božím díle, musí počítat z Boží nevlí, neboť oni svým vlivem brání tomu, aby se církvi dostalo světla, které chce Bůh dát svému lidu. Osvědčují ducha, jakého Bůh neschvaluje.

Kristus je příkladem

Kristus byl poslán na svět, aby hájil zájmy svého Otce. On je pro nás ve všem příkladem. Jeho učení v celé své rozmanitosti je lekcí, kterou potřebujeme studovat.

Všichni pracovníci nemohou být stejní, pokud se týče chápání, zkušenosti nebo služby Slova. Někteří jsou s Kristem trvale spojeni. Ti jedí ze stromu života, jsou neustále v Kristově škole žáky. Jejich dobrota je každým dnem větší a získávají zkušenost, která je k práci pro Mistra činí způsobilými. Šíří kolem sebe životodárnou vůni vedoucí k životu a jsou duchovně tak ladění, že ihned rozpoznávají duchovní věci. Předmětem jejich studia je Bible. Časopisy, noviny a knihy, které nejednají o ničem nebeském nebo božském, nejsou pro ně přitažlivé, ale Boží Slovo je jim čím dál tím vzácnější. Bůh se k nim přibližuje a oni rozumějí Jeho jazyku.

(156) Jiní pracovníci se nenaučili upoutat svou mysl k Písmu tak intenzivně, aby z něho mohli každý den načerpat dostatek milosti.

Někteří lidé dostávají z nebes zvláštní poselství. Ti mají být vysíláni mezi lid, aby jej probouzeli, ne aby se vznášeli nad sbory - sobě ke škodě a Božímu dílu na překážku. Pro sbor není dobré mít dva nebo tři kazatelé k službě. Kdyby tito kazatelé odešli pracovat pro ty, kdo jsou ve

tmě, mělo by jejich dílo nějaké výsledky. Zkušení muži by si měli vzít mladé lidi, kteří se připravují na úřad kazatele, a odejít hlásat poselství výstrahy do úplně jiného kraje.

Těm, kdo věří v pravdu, dostanou hojné požehnání, protože předávají požehnání, které jim dal Bůh, a světlo, které dostávají bude viditelné skrze jejich dobré skutky. Tím, jak bude zářit světlo jejich osobní zbožnosti, jak budou uplatňovat hluboké zásady při všech obchodních jednáních, budou šířit také zásady Božího zákona. Bůh vyzývá své dělníky, aby pro Něho získávali další duše. S hlubokou opravdovostí máme pracovat pro ty, kdo jsou na světě bez naděje a bez Boha. Jsou ještě mnohá pole působnosti, jež čekají na věrného dělníka.

Dělníci Boží věci by se měli sklonit před ním v pokorné, opravdové modlitbě a pak vyjít s Bibli v ruce probouzet ochromenou mysl těch, o nichž Slovo říká, že jsou v přestupcích a hříších jako mrtví. Těm, kdo toto dílo konají, obdrží bohaté požehnání. Ti, kteří znají pravdu, se mají navzájem posilovat a kazatelům říkat: „Vyjděte na pole ke žnám ve jménu Páně a naše modlitby vás budou provázet jako ostré srpy. Takto by měly naše sbory vydávat rozhodné svědectví o Bohu a měly by mu také přinášet své dary a oběti, aby ti, kdo vycházejí do pole zápasit o duše, nežili v nouzi.

Kdo pracuje věrně pro Mistra v přítomné době, kdy zkaženost světa je stejná jako zkaženost Sodomy a Gomory? Kdo pomáhá lidem kolem sebe získat věčný život? Jsme očištěni a posvěceni, (157) připraveni, aby si nás Pán užil jako nádob ke své poctě? Připomene si teď každý člen církve, že znetvoření nezpůsobuje Bůh? Máme se klanět božské bytosti v nádheře svatyně, neboť On je veliký ve velebnosti a moci....

Bůh si přeje, aby Jeho lid dokazoval svým životem, jakou přednost má křesťanství nad světskostí. Máme žít tak, aby si nás Bůh mohl použít při svém díle, abychom obraceli muže a ženy a vedli je, aby umyli roucha své povahy a zbilili je v krvi Beránka. My jsme Jeho dílem „jsouce stvoření v Kristu Ježíši k skutkům dobrým“ (Ef 2,10). Bůh si přeje zjevit skrze nás svou rozličnou moudrost. Proto nám říká, že naše světlo má být viditelné v našich dobrých skutečích. - MS 73 a, 1900.

Satanovy stíny

(Vyšlo v Notebook Leaflets, The Church, No.3.)

Pamatujte stále na to, že nikdy nenastane doba, kdy by satan nevrhal svůj stín na naši cestu, s úmyslem překážet naší víře a nastiňovat světlo vycházející ze Slunce spravedlnosti. Naše víra nesmí kolísat, musí naopak ten stín rozpoltit. Máme zkušenost, která nesmí být zasypána tmou pochybností. Naše víra není založena na pocitu, ale na pravdě. Nikdo z nás si nemusí lichotit, že zatím co ve světě narůstá nepravost, budeme my ušetřeni nesnází.

Právě tyto nesnáze nás přivádějí do blízkosti Nejvyššího, abychom hledali radu u toho jediného, jehož moudrost nelze obsáhnout On je rád, když ho hledáme, je rád, když v Něj doufáme a věříme Jeho Slovu. Kdybychom nebyli bezradní, neměli žádné soužení, byli bychom sebevědomí a sobě odcizení. Právě svatí budou přečišťování i bílení a zkoušení. - Letter 58, 1909.

(158)

17. JEDNOTA A ZBOŽNOST

(Vyšlo v Notebook Leaflets, Christian Experience, No.7.)

Pán nařídil, aby Jeho dílo pokračovalo cestou misie tak, aby až do dnešních dnů všichni lidé poznali pravdu. Zklamali jistě ti, kteří měli neustále bdít, aby viděli to velké, vznešené dílo, které má vykonat lid nesoucí Boží znamení, jak čteme v Exodus 31,12-18.

Pán žádá věrné správce, aby vyměřili pole, která mají být obdělána, a pak moudře užívali jeho prostředků, aby dílo na těchto Božích polích pokračovalo. Bůh má svůj lid i služebníky, kteří mají s Ním spolupracovat....

Pán bude se svým lidem, jestliže se lidé poddají, aby na ně působil Duch svatý a nebudou si myslet, že oni musí působit na Ducha. „Nyní tedy, Izraeli, čeho žádá Hospodin Bůh tvůj od tebe? Jedině abys se bál Hospodina Boha svého, a chodil po všech cestách Jeho, a abys miloval Ho, a

sloužil Hospodinu Bohu svému z celého srdce svého, a ze vsí duši své, ostříhaje příkázání Hospodinových a ustanovení Jeho, kteráž já přikazuji tobě dnes k tvému dobrému“ (Dt 10,12.13).

Boží služebníci mají na tomto světě konat to nejvážnější, nejposvátnější dílo. Konec je **(159)** blízko. Poselství pravdy se musí šířit. Boží služebníci mají nést jasné, zřetelné svědectví jako věrní pastýři stáda. Pravda nesmí být nijak překrucována. Božská milost nikdy neodvádí od Božího milosrdenství a lásky; to se děje jen působením satanovy moci. Když Kristus kázal, bylo Jeho poselství jako ostrý, dvojsečný meč, který bodá do svědomí lidí a odhaluje jejich nejvnitřnější myšlenky. Dílo, které Kristus konal, budou muset konat jeho věrní poslové. Jejich úkolem je kázat Slovo v prostotě a nesmlouvané upřímnosti. Ti, kdo nesou břemeno kázání a vyučování mají být tomuto svému úkolu věrní. Mají bdít nad dušemi, jako ti, kteří se budou muset zodpovídat. Nikdy nemají zahalovat slova „Toto praví Hospodin“ do slibných řečí lidské moudrosti. Ničí tak sílu tohoto výroku, zeslabují jej a zbavují moci, takže nedokáže hříšníka o hříchu přesvědčit. Každé slovo, které vyřkne pod vlivem Ducha svatého bude plné nejhlubšího zájmu o spáse duší.

Kazatel se nezalíbí Bohu vnější okázalostí, ale věrným plněním povinnosti. Kristova cesta k vyvýšení vede nejhlubším ponížením. Ti, kdo jsou s Kristem účastni Jeho utrpení, kdo radostně krácejí v Jeho šlépějích, budou s Ním účastní Jeho slávy.

Satan se vytrvale snaží přivést do církve takové lidi, kteří souhlasí s mnohým, co je pravdivé, kteří však nejsou obráceni. Právě skrze nepravé křesťany, kteří nemají pevnou víru, působí satan na církev. Dovede použít jejich neobrácené údy, aby uplatňoval své nápady a Boží dílo zpomaloval. Vliv takových členů není nikdy dobrý. Jejich kritika a pochybnost jsou kameny úrazu na cestě k nápravě církve. Oni zavádějí nevěru, protože mají své oči zavřené ke spravedlnosti Krista a nemají slávu Páně jako svojí odměnu. Jednota je silou církve. To satan ví a všemožně se usiluje o **(160)** to, aby vnesl do církve rozkol. Přeje si, aby mezi členy Boží církve zavládla nesvornost. Proto by se otázce jednoty měla věnovat větší pozornost. Existuje lék na vyléčení sporů a rozkolu? Ano, plnění Božích příkázání.

Od Boha se mi již často dostalo poučení, že o názorových rozdílech, které církev oslabují, nemáme hovořit. Jeho lék proti sporům je ten, že budeme zachovávat jeho svatou sobotu a tím budeme ukazovat, že jsme Jeho lidem. Jeho Slovo říká, že sobota je znamením, jímž se má odlišovat lid, který zachovává příkázání. Takto si má Boží lid uchovat poznání Boha jako svého Stvořitele. Ti, kteří zachovávají Boží zákon, budou s Ním zajedno ve velkém sporu, který začal v nebesích mezi satanem a Bohem. Nevěrnost vůči Bohu nese s sebou odpor proti zásadám Božího zákona a rozepře.

Všechno, co souvisí s Boží věcí, je posvátné a Jeho lid to má takto posuzovat. Rady, které s Boží věcí nějak souvisejí, jsou posvátné. Kristus dal svůj život, aby přivedl hříšný svět k pokání. Ti, kdo jsou naplněni duchem, který přebývá v Kristu, budou působit jako Boží vinaři a budou o Jeho vinici pečovat. Nebudou pracovat pouze na místech, které si zvolí, Mají být moudrými správci a věrnými dělníky, jejich nejvyšším cílem je - splnit úkol, který dal Kristus. Před svým nanebevstoupením řekl Spasitel svým učedníkům, že počínajíc Jeruzalémem musí jít ke všem národům, jazykům a dodal: „Aj, já s vámi jsem po všechny dny, až do skonání světa“ (Mt 28,20). - MS 14, 1901.

Proč jsme zkoušeni

(Vyšlo v Notobook Leaflets, Christian Experience, No.7.)

V životě křesťana dopouští Pán nejrůznější utrpení, aby povolal muže i ženy k vyššímu životu a světejší službě. Bez těchto zkoušek by se lidé neustále vzdalovali Kristovu obrazu a stávali by se z nich tvorové zabývající se různými obory lidské filozofie, která by je sblížovala s následovníky satanovými. **(161)**

Boží prozíravost vystavuje každé dobré a velké dílo zkouškám, aby se prověřila ryzost a síla zásad těch, kdo stojí na zodpovědných místech a aby se lidský charakter jednotlivce formoval podle Božího vzoru. Toto je nejvyšší stupeň výchovy.

Povahovou dokonalost dosáhneme tím, že své schopnosti myslí budeme cvičit, v dobách nejvyšší zkoušky pak tím, že budeme poslušní vůči každému požadavku Božího zákona. Lidé,

v jejichž postavení mají druzí důvěru, mají být nástroje v Božích rukou na podporu Jeho slávy a konají-li své služby co nejvěrněji, mohou se stát dokonalými.

Ti, kteří jsou věrni pravým zásadám budou získávat stále větší poznání. Dostane se jim výstrahy, že budou uznáváni za spolupracovníky velkého, moudrého Dělníka všech lidí a budou hrát slavnou úlohu při uskutečňování Božích cílů. Takto budou - podle příkazu i daným příkladem - oslavovat svého Stvořitele jako spolupracovníci na Božím díle. - Nedatovaný MS 150.

(162)

18. NALÉHAVÁ PROSBA D.M.CANRIGHTOVI

(Vyšlo v Notebook Leaflets, The Church, No.8. Jiné sdělení D.M.Chanrightovi je možno najít v následujících spisech 3T 304-329; 5T 516-520; 5T 571-573; 5T 621-628.

Drahý bratře,

V Battle Creek 15.10.1880

padl na mne smutek, když jsem uslyšela o tvém rozhodnutí, které však pro mne nebylo neočekávané. Jsme nyní v době, kdy Bůh prověřuje a zkouší svůj lid a kdy zažije otřes všechno, čím je možno otřást. Ostojí jedině ti, jejichž duše jsou připoutány ke věčné Skále. Ti, kteří se spoléhají na svůj vlastní rozum, ti, kteří nepřebývají stále v Kristu, budou vystaveni právě takovým změnám. Je-li tvá víra založena na člověku, pak se takovéto výsledky dají očekávat.

Jestliže jsi se však rozhodl přerušit veškeré spojení s námi jako lidem, žádám tě ve tvém zájmu i v zájmu Kristově: Nechoď mezi náš lid, nenavštěvuj nikoho z nich a nemluv před nimi o (163) svých pochybnostech a nevyjasněnostech. Satan jása radostí, že jsi opustil korouhev Krista a že stojíš pod jeho korouhví. On v tobě vidí člověka, z něhož může učinit cenného pomocníka k vybudování svého království. Dáváš se přesně tou cestou, jak jsem očekávala, jestliže se poddáš pokušení.

Ty jsi vždycky toužil po moci, po popularitě a toto je jeden z důvodů proč máš dnes takový postoj. Ale já tě prosím, abys sis své pochybnosti, své dotazy a svůj skepticismus ponechal pro sebe. Náš lid věřil, že je v tobě více vytrvalosti k dosažení cíle a charakterové pevnosti, než jsi projevil. Pokládali tě za silného člověka. Když nyní prozrazuješ své temné myšlenky a pocity, je satan připraven umocnit jejich klamný charakter tak, že vlivem jedné duše, která zvolila raději tmu než světlo a směle se postavila po bok satanův do řad nepřítele, bude svedeno a ztraceno mnoho lidí.

Ty jsi se toužil dostat příliš vysoko, chtěl jsi, aby tě svět viděl i slyšel a výsledkem bude, že tvé slunce zcela jistě zapadne do tmy. Každý den pro tebe znamená věčnou ztrátu. Žák, který chodí za školu, myslí, že podvádí své rodiče a svého učitele. Kdo však utrpí největší ztrátu? Není to právě on? Nepodvádí a neklame právě sebe, když se olupuje o vědomosti, které by mohl získat? Bůh by chtěl, abychom získávali schopnost napodobovat Kristův příklad v dobrých skutcích; ty však chodíš za školu, máš v sobě pocity, které budou bodat tvou duši k její vlastní zkáze, chodíš za školu, místo aby ses učil věčným věcem, olupuješ svou duši o bohatství, které je v poznání Kristovy plnosti. Tvá ctižádost je tak veliká, že za nejvyššího uznává jen své vyvýšené Já. Neznáš sám sebe, tobě vždycky chybělo pokorné a zkroušené srdce.

Kristus - vzor člověka

Jaký byl Kristův život? Své poslání být vzorem člověka plnil stejně jako když se lopotil jako (164) tesař a skrýval veliká tajemství svého božského poslání před světem, jako když kráčel po zpěněných vlnách Galilejského jezera, když navracel mrtvé k životu nebo když na kříži jako oběť za člověka umíral. Ježíš dlouho bydlel v Nazaretě bez poct a neznámý aby Jeho příklad dal mužům i ženám poznat, jak těsně mohou být spjati s Bohem i ve všedním toku denního života. Jak pokořující a tvrdé bylo - sestoupit z nebeského majestátu a stát se jedním z nás. Ježíš si získal náklonnost všech srdcí tím, že ukázal, že dovede každého člověka pochopit. Lidé z Nazareta se ptali, když byli na pochybách: „Zdaliž tento není ten tesař“ (Mk 6,3), syn Josefův a Marie?

Nebe a země si nejsou dnes o nic vzdálenější než tehdy, když obyčejní lidé všedního zaměstnání se setkali v poledne s anděly, nebo když pastýři na betlémských pláních uslyšeli zpěv

nebeských zástupů, když v noci hlídali svá stáda. V Božích očích ti nedodá velikosti tvá snaha o vysoké postavení, ale pokorný život v dobrotě a věrnosti, pro něž se ti dostane zvláštní nebeské andělské ochrany. Vzor člověka, který nepokládal za svatokrádež být roven Bohu, vzal na sebe naši přirozenost a žil téměř 30 let v zapadlém galilejském městě skrytém mezi pahorky. Celý zástup andělů Mu byl k službám, On však netvrdil, že je něčím velkým nebo vyvýšeným. Nepřipojil si titul profesora ke svému jménu, aby uspokojil svou ješitnost. Byl tesařem, který pracoval za mzdu, služebníkem těch, pro něž pracoval, a který ukazoval, že nám nebesa mohou i při všedním životě být velmi blízké a že andělé z nebeských dvorů budou bdít nad kroky těch, kdo přicházejí a chodí podle Božího příkazu.

Kéž by spočinul Kristův duch na jeho nepravých následovnicích! Musíme být všichni ochotni pracovat a namáhat se ze všech sil, neboť toto je úkol, který nám dal Kristus během svého života. Kdybys sloužil Bohu ve všedních věcech, konal své dílo čistě a věrně, i když nebylo nikoho, kdo by řekl, žeš to udělal dobře, nebyl bys nyní v takovém postavení. Dobrá, moudrá slova, laskavé (165) skutky, denně osvědčovaná tichost, čistota a láska mohly učinit tvůj život pravdivým. Při veškerém světle, které jsi dostal, se obávám, že tento zvrát byl definitivní. Poskytl jsi satanovi všechny výhody.

Ukvapené rozhodnutí

Rozhodnutí učiněná v jediném okamžiku mohou být pro člověka osudová. Satan přišel k tobě tak, jako přišel ke Kristu s nabídkou světské pocty a slávy, jestliže uznáš jeho autoritu. To děláš Ty. Nežli však podnikneš další krok, prosím tě snažně, abys uvažoval.

Jaké svědectví teď podávají o tobě andělé? Jak toto svědectví vyvrátíš? Jakou omluvu předložíš Bohu za toto ukvapené odpadnutí? Vždycky jsi si přál vykonat něco velikého. Kdyby ses spokojil s tím, že konáš své malé dílo důkladně a věrně, Pán Ježíš by s tím souhlasil. Pamatuj však, že by to vyžadovalo celý život, aby se napravilo, co odhodíme v jediné chvíli, v níž podlehneme pokušení a vzdáme se myšlení.

Jsme tu jen cizinci a poutníky, kteří putují do lepší země. Pro tebe i pro mne by však bylo lépe, kdybychom raději byli tažnými zvířaty, která orají pole, než být v nebesích a nemít v srdcích lásku k Jeho obyvatelům. Satanové moci se můžeš poddat za chvíli, ale pak bude zapotřebí mnoho času, abys zlomil jeho pouta a dosáhl vyššího, světějšího života. Cíl může existovat, můžeš začít své dílo, ale jeho provedení bude vyžadovat lopotu, čas a vytrvalost, trpělivost i obět'. Člověk, který se po zralé úvaze odvrátí od Boha, shledá, až se bude chtít vrátit - že na jeho cestě vyrostlo trní a hloží být překvapen ani zastrášen, bude-li nucen dlouho putovat s rozdrásanými a zkrvavělými nohama. Svědectvím o pádu člověka, jehož se musíme nejvíc obávat a děsit, je to, že cesta zpět vyžaduje tolik námahy a že ji lze dobýt jedině po těžkém, dlouhém zápase.

(166) Cesta do nebe je příliš úzká pro hodnost a bohatství, aby se po ní jelo v plné slávě, příliš úzká pro ctižádostivou hru, příliš příkrá a nerovná, aby po ní mohly vyjet nahoru pohodlné kočáry. Kristovým údělem byla lopota, trpělivost, obětavost, pohana, chudoba, snášení protivenství od hříšníků - a totéž musí být i údělem člověka, který chce vejít do Božího království.

Jestliže se tvá přítomná víra tak snadno vzdává, je to proto, že její kořen nebyl nikdy zapuštěn dostatečně hluboko. Stála tě příliš mnoho. Jestliže tě tvá víra nepodpírá v soužení a neposiluje v neštěstí, je to proto, že ji námaha neposílila a obět' nepročistila. Ti, kdo jsou ochotni trpět pro Krista, zakusí víc radosti v utrpení než ve faktu, že Kristus trpěl za ně a ukázal tak, že je miluje. Ti, kdo dobývají nebe, budou co nejušlechtilejší při svém snažení a budou pracovat a snášet neustálé strasti, aby sklidili ovoce své námahy.

Boží ruka dokořán otevře brány ráje těm, kteří dostali ve zkoušce pokušení a uchovali si dobré svědomí, protože se pro Kristovu lásku vzdali světu, jeho poct i uznání, přiznali se k Němu před lidmi a trpělivě na Něj očekávali, aby se On k nim přiznal před svým Otcem a svatými anděly.

Jaký vliv mají pochybnosti

Nežádám žádné vysvětlení o tvém způsobu života (C.W.) Stone si přál, aby mi mohl přečíst tvůj dopis, ale odmítla jsem to poslouchat. Pochybnosti, nářky a nevíra působí nakažlivě. Učiním-li ze svého myšlení stoku pro špinavou, zkalenou a znečištěnou vodu pocházející ze satanova

pramene, může mi nějaký jeho návrh uvíznout v mysli a poskvřnit ji. Jestliže jeho návrhy na tebe tak zapůsobily, že tě přiměly prodat své prvorozenství za mísu čočovice - přátelství nepřátel Pána - nechci nic slyšet o Tvých pochybnostech a doufám, že si budeš dávat pozor, abys nenakazil mysl jiných, neboť samo ovzduší, jež obklopuje člověka, který se odvažuje vyslovit výroky, jaké jsi vyslovil Ty, je již plné nakažlivých zárodků.

Žádám Tě, abys šel nadobro z cesty těm, kdo věří v pravdu, neboť jestliže jsi si zvolil svět a (167) přátele ze světa, jdi s těmi, které jsi si vybral. Neotravuj mysl jiných a nečiň ze sebe zvláštního satanova vyslance, který přináší zkázu lidským duším. Jestliže jsi plně nezaujal své stanovisko, pospěš si, abys odolal satanovi, než bude navždy pozdě. Nedělej již další krok do tmy, ale zaujmi své místo jako Boží člověk.

Jestliže jsi chtěl bezpečně dosáhnout velkého cíle a smyslu života bez obav ze špatné volby nebo nezdaru, musíš dát Bohu na první místo, nejlepším v každém svém plánu, díle i myšlence. Chceš-li jít cestou, která vede přímo do tmy, stačí jen odhodit za sebe Boží světlo a žít bez Boha. Když Ti Bůh ukazuje Tvou cestu a říká: „Toto je tvoje cesta pokoje a bezpečí“, stačí se obrátit opačným směrem od cesty Páně, abys šel vstříc zkáze. Je slyšet hlas Božího Beránka, který k nám mluví: „Následuj mne a nebudeš chodit ve tmě.“

Pověření od Krále králů

Bůh si Tě vyvolil pro veliké a vážné dílo. On se tě už dlouho snaží ukáznit, vyzkoušet, prověřovat, přepalovat, aby toto posvátné dílo mohlo být s čistým srdcem vykonáno k Jeho slávě, která náleží cele Bohu. Je to velmi zvláštní, pomyslíme-li, že Bůh si volí nějakého člověka, uvádí ho se sebou do těsného spojení a dává mu poslání, aby je vzal na sebe, úkol, aby jej konal pro Něj. Slabý člověk získá sílu, bázlivý statečnost, z váhavého se stane člověk pevného a rychlého rozhodování. Jak je možné, že člověk je tvorem tak významným, že dostává pověření od Krále? Má světská ctižádost odvádět od posvátné důvěry, od svatého úkolu?

Nebeský Majestát sestoupil na náš svět, aby dal člověku příklad čistého a neposkvřněného života a obětoval sebe pro radost ze záchrany hynoucích. Každý, kdo následuje Krista, je Jeho spolupracovníkem, sdílí s Ním božské dílo spásy duši. Toužíš-li být toho zproštěn, protože vidíš (168) jakousi naději ve spojení se světem, který Tě učiní známějším, je to tím, že zapomínáš, jak velkolepé a vznešené to je, dělat něco pro Boha, jak výjimečné je být spolupracovníkem Ježíše Krista, nositelem světla světu, který rozlévá světlo a lásku na cestu jiným.

Odměna za věrnost

Budeš velmi zápasit se silami zla ve svém srdci. Pocítil jsi, že Ti bylo určeno vyšší dílo, ale kéž bys aspoň zvedl to dílo, které leží přímo na tvé cestě, konal je věrně a nijak se nesnažil vyvyšovat své Já. Pak by do Tvé duše - čistší a bohatší - vešel pokoj a radost a daly by Ti větší uspokojení než se dostává vítězům v bojích na této zemi. Žít a pracovat pro Boha a užívat veškerého svého času i schopností, jak nejlépe dovedeme, znamená růst v milosti a poznání. Toto dělat můžeme, protože je to naše práce. Musíš nutně odložit své pochybnosti a mít plnou víru ve skutečnost svého božského poslání, aby tvá práce byla opravdu úspěšná.

Radost, úspěch, sláva Tvého kazatelského úřadu záleží v tom, být vždycky ochoten naslouchat a odpovédět na Mistrovo volání: „Aj já, pošli mne“ (Iz 6,8). Zde Pane, s nejlepšími a nejsvětějšími náklonnostmi svého srdce. Zde vezmi mou mysl s jejími nejčistšími a nejslechetnějšími myšlenkami, vezmi mne a využij pro svou službu.

Apeluji teď na Tebe, aby ses co nejrychleji vrátil. Ujmi se svého poslání, které Ti dal Bůh a hledej čistotu a svatost, abys toto poslání posvětil. Neprodlévej, neváhej mezi dvojím názorem. Jestliže je Bohem Pán, služ Jemu, ale je-li bohem Baal, služ jemu. Tvrdá škola utrpení Tě znovu musí naučit důvěře v Boha. D.M.Canright by se měl cele oddat Ježíši....

Možná, že za malou chvíli budeme zavoláni jménem a nebude nikoho, kdo by odpověděl. Měli bychom ukrýt svůj život v Bohu, aby naše jméno bylo zapsáno v nebesích a stalo se nesmrtelným. Běž za Kristem, kamkoli Tě vede a dbej, aby stopy, které za sebou zanecháváš na písku času, byly pro ty, kdo půjdou za Tebou, bezpečnými stopami na cestě svatosti.

(169) Cesta, která vede ke smrti, je lemována námahou, tresty, smutkem, zklamáním i napomínáním Božích poslů, aby se nešlo dál. Bůh chce nepozorným a svéhlavým lidem jejich vlastní záhubu ztlížít. Po celé cestě vzhůru na příkré stezce vedoucí k věčnému životu jsou zdroje radosti pro osvěžení unavených. Pravá, silná radost duše začíná tehdy, když se uvnitř vytváří podoba Krista, naděje slávy. Jestliže si teď zvolíš Boží cestu a půjdeš vpřed za hlasem povinnosti zmizí nesnáze, které Ti satan zveličoval.

Bezpečná je jediná ta cesta, která se projasňuje a zpevňuje, čím dál se po ní jde. Noha může někdy sklouznout i na sebe bezpečnější stezce. Abys krácel bez bázně, musíš vědět, že tvou ruku pevně drží Kristova ruka. Ani chvíli si nesmíš myslet, že pro Tebe neexistuje žádné nebezpečí. I ti nejmoudřejší jsou chybující, i ti nejsilnější někdy klopýtnou. Pošetilí, sebevědomí a ti, kdo se povyšují, kteří se nepozorně ženou vpřed po zakázaných cestách a lichotí sami sobě, že mohou změnit svou dráhu, kdy se jim zlíbí, jdou po stezce osidel. Mohou se vzpamatovat z pádu, z chyby, kterou udělají, je však mnoho těch, pro něž jeden chybný krok bude znamenat jejich věčnou zkázu.

Jestliže si hraješ na neutrálního, abys získal věci, které by se Ti jinak získat nepodařilo, jestliže si lstí a úskočností získáváš to, co by se mělo získat vytrvalostí, námahou a zápasem, budeš zapleten do sítě, kterou si sám upleteš a bude to znamenat pád nejen pro tento svět, ale i pro Tvůj budoucí život.

Nedej Bože, abys zde ztroskotal ve víře. Hleď na apoštola Pavla, naslouchej jeho slovům, která patří naší době: „Boj výborný bojoval jsem, běh jsem dokončil, víru jsem zachoval, Již za tím odložena jest mi koruna spravedlností, kterouž dá mi v onen den Pán, ten spravedlivý soudce, a netoliko mně, ale i všechněm těm, kteříž milují to slavné příští Jeho“ (2Tm 4,7.8). Toto je Pavlův vítězný válečný pokřik. Jaký bude ten Tvůj? **(170)**

Teď, bratře Canrighte, v zájmu své duše, uchop znovu pevně Boží ruku, snažně Tě prosím. Jsem příliš unavena, abych psala víc. Modlím se, aby Tě Bůh vysvobodil z satanovy léčky. - Letter 1, 1880.

Vyvyšování Krista.

Každá duše, která přijímá Krista opravdovou vírou, bude chodit v pokoře srdce. Nebude žádného povyšování sebe, ale bude vyvýšen Kristus jako člověk, od něhož závisí naděje věčného života „Milostí spasení jste skrze víru“ (Ef 2,8), řekl apoštol Pavel, a Kristova milost v nás činí z nás Jeho svědky. My se můžeme stát přemožiteli jediné krví Beránkovou a slovem svého svědectví. Řádným životem a obcováním s Bohem se stáváme světlem pro církev i pro svět. Duchovní věci je nutno posuzovat Duchem. Ti, kdo pijí z nejhlubších vod spasení, zjevují také nejplněji Kristovu tichost a pokoru. Dostala jsem pokyn, abych řekla těm, kdo byli povoláni, aby druhé učili Božímu Slovu:

Nikdy nevybízejte lidi, aby u vás hledali moudrost. Jestliže k vám přicházejí lidé o radu, ukažte jim na toho, který čte pohnutky každého srdce. Naše dílo služby musí být naplněno jiným duchem. Nikdo si nesmí hrát na zpovědníka, nikdo nesmí být pokládán za vyššího. Naším úkolem je ponížít své já a lidmi vyvýšit Krista. Spasitel slíbil po svém vzkříšení, že Jeho moc bude se všemi, kdo budou vycházet v Jeho jménu. Nechť je tato moc a toto jméno vyvýšeno. Potřebujeme si neustále připomínat Kristovu modlitbu. Když se modlil, aby pravda a spravedlnost posvětila naše já.

Moc věčného Otce a Synova obět' by se měly zkoumat víc než dosud. Dokonalé Kristovo dílo dovršila Jeho smrt na kříži. V Jeho oběti a Jeho přimluvě po pravici Otce je naše jediná naděje spásy. Pro nás by mělo být radostí vyvyšovat Boží charakter před tváří lidí a přičiňovat se o to, aby Jeho jméno bylo na zemi slavné. - MS 137, 1907.

(171)

Oddíl V

ODMĚŇOVÁNÍ NAŠICH PRACOVNÍKU

(172)

Úvod

Odměna za prokázané služby je pro každého člověka předmětem stálého a praktického zájmu. Tento námět je v několika knihách s. Whiteové dobře vyložen.

Zde najdeme dodatečné rady, jak byly shrnuty ke studiu pro určité výbory jmenované Generální konferenci. Tyto výbory měly přezkoumat zásady, jichž se mělo dbát při odměňování pracovníků Adventistů sedmého dne. Výbory uznaly, že tento materiál je užitečný a navrhly, aby byl do této knihy zahrnut.

Bude jistě užitečné číst přehled těchto a jiných zásad sebraných z rozličných dokumentů a rad, které byly dány s ohledem na vztah pracovníků adventistů sedmého dne k organizacím, s nimiž jsou spojeny.

Každý, kdo by snad byl v pokušení přijmout z finančních důvodů lákavou nabídku většího příjmu v práci, která přímo není spojena s Boží věcí, najde v kapitole „Rada tomu, kdo z finančních důvodů zamýšlel opustit dílo Boží“ podnětné a ke střízlivosti vybízející myšlenky. Základním tónem těchto poselství sestry Whiteové je Kristův duch, který je duchem oběti. - Vydavatelé.

(173)

19. PODOBENSTVÍ

(Vyšlo v Review and Herald, 4.1.1906)

Počátky Šalomounova odpadnutí od víry je možno sledovat na mnohých zdánlivě nepatrných odchylkách od správných zásad. Život s pohanskými ženami nebyl rozhodně jedinou příčinou jeho upadání. Mezi prvotními příčinami, které vedly Šalomouna k výstřednostem a tyranskému útlaku, byl jeho způsob, jakým rozvíjel a pěstoval svou chamtivost.

Za dnů starého Izraele, když Mojžíš vyprávěl lidu na úpatí Sinaje o Božím příkazu, „Udělejte mi svatyni, abych bydlil uprostřed nich“ (Ex 25,8), odpověděli na něj Izraelci svými dary. „Přišli, každý muž, kteréhož ponuklo srdce jeho, a každý, v němž duch jeho byl dobrovolný“ (Ex 35,21). Stavba svatyně velké a nákladné přípravy. Bylo zapotřebí velkého množství nejvyššího a nejdražšího materiálu, avšak Hospodin přijal pouze dobrovolné oběti. „Od každého člověka, kterýž by ji z srdce dobrovolně dal, přijměte takovou oběť mou“ (Ex 25,2), zněl Boží příkaz, který Mojžíš opakoval před shromážděním. Oddanost Bohu a duch oběti byly první nezbytnosti (174) k přípravě domu, kde měl přebývat Nejvyšší.

Podobná výzva k obětavosti zazněla, když David přenechal Šalomounovi odpovědnost za postavení chrámu. David požádal přítomné shromáždění, které přineslo své štědré dary: „Ješto by co chtěl dobrovolně obětovati dnes Hospodinu?“ (1Pa 29,5). Na tuto výzvu měli myslet ti, kteří se nějak účastnili stavby chrámu.

Těm, které si Bůh vyvolil, aby postavili stánek na poušti, dal zvláštní rozum i moudrost. „Řekl Mojžíš synům Izraelským: Pohleďte, povolal ze jména Hospodin Bezeleel,.... z pokolení Judova. A naplnil ho duchem Božím, moudrostí, rozumností i uměním všelijakého řemesla.... Dal nadto v srdce jeho i to, aby učiti mohli on i Aholiab.... z pokolení Dan. Naplnil je moudrostí srdce, aby dělali všelijaké dílo tesařské a řemeslné, i vyšívání a vytkávané.... a aby dělali všelijaké dílo a vymýšleli vtipné věci“ (Ex 35,30-35). „Tedy dělal Bezeleel i všeliký muž vtipný, jimž dal Hospodin moudrost a rozumnost“ (Ex 36,1). Nebeští andělé spolupracovali s řemeslníky, které si Bůh vyvolil.

Potomci těchto mužů z velké části zdědili dovednost, která byla dána jejich předkům. V pokolení Judově a Danově byli muži, kteří byli pokládáni za obzvlášť „znalé“ jemnějších řemesel. Po nějakou dobu byli tito mužové pokorní a nesobečtí, ale postupně, téměř nepozorovatelně, ztráceli svou oporu v Bohu a Jeho pravdě. Protože byli dovednější než jiní, začali

požadovat vyšší mzdy. V některých případech bylo jejich žádosti vyhověno, častěji však našli takoví žadatelé o vyšší mzdy zaměstnání u okolních národů. Místo vznešeného ducha obětavosti, který naplňoval srdce jejich proslulých předků, pěstovali ducha lakomství, aby uchvátili co nejvíc. (175) Svou dovednost, již je obdařil Bůh, dali do služeb pohanských králů a zneuctili tak svého Stvořitele.

Povolání nevěřících řemeslníků na práce

U těchto odpadlíků hledal Šalomoun odborníka, aby řídil stavbu chrámu na hoře Moria. Král dostal podrobné výpisy, písemné zprávy o každé části posvátné stavby a měl důvěřovat Bohu a posvěceným pomocníkům, kteří dostali od Boha zvláštní dovednost k tomu, aby požadovanou práci přesně provedli. Šalomoun však propásl vhodnou příležitost prokázat svou důvěru v Boha. Poslal k tyrskému králi pro „muže umělého, kterýž by uměl dělati na zlatě, na stříbře, na mědi, na železe, i ze šarlatu a z červce, a ze postavce modrého, a kterýž by uměl řezati řezby s umělými, kteříž jsou u mne v Judstvu a v Jeruzalémě“ (2Pa 2,7).

Fénický král odpověděl tím, že „posílám teď muže moudrého umělého a opatrného,.... Syna jedné ženy ze dcer Dan, kterýž otce měl Tyrského“ (2Pa 2,13-14). Tento odborník Chiram byl po své matce potomkem Aholiabovým, jehož Bůh před staletími obdařil zvláštní moudrostí, aby vystavěl svatostánek. Takto byl do čela Šalomounových dělníků postaven neposvěcený člověk, který za svou neobyčejnou obratnost požadoval vysokou mzdu. (176)

Cílem Chiranova úsilí nebylo prokázat nejvyšší službu Bohu. On sloužil Bohu tohoto světa - mamonu. Celou jeho bytost ovládlo sobectví, které se projevilo v jeho snaze po nejvyšší mzdě. Tyto nesprávné zásady začali pozvolna přijímat i jeho druhové. Jak s ním denně pracovali, začali srovnávat jeho mzdu se svou, začali ztrácet ze zřetele svatý charakter své práce a zaměstnávat se rozdílem mezi svými a jeho mzdou. Jejich duch sebezapření se ponenáhlu vytratil a jeho místo zaujal duch lakomství. Výsledkem bylo, že požadovali vyšší mzdy, a ty jim byly povoleny.

Tím, že tento chamtivec byl přijat do služeb, byly uvedeny do pohybu zhoubné vlivy, které pronikly do všech odvětví služby Hospodinu a rozšířily se po celém Šalomounově království. Vysoké mzdy, které mnozí požadovali a také dostali, jim poskytovaly příležitost k přepychu a výstřednostem. Důsledky těchto vlivů byly dalekosáhlé a v nich je možno nalézt jednu z hlavních příčin, proč odpadl od víry ten, jenž byl kdysi nejmoudřejším mezi smrtelníky. Král se nestal odpadlíkem sám. Výstřednost a zkaženost bylo možno pozorovat na každém kroku. Bohatí utiskovali a duch obětavosti ve službě Bohu se zcela vytratil.

Zde je nejdůležitější úkol pro Boží lid dneška - úkol, který se mnozí musí pomalu učit. Duch lakomství, snaha dosáhnout co nejvyššího postavení a co nejvyšší mzdy - jsou ve světě běžné. Dávný duch sebezapření a obětavosti je až příliš řídkým jevem. Je to však jediný duch, který může být pohnutkou jednání pro opravdového následovníka Ježíše. Náš božský Mistr nám dal příklad jak máme pracovat. A těm, který vyzval: „Pojďte za mnou a učiním vás rybáře lidí“ (Mt 4,19) nenabídl žádnou předem stanovenou částku jako odměnu za jejich služby. Měli s ním sdílet jeho sebezapření a obět.

Ti, kdo tvrdí, že následují nejvyššího Dělníka a kteří se dají do Jeho služeb jako Boží pomocníci, musí vložit do svého díla přesnost a dovednost, ohleduplnost a moudrost, kterou Bůh dokonalosti požadoval při stavbě pozemského stánku. A teď - stejně jako v oné době a jako za dnů Kristova působení na zemi - by se měla oddanost Bohu a duch oběti pokládat za přední podmínku platné služby. Božím přáním je, aby Jeho dílo neneslo ani nejmenší známku sobectví.

Zkušenost v dějinách adventistů sedmého dne

Velká pozornost by se měla věnovat duchu, který proniká do našich ústavních nařízení. Tato zařízení vznikla z obětavosti a byla vybudována ze štedrých darů Božího lidu a nesobecké práce (177) jeho služebníků. Všechno, co souvisí se službou v těchto zařízeních, by mělo nést znamení nebes. Smysl pro posvátnost Božích ústavních zařízení by se měl podporovat a pěstovat. Pracovníci mají pokořit své srdce před Pánem a uznávat Jeho suverenitu. Všichni mají žít ve shodě se zásadami sebezapření. Jestliže se obětavý pracovník, který má pevnou a horoucí víru, nesobecky snaží podporovat zájmy ústavu, kde pracuje, dostane se mu vzácné zkušenosti a on bude moci říci:

„Hospodin jest na místě tomto.“ Pocítí, že se mu dostává největší výsady v tom, že je může v ústavu pro Pána sloužit svou schopností a neúnavnou bdělostí.

Když zakladatelé a pracovníci našich ústavů začali zkoumat trojandělské poselství, byli vedení vznešenými a nesobeckými pohnutkami. Za svou obtížnou práci nedostali víc než nuznou mzdu, jež sotva stačila na skromné živobytí. Jejich srdce však byla pokřtěna službou lásky. Odměnou jejich upřímné oddanosti bylo jejich těsné společenství a duchem nejvyššího Dělníka. Oni hospodařili co nejšetrněji, aby co nejvíc jiných pracovníků mohlo vztyčit korouhev pravdy na nových místech.

Časem však nastala změna a obětavost se už tak neprojevovala. V některých našich ústavech se nepřiměřeně zvětšily platy některých pracovníků. Ti, kteří tyto platy dostávali, že si zaslouží větší obnos než jiní, protože mají větší nadání. Ale kdo jim dal jejich schopnosti? Zvýšené platy nesly s sebou stálý růst chamtivosti, což je modlářství, a stálý pokles duchovnosti. Zavládla velká špatnost a Bůh byl zneuctěn. Mysl mnohých, kteří byli svědky této honby za stále vyššími mzdami, byla zachváčena pochybností a nevírou. Podivné zásady zachvátily jako zlý kvas téměř všechny věřící. Mnozí ustali v sebezapírání a nebylo málo těch, kteří odmítali dávat své desátky a oběti.

(178) Bůh ve své prozíravosti žádal nápravu svého posvátného díla, která měla začít v srdci a působit navenek. Ti, kteří si krátkozrace dál vysoko oceňovali své služby, byli propuštěni. Jiní přijali poselství, které dostali, obrátili se celým srdcem k Bohu a naučili se svou chamtivost ošklivit. Dobrovolným snížením svých platů se snažili dát lidu co nejlepší příklad. Uvědomili si, že jedině úplná proměna mysli a srdce je uchrání od toho, aby nepodlehli satanovým mistrovsky vymyšleným pokušením.

Svár nesmí ohrozit dílo církve

Boží dílo je i při svém obrovském rozsahu jedno jediné a ve všech jeho odvětvích by měly vládnout tytéž zásady a měl by se projevovat týž duch. Toto dílo musí nést pečeť misionářské práce. Každé jeho odvětví má vztah ke všem částem evangelijní práce a duch, který řídí jedno odvětví, bude zřejmý na celém poli. Jestliže část pracovníků dostává vysoké mzdy, budou jiní v jiných odvětvích díla také žádat vyšší mzdy a duch obětavosti se bude postupně vytrácet. Jiné instituce a sdružení budou zachváčeny tímž duchem a Pán jim odejme svou přízeň, protože nemůže nikdy souhlasit se sobectvím. Svárem by bylo nakonec naše dílo zničeno, neboť zárukou jeho pokračování je stálá oběť.

Bůh bude zkoušet věrnost každé duše, jež byla vykoupena velkou Kristovou obětí. Kvůli nám se Kristus stal chudým, aby jsme skrze Jeho chudobu dostali věčné bohatství. Všechny naše schopnosti a náš rozum nám půjčil Pán v té důvěře, že je využijeme pro Něj. Je naší výsadou, že se podílíme s Kristem na Jeho oběti.

(179)

20. HLAVNÍ ZÁSADY ODMĚŇOVÁNÍ PRACOVNÍKU

Uspokojení a požehnání, které plyne z obětavé práce

Ti, jimž na věci Boží záleží, si musí uvědomit, že nepracují pro sebe, ani pro malou mzdu, kterou možná dostávají a že Bůh může to málo, co dostávají rozmnožit mnohem víc než si myslí. Jak budou pokračovat v obětavé práci, dostanou od Boha uspokojení a požehnání. On požehná každému z nás, budeme-li pracovat v Kristově tichosti. Když tak vidím některé lidi, jak se snaží o vyšší platy, říkám si: „Ti se připravují o vzácné požehnání.“ Víím, že je to skutečně tak, poznala jsem to pokaždé vždy znovu.

Dejme se tedy, bratři, do práce a konejme ji jak dovedeme nejlépe, aniž bychom požadovali vyšší platy. Výjimkou by měl být jen takový případ, kdy by nám náš plat na živobytí nevystačil. Ale i tehdy se snažte, aby vaši potřebu viděli i jiní, neboť Bůh zapůsobí i na jejich srdce, takže se vás zastanou a jejich slovo bude mnohem účinnější než mnohá vaše slova. Oni vaši situaci lépe lidu vysvětlí. Pán je naším Bohem a pomocníkem.

Budeme-li mít správný vztah k Bohu, budeme mít úspěch, kamkoliv přijdeme. A my **(180)** potřebujeme úspěch, ne peníze - živý úspěch a Bůh nám jej dá, protože dobře zná naše sebezapření. On ví o každé naší oběti. Vy si možná myslíte, že na vašem sebezapření nezáleží, že byste měli být více odměňováni atd. ale Bohu na tom velice záleží. Vždy znovu a znovu mi bylo zjevováno, že když jednotlivci začnou toužit po stále vyšších mzdách, jejich zkušenost se změní, poruší se onen správný vztah k Bohu. Jestliže však budou mzdu, který již na první pohled svědčí o jejich obětavosti, vidí Pán jejich sebezapření a dá jim úspěch a vítězství. To mi bylo mnohokrát ukázáno. Pán, který vidí skryté věci, odplatí viditelně za každou oběť, kterou jsou ochotni přinášet jeho služebníci, kteří obstáli ve zkoušce. - MS 12, 1913.

Nevyžadovat vymíněnou mzdu

Kristus zve všechny: „Podťež ke mně všichni, kteříž pracujete a obtíženi jste, a já vám odpočinutí dám. Vezměte jeho mé na se, a učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorný srdcem, a naleznete odpočinutí dušem svým. Jho mé zajisté jestiť rozkošné a břímě mé lehké“ (Mt 11,28-30). Jestliže všichni ponosou Kristovo jho, jestliže se všichni učí budou v Jeho škole úkolům, kterým učí On, bude dostatek prostředků, aby se na mnoha místech zřídily léčebny, v nichž se bude uskutečňovat evangelizace.

Nikdo by neměl říkat: „Já se do této práce dám, dostanu-li za to určitou sumu; jinak to dělat nebudu.“ Ti, kdo takto mluví, ukazují, že nenesou jho Kristovo. Ti se nenaučili Jeho tichosti a pokoře....

Jsme-li bohatí na bohatství světa, tím nijak nestoupne naše cena v Božích očích. Pán uznává a přijímá toho, kdo je tichý a skromný. Čtěte 57. Kapitulu Izaiášovu, pečlivě ji studujte, protože Božímu lidu má mnoho co říci. Nebudu ji dál vysvětlovat. - Letter 145, 1904.

(181)

Vykonejte práci a přijměte nabízenou mzdu

Na každém člověku se žádá, aby konal práci, kterou mu Bůh určil. Měli bychom být ochotni prokazovat malé služby, dělat ty věci, které se mají udělat, které někdo vykonat musí, využívat malých příležitostí. Jsou-li toto jediné příležitosti, měli bychom je přesto konat poctivě. Jen, kdo mrhá hodinami, dny a týdny, protože není ochoten dělat práci, která se nabízí ať je skromný, toho bude Bůh žádat, aby se za svůj promarněný čas zodpovídal. Jestliže cítí, že si může dovolit nic nedělat, protože nemůže dostat požadovanou mzdu, ať se zastaví a uvědomí si, že tento den, tento jeden den patří Pánu. On je Pánův služebník, který nemá mrhat svým časem. Ať si řekne: „Já strávím tento čas tak, že budu něco dělat a všechno, co vydělám, dám na uspišení Božího díla. Nechci být pokládán za lenocha.“

Jestliže někdo miluje Boha nade všechno a svého bližního jako sebe samého, nebude se ptát, zda to, co může dělat, vynáší hodně nebo málo. Udělá práci a přijme nabízenou mzdu. Nebude příkladem člověku, který odmítá zadanou práci, protože nemůže počítat s tak vysokou mzdou, jakou si myslí že by měl dostat.

Pán posuzuje charakter člověka podle těch zásad, podle nichž se on řídí v jednání se svým bližním. Jestliže při projednávání všedních záležitostí jsou jeho zásady nesprávné, bude tomu stejně tak v jeho duchovní službě Bohu. Tyto zásady budou ovlivňovat celý jeho náboženský život. Je-li pod vaši důstojnost pracovat pro sebe za malou mzdu, pracujte tedy pro Mistra a výtěžek dejte do Boží pokladny. Nabídněte dar vděčnosti Bohu za to, že vás ještě nechává žít. Rozhodně však nebud'te líní. -MS 156, 1897.

Plat má být přiměřený námaze

Cesty Páně jsou spravedlivé a správné. Pracovníci ve škole by měli dostávat plat podle **(182)** hodin, v nichž pro ni konají poctivou a tvrdou práci. Žádnému pracovníku se nesmí ukřivdit. Jestliže muž nebo žena věnuje škole všechn čas, má dostat od školy odměnu podle času, který škola dostává od něho. Jestliže dává někde své myšlení, práci i sílu, aby zvládl zátěž, má obdržet odměnu podle hodnoty, kterou škola dává. Spravedlnost a pravda musí být zachovány nejen pro přítomné a budoucí postavení školy, ale v zájmu spravedlnosti. Pán nebude souhlasit ani s tou nejmenší nespravedlností. - MS 69, 1898.

Výsada práce za mzdu

Ti, kdo myslí víc na svou mzdu než na výsadu, že jsou ctěni jako Boží sluhové, kdo se ujímají své práce a v duchu se radují že dostanou mzdu, nevnášejí do ní sebezapření a obětavost. Muži najati naposled uvěřili slovu hospodářovu: „A což by bylo spravedlivé, vezmete“ (Mt 20,7). Oni věděli, že dostanou všechno, co zaslouží, a byli zařazeni jako první, protože do své práce vložili víru. Kdyby ti, kdo pracovali po celý den, byli vložili do své práce ducha lásky a důvěry, byli by zůstali stále první.

Pán Ježíš oceňuje vykonané dílo podle ducha, v němž se koná. V poslední hodině přijme kající hříšníky, kteří k Němu přijdou v pokorné víře a kteří byli poslouchali Jeho příkázání.

Kristus upozorňuje ty, kdo Mu slouží, aby nesmlouvali o vymíněnou částku, jako kdyby s nimi pravdivě jejich Mistr nejednal. Pověděl toto podobenství, aby bylo známo, že reptalové nebudou vyslyšeni, když si budou stěžovat na domnělé bezpráví. - MS 87, 1899.

Člověk, který neustále baží po vyšší mzdě a který podlehne pokušení, které ho odvádí od díla, které mu Bůh určil, nemůže být nikdy skutečně spokojný. Žádný člověk, rodina ani žádný podnik nebo instituce nebude spokojen, není-li u nich na prvním místě Boží moudrost. - Letter 2, 1898 (Traktát „Vedoucím mužům v našich sborech,“ str.4.)

(183)

„Nákladný život rodiny“

Dostala jsem dopisy od mužů, kteří říkají, že musí mít vysoké mzdy a na omluvu uvádějí velký náklad, který vyžaduje rodina. Zároveň podotýkají, že ústav, v němž pracují, byl nucen k větší šetrnosti, aby mohl zaplatit běžné výdaje. Proč by měl někdo uvádět nákladný život rodiny jako důvod své žádosti o vyšší mzdu? Nestačí to naučení, které dal Ježíš? „Chce-li kdo za mnou přijít, zapřij sebe sám, a vezmi kříž svůj, a následuj mne (Mt 16,24).

Naše ústavy byly zřízeny, aby sloužily jako účinný prostředek, který má napomáhat dílu záchrany duší. Ti, kteří tam pracují, mají zkoumat, jak ústavu pomoci, nikoliv jak vytáhnout co nejvíc z pokladny. Jestliže pobírají víc než jim náleží, jsou pro Boží věc překážkou. Ať každý, kdo v těchto ústavách pracuje, řekne: „Já nebudu vyžadovat vysokou mzdu, protože bych okrádal pokladnu a oddálil svolání poselství milosrdenství. Musím se učit hospodárnosti. Ti, kdo pracují venku na Boží roli, konají dílo stejně důležité, jako je moje práce. Musím udělat všechno, co je v mých silách, abych jim pomohl. Spravuji peníze, které patří Bohu a chci jednat tak, jak by na mém místě jednal Kristus. Nebudu vydávat peníze za přepych, budu pamatovat na misijní pracovníky. Ti potřebují víc peněz než já, neboť při své práci přicházejí do styku s mnoha chudými a nešťastnými. Musí sytit hladové a oblékat nahé. Musím omezit svá vydání, abych se mohl podílet na jejich díle lásky.“ Special Testimonios, Serie B, No.19.

Volání po rovnosti

Mělo by být mezi námi víc rovnosti a méně dychtění po odměně. Vykonaná práce se oceňuje sobecky. Nikdo nemá dostávat nadměrný plat, kdo se domnívá, že je schopen dělat užitečnou práci a klade tím práci konanou pro Boha a pro podporu Jeho věci, na úroveň práci (184) konané za žold. Komu je mnoho dáno, od toho se bude žádat. Ti, kteří dokazují, že by měli dostávat větší platy pro své schopnosti a zvláštní dary, by se měli zeptat sami sebe: „Či jsou hřivny, kterých bezohledně využívám? Užil jsem tyto hřivny tak, abych co nejvíc oslavil Boha? Zdvojnásobil jsem hřivny, které mi byly půjčeny?“ Požehnané užívání těchto hřiven by přineslo Boží věci užitek. Všechny naše hřivny náležejí Bohu a dlužník i úrok mají být jednoho dne vráceni Jemu.

Kdyby ti, kteří pracovali mnoho let pro dílo Boží, pozorně zkoumali, kolik škody způsobili vinici Páně nemoudrým postupem, odklonem od správných zásad a vším, co odvádělo pozornost od Boží věci, i to, jak svým vlivem zavedli jiné lidi na nesprávné stezky, pak by se místo usilování o vyšší mzdy sami v nehlubším pokání před Bohem sklonili. Ať si položí otázku: „Jak jsi mnoho dlužen Pánu mému?“ (Lk 16,5). Jak se zodpovím za zneužitou hřivnu, za to, že jsem šel za vlastní neposvěcenou představou? Co mohu udělat, abych smazal zlé výsledky svého nemoudrého jednání, které tolik uškodilo Boží věci? Kdyby byl každý člověk věrně konal to, co mu bylo s důvěrou svěřeno, nebyl by dnes v pokladnici Páně nedostatek prostředků.

Náš vztah k Božím dílu nemá být vztahem obchodním, kdy se říká: „Zaplatí se za tolik, kolik se udělalo.“ Lidé se velice mýlí, když své službě přikládají velkou cenu. Důvěřujte pravdivosti Jeho slova a budete svou práci pro Mistra docela jinak oceňovat.

Stále máme kolem sebe nenasyté lidi, kteří musí ještě na sobě mnoho vylepšit. Nesmíme sobecky dychtit po odměně a po vyšších příjmech. Touha po nich vypudila již z mnoha srdcí lásku k Bohu. Být pyšný na své postavení je hluboko zakořeněné zlo, které již zničilo tisíce lidí. Ano pro mnoho tisíc lidí se stala zhoubou jejich nadměrná ctižádost a touha po okázalosti, protože se pro ně (185) vzdali zásad. Byli sami sobě měřítkem a srovnávali se mezi sebou navzájem. Jejich velké bažení po uznání a odměně je připravilo o značnou část jejich duchovnosti. Toto ponaučení by měli všichni bedlivě studovat, aby se vyvarovali sobectví, lakoty a pýchy, která ničí lásku k Bohu a rozleptává duše.

Jestliže někdo, kdo pracuje na Božím díle, odmítne pracovat za mzdu, kterou dostává - za předpokladu, že je za své služby odměňován rozumnou částkou - dostane možná, oč žádá, ale z jeho srdce se často vytratí Boží milost, která má větší cenu než zlato, stříbro a drahé kamení. - MS 164, 1899.

Skoncovat s nadměrnými platy

Kristovo vtělení bylo sebeobětování. Žil životem stálého sebezapření. Největší Boží láska k člověku se projevila v oběti Jeho jednorozeného Syna, který byl obrazem Jeho osoby. To je velké tajemství zbožnosti. Mít Kristovu mysl je výsadou i povinností každého pravého Kristova následovníka. Bez sebezapření a bez kříže nemůžeme být Jeho učedníky.

Když byla uzavřena a přijata rozhodnutí platit nadměrné platy těm, kdo pracují v kanceláři Review and Herald, podařil se satanovi jeho plán - zvrátit Boží úmysly a zavést lidi na nepravé cesty. Nadměrné platy byly přijaty, protože sobecký, hrabivý duch získal převahu. Kdyby byli pracovníci prakticky prováděli zásady Ježíšova učení, nemohli by s dobrým svědomím takové platy přijmout. Výsledkem tohoto zvýšení platů bylo, že si rodiny zvykly na nákladný život. Neplnily se Boží příkazy, ani příklady, které dal Kristus svým životem. Hovělo se probuzené pýše, utrácely se (186) peníze z touhy po okázalosti, pro nicotný pocit sebeuspokojení. Světská láska se zmocnila srdce a neposvěcená ctižádost ovládla chrám duše. Nadměrné platy se staly kletbou. Nebyl to Kristův příklad, ale příklad světa.

Láska ke Kristu nepovede k tomu, že povolíme vlastním vášním, nepovede k žádným zbytečným výdajům, aby se těšilo a uspokojovalo naše Já, nebo aby se v lidském srdci živila pýcha. Je-li v našem srdci láska k Ježíši, vede duši vždy k pokoře a naprosté shodě s Boží vůlí. - Letter 21, 1894.

Jestliže hřích udeří zevnitř, útočí na nejušlechtlejší část lidské bytosti. Způsobí strašný zmatek a pustoší božské schopnosti a síly v člověku. Tělesná nemoc stravuje tělo, ale sobectví a hrabivost ničí duši. - Letter 26, 1897.

Zvýšení platů navrženo pro výše postavené lidi

Dnes v noci mi byly ukázány výjevy, které mne hluboce rozrušily. Slyšela jsem návrhy některých bratří, s nimiž nemohu souhlasit. Jejich výroky svědčí o tom, že tito bratři jsou na nesprávné cestě, že nemají zkušenost, která by je chránila před klamem. Bylo mi líto, že slyším se rtů některých našich bratří výrazy, které nesvědčí ani o důvěře v Boha, ani o věrnosti jeho pravdě. Byly podány návrhy, které kdyby se provedly, odváděly by od přímé a úzké cesty.

Někteří se domnívají, že kdyby se těm mužům, kteří dostali větší nadání, zvýšily platy, zůstali by s námi. Udělalo by se víc práce a důkladněji a věc pravdy by spočívala na vyšším základě.

Vzhledem k této otázce jsem dostala příkaz od toho, který se nikdy nemýlí. Dejme tomu, že by se tento plán provedl. Ptám se: „Kdo je oprávněn posoudit pravou prospěšnost a význam svých spolupracovníků?“ Žádný člověk není oprávněn posuzovat užitečnost druhého v Boží službě.

Postavení nebo úrad, které může člověk zastávat, není samo ukazatelem jeho užitečnosti pro Boží věc. Tím je jedině rozvíjení kristovského charakteru skrze posvěcení Ducha, které mu dává (187) sílu činit dobro. V očích Boží se cena jeho služby řídí podle stupně jeho věrnosti.

Bůh přijímá jediné služby těch, kdo jsou účastníky božské přirozenosti. Bez Krista nemůže člověk učinit nic. Jedině láska k Bohu a člověku přivádí lidské bytosti do Boží blízkosti. Když budeme poslušni božskému příkazu, budeme také schopni stát se Božími pomocníky. Láska je ovoce, které se rodí na křesťanově stromě, ovoce, které je jako listí stromu života pro uzdravení národů. - MS 108, 1903.

Potřeby a radosti života

V Boží pokladnici by mělo být dostatek prostředků pro přiměřenou podporu těch, kteří věnují svůj čas dílu spásy lidí. Jejich spravedlivé mzdy by jim nikdo neměl závidět. Nemělo by se připustit, aby ti, kdo jsou ochotni pracovat pro Mistra, měli nouzi. Mělo by se jim umožnit, aby žili pohodlně a aby také měli z čeho přinášet dary pro Boží věc, protože se od nich často očekává, že přinášení obětí budou na předním místě. - MS 103, 1906.

Nezávislí na světském podnikání a osvobození od povinností, které jim nenáleží.

Mnoho věcí je třeba ještě urovnat a to bude možné jediné tehdy, budeme-li se přísně držet zásad. Dostala jsem zvláštní příkaz týkající se našich kazatelů. Bůh si nepřeje, aby se snažili zbohatnout. Neměli by se zúčastňovat světského podnikání, neboť toto je zbavuje možnosti věnovat své nejlepší síly duchovním věcem. Mají však mít platy, které plně stačí jim i jejich rodinám. Nemá se také na ně nakládat tolik břemen, že pak nemohou pečovat o členy své vlastní rodiny. Mají **(188)** povinnost vštěpovat svým dětem - jako to dělal Abraham - že mají ostříhat cesty Hospodinovy a činit spravedlnost a soud....

Kazatelé a učitelé by měli pamatovat, že je Bůh činí odpovědnými za to, že budou vykonávat svůj úřad podle svých nejlepších schopností, že své práci věnují své nejlepší síly. Nemají se ujímat povinností, které jsou v rozporu s dílem, ke kterému je Bůh pověřil. Jestliže kazatelé a učitelé - zatěžování neustále neutěšeným finančním stavem - vstoupí na kazatelnu nebo do třídy unavení a otrávení, s bolestmi hlavy a přepjatými nervy, nemůžeme očekávat, že budou plni plamenné horlivosti pro Boží věc. Nucenost, křečovitě úsilí bolí mluvčího a je zklamáním pro posluchače. Takový kazatel neměl čas hledat Pána, neměl čas žádat ve víře o udělení Ducha svatého. Nemáme tento způsob práce změnit? - MS 101, 1902.

Vyhýbejte se nákladným zálibám

Boží pracovníci se musí probudit, aby viděli dál. U mnohých odumřelo sebezapření a obětavost, základní věci, které musí být znovu probuzeny k životu. Lidé musí pochopit, že nadměrné platy, které žádají, vyprazdňují Boží pokladnu. Spojují Boží peníze se soukromými zájmy a svými činy říkají světu: „Prodlívá Pán můj přijít“ (Mt 24,48). Neměli bychom tuto věc změnit? Kdo se vyrovná velkému příkladu Nejvyššího dělníka? - Letter 120, 1899.

Nemluvte o svých skromných platech. Nelibujte si v nákladném oděvu nebo nábytku. Pracujte tak, jako jste začali - ve víře a sebezapření - aby mohl být brzy nastolen jiný řád věcí. - Letter 94, 1899.

Potřebujeme dnes ducha sebezapření dávných dob

Nyní je zapotřebí takového sebezapření, jako když jsme se poprvé pustili do díla, kdy nás **(189)** byla jen hrstka, kdy jsme věděli, co je to sebezapření, co je to obětavost, když jsme se snažili vydávat i noviny a letáky určené pro ty, kteří žili ve tmě. Někteří z těch, kteří dnes pro nás pracují, byli tehdy s námi. Po celá léta jsme nedostávali žádný plat, jen něco málo, zač jsme si mohli obstarat to nejprostší jídlo a oblečení. Byli jsme rádi, že nosíme staré šaty a někdy jsme měli na jídlo sotva jen tolik, abychom se udrželi při síle. Všechno ostatní se vložilo do díla. Později dostával můj muž 6 dolarů týdně. Z toho jsme žili a já jsem pracovala s ním pro Boží věc. Jiní pracovali podobným způsobem....

Ti, kteří začali pracovat po tom, když se dostavil úspěch, by měli žít velmi skromně a prokázat sebezapření. Bůh si přeje, aby zdejší ústavy byly vedeny se stejným sebezapřením jako když se zakládaly. - General Conference Bulletin, 20.3.1891.p. 184.

Bude-li se tato práce dělat, jak by měla, budeme-li pracovat s božskou horlivostí, abychom přivedli nově obrácené k pravdě, uvidí svět, jakou sílu má poselství pravdy. Jednotnost věřících podává svědectví o síle pravdy, která může přivést k dokonalé harmonii lidí nejrůznějších sklonů tím, že sjednotí jejich zájmy.

Modlitby a dary věřících je nutno spojit s opravdovým a nesobeckým snažením, aby na ně hleděl svět a měli z nich radost andělé i lidé. Pak se lidé znovu obrátí k Bohu. Ruka, která kdysi sahala po odměně vyšší mzdy, se stane pomocnou rukou Boží. Věřící spojuje jeden zájem - přání zřizovat střediska pravdy, kde má být Bůh vyvýšen. Kristus je spojuje ve svatý svazek jednoty a lásky, který má neodolatelnou moc.

Za tuto jednotu se Ježíš modlil těsně před svým přelíčením, když stál pouhý krok od kříže. „Aby všichni jedno byli“, řekl, „Jako Ty, Otče, ve mně, a já v Tobě, aby i oni v nás jedno byli, aby uvěřil svět, že jsi Ty mne poslal“ (J 17,21). - Letter 32,1903.

(190)

21. PRACOVNÍCI V NAŠICH ÚSTAVECH

22.

Získat ty nejtalentovanější lidi

Občas jsem pociťovala, že Duch Páně mě vybízí, abych vydávala našim bratřím svědectví, že pro práci v různých našich ústavech a četných jiných odvětvích naší věci je potřebí získávat ty nejnadanější lidi. Ti, kdo pro tuto dílo pracují, musí být vzdělaní lidé, které Bůh může učit a které může poctit moudrostí a chápáním, jako to učinil Danielovi. Musí to být lidé myslící, lidé, kteří nesou Boží znamení, kteří neustále zdokonalují svou svatost, mravní důstojnost i výbornou kvalitu své práce. Jsou-li to lidé, kteří neustále rostou, mají rozumnou mysl a posvěcenou chápavost, poslouchají-li Boží hlas a snaží se zachytit každý paprsek světla z nebes - pak půjdou jako slunce po dráze, která se neodchyluje, porostou v moudrosti a budou Bohu milí....

Ti, kteří jsou v našich ústavech na vedoucích místech, by měli mít velké pochopení, aby respektovali ty, kteří mají zušlechtěný rozum a kteří je budou odměňovat úměrně jejich zodpovědnosti. Je pravda, že ti, kteří pracují na díle Páně, by to neměli dělat pouze za mzdu, kterou (191) dostávají, ale proto, aby Boha uctívali, napomáhali Jeho věci, aby jednou dostali nepomíjitelné bohatství. Zároveň bychom se neměli domnívat, že ti, kteří jsou schopni vykonávat práci vyžadující přemýšlení a usilovanou snahu a mohou ji dělat přesně a důkladně, by neměli dostávat větší plat než méně obratný řemeslník. Nadání musí být správně oceněno. Ti, kteří nedovedou ocenit opravdovou práci a duševní schopnost, by neměli zastávat vedoucí místa v našich ústavech, protože jinak budou práci překážet a strhávat ji na nižší úroveň.

Mají-li naše ústavy prospívat tak, jak si Bůh přeje, musí tu být víc starostlivosti a opravdové modlitby spolu s neutuchajícím zanícením a dobrou prací. Na to, aby pracovníci našich ústavů konali Boží dílo a s láskou, je třeba vynaložit více prostředků. Hlavní věcí nesmí být snaha o šetrnost za každou cenu. Někteří skoupí lidé přijímají laciné pracovníky, jejichž práce odpovídá jejich mzdě. Dílo bude pokračovat pomaleji a velikost věci bude podceněna. - Letter 63, 1886.

Platy pracovníků našich zařízení

Vydavatelská práce byla založena na oběti a udržovala se jen díky zvláštní Boží prozíravosti. Začali jsme s ní za bídných podmínek, měli jsme sotva co do úst a na sebe. Když bylo málo brambor a museli jsme za ně hodně platit, nahradili jsme je tuřínem. Šest dolarů za týden bylo vše, co jsme v prvních letech své práce dostávali. Měli jsme početnou rodinu. Ale s penězi jsme vyšli. Nemohli jsme si koupit všechno, co jsme si přáli, museli jsme se ve svých potřebách omezovat. Byli jsme však rozhodnutí, že svět musí dostat světlo přítomné pravdy a vkládali jsme do své práce všechny své síly duševní i tělesné. Pracovali jsme od časného rána do noci, bez odpočinku a nepotřebovali jsme být povzbuzováni žádnými vysokými platy.... Bůh stál při nás a když pak měla vydavatelská práce úspěch, byly platy zvýšeny podle potřeby.

Platy odstupňovat, ale spravedlivě

Za mého pobytu ve Švýcarsku mi z Battle Creeku sdělili, že sestavili plán, podle něhož by neměl nikdo, kdo pracuje v kanceláři, dostávat víc než 12 dolarů týdně. Řekla jsem, že to nebude dobré, protože někteří budou nezbytně potřebovat vyšší platy. Dvojnásobnou částku však by neměl dostávat každý, kdo pracuje v kanceláři, neboť jestliže několik zaměstnanců dostane tak vysoký plat, nemohou být všichni odměněni spravedlivě. Dávat vysoké mzdy několika málo lidem a jiným - kteří by si to zasloužili také - dávat daleko méně, to je světský plán a není to spravedlivé.

Pán chce, aby v každé škole, každé tiskárně, zdravotním zařízení nebo ve vydavatelství pracovali věrní lidé. Pro jejich platy by nemělo platit světské měřítko. O těchto by měli rozhodovat lidé s velmi bystrým úsudkem, aby nevznikala žádná šlechta, ale aby vládla rovnost, která je zákonem nebes. „Vy všichni bratří jste“ (Mt 23,8). Tito mnozí by neměli žádat vysoké platy a ty by se neměly poskytovat jako prostředek k zajišťování schopnosti a talentů, protože je to světská zásada. Zvyšování platů nese zákonitě s sebou růst sobectví, pýchy, okázalosti, samolibosti a zbytečnou výstřednost, zatím co lidé, kteří se ze všech sil snaží platit své desátky a předkládají své oběti Bohu, takovému pokušení nepodléhají. Na nich je patrná jen jejich chudoba. Pán miluje každého člověka stejně. Rozdíl je jen v tom, že člověk obětavý, ponížený, který miluje Boha a ze všech sil se Mu snaží sloužit, je vždycky bližší velkému srdci nekonečné lásky než člověk, který po chuti užívá všeho dobrého, co život poskytuje.

Neměřit měřítkem světa

Dostala jsem mnohá svědectví o tom, že se nemáme řídit světským měřítkem. Nemáme povolovat své náklonnosti uchvátit všechno, čeho se můžeme zmocnit, vydávat své peníze na oblečení a životní přepych, jak to dělají lidé ze světa. Budeme-li žít pro vlastní potěšení, nebudeme (193) ani v nejmenším šťastnější. Zbytečné peněžní výdaje ochuzují Boží pokladnu a někdo musí schodek nahradit. Příležitost k budování Kristova království na tomto světě je velmi omezená, protože lidé okrádají Boha na desátcích i darech.

Ani na chvíli by si neměl nikdo myslet, že to, jak energicky se někdo dožaduje vyšší mzdy, je měřítkem jeho ceny jako pracovníka v očích Božích. Svět cení člověka podle toho, na kolik se cení jeho majetek. V nebeských knihách je však zaznamenána cena člověka podle toho, kolik dobrého vykonal prostředky, které mu byly svěřeny. V Boží bázni a lásce, se svými hřivnami plně obětovanými pokroku Boží slávy může člověk ukázat svou pravou hodnotu. Teprve podle odměny, jakou dostane každý podle jeho díla oceněného při posledním soudu, se ukáže, kolik pokladů si už nastřádal v nebesích.

Po léta se moje svědectví obracelo proti skrovnému platu, jaký dostávali někteří naši kazatelé. Zeptejte se, pátrejte v knihách a zjistíte, že s některými našimi kazateli jsme měli velmi důvěrná jednání. Je třeba, aby revisní výbor měl pochopení pro jejich povolání a aby měl Kristova ducha. V tomto výboru jsou i lidé, kteří nemají správnou představu o sebezapření a obětavosti, která se žádá od Božího služebníka. Oni si nedovedou dobře představit, co to znamená odejít z domova, od ženy a dětí a stát se Božím misionářem, pracovat pro duše s tím vědomím, že bude nutno vydat účet. Pravý Boží služebník zasvětil celý svůj život službě.

Výstraha ze Salamanky

Za pobytu v Salamance ve státě New York, v listopadu 1890, mi bylo zjeveno mnoho věcí. Měla jsem vidění, že do našeho ústředí proniká smýšlení, jaké Bůh neschvaluje. Někteří dostávají vysoké mzdy, zatím co jiní, kteří na svém místě věrně po léta pracovali, dostávají mnohem méně. Měla jsem opakovaná vidění v tom smyslu, že Bůh si nepřeje, aby se člověk zhroutil a aby misionářský duch vyhasl....(194)

Vím, že jsou lidé, kteří jen s velkým sebezapřením platí svůj desátek a přinášejí oběti Boží věci. Ti, kdo stojí v čele díla, by měli jednat tak, aby mohli s čistým svědomím říci: „Pojďte, pracujme společně na díle, které bylo začato s obětí a udržuje se jen neustálým sebezapíráním.“ Ti, kdo stojí v čele našich ústavů by se neměli v hospodaření a omezování svých potřeb dát zahanbit naším lidem. - MS 25a, 1891.

Pohled na hrozící nebezpečí v r. 1890

Budoucnost sanatoria a vydavatelství v Battle Creeku a naše ústavy vůbec mi dělají velké starosti. V našich ústavech se projevuje a rok od roku sílí jakýsi duch, který je docela jiného druhu než ten, který Pán zjevil ve svém Slovu a kterým by se měli vyznačovat lékaři a pracovníci našich zdravotnických ústavů a vydavatelství. Udržuje se názor, že lékaři v sanatoriu a lidé na zodpovědných místech ve vydavatelství nejsou vázáni řídit se křesťanskými zásadami sebezapření a obětavosti. Tato myšlenka však pochází od satana. Jestliže lékaři dávají najevo, že myslí víc na plat, který mají dostat, než na práci v ústavu, ukazují, že nejsou lidmi, na které je možno se spolehnout jako na nesobecké, bohabojné Kristovy sluhy, kteří by vykonávali věrně Mistrovo dílo. Mužové, kteří jsou ovládnáni sobeckými tužbami, by neměli být pracovníky našich ústavů....

Bůh bude žádat náhradu od lidí v tom poměru, jak oni oceňovali sebe a své služby, neboť budou souzeni podle svých choutek a naprosto ne nějakým měřítkem, které si sami stanovili. Jestliže si tak vysoko ocenili svých hřiven i svých schopností, bude se od nich požadovat, aby (195) vykonávali služby úměrné svému vlastnímu ocenění a svým nárokům. Ach, jak málokdo opravdu zná Otce nebo Syna Ježíše Krista. Kdyby byli naplněni Kristovým Duchem, konali by Kristovy skutky. „Budiž tedy táž mysl při vás, kteráž i při Kristu Ježíši byla.“ (F 2,5).

Naše hřivny patří Bohu

Ten, kdo soudí spravedlivě, řekl: „Beze mne nic nemůžete učiniti“ (J 15,5). Všechno nadání, velké nebo malé, nám bylo svěřeno od Boha, abychom ho použili pro Jeho službu a když lidé využívají svých schopností jednoduše pro sebe a nijak se nestarají, aby pracovali v souladu s těmi v lékařské praxi, kteří jsou téže víry, ukazují, že mají sklon posuzovat tyto muže podle sebe. Nesnaží se uposlechnout Kristovy prosby, aby byli jedno, jako On a Otec jsou jedno. Když žádají za své služby přemrštěné ceny, Bůh, Soudce vši země je bude posuzovat podle toho, jak dalece přeceňovali své mínění a bude od nich vyžadovat plný rozsah hodnoty, kterou přisuzují sobě.

Poněvadž se oceňují z hlediska peněz, bude Bůh soudit jejich skutky tak, že bude srovnávat jejich služby podle toho, jak je oceňovali oni. Nikdo, kdo tak vysoko cení své schopnosti, nespátří nikdy nebesa, jestliže se neobrátil, neboť jeho vlastní služba pro Krista nikdy nevyváží miskou vah s jeho sebevědomím nebo s jeho nároky, jak požaduje, aby jiní sloužili jemu....

Ten, kdo je sobecký a hrabivý, chtivý každého dolaru, který může dostat od našich ústavů za své služby, ten brzdí Boží dílo na zemi, ten „má už svou odměnu“. Nemůže být uznán hodným toho, aby dostal věčnou nebeskou odměnu v příbytcích, které Kristus odešel připravit těm, kdo zapřou sebe, vezmou Jeho kříž a následují Ho. Způsobilství lidí vejít v dědictví vykoupené krví, se zkouší během tohoto života, který je zkouškou. Ti, kdo mají ducha sebezapření, jakého osvědčil Kristus, když dal sebe, aby vykoupil padlého člověka, ti budou pít kalich a budou křtem a budou mít účast na Vykupitelově slávě. - Letter 41, 1890.

(196)

Důležitost sebezapření

Bylo mi ukázáno, že naše vydavatelství by nemělo být vedeno podle týchž zásad jako jiné vydavatelství, ale že to má být něco po způsobu misijní školy. Každý kdo tam pracuje, má být opravdovým misionářem a má pracovat podle týchž zásad, jimiž toto naše středisko vzniklo. Sebezapření by mělo být samozřejmou vlastností všech pracovníků....

Sebezapřením by se měli vyznačovat lidé zaměstnaní na zodpovědných místech našeho vydavatelství a měli by být příkladem pro všechny pracovníky. Z ducha sebezapření toto dílo vzniklo a týž duch by se v něm měl projevovat a udržovat. Velký cíl je nutno mít stále na mysli. Toto je misijní dílo a ti, kdo nemají žádného misionářského ducha, by tuto práci dál dělat neměli. - Letter 5, 1892.

Co hrozí všem našim ústavům

Apoštol Pavel dobře viděl zlé věci, které se vkrádaly do církve, když prohlásil: „Miluji vás Božím milováním. Zasnoubil jsem zajisté vás čistou pannu oddati jednomu muži, Kristu. Ale bojím se, aby snad, jakž onen had svedl Evu chytrosti svou, tak nebyly porušeny mysli vaše od sprostnosti, kteráž jest v Kristu“ (2K 11,2.3).

To je to zlo, které dnes hrozí našim školám, ústavům i sborům. Nenastane-li náprava, bude to znamenat pro mnohé nebezpečí. Někdo se bude domnívat, že by měl být bohatě odměňován, protože vykonává takovou práci, za kterou se u nevěřících velmi dobře platí. Když začne být nespokojený, prodá sám sebe tomu, kdo nabídne nejvíc. V zájmu správnosti zásad, kterých by měli všichni dbát, kdo pracují v našich ústavech, mi Pán přikazuje, aby řekla všem, kdo nesou odpovědnost: „Přerušte okamžitě se všemi takovými spojení, neboť toto je zlý kvas sobectví a chamtivosti.“

Užívají pro sebe i mezi sebou pouze lidských měřítek. To nejhorší, co můžete pro ně udělat (197) je, když se budete snažit je udržet. I kdyby to byli vydavatelé nebo ředitelé, nezdržujte je. Při takovém člověku Bůh nestojí, a není tedy pro vás bezpečné, abyste na něm lpěli. Tento člověk už vlastně není věřícím. Jeho srovnávání ho dovedlo k obojetnosti. On si říká: „Když takový pracovník dostal takovou částku, já bych měl dostat také tolik.“ Informuje se o tom, na co má právo a přivlastní si peníze pro vlastní potřebu. Takto okrádá pokladnu. Bůh to posuzuje stejně, jako posuzoval hřích Achanův. Ví, že takoví lidé nemohou pracovat tak, jak by měli. Nemohou uhradit nutné potřeby těch, kdo pracují na obtížných Božích rolích, kde musí obětovat část svého platu na potřeby těchto pracovišť. Bůh každý takový případ vidí a vynese svůj rozsudek nad těmi, kdo takto posuzují sebe a sobecky se starají, aby dostali všechno, co si myslí, že by měli mít. - MS 97, 1899.

Jeden charakteristický rys díla je ohrožen

S ohledem na rozsáhlé dílo, které má být vykonáno, by měli být naši pracovníci ochotni pracovat za přiměřenou mzdu. I když byste mohli dostat vysoké mzdy, měli byste myslet na Kristův příklad, který přišel na náš svět a žil životem sebezapření. Právě v této době je velmi závažné, jaké mzdy pracovníci žádají. Jestliže požadujete a dostáváte vysoké mzdy, umožňujete jiným, aby jednali stejně. Právě žádost pracovníků o vysoké mzdy pomohla zkazit ducha práce v Battle Creeku. Dva muži tohoto hnutí zahájili, tři nebo čtyři a jiní se připojili a výsledkem bylo spojené úsilí o akci, která - kdyby byla našla pochopení u většiny - by byla zničila jeden z charakteristických rysů díla tohoto poselství. Věc přítomné pravdy byla založena na sebezapření a obětavosti. Tento sobecký a chtivý duch je pravým opakem jejich zásad. Je to jako vražedné malomocenství, které časem zachvátí celé tělo. Bojím se toho. Potřebujeme se mít na pozoru, abychom nepozbyli obětavého ducha, jakým se vyznačovala naše práce v dřívějších letech. (198)

Řídit práci v sanatoriu v ---- vám nebude připadat těžké. Budete-li jednat nesobecky, nevynucovat si vámi určený plat, bude vás Pán ve vaší práci podpírat. Jestliže - na druhé straně - budete vyžadovat vysoký plat, nakazíte tím jiné, kteří budou žádat totéž. Tak se spotřebují peníze, kterých se mělo užít k vybudování díla věci přítomné pravdy na jiných místech.

Děláme-li důležitá rozhodnutí, měli bychom věc zkoumat po všech stránkách. Máme mít stále na paměti, že v tomto díle jsme dostali úkol, který máme zodpovědně plnit. Pokud se týče mezd, jednali by někteří lidé po světském způsobu. Pán se však neřídí na věci tak, jak je vidí tito lidé. On pohlíží na naše povinnosti a naši zodpovědnost ve světle Kristova sebezapíravého příkladu. Evangelium musí být hlášáno světu tak, že poselství půjde ruku v ruce s příkladem.

Naše sanatoria nemají být vedena po světském způsobu. Ani primář nemusí nutně dostávat nadměrný plat, vždyť jsme všichni Boží služebníci. - Letter 370, 1907.

Od lékařů a kazatelů se vyžaduje sebezapření

Cítím dnes ráno, že je nutné, abych vám napsala a požádala vás, abyste jednali se všemi lidmi spravedlivě. Dostala jsem poučení, že je nebezpečí, že se dáte stejným směrem jako někteří lékaři, kteří lidem ubližují. Máme dělat všechno, co je v naší moci, abychom podpořili nadání kazatelů i lékařů tím, že jim poskytujeme všemožné výhody. Existuje však hranice, kterou bychom neměli přistoupit.

Když jsme se snažili najít vrchního lékaře pro sanatorium v Loma Lindě, jistý zkušený lékař byl za jistých podmínek ochoten jít. Stanovil si za své služby jistou částku a řekl, že za menší plat (199) místo nepřijme. Někteří soudili - protože se zdálo tak těžké někoho najít - že bychom tohoto lékaře měli přijmout za podmínek, které si klade. Ale já jsem bratru (J.A.) Brudenovi řekla:

„Přijmout tohoto lékaře a platit mu tolik, když druzí, kteří pracují stejně věrně a dostávají méně, by nebylo správné. Toto není spravedlivé a Pán mě poučil, že by takové rozlišování neschvaloval.“

Pán žádá pro svou službu sebezapření a tento požadavek zavazuje stejně lékaře, jako kazatele. Máme před sebou náročné dílo, které vyžaduje finanční prostředky a my musíme zvát do služby mladé lidi, aby pracovali jako kazatelé a lékaři, nikoliv kvůli nadměrným platům, ale poněvadž to Boží věc velmi potřebuje. Pána netěší tento duch pachtění se o nejvyšších platech. Potřebujeme lékaře a kazatele, kteří zasvětili své srdce Bohu a kteří své příkazy na cestu dostávají od největšího Lékaře-Misionáře, jaký kdy chodil po této zemi. Ať hledí na Jeho život plný sebezapření a pak ať ochotně něco obětují, aby více pracovníků mohlo zasévat setbu evangelia. Budou-li všichni pracovat v tomto duchu, budou mít také menší požadavky na mzdy.

Někteří v tomto ohledu zklamali. Bůh je obdařil schopností konat dobré služby, oni se však nedokázali naučit lekcím hospodaření, sebezapření, ani toho, aby chodili pokorně sa Bohem. Obdrželi vysoké platy, které žádali a začali zbytečně utrácet. Ztratili svůj dobrý vliv a Boží přející ruka s nimi nebyla.... Dejte si pozor, abyste nekládali příliš velkou důvěru v ty, kdo požadují vysoké platy ještě než začnou pracovat na Božím díle. To vám píše pro výstrahu. - Letter 330, 1906.

Rada lékaři k otázce pevného platu

To, že máte kromě svého platu dostávat ještě peníze, které si vyděláte za určitou práci, otvírá dveře pokušení, které nepovede k dobrým výsledkům. Tohoto si nejste vědomi Vy ani ti, kteří tyto (200) články dohody sestavovali. Tato dohoda bude znamenat velkou škodu pro Vás a hanbu pro Boží věc. V tomto plánu je klamný základ, který je nutno uvážit. Nic nemá zůstat nedokončeno, všechno se má prohovořit. Měl byste přijmout určitou částku jako mzdu za svou práci a žít tak, abyste s ní vystačil.

Něco podobného stanovilo při vyjednávání s Dr.U. Je to podvodný obchod. Bůh vidí, kam to směřuje i jaký bude výsledek. Tento způsob odměňování nebude platit pro sanatoria, která se budou zřizovat. Tento ústav Vám musí platit patřičnou částku za Vaše služby a všichni, kdo pro tento ústav pracují, musí být odměňováni podle svých služeb. - Letter 99, 1900.

Nesouhlas s 30%-ní odměnou

Co se týče návrhu bratra V, (Mzda 25 dolarů týdně, 30% za operace, jeden měsíc v roce neplaceného volna pro studium a vlastní zdokonalení. Smlouva platí 5 let.) jsem stejného názoru jako vy. My si nemůžeme dovolit vytasit se s plánem vysokých mezd. Toto bylo neštěstím pro lid v Battle Creeku a já o tom vím své. Čeká nás rozsáhlá misionářská práce. Musíme si být jisti, že dbáme na Kristovy požadavky, který dal našemu světu sám sebe. Měli bychom udělat vše co je v naší moci. Je třeba, aby vládl pořádek a řád a má se udělat všechno, co je možné, abychom se v každém ohledu přiblížili k dokonalosti. V Austrálii mi bylo zjeveno, že platit 25 dolarů týdně a ještě dávat vysoké procento za chirurgické výkony, není možné, protože je v sázce naše svědectví. Bylo mi ukázáno, že mnoho sanatorií se bude muset postavit v jižní Kalifornii, neboť tam nastane velký příliv lidí, když budou mnozí vyhledávat tamnější podnebí.

(201) Musíme být v souladu s Hospodinem, každý připraven následovat příkladu Ježíše Krista. Nemůžeme souhlasit, aby se vyplácely přemrštěné mzdy. Bůh žádá od svých lékařů, aby vyhověli pozvání: „Vezměte jho mé na se, a učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorný srdcem, a naleznete odpočínutí duším svým. Jho mé zajisté jestiť rozkošné, a břímě mé lehké“ (Mt 11, 29.30).

„Nevymáhejte vysokou mzdu“

Velmi ráda bych Vás viděla a hovořila s Vámi. Vroucně si přeji, abyste napodobil vzor daný v Božím Slově....

Doktore W, snažně Vás prosím, abyste nevymáhal vysokou mzdu. Uděláte-li to, budou jiní chtít totéž. Jestliže to dovolíme, brzy zjistíme, že mzdy pohltnou všechny příjmy sanatoria a že nebude nikoho, kdo by pokračoval v misijním díle v cizích zemích.

Píše Vám to, protože vím, o čem mluvím. Pán svůj lid zkouší. Můj manžel a já jsme tím prošli, a protože jsme nežádali velký plat, ale byli ochotni pracovat se sebezapřením a obětavostí. Pán nás obdařil svou hojnou milostí. Půjdete-li cestou sebezapření, budete příkladem pro jiné a pro

dílo to bude požehnáním. Když jste pracoval v ----, bylo Vaším nejpůsobivějším kázáním to, že jste žil ve své rodině podle zásad pravdy a osvědčoval opravdovou oddanost dílu Páně. Vím, o čem mluvím, když toto říkám.

Mezi platem kazatele a lékaře by měl být menší rozdíl než byl dosud. Od našich kazatelů se očekává, že budou členům sboru příkladem ve štědrosti, proto by jejich plat měl být takový, aby mohli dávat hojně dary. - Letter 372, 1907.

Výstřednost a autorita

Naši kazatelé, lékaři, učitelé a agitátoři se musí celou svou myslí, srdcem i duší odevzdat Bohu....**(202)** Žádné naše oblečení, nákladné příbytky, ani módní život nevtiskne dílu dobré znamení, ale tichý a pokojný duch je před obličejem Božím určitě velmi drahý. Náboženství nedělá člověka drsným a hrubým. Opravdový věřící, vědomí si své mdloby, se bude v každém ohledu hlídat a složí veškerou svou důvěru v Boha. Opravdová křesťanská zbožnost se nedá vnutit, je to projev upřímného srdce....

Bůh povolává lidi nepatrné, lidi, kteří se modlí, lidí skutků. V očích vnímavých lidí nebudou mužové a ženy hodnoceni lépe jen proto, že vystavují na odiv své bohatství. Není správné, když lékař vede nákladný život a pak účtuje přemrštěné ceny za provedení malých operací. Bůh vidí všechny tyto věci v jejich pravém světle. - MS 34, 1904.

Důležitý rozhovor o lékařských platech

(Ráno dne 4.12.1913 se radili vedoucí bratři z Pacific Union Conference se sestrou E.G.Whiteovou v jejím Elmshavenském domově o platech našich lékařů v sanatoriích. O rozhovoru byl pořízen těsnopisný záznam a na rubu strojopisu je vlastní rukou sestry Whiteové napsána poznámka: „Toto je naprosto správné a já s tím plně souhlasím. Kéž nám Pán pomáhá, učí a vede na každém kroku v našich nesnázích.“ Následující řádky přinášejí nejdůležitější části záznamu tohoto rozhovoru. - Sestavovatelé).

Přítomní byli: E.G.Whiteová, starší sboru: F.M.Burg, G.W.Reaser, W.M.Adams, J.H.Behrens, C.I.Taggart, A.G.Christiansen. W.C.White; Dále byl přítomen C.C.Crisler.

Po úvodních slovech a pozdravech promluvil starší W.C.White takto:

Včera jsme celý den uvažovali o zájmech různých našich škol v Pacific Union Conference. V těchto školách v Angwinu, Lodi, Fernando, Armoně a Loma Lindě, se vyučuje 600 až 700 studentů. Když jsem se o těchto školách začal společně radit, byli jsme povzbuzeni.

Dnes musíme začít uvažovat o problémech sanatorií, zejména o otázce platů, které by mněli naši lékaři a chirurgové dostávat. V našem sanatoriu v ---- máme bohabojného lékaře, který si získal **(203)** důvěru všech spolupracujících, muže jehož Bůh zvláště obdařil pro jeho službu nemocným. Jeho přání je, aby mohl u nás zůstat a také si to přejí všichni ostatní. On však žádá, aby mu bratři dávali téměř dvojnásobný plat než dostávají naši průměrní pracovníci. On rád štědře dává, a tak si přeje mít více peněz, aby je mohl volněji vydávat. Jsme na rozpacích, jak máme odpovědět a chtěli bychom vědět, dostalo-li se ti o tom nějakého světla.

Sestra Whiteová: Jestliže dostává o hodně víc než jiní lékaři, začnou si tito říkat, že jejich platy nejsou spravedlivé a že si zasluhují také víc. Musíme postupovat opatrně a rozumně a nedovolit, aby platy byly zvýšeny tak, že to bude pro mnohé pokušením. Lékařské platy budou asi muset spíš klesat než stoupat, protože nás čeká velká práce. Pokud nemáte jasný pokyn od Pána, není radno odměňovat jednoho člověka bohatší než jiného, který vykonává podobnou práci. Neboť jestliže to uděláte, budou jiní s naprostou samozřejmostí očekávat, že zvýšíte platy i jim. Musíme všechno důkladně uvážit a uvědomit si, že si nijak nepomůžeme, budeme-li si myslet, že můžeme nabídnout úspěšnému pracovníku vysoký plat prostě proto, že on ho vyžaduje. Musíme spíše uvážit, co si můžeme dovolit udělat v přítomné době, kdy se nám naskytují nová pole působnosti, na něž budeme muset od nynějška vynakládat mnohem víc prostředků, než jsme až dosud vydali. To jsou věci, které budou zkouškou víry pro náš lid.

W.C.White: Je to opravdu zkouška naší věrnosti, zvláště když skupina pracovníků pracuje s někým, koho se naučí mít ráda, obdivuje ho a věří, že dovede dělat lepší práci než kdokoli jiný. Pak je přirozené, že nesouhlasí, když mu bratři odmítnou dát to, co by mohl s prospěchem využít.

Oni si myslí: „Co je to 1000 dolarů nebo 1500, zvlášť když jde o lidský život?“ Řeknou: „Tu je takový a takový případ člověka, kterého on vlastně zachránil, a tam je jiný člověk, který také žije dál jen jeho zásluhou“ a mají pocit, že by bylo od nás nepěkné, kdybychom jeho požadavků (204) nevyhověli. Říkají dál: „Nikdo jiný nemusí tolik pracovat a vydržet, jako chirurg. Pomyslete jen, kolik hodin usilovné práce, úzkosti, duševních muk musí snést, když drahocenný život visí jen na vlásku.“

Na druhé straně však, když o té věci uvažujeme, musíme mít na paměti, že naším jednáním jsou ovlivněny jiné ústavy. Vidíme ubohá, ze všech sil zápasící sanatoria položená na krásném místě, kde by mohl být čilý provoz, a tedy i pěkný výdělek, jen kdyby ústav měl výborného lékaře. A oni ho mohou dostat, jestliže se odhodlají platit o pouhých 300 či 500 dolarů víc než udává mzdová stupnice. Říkají nám: „Když nám dovolíte platit několik set dolarů víc než jste radili, můžeme ale pak jako sanatorium vydělat 5 000 dolarů, a z větších zisků můžeme krýt toto malé dodatečné vydání za platy.“ Tak to vypadá, díváme-li se na to z hlediska obchodního.

Sestra Whiteová: Za mnoha věcmi, s nimiž Pán není spokojen se skrývá sobectví. Musíme pracovat v naprosté shodě. Jen tak může naše dílo pokračovat. Pro některé to bude velmi těžké, pro jiné to bude snadnější. Všechny tyto věci se však budou muset brát tak, jak přicházejí, a pracovníci musí stále myslet na to, co obětoval Ježíš, když přišel na náš svět. Neustále to promýšlím a připadá mi, že můžeme vykonat úžasné dílo, dáme-li správný příklad. Ale jestliže žádáme to, co většina našich bratří dostat nemůže, pak to škodí naší autoritě. Některý bratr si řekne: „Ten a ten bratr má určitou mzdu, já tedy musím dostat také víc“. Tak budou mzdy stoupat výš a výš. Skutečnost je taková, že platy některých lidí se budou muset snížit, abychom mohli konat rozsáhlé dílo, které je před námi - totiž - varovat svět....

Když se v minulých letech uvažovalo o mzdách, řekla jsem bratřím, že Pán zná pohnutky, které nás inspirují k činu, a že On může změnit věci v náš prospěch i tehdy, kdy to vůbec nečekáme. (205) Budeme-li dobrým příkladem, Pán nám požehná. Poznala jsem již, že Pán působil mnohými způsoby a na mnoha místech, aby pomohl právě těm, kdo vidí tyto věci v pravém světle a jsou příkladem obětavosti. Vy, bratři, pracujete opravdově, zbožně, pokorně, v duchu Kristově a Bůh před vámi otevřel dveře. Lid pozná vaše sebezapření. V dobách, kdy ke mně bratři přicházeli o radu, zda mají žádat vyšší platy, říkala jsem jim, že když je budou žádat, získají snad trochu peněz, ale že Boží požehnání bude provázet ty, kdo jdou jinou cestou. Bůh vidí odříkání. Hospodin Bůh Izraele vidí každou pohnutku a když se na vaší cestě vyskytne překážka, budou tam Boží andělé, aby vám pomohli zvítězit.

Měla jsem v sobě dokonale jasno, když jsem radila bratřím, aby nepožadovali vysoké mzdy, neboť toto není hlavní ohnutka, která nás nutí vydávat své síly pro dílo spásy duší.

Otázka platu nemá být pro nás překážkou v konání povinnosti, ať se po nás žádá služba kdekoliv. Pán může způsobit, že naše námaha bude požehnána tak, že daleko převyší jakékoliv odškodnění, které bychom mohli obdržet od lidí. On vloží svým služebníkům do úst slova, která mají pro hynoucí duše rozhodující význam.

Lid hladoví a žízní po pomoci z nebe. Snažila jsem se praktikovat tyto zásady obětavosti a vím, o čem mluvím, když říkám, že Bůh vám požehná, jestliže odpovědnost bude u vás na prvním místě. Raduji se z této výsady, že mohu dnes ráno dosvědčit, že Pán znovu a znovu dával věcem takový průběh, že jsme dostali víc než jsme vůbec mohli žádat.

Pán bude své služebníky zkoušet. Jestliže mu osvědčí věrnost a ponechají-li vše na Něm, On jim pomůže pokaždé, když budou potřebovat.

Nejsme Božími pomocníky kvůli mzdě, kterou snad v Jeho službě dostáváme. Je (206) samozřejmé, bratři, že vy musíte dostávat plat, jímž byste uživilí svou rodinu. Ale kdybyste si začali vymíňovat, kolik máte dostávat, byli byste kamenem úrazu pro někoho jiného, kdo třeba nemá odvahu žádat víc, nebo byste budili dojem, že jste příliš liberální a výsledkem bude zmatek. Jiní se budou domnívat, že se nejedná se všemi stejně. Brzy si uvědomíte, že to Boží věci neprospívá a takový výsledek vidět přece nechcete. Toužíte vidět, že okolnosti pomáhají Boží věci. Váš příklad - stejně jako vaše slova - mají být pro lid živou zárukou, že pravda přijatá srdcem plodí ducha sebezapření. Budete-li v tomto duchu pokračovat dál, budou vás mnozí následovat.

Pán si přeje, aby Jeho děti jednaly tím sebezapíravým, obětavým způsobem, který nám přinese uspokojení, že jsme svou povinnost vykonali dobře, protože to byla naše povinnost. Jednorozený Boží Syn vydal sebe sama k potupné smrti na kříži, a my bychom si měli stěžovat na oběti, které se po nás žádají?

Když v noci celé hodiny nespím, prosím Pána, aby se naši bratři vyvarovali slibů, že půjdou na určitá místa, ale s tou výhradou, že budou dostávat vyšší plat. Budou-li žít v duchu sebezapření, s důvěrou v Něho, Pán jim dá stálou mysl i charakter a výsledkem bude úspěch.

V budoucnu bude naše dílo potřebovat sebezapření a obětavost i přes to, co vše jsme v minulých letech zažili. Bůh si přeje, abychom svěřili své duše Jemu, aby skrze nás mohl působit rozmanitými způsoby. To, co tu navrhuje, mi je cizí. Bratři, choďme v tichosti a pokoře myslí a buďme pro své druhy příkladem obětavosti. Splníme-li svůj díl věrnosti, otevře Bůh před námi cesty, o nichž nemáme ani tušení....

Jestliže někdo navrhuje něco, co není v souladu se zásadami obětavosti, na nichž je naše dílo postaveno, připomeňme si, že Boží ruka může jediným pohybem snést všechno, co nám připadá užitečné, protože to nesloužilo slávě Jeho jména. - MS 12, 1913.

(207)

Co dělat při nenadálých případech

Jestliže pro nedostatek peněz necháte své schopné pracovníky odejít, aby si našli jiné zaměstnání, budete si brzy přát, aby se vrátili. Otázka finanční se dá dobře vyřešit, budou-li všichni pracovníci ochotni souhlasit s menšími platy, když je málo peněžních prostředků. Pán mi ukázal, že tuto zásadu máme zavést v našich vydavatelstvích. Práce bude dostatek a vaše dílo bude potřebovat právě tyto lidi. Neměli bychom být snad všichni schopni ochotně omezit své potřeby v době, kdy je peněz tak málo?

Můj muž i já jsme podle této zásady pracovali. Řekli jsme: „Vydavatelství je ústav Páně. Budeme šetřit a omezíme své výdaje na nejnižší možnou míru.“ Pán žádá obětavost od všech svých služebníků, aby Jeho dílo pokračovalo a mělo úspěch. Každý pracovník by měl dělat co může, abychom udrželi a ubránili naše vydavatelství v ---. Myslíte, že Pán nebude mít radost, až takový duch zavládne ve všech našich zařízeních? Naší povinností je být při práci zásadoví. Ježíš řekl: „Chce-li kdo jít za mnou, zapři sám sebe, a beř svůj kříž na každý den, a následuj mne“ (Lk 9,23). Jsme připraveni následovat Krista. - Letter 25, 1896.

Naše ústavy mají být cele pod Božím dozorem. Byly vybudovány na základě obětí a jediné skrze oběť je možné, aby jejich dílo úspěšně pokračovalo. - Letter 129, 1903.

Lidské nápady budou odvádět od sebezapření, od posvěcení a budou vymýšlet mnohé věci, které mají za cíl zlehčovat Boží poselství. - RH 13.12.1892.

(208)

22. FINANČNÍ PODPORA PRACOVNÍKUM PRO ZÍSKÁNÍ KVALIFIKACE

Pomáhejte nadějným mladým lidem

Částí evangelijní práce by měla být pomoc nadějným mladým lidem, kteří zaručují, že láska k pravdě a spravedlnost je nenechává lhostejné a vede je k tomu, aby se sami cele obětovali Božímu dílu jako lékaři-misionáři, jako agitátoři nebo evangelisté. Ustanovte fond pro uskutečnění tohoto díla. Ti, jimž se dostane pomoci, ať potom odejdou sloužit nemocným a trpícím. Toto dílo jistě otevře cestu pro balzám z Galádu, který by se dával lidem, kteří trpí pod tíhou hříchu. - MS 35,1901.

Podpora pro naše první studenty lékařství

Můj muž a já jsme dali třem slibným mužům po tisíci dolarech, aby nemuseli vykonávat pokořující práci a získali lékařské vzdělání. Výběr provedl můj manžel podle vnuknutí, jehož se mu dostalo od Pána. Pán dal těmto třem mladíkům světlo a zájem o práci lékaře, aby se jí plně věnovali. - Letter 322, 1905.

(209)

Školení vedoucích evangelizačních pracovníků

Musí to být někdo, kdo dosáhne výš, ne ten, kdo se snaží vyniknout v nákladech na velké stavby a v okázalosti, ale v síle a schopnostech, aby věděl, jak zvládnout tyto široké zájmy. Měly by se dělat zásoby a investovat peníze, měl by se zajistit fond pro vzdělávání mužů a žen jiných národů i z naší vlastní země, aby byli schopni vyrovnat se vzdělaným lidem. Máme příliš málo nadání pro řízení různých odvětví Boží věci. - Letter 44, 1887.

(210)

23. RADA TOMU, KDO Z FINANČNÍCH DUVODU ZAMÝŠLEL OPUSTIT BOŽÍ DÍLO

(3.11.1892 napsal vedoucí jednoho vydavatelství sestře Whiteové dopis, v němž ji oznámil, že se kvůli osobním finančním potížím rozhodl odejít z ústavu a bude zaměstnán mimo církev. Nedokázal vyjít se svým platem, za osm let se u ústavu zadlužil celkovou částkou 1244 dolarů a také v sanatoriu si udělal dluh. Oba ústavy ho po dobrém žádají, aby tyto částky zaplatil. On usoudil, že bude-li mu umožněno změnit církevní práci za lépe placené zaměstnání mimo ni, bude mít naději, že splatí své dluhy. Pro Boží věc už pracovat nebude. Následující dopis je odpovědí sestry Whiteové. - Sestavovatelé.)

Milý bratře, ve svém dopisu mluvíš o svém odchodu z Review and Herald. Je mi líto, že chceš dobrovolně opustit práci z důvodů, které udáváš. Je z toho vidět, že jsi zvyklý vydělávat mnohem víc než vyděláváš teď. Tvoje víra je velmi chabá. Jiné rodiny - mnohem větší než Tvoje - vystačí s polovinou Tvého platu a nestěžují si ani slůvkem. My jsme to zažili a já vím, o čem mluvím. Je jasné, že ať zůstaneš ve službách Review and Herald, nebo odejdeš, musíš se naučit lekcím, které jsou pro Tebe velmi důležité. Necítím se oprávněna naléhat na Tebe, abys zůstal, neboť nebudeš-li pít z pramene živé vody, nebude Tvoje služba Bohu milá. (211)

Nevím, kdo by zastával místo, které by zůstalo prázdné, kdybys Ty odešel, ale jestliže dílo Pán zamýšlí a které se má pro sbor v Battle Creeku vykonat, jsem si jista, že jim pomůže v každé krizi. On nechce žádnou vynucenou službu. Nemají-li Jeho slova přístup do nitra duše a nepřimějí-li člověka, aby se cele podrobil Kristu, půjde takový jedinec - až přijde pokušení a zkoušky - spíš svou vlastní cestou než cestou Páně. Doufala jsem, že pravda, která září od shromáždění v Minneapolis viditelným světlem, zaplaví Tvé nitro. Ale z dopisů, které jsi napsal, poznávám, že nechodíš ve světle....

Nikdo, kdo zastává jakékoliv místo v naší publikační kanceláři, nemůže dostávat přemrštěnou částku, neboť tímto způsobem se Bůh neprojevuje. Chyběl Ti duchovní zrak a potřeboval bys nebeské posvěcení, abys poznal, že Boží dílo je založeno na oběti a že jedině skrze oběť může dál růst....

V našem vydavatelství jsou lidé, kteří nevědí a nepřejí si poznat, za jakou cenu vybudovali toto dílo jejich předchůdci. Když tito pozdější pracovníci přijali jednu část tohoto díla, nestali se Božími spojenci. Neuznávají zásady a podmínky, které musí ovládat člověka při spolupráci na Božím díle. „Tak Bůh miloval svět, že Syna svého jednorozeného dal, aby každý, kdo věří v Něho, nezahynul, ale měl život věčný.“ Žádný člověk, který se nespojí s touto láskou, jež obětuje sebe, není ochoten pracovat pro Boha. Mnozí klopýtají, pevně se drží břemena svého sobectví, jakoby to byl vzácný poklad a neustále jdou jen po své cestě. Až zaklepu na bránu nebeskou, Pane, pane, otevři nám, mnohý uslyší slova: „Sem nevstoupí nikdo než ti, kdo mohou přijmout nebeské požehnání: To dobře, služebniče dobrý a věrný, nad málem byl jsi věrný, nad mnohým tebe (212) ustanovím. Vejdíš v radost Pána svého.“ Ale tys věrně sloužil sobě, pracoval jsi pro svůj vlastní sobecký zájem, staral ses o sebe. Ty sis neukládal poklady v nebi.“

Ani na okamžik nejsme jisti spásou své duše, zůstáváme-li lhotejní a nestaráme-li se o svou spásu. Mnozí se budou muset probudit a změnit svůj způsob jednání, mají-li být spasení. Riziko posledních dní se nad námi vznáší. Jedině spojení s božskou mocí skrze silnou, živou, účinnou víru - může z nás učinit Boží pomocníky. Ti, kdo neznají sebezapření a obětavost, nebudou nikdy

účastníky Kristovy slávy. Ti, kdo mají získat korunu života, musí mít hlubokou zbožnost a odhodlané úsilí.

Nikdo se nesmí domnívat, že jeho původ, postavení nebo vzdělání mu zaručuje nějakou přednost. Jak k těmto výhodám přišli? Jedině skrze Krista. Bůh vyzývá všechny, kdo by chtěli mít věčný život, aby se podobali velkému Vzoru. Pravda a spravedlnost jsou před ním zásadami evangelia a jedinými, které Kristus u každého člověka uzná. Musí tu být hluboce procítěné odevzdání se naší vůli Bohu. Musíme se zříct všech svých domnělých zásluh a hledět ke kříži na Golgotě. V tomto odevzdání se Bohu je zahrnuta i snaha člověka - spolupracovat s božskými silami. Ratolest musí zůstat při vinném kmeni....

Mnozí, ach, velmi mnozí mezi věřícími se sotva dosyta najedí, přesto však i přes svou velkou chudobu přinášejí své desátky a dary do pokladnice Páně. Mnozí, kdo vědí, co to znamená, zachovávat věrnost Boží věci v těžkých okolnostech a zkouškách, vložili své peníze do našeho nakladatelství. Tito lidé ochotně snášeli trampoty a strádání, bděli a modlili se za zdar věci. Jejich dary a oběti vyjadřují vřelou vděčnost a chválu jejich srdcí tomu, který je vyvolal ze tmy do svého předivného světla. Žádná líbeznější vůně nemůže stoupat k nebesům. Jejich modlitby a almužny Bůh přijímá a pamatuje na ně. **(213)**

Dílo Boží je však v celém svém velkém rozsahu jedno jediné a ve všech jeho odvětvích by měly vládnout tytéž zásady a měl by se projevat týž duch. Ono musí nést pečeť misionářské práce. Každé odvětví Boží věci má vztah ke všem částem evangelijní práce a duch, který vládne v jednom odvětví, budeme pociťovat na celém poli. Jestliže část pracovníků bude dostávat velké platy, pak jiní - v různých odvětvích Božího díla - budou rovněž žádat vyšší mzdy a duch obětavost začne pohasínat i v samém srdci díla. Jiné ústavy budou zachváceny týmž duchem a Boží milost jim bude odňata, neboť On nikdy nemůže schvalovat sobectví. To by znamenalo konec našeho díla, které mělo získávat lidské duše. Tato práce se může rozvíjet dál jediné neustálou obětí. Ze všech částí světa přichází žádosti o lidi i o peníze, aby dílo mohlo pokračovat. Budeme donuceni říkat: „Musíme počkat, nemáme peněz v pokladně?“

Bratr X ví, jak se předtím v podniku pracovalo; zná svědectví, která Bůh poslal jemu i jiným. Dobře ví o mnoha místech, o sebezapření a oběti kde bychom měli začít pracovat, kde se má pozvednout korouhev pravdy a ke je zapotřebí peněz k vybudování díla. Kdyby měl Kristova ducha, projevila by se u něho Kristova mysl.

Zběhové z armády Páně

Bratr X přestal pro naše dílo pracovat a udělal tak přesně ta, čeho jsem se obávala. Kdyby byl zapřel své já, když stál na svém místě v poslušnosti s Boží vůle - protože toto je Boží dílo - kdyby byl vložil celé své srdce do díla a nesl za ně odpovědnost a tíhu, jako je nesli jiní před ním, nebyl by sice tolik vydělal, jako kdyby byl pracoval pro sebe, ale byl by prokázal, že není prospěchář. Jak velký byl však jeho zájem o práci, jestliže ji dovedl opustit, kdy se mu zachtělo? Měli by tak jednat vojáci Kristovy armády? Kdyby toto udělali vojáci armády kterékoli země, **(214)** jednalo by se s nimi jako se zběhy. A jak pohlíží nebeské zástupy na takové vojáky v Kristově armádě? Nikdo, kdo začne pracovat pro Boží dílo a je si vědom jeho posvátnosti, by se nemohl od něho odvrátit a zajišťovat si nějaké světské výhody.

Bratře Y, Bůh byl velmi milostivý k Tobě i k bratru X. Život, který byl pro vás oba tak nejistý, vám milostivě ušetřil. Dopřál vám dnů, měsíců i let a s nimi vám byla dána příležitost rozvíjet svůj charakter. Bůh vás přivedl do styku se svým dílem, abyste byli naplněni Kristovým duchem. Každý den, každá hodina k vám přichází jako výsada vykoupená krví, abys nejen směl pracovat pro své vykoupení, ale směl mít také účast na přivádění duší ke Kristu, na budování Jeho království a představovat Jeho lásku. Bůh žádá pro své dílo srdce a oddanost. Ti, kdo jsou skutečnými Božími pomocníky, ponosou tíhu díla a jako služebníci, které On posílá, budou cítit: „Běda mně, neobstojím-li věrně a pravdivě na svém místě důvěry.“

Milý bratře, jestliže Tvoje srdce už nemá větší zájem o dílo než je naznačeno tou skutečností, že je tak lehce dovedeš opustit, nemám, co bych řekla, nebudu Tě zapřisahat, abys setrval ve své službě, ani bratra X, aby se do ní vrátil. Vy oba ukazujete, že nejste muži, na nichž je možno stavět.

Já bych Ti nikdy nenabízela ani žádnému jinému muži úplatek, abych vás udržela pro práci na díle, i kdyby toto dílo vašim odchodem nějakou dobu utrpělo. Kristus stojí u kormidla. Jestliže Jeho Duch tak na Tebe nezapůsobí, abys byl ochoten být pro pravdu něčím nebo něco pro ni dělat, pak se můžeš této lekci naučit jedině až Tě potká zkouška. Bůh podrobí zkoušce věrnost každého (215) člověka. Kristus nás vykoupil za nekonečně velkou oběť. Třebaže byl bohatý, stal se kvůli nám chudý, abychom my skrze Jeho chudobu získali věčné bohatství. Všechny naše schopnosti a všechn náš rozum nám Pán pouze propůjčil v té důvěře, že jich užijeme pro Něj. Naší výsadou je, že se podílíme s Kristem na Jeho oběti, jestliže chceme.

Zkušeni a zbožní muži, kteří se pustili do tohoto díla, zapřeli své já a neváhali obětovat cokoli, jen aby se dařilo, nespí v hrobě. Naopak byli těmi cestami, které Bůh ustanovil, skrze než církvi sdělil zásady duchovního života. Měli tu nejvzácnější zkušenost, nedali se koupit ani prodat. Jejich čistota, oddanost a obětavost, jejich živý vztah k Bohu, byly požehnáním na jehož základě se dílo budovalo. Pro naše ústavy byl příznačný duch obětavosti.

V něčem se však dílo pokazilo. Rostlo sice co do šíře a vybavení, ale vytrácela se zbožnost. Ve dnech, kdy jsme zápasili s chudobou, cítili ti, kdo viděli, jak úžasně Bůh usiloval o vybudování díla, že se jim nemůže ostat žádné větší pocty než budou-li svázáni se zájmy díla posvátnými pouty, které je spojují s Bohem. Myslíš, že by složili svá břemena a dohadovali se s Pánem o peněžní záležitosti? Ne, ne. I kdyby každý prospěchář opustil místo své služby, tito by nikdy od svého díla neutekli. Tito by asi řekli: „Jestliže mě Pán postavil sem, přeje si, abych byl věrným šafářem, který se denně od Něho učí, jak pracovat tak, aby se mu to líbilo. Já chci setrvat na svém místě, dokud mě Bůh neodvolá. Chci poznat, co to znamená být skutečným, upřímným křesťanem. Odměny se mi snad dostane až na nebesích.“

Věřící, kteří se před námi obětovali pro vybudování díla, byli naplněni týmž duchem. Cítili, že Bůh žádá od všech, kdo pro Jeho věc pracují, aby veškeré své tělesné i duševní schopnosti dali bezvýhradně do služeb díla, aby mělo úspěch. Dostávali svědectví, která ve jménu Božím žádala veškerou jejich energii při spolupráci s anděly a všechnu prohloubenou schopnost, kterou získali (216) tím, že každý dar dál procvičovali.

Zhoubné účinky sobectví a chamtivosti

Ti, kdo pro nějakou světskou pohnutku dokáží opustit dílo, si možná myslí, že mají o Boží věc určitý zájem. Ale v lidském srdci se skrývá sobectví a chamtivost, jsou to ty nejmocnější vášně a výsledek je téměř vždy předem znám. Jedině tehdy, když se člověk denně sytí chlebem Jeho slova, převáží božský vliv satanův, jinak zase zvítězí sobectví a chamtivost. Kdo je sebevědomý a nezávislý na Bohu, ten nikdy nevejde do Božího království. Jedině ti budou účastníky Jeho slávy kdo se účastní s Kristem Jeho sebezapření a oběti.

Ti, kdo si uvědomují třeba jen částečně, co pro ně a jejich bližní znamená vykoupení, budou se držet víry a pochopí - alespoň v omezené míře nesmírnou bídu lidského pokolení. Jejich srdce pociťuje soucit, kdykoli vidí, kolik je v našem světě chudoby, když vidí lidi trpící nedostatkem jídla a oděvu i mravní bídu tisíců těch, jimž hrozí strašná záhuba, proti níž není tělesné utrpení ničím. Náboženství Ježíše Krista dobylo nad lidskou sobeckostí zázračné vítězství. Ti, jsou jeho spolupracovníky, vidí neustále před sebou jeho sebezapření a oběť a podrobují svou vůli cele vůli Boží....

Bůh chce, aby všichni, kdo jsou Jeho pomocníky, věděli co nejvíc o Jeho lásce a o Jeho spasitelné moci. Nikdy bychom neměli říkat: „Nemám žádnou zkušenost,“ neboť ten Bůh, který se zjevil apoštolu Pavlovi, zjeví se každému, kdo ho bude opravdově hledat. Co řekl Bůh Abrahamovi? „Nebo znám jej“, řekl Bůh, který zkoumá srdce, „protož přikáže synům svým a domu svému po sobě, aby ostříhali cesty Hospodinovy, a činili spravedlnost a soud“ (Gn 18,19). (217) Abraham pěstoval svůj vztah k Bohu doma a úcta k Hospodinovu domu, říká: „Znám jej, protož přikáže.“ Zde není možná zrada svatých svěřených úkolů, žádného váhání mezi tím, co je správné a co je špatné. Ten jediný Svatý dal pravidla pro všechny, měřítko charakteru, od něhož se nikdo nemůže odchýlit, aniž by se provinil. Musíme pilně a svědomitě zkoumat Boží vůli a jí všechno podřídit. Zákony, jimiž se má každý člověk řídit, prýští ze srdce, které je plné nekonečné lásky.

Týž svatý Posel, který říká „Znám Abrahama“, znal také Kornelia a poslal svého anděla s poselstvím k muži, který přijal a využil tohoto světla, které mu Bůh dal. Anděl řekl: „Modlitby tvé a almužny tvé vstoupily na paměť před tváří Boží. Protož nyní pošli muže do Joppe, a povolj Šimona, kterýž má příjmi Petr.“ Pak následují přesné příkazy: „Ten hospodu má u nějakého Šimona koželuha, kterýž má dům u moře. On poví tobě, co bys měl činiti“ (Sk 10,4-6). Takto působí anděl Páně, aby přivedl Kornelia k člověku, skrze něhož by mohl obdržet větší světlo. Studujte pečlivě celou kapitolu a všimněte si, jak prostě je všechno provedeno. Uvažte potom, že Pán zná každého z nás jménem, i to, kde právě žijeme, i ducha, jakého máme, i každý čin našeho života. Andělé, kteří jsou vyslaní k službě procházejí středem sborů a všímají si, jak věrně každý konáme svou povinnost.

Andělé také zaznamenávají každé naše zanedbání povinnosti. Podívejte se na příběh Ananiáše a Zafiry. Oba tvrdili, že věnovali celé své jmění Bohu, lhali Duchu svatému a za tento svůj podvod ztratili nejen život zdejší, ale i budoucí. Je to smutné, že každý, kdo se obírá posvátnými věcmi, přece jen vnáší do služby své vlastní povahové rysy, a nutí Boha svými hříchy ke službě. Bůh žádá, aby v postavení, které jim bylo svěřeno byli příkladem toho jak Kristus uvažuje. Žel (218) v celé jejich práci jsou viditelné závadné povahové rysy a jejich sobectví maří posvátnou Boží věc. Pán ví, jestli ti, kdo nesou břemeno odpovědnosti, jsou věrnými správci, kteří dodržují přísnou poctivost při každém jednání a vtiskují tuto pečeť každé fázi svého díla....

Jsi smutný, Tvé srdce je sevřené, ale neklam sám sebe, ani nečekej, že muž i ženy si budou vážit světla, které jim Bůh ze svatosti dal, dokud neotevrou svá srdce Ježíši: „Spolehněte se na mne“, říká, „důvěřujte mi. Já tě nikdy neopustím, budu ti osvědčenou pomocí vždy v pravý čas.“

Bylo mi zjeveno, že všichni, kdo teď zastávají důležité místo v Review and Herald, budou podrobeni zkoušce. Jestliže jim bude vzorem Kristus, On jim dá moudrost, poznání i schopnost rozeznávat pravého Boha; budou růst v milosti a náklonnosti ke způsobu Krista. Jejich povahy budou formovány k Jeho podobě. Jestliže se odkloní od Boží cesty, jejich úmysl a úsudek bude řídit jiný duch a budou vymýšlet plány bez Pána, dají se svým vlastním směrem a opustí postavení, které zastávali. Dostali světlo. Jestliže se od Něho odchýlí a půjdou svou vlastní cestou, neměl by jim nikdo dávat úplatek, aby je přiměl setrvat na jejich místě. Byli by i nadále překážkou a pastí. Nadešel čas, kdy se začne pochybovat o všem, o čem se pochybovat dá, aby obstálo to, co je neotřesitelné. - Letter 20a, 1893.

Oddíl VI

ÚTĚCHA A POVZBUZENÍ

(220)

Úvod

Ellen G. Whiteová, posel Páně, znala význam utrpení. Naděje jejího dětství zničilo v devíti letech neštěstí, které jí stálo málem život. Byla čtyřikrát matkou, ztratila dva syny a téměř polovinu doby své veřejné činnosti byla vdovou. Poznala, co je to vleklá nemoc. Její poselství povzbuzení pro zarmoucené, kteří hleděli smrti do tváře, pro staré a truchlící pozůstalé, bylo založeno na její vlastní zkušenosti.

Tajemství Prozřetelnosti nedovede vysvětlit nikdo, ale ti, kdo důvěřovali Bohu v dobách zkoušek a utrpení, vědí, že Bůh svůj plán provádí. Sestra Whiteová to věděla a objasnila to ve svém deníku z r. 1892, v němž si stručně zaznamenávala svou reakci na desetiměsíční utrpení v cizině. Ukazuje se tu její zkoumání, že jí nebylo dopřáno uzdravení jako odpovědi na modlitby a pomazání, i její pevná důvěra v Boha v životě i ve smrti.

Osobní poselství psaná sestrou Whiteovou a podaná zde pro útěchu těm, kteří musí trpět, pomohou dát odpověď na otázky mnohé. Proč - jestliže Bůh je Bohem lásky - musí jeho lid trpět dlouhými nemocemi? Proč musí mnozí trpět v bolestech na lůžku? Tomu, kdo prochází zkušenostmi, o nichž se píše na těchto stránkách, pocítí útěchu a povzbuzení. Snažili jsme se, aby příkladů z nejrůznějších osobních situací bylo co nejvíce i za cenu určitého opakování. - VYDAVATELÉ.

(221)

24. SLOVO K TĚM, KDO JSOU V POKROČILÉM VĚKU

Odpolední slunce - hřejivé a bohaté na plody

Pravý Kristův služebník by se měl neustále zdokonalovat. Odpolední slunce jeho života může být hřejivější a bohatší na plody než slunce ranní. Může nabýt na velikosti a zářit jasněji než nám klesne za obzor. Moji milí bratři ve službě, je mnohem lepší zemřít z namáhavé práce v některém domově nebo přímo misii v cizině než rezivět v nečinnosti. Nebojte se nesnázi, neuspokojte se v tom, že se usadíte bez dalšího studia, bez vylepšování svých schopností. Vyhledávejte pilně ve Slově Božím ty věci, které poučí nevědomé a nasytí Boží stáde. Musíte tím být tak naplněni, abyste byli schopni vynést z pokladnice Jeho Slova věci nové i staré.

Vaše zkušenost nesmí být stará 10, 20 nebo 30 let, vy musíte mít živou každodenní zkušenost, abyste byli schopni dát každému pokrm, který potřebuje. Hleďte před sebe, ne nazpět. Nikdy byste neměli chtít pátrat ve své paměti, abyste vyprávěli o nějaké minulé zkušenosti. To už dnes nemá velkou cenu ani pro vás ani pro jiné. Zapamatovali jste si ze své zkušenosti všechno, co (222) bylo dobré, ale vy potřebujete jasnější, čerstvější zážitek ze svého současného života. Nechlubte se tím, co jste vykonali v minulosti, ale ukažte, co dovedete udělat teď. Vás musí chválit vaše činy, nikoliv slova. Osvědčujte Boží zaslíbení, že „štípení v domě Hospodinově v síních Boha našeho kvěsti budou. Ještě v šedinách ovoce ponosou, spanilí a zelení budou, aby to zvěstováno bylo, že přímý jest Hospodin, skála má, a že nepravosti žádné při něm není“ (Ž 92,14-16). Neustálým cvikem si zachovávejte mladé srdce a mysl. - RH 6.4.18886.

Pro uvolněnou sebekázeň není omluvy

Slyšela jsem od těch, kteří byli dlouhé roky věřícími, že bývali schopni snášet zkoušky a nesnáze, ale od té doby, co na ně začaly doléhat neduhy stáří, že se nedokázali přinutit ke kázni. Co to znamená? Znamená to, že Ježíš přestal být vaším Spasitelem? Znamená to, že když jste staří a šediví, máte výsadu stavět na odív neposvěcenou vášeň. Přemýšlejte o tom. Stejně jako užíváte svých rozumových sil ve věcech časných, měli byste jich užívat i v této věci. Měli byste zapřít své

já a na první místo svého života dát Boží službu. V životě, který žije v Bohu musí být neustálý růst, neustálý pokrok.

Kristus je ten žebřík, který Jákob viděl, žebřík, jehož konec spočívá na zemi a jehož vrchol sahá až do nebe. A vy musíte vystupovat po příčce za příčkou po žebříku, až dosáhnete věčného království. Není pro nás omluvy, stáváme-li se více podobni satanovi, jestliže v nás vítězí lidská přirozenost. Bůh nám ukázal, že být křesťanem je velická výsada. Moc Jeho Ducha má v nás „moci posilněnu býti skrze Ducha svého na vnitřním člověku, aby Kristus skrze víru přebýval v srdcích vašich, abyste v lásce vkořenění a založení jsouce, mohli stihnouti se všemi svatými, která by (223) byla širokost, a dlouhost a hlubokost, a vysokost, a poznati lásku Kristovu, kteráž přesahuje umění, abyste naplnění byli ve všelikou plnost Boží“ (Ef 3,16-19). RH 7.10.1889.

Povstat a blahoslavít je

půl třetí odpoledne jsem mluvila v naplněné modlitebně Adamsova střediska ve státě New York... Byli jsme rádi, že jsme se při této příležitosti setkali s těmi, kteří jsou již dlouhá léta v Božích službách. Starší sboru, Frederick Wheeler, kterému bude již brzy 80 let, nám pověděl o počátcích učení o trojandělském poselství. Poznali jsme H.H.Wilcox a Chas.O.Teylora, kteří patří 40 let mezi starší sboru. Na těchto starých korouhevnicích je poznat věk stejně jako na mně. Budeme-li věrni až do konce, Pán nám dá neuvadlou korunu života.

Korouhevnicí, kteří jsou již v letech, nebudou ještě dlouho neužiteční a odloženi. Mají ještě vykonat svůj díl práce, jak se říká v poselství Janově. Budou moci říci: „Což bylo od počátku, což jsme slyšali, co jsme očima svýma viděli co jsme spatřili, a čeho se ruce naše dotýkaly, o Slovu života, (nebo ten život zjeven, jest, a my jsme viděli, a svědčíme, i zvěstujeme vám ten život věčný, kterýž byl u Otce, a zjeven jest nám,) což jsme viděli, a slyšeli zvěstujeme vám, abyste i vy s námi obecenství měli, a obecenství naše aby bylo s Otcem i se Synem Jeho Jezukristem. A totož píšeme vám, aby radost vaše byla naplněna. Tož jest tedy zvěstování to, kteréž jsme slyšali od Něho, a zvěstujeme vám, že Bůh jest světlo, a tmy v něm nižádné není. Díme-li, že s Ním obecenství máme, a ve tmě chodíme, lžeme, a nečiníme pravdy. Pakliž chodíme ve světle, jako On jest ve světle, obecenství máme vespolek, a krev Krista Ježíše, Syna Jeho, očisťuje nás od všelikého hříchu“ (1J 1,1-7).

Takový byl duch poselství, které Jan nesl všem, když byl již skoro 100 let stár. (224) Korouhevnicí drží své korouhve pevně. Nepustí z rukou prapor pravdy, dokud neodloží zbroj. Hlasy starých bojovníků umlkají jeden po druhém a jejich místo zůstává neobsazeno. Nevidíme je už, ale oni přece mluví, i když jsou mrtví, neboť jejich skutky jdou za nimi. Jednejme velmi citlivě s těmi několika málo zbylými poutníky, važme si jich co nejvíc pro jejich dílo. To, co říkají, je velmi cenné, protože jejich síly se vyčerpávají a slábnou. Uchovávejte jejich slova jako vzácné svědectví. Nedopusťte, aby mladí lidé a noví pracovníci se těchto starých bratří zbavovali, nebo k nim byli lhostejní, ale uvítejte je a dobrořečte jim. Mladí by měli uvážít, že oni sami převzali práci těchto mužů. Přejeme si, aby v srdcích našich věřících bylo více Kristovy lásky pro ty, kdo jako první hlásali trojandělské poselství. - MS 33, 1890.

RADA TĚM, KTEŘÍ VE SLUŽBĚ ZEŠEDIVĚLI

Výstraha staršímu S.N. Haskellovi

Poněvadž tolik dychtíš dělat všechno, co jen můžeš, pamatuj, bratře Haskelle, že jsi byl ponechán po všechna léta naživu jedině díky velkému Božímu milosrdenství, abys vydával své svědectví. Neberte na sebe břemena, která mohou nést jiní, mladší.

Musíš být na sebe opatrný a moudře užívat svých tělesných i duševních sil. My, kteří jsme prošli tak mnoho rozmanitými zkušenostmi, máme dělat všechno, co je v našich silách, abychom si uchovali svou svěžest a mohli pracovat pro Pána tak dlouho, pokud On nám to dovolí a pomáhat k pokroku Jeho díla.

Naše věc potřebuje pomocné ruce zestárlých pracovníků, kteří nabyli dlouholetých zkušeností ve věci Boží, kteří viděli, jak se mnozí stali fanatiky, když začali vyznávat falešné učení a vzdorovat všem snahám podnikaným pro to, aby pravé světlo zazářilo do temnoty a odhalilo tak

(225) pověry, které se vkrádaly dovnitř, aby zmátly soudnost a zlehčily poselství pravdy, které musí být v těchto posledních dnech předáno ostatku Božího lidu v celé své čistotě.

Mnozí ze zkušených Božích služebníků zesnuli v Ježíši. My si velice ceníme pomoci těch, kteří se dožili dnešních dnů a vážíme si jejich svědectví. Čtete 1. Kapitulu první epištoly Janovy a pak chvalte Pána, že přes mnohé své neuhy můžete ještě pro Něho vydávat svědectví....

Starší sboru - Smith a Loughborough

Snadno spočítáme, kdo je ještě dnes - v roce 1902 - naživu z těch, kdo jako první seli tíhu práce. Starší Uriah Smith pracoval s námi od začátku vydavatelské práce. Pracoval společně s mým manželem. Doufáme pokaždé, že uvidíme jeho jméno v Review and Herald uvedeno jako první v seznamu vydavatelů, neboť tak by to mělo být. Ti, kdo dílo začali, kde statečně zápasili, když byl boj nejtvrděší, nesmějí teď ztrácet oporu. Musí si je vážit ti, kteří se ujali díla až po velmi těžkém strádání. Ti, kteří se zapojili do práce až po tomto těžkém strádání, by si je měli vážit.

Na bratra Smitha myslím s velkou úctou. Můj životní zájem o vydavatelskou práci je svázán s jeho zájmem. Přišel k nám jako mladý člověk a jeho nadání ho opravňovalo zastávat místo redaktora. Mám vždycky velkou radost, když čtu v Review jeho skvělé plné duchovní pravdy a děkuji za ně Bohu. Mám bratra Smitha velmi ráda a věřím, že se jeho jméno bude vždycky objevovat v Review jako jméno hlavního redaktora. Bůh si to tak přál. Když se před několika lety jeho jméno octlo na druhém místě, bolelo mě to, ale když pak bylo znovu jmenováno na prvním místě, řekla jsem s pláčem, „Díky Bohu“. Kéž je tam stále, jak si Bůh přeje, dokud pravice bratra Smitha udří pero v ruce. A až jeho ruka už nebude mít sílu, ať píše jeho synové a on ať jim diktuje.

Jsem vděčná, že bratr starší J.N.Loughborough může stále ještě užívat svých schopností a darů pro Boží dílo. Zůstal věrný uprostřed bouře s soužením. S bratrem Smithem, mým mužem, bratrem Butlerem - který se k nám připojil později - a s vámi, bratře Haskelle, může bratr (226) Loughborough říci: „Což bylo od počátku... což jsme viděli a slyšeli, zvěstujeme vám, abyste i vy s námi obecenství měli, a obecenství naše aby bylo s Otcem i se Synem jeho Jezukristem“ (1J 1,1-3).

Bratr starší Butler - velmi cenný pracovník

Jsmo velmi vděční Bohu, že vidíme bratra staršího G.I.Butlera opět v plné práci. Jeho šedé vlasy svědčí o tom, že ví, co je to soužení. Vítáme ho ještě jednou do našich řad a vidíme v něm jednoho z našich nejcennějších pracovníků.

Kéž Pán pomáhá těm bratřím, kteří před lety vydávali svá svědectví, aby moudře hospodařili se svými tělesnými, duševními a duchovními silami. Pán mi dal příkaz, abych řekla, že on vám dal sílu rozumu a přeje si tedy, abyste správně chápali zákony, které ovlivňují zdraví člověka a řídili se jimi. Tyto zákony jsou Božími zákon. On si přeje, aby každý průkopnický pracovník setrval na místě jemu určeném, konal svůj díl práce při zachraňování lidu, t.j. aby je mocný proud zla nesmetl do záhuby tělesného, duševního i duchovního úpadku. Milí bratři, Bůh si přeje, abyste neodkládali svou zbroj ani na samém konci zápasu. Buďte rozumní, nepracujte přes přilíš, nezapomínejte na odpočinek.

Vítězství nebude patřit církvi bojující. Pán si přeje, aby Jeho zkoušení služebníci neusilovali za svého života o převratné reformy. Rozviňte prapor umírněnosti. Učte lid ve všem zachovávat přísnou zdrženlivost. Stůjte pevně v Boží pravdě. Zvedněte vysoko před očima lidu korouhev s nápisem: „Tu jest trpělivost svatých, tu jsou ti, kteříž ostříhají přikázání Boží a víry Ježíšovy“ (Zj 14,12)...

Vážít si průkopníků a mít je v úctě

Jen málo starých průkopníků je ještě na živu. Vroucně si přeji, aby si je naši bratři a sestry (227) vážili a měli je v úctě. Představujeme vám je jako ty, kteří vědí, co je soužení. Dostala jsem od Pána příkaz, abych řekla: „Každý věřící si má vážit lidí, kteří hráli význačnou úlohu v počátcích zvěstování tohoto poselství a kteří prožívali soužení, nesnáze a mnohá strádání. Tito lidé ve své službě zestárlí; nebude dlouho trvat a dostanou svou odměnu.

Pán si přeje, aby jeho služebníci, kteří v obhajování pravdy zestárlí, zůstávali věrní a opravdoví a vydávali své svědectví ve prospěch zákona.

Boží služebníci, kteří prošli zkouškou, nesmějí být dávání na obtížná místa. Ti, kteří sloužili svému Pánu, když byla práce nejtěžší, přestáli chudobu a zůstali věrni v lásce k pravdě, když byly naše řady velmi řídké, mají být vždy ctěni a váženi. Ti, kdo byli uvedeni do pravdy v pozdějších letech, se mají podle toho zachovat. Bůh si přeje, aby všichni na tuto výstrahu pamatovali. - Letter 47, 1902.

Pracovníci pokročilého věku mají být jako učitelé a rádcové

Bůh vyzývá své zestárlé služebníky, aby pracovali jako rádcové, aby učili mladé lidi, co mají dělat v nenadálých případech. Zestárlí pracovníci mají vydávat živé svědectví opravdové zkušenosti - jak to činil Jan. Až budou jednoho dne uloženi k odpočinku se slovy : „Blahoslavení jsou od této chvíle mrtví, kteříž v Pánu umírají“ (Zj 14,13), měli by se najít v našich školách muži i ženy, kteří budou moci jejich místa nahradit.

Zatímco zestárlí průkopníci ještě pracují na Boží roli, měli by se ti, kteří měli užitek z jejich práce, o ně starat a vážit si jich. Nezatěžujte je přílišnými úkoly, važte si jejich rady, jedněte s nimi jako s otcem a matkou, která nesla tíhu díla. Pracovníci, kteří v minulosti předvíдали, co bude Boží věc potřebovat, konají ušlechtilé dílo, když nenesou všechna břemena sami, ale svěřují je mladším mužům a ženám a vychovávají je, jako Eliáš vychovával Elizea.

David nabídl Bohu daň vděčnosti za to, že ho Bůh učinil a vedl: „Bože, učil jsi mne od (228) mladosti mé“ (Ž 71,17), zvolal. Ti, kdo v době zvěstování nesli břímě dne i horko, mají mít na paměti, že týž Pán, který je učil od jejich mladosti, který je zve, „Vezměte jho mé na se, a uče se ode mne“ (Mt 11,29), a dává jim světlo pravdy, je dnes stejně ochoten učit mladé muže a ženy, jako když učil je.

Osvobození od těžkých břemen

Je moudré, aby ti, kdo bývali zatíženi břemeny, odstoupili a trochu si odpočinuli. Tito věrní pracovníci by měli být zproštěni všeho, co je příliš zatěžuje. Práce, kterou mohou dělat jako vychovatelé, by se měla náležitě ocenit. Sám Pán jim bude pomáhat v jejich snaze učit druhé. Neměli by už zápasit s překážkami, měli by to přenechat mladším. Dílo budoucnosti musí vykonávat silní mladí lidé. Toto dílo je v moci vůdce a dokonavatele naší víry. On může dát a dá schopnost vhodným lidem. Způsobí, že povstanou ti, kdo mohou vybojovat Jeho bitvy. Bůh nikdy neponechává své dílo náhodě. Jeho dílo je veliké a velebné a má stále pokračovat kupředu.

Bůh si nepřeje, aby otcové vyčerpali v Jeho službě zbytek své životní svěžesti. Přenechejte mladým co nejvíc odpovědnosti, ať oni tak statečně bojují dobrý boj víry. Pán lépe ví, koho vybrat, aby konal Jeho dílo, než mohou vědět ti nejmoudřejší lidé. Sám Bůh vštěpuje do srdcí mladých lidí svého ducha a vede je, aby bojovali na Jeho straně. Takto dal vnuknutí Pavlovi z Tarsu, který bojoval všemi svými svěřenými schopnostmi za odhalenou nebeskou pravdu proti odpadlíkům, kteří by ho měli podporovat. Boží služebníci budou dnes muset bojovat se stejnými nesnázemi, s nimiž bojoval Pavel. Prožívají to teď ti, kteří začínají. Jsou to takoví lidé, kteří dovedou v obraně pravdy setrvat. Jestliže se budou i nadále učit, může si jich Bůh poučit k obhájení svého zákona.

(229)

Spojit mladé lidi se skutečnými pracovníky

Nepřipusťte, aby se pracovníci, kteří jsou již v letech, domnívali, že musí nést veškerou odpovědnost a všechnu tíhu. Před námi se otvírají neustále nová pole působnosti. Ať se mladí lidé spojí se zkušenými pracovníky, kteří rozumějí Písmu a delší dobu byli ve službě Slova a do praktického života přenesli pravdu, která každodenně spoléhá na Boha. Ať se mladí spojí s těmi, kteří hledali Pána jak to dělal Daniel. Daniel se modlil k Bohu třikrát denně. Věděl, že jen jeden mu může poradit, dát moudrost a sílu. Jeho válečnou zbraní byla pravda, která je v Ježíši - meč Ducha, který je dvousečným mečem.

Lidé, kteří mají v Bohu svou naději, jsou svými slovy, duchem i zásadami příkladem mládeži, která s nimi spolu pracuje. Tito věrní Boží služebníci se mají spojit s mladými lidmi a svou láskou je k sobě táhnout, protože je samotná k nim táhne Kristova láska. - RH 20.3.1900.

Stárnou, ale nepřestávají svědčit

Drahý bratře G.I.Butlere,

... mám jedno velké přání, aby staří bojovníci, kteří zešedivěli ve službě Mistra, stále svědčili, aby mladší věřící pochopili, že poselství, která nám Pán dával v minulosti, jsou pro tuto etapu dějin země velmi důležitá. Naše minula zkušenost neztratila ani v nejmenším na síle. Děkuji Pánu za každé písmeno posvátného Slova. Z těžkosti, které provázely naši zkušenost, bych nechtěla nic ubrat.

Nesmíš pracovat nad své síly. Předpokládám, že v budoucnu bude naše zkušenost rozmanitá, ale myslím, že když Ty i já stárneme ve službě Kristova v konání Jeho vůle, že tím prožíváme zkušenost nejcennější a nejužitečnější.

Pán soudí již zde na zemi. Musíme pracovat oddaně a věrně, vkládat celou svou bytost do (230) toho, co děláme, abychom pomáhali jiným jít vpřed i vzhůru. Všechny spory bychom měli nechat stranou. Buďme vždy hotovi povzbudit váhavé a unavené. Bezpečně půjdeme jedině tehdy, když půjdeme s Kristem. Ať nic nechromí Tvou odvahu. Buď nápomocný těm, s nimiž přicházíš do styku, aby pracovali věrně.

Doufám, že Tě zase uvidím na některém našem shromáždění. Ty a já jsme z nejstarších dosud žijících, kteří již dlouho zachovávají věrnost. My se už možná příchodu Páně nedočkáme. Přesto však, protože jsme vykonali nám určenou práci, odložíme svou výzbroj se vši důstojností. Pracujme, jak nejlépe dovedeme a dělejme to ve víře a v naději. Jsem vděčná Pánu, že mi dopřál tak dlouhý život. Moje pravá ruka může ještě bez chvění psát o biblických pravdách. Řekni všem, že ruka sestry Whiteové stále ještě píše slova, které Bůh určil pro náš lid. Dokončuji další knihu o dějinách Starého zákona. (myslí na knihu PK.)

Bůh Ti žehnej a zachovej Tě v naději a odvaze. - Letter 130, 1910.

Méně trvalo obtížné práce

Drahý bratře S.N.Haskelle,

snaze Tě prosím, abys nepracoval nad své možnosti. Měl bys mít méně trvalé obtížné práce, aby sis udržel svou svěžest. Měl by sis během dne zdřímnout. Budeš potom lépe myslet a Tvé myšlenky budou jasnější a Tvá slova přesvědčivější. Buď si jist, že celá Tvá bytost bude ve spojení s Bohem. Přijmi Ducha svatého pro své duchovní osvětlení a pod Jeho vedením dál poznávej Pána. Jdi tam, kam Tě Pán vede, dělej, co Ti přikazuje. Očekávej na Pána a On Tvé síly obnoví.

Nikdo nežádá od Tebe ani ode mne, abychom byli v neustálém napětí. Měli bychom se neustále podřizovat Tomu, co od nás požaduje a On nám zjeví svou smlouvu. „Tajemství Hospodinovo zjevné jest těm, kteříž se Jeho bojí“ (Ž 25,14). Dostane se nám hlubšího poučení o (231) tajemství Boha a Otce a Ježíše Krista. Budeme mít vidění v němž uvidíme Krále v Jeho kráse a před námi bude pravý sobotní odpočinek. Brzy vstoupíme do města, jehož stavitelem a tvůrcem je sám Bůh - do města, o němž jsme tak dlouho mluvili. - Letter 78, 106.

Důvěřujte Bohu - spoléhejte na Něj

Drahá sestro S.N.Haskellová,

... teď, když už nemůžeš být činná a doléhají na Tebe neduhy, žádá Bůh od Tebe jen to, abys měla v Něj důvěru. Svěř Mu svůj život. Jeho milosrdenství je jisté. Jeho smlouva věčná. Blahoslavený je člověk, jehož naděje je v Hospodinu Bohu Jeho, který ostříhá pravdy až na věky. Mysli na Boží zaslíbení a pevně se jich drž. Nemůžeš-li si sama připomenout pevné jistoty, která je obsažena ve vzácných zaslíbeních, poslouvej je, když je říká někdo druhý. Jaká plnost, jaká láska a jistota jsou v těchto Božích slovech hlásajících Jeho lásku, Jeho smilování a Jeho zájem o Jeho děti:

„Hospodin, Hospodin, Bůh silný, lítostivý a milostivý, dlouho čekající a hojný v milosrdenství a pravdě, milosrdenství čině tisícům, odpouštěje nepravost a přestoupení i hřích“ (Ex 34,6.7).

Pán má veliký soucit s těmi, kteří pro Něho trpí. Jsou na světě hříchy, které by neodpustil? Je plný slitování, proto vždy ochotně a s radostí spíše odpustí než odsoudí. Je milostivý, nehledá v nás špatnost. On ví, že jsme jen stvoření, pamatuje, že jsme prach. Ve svém nekonečném soucitu a

slitování uzdravuje všechna naše odvrácení, miluje nás dobrovolně a třebaže jsme jen hříšníci, nezbavuje nás svého světla, ale osvěcuje nás kvůli Kristu.

Chceš, drahá sestro, vždy důvěřovat v Ježíše, který je Tvou spravedlností? Duch svatý, kterého jsi z milosti dostala, vliv do Tvého srdce Boží lásku. Jsi jedno s Kristem. Dá Ti milost, abys (232) byla trpělivá, abys byla plná důvěry, dá Ti milost, abyste přemohla neklid. Zahřeje Tvé srdce svým sladkým Duchem, oživí Tvou duši v její slabosti. Již brzy přestaneme být na tomto světě hosty a příchozími, kteří touží vlasti, vlasti nebeské. Náš domov je v nebesích. Opři svou duši o důvěru v Boha, vlož všechna svá břemena na Něj.

Považ jen, kolikrát se dotkla Tvého srdce sláva Spasitelovy tváře, kolikrát ho okouzila milost Jeho povahy a kolikrát Tvé srdce zesláblo při pomýšlení na Jeho utrpení. On si přeje, aby ses teď cele na Něj opřela. V následujících verších proroka Izaiáše najdeš vždycky posilu: „I díš v ten den: Oslavovati Tě budu, protože byv hněviv na mne, obrátil jsi prchlivost svou, a utěšil jsi mne. Aj, Bůh silný spasení mé, doufati budu, a nebudu se strašiti. Nebo síla má a píseň je Hospodin, Hospodin; jest i mým spasením. I budete vážiti vody s radostí se studnic toho spasení“ (Iz 12,1-3). - Letter 14b, 1891.

(233)

25. PEVNÁ MYSL V SOUŽENÍ

Proč přišlo toto soužení?

(Vyšlo v Lístcích ze zápisníku, Christian Experience, No.9.)

(Pobyt sestry Whiteové v Australii na sklonku r. 1891 byl odpovědí na žádost Generální konference. Ellen Whiteová tam měla pomoci posilovat nedávno založené dílo. Pobyt se prodloužil na 9 let. Brzy po příjezdu stihla Ellen Whiteovou zdlouhavá a bolestivá choroba. Následující články zachycují její pevnou mysl v tomto soužení. Všimněte si, jaké poučení si Ellen Whiteová z této zkušenosti vzala.)

Každou poštou jsem odesílala 100 až 200 stránek, z nichž většinu jsem psala v té posici, jako jsem teď, t.j. v polosedě na posteli, podložena polštáři, nebo v nepohodlné židli podepřena poduškami.

Pro svou kyčel a páteř je sezení velmi bolestivé. Kdyby tedy v Australii byly takové pohodlné židle jako máte vy v sanatoriu, hned bych si jednu koupila i když stojí 30 dolarů Jen s velkým sebezapřením mohu sedět a mít hlavu vzhůru. Musím si ji opírat o polštáře vzadu na židli a sama přitom na půl ležím. Takový je můj nynější stav.

Odvahu jsem však nepozbyla. Cítím, že Pán mě podpírá. Za dlouhých, únavných nočních (234) hodin, kdy jsem nemohla spát, jsem se hodně modlila. A když se zdálo, že každý nerv křičí bolestí a já jsem myslela, že zešílím, vstoupil do mého srdce takový Kristův pokoj, že mne to naplnilo vděčností a díky činěním. Víím, že mě má Pán Ježíš rád a já mám ráda Ježíše. Některou noc jsem spala 3 hodiny, zřídka 4 hodiny a mnoho krát jen dvě, a přece mi v těch dlouhých australských nocích připadalo všechno kolem mě jasné a já jsem se radovala ze sladkého společenství s Bohem.

Když jsem si po prve uvědomila svou bezmocnost, velmi jsem litovala, že jsem podnikla cestu přes moře. Proč nejsem v Americe? Proč jsem tu v této zemi za tak drahé peníze? Každou chvíli jsem schovala tvář do přikrývek a dosyta se vyplakala. Dlouho jsem si však tento luxus nedopřávala.

Řekla jsem si: „Co chceš dělat, Ellen Whiteová? Nepřijelas do Austrálie proto, žes cítila, že je tvou povinností jít, kam tě konference poslala, protože to pokládala za nejlepší? Nedělalas to tak vždycky?

Řekla jsem: „Ano, dělala.“

„Jak to tedy, že se cítíš skoro opuštěná a že ztrácíš odvahu? Není to dílo satanovo?“

„Myslím, že ano.“

Osušila jsem si co nejrychleji svoje slzy a řekla si: „Tak dost! Nechci se dál dívat na věc z temné stránky. Ať budu žít dál, nebo zemřu, svěřuji svou duši do ochrany tomu, který za mne zemřel.“

Uvěřila jsem potom, že Pán všechny věci povede k dobrému a po dobu těchto 8 měsíců své bezmocnosti jsem nebyla nikdy malomyslná, ani jsem neměla pochybnosti. Teď tuto věc vidím jako část velkého Božího plánu pro dobro jeho lidu zde v této zemi i pro ty v Americe, i pro své dobro. Nedovedu vysvětlit, proč nebo jak, ale věřím tomu a jsem ve svém souzení šťastná. Mohu důvěřovat svému nebeskému Otci, nechci o Jeho lásce pochybovat. Ve dne v noci mám neustále nad sebou bdělého strážce a chci velebit Pána, neboť Jeho chvála je na mých rtech, protože vychází ze srdce plného vděčnosti. - Letter 18a, 1892.

(235)

Úvahy ve dnech soužení

Modlitba a pomazání- uzdravení však nepřichází ihned

21.5.1892. Krušná, skoro bezesná noc za mou je. Včera odpoledne bratři starší A.G.Daniels a G.C.Tenney se ženami a bratřími Stockton a Smith přišli na mou žádost k nám, aby se modlili za mé uzdravení. Zažili jsme velmi opravdovou modlitební chvíli a dostalo se nám všem velikého požehnání. Ulevilo se mi, ale můj stav se nezlepšil. Udělala jsem teď všechno, co podle Bible v takovém případě udělat mohu a budu očekávat na Pána, aby zapůsobil a věřit, že mne uzdraví, až to zná za správné. Moje víra se drží zaslíbení: „Prostež, a vezmete“ (J Věřím, že Pán naše modlitby slyšel. Doufala jsem, že můj úděl bude okamžitě změněn a mému omezenému úsudku se zdálo, že takto bude Bůh oslaven. Při naší modlitební chvíli jsem získala velké požehnání a mám pevnou jistotu, kterou jsem tehdy dostala: „Já jsem tvůj Vykupitel; já tě uzdravím.“ - MS 19, 1892.

„Já neztratím sebevládu“

23.6.1892. Minula další noc. Spala jsem jen 4 hodiny. Neměla jsem takové bolesti jako jindy, ale byla jsem neklidná a nervosní. Dost dlouho jsem jen ležela a pokoušela se spát, pak jsem se této snahy vzdala a snažila jsem se ze všech sil hledat Pána. Musela jsem stále myslet na Jeho vzácné zaslíbení: „Proste, a dáno bude vám; hledejte, a naleznete; tlucte, a bude vám otevřeno“ (Mt 7,7). Modlila jsem se vroucně k Pánu o útěchu a pokoj, který může dát jedině Pán Ježíš. Potřebuji požehnání od Pána, abych neztratila sebevládu, až budu mít bolesti. Ani na chvíli se neodvažuji důvěřovat sobě.

Ve chvíli, kdy Petr přestal hledět na Pána, začal padat. Když si uvědomil nebezpečí a pozvedl oči i hlas k Ježíši a volal. Zachraň mě, Pane, nebo zahynu, zachytila ho ruka vždy ochotná zachraňovat hynoucího a on byl zachráněn....

(236) Doma musím denně hledat pokoj a snažit se o něj.... I když nás sužují bolesti a nervová soustava je oslabena, nesmíme si myslet, že smíme mluvit popudlivě nebo si říkat, že nám není věnována dostatečná pozornost. Dáme-li průchod netrpělivosti, vyháníme ze svého srdce Ducha svatého a uvolňujeme místo satanovým vlastnostem.

Jestliže vymýšlíme omluvy pro sobectví, pro špatné myšlenky a špatné řeči, vychováváme duši ke zlému, a budeme-li to tak dělat dál, zvykneme si ustupovat pokušení. Ocítáme se pak na půdě satanově, přemoženi, slabí a bez odvahy.

Důvěřujeme-li sami sobě, povede to určitě k našemu pádu. Kristus říká: „Zůstaňtež ve mně, a já ve vás. Jakož ratolest nemůže nésti ovoce sama od sebe, nezůstala-li by při kmenu, takž ani vy, leč zůstanete ve mně“ (J 15,4).

Jaké je to ovoce, které máme přinášet? „Ovoce pak Ducha jestiž: Láska, radost, pokoj, snášenlivost, dobrotivost, dobrota, věrnost, krotkost, středmost. Proti takovým není zákon“ (Ga 5,22.23).

Když jsem o těchto věcech uvažovala, cítila jsem stále víc a víc, jak velice hřešíme, když nedbáme na to, abychom zůstávali v Boží lásce. Pán nedělá nic bez našeho přispění. Když se Kristus modlil, Otče zachovej je ve svém jménu, nemyslel tím, že bychom neměli dbát toho, abychom zůstali v lásce a věrnosti Bohu. Živí v Bohu, v živém spojení s Kristem doufáme v zaslíbení a nabýváme ustavičně větší sílu tím, že hledíme na Ježíše. Co může změnit srdce nebo otrást důvěru toho, kdo hledí na Spasitele, a tím se mění k Jeho obrazu? Bude mít takový člověk obavu, že to Bůh bude přehlížet? Bude myslet jen na sebe? Dovolí, aby maličkosti zničily pokoj jeho myslí? Ten, v jehož srdci přebývá Kristus, si chce dobrovolně získat přízeň. Nemyslí na nic zlého a spokojuje se s jistotou, že Ježíš zná a správně oceňuje každou duši, za kterou zemřel. Bůh

říká: „Způsobím to, že dražší bude člověk na zlato čisté, člověk, pravím, nad zlato z Ofir“ (Iz 13,12). Ať toto napojí žízňovou duši a způsobí, že budeme pečliví a opatrní, vždy ochotní odpouštět jiným, protože Bůh odpustil nám.

(237) Životní štěstí se skládá z maličkostí. Je v moci každého, aby uváděl do praxe pravou Kristovu laskavost. Nikoliv naše skvělé nadání ale pouze svědomité konání denních povinností nám pomůže zdolávat překážky. Laskavý pohled, pokorný duch, spokojenost, nepředstíraný, upřímný zájem o blaho druhých - to jsou v životě křesťana pomocné prostředky. Jestliže je srdce plné Ježíšovy lásky, projeví se tato láska v životě. Nebudeme hledat svou vlastní cestu, ani umíněné, sobecky usilovat o své štěstí nebo uspokojení. Zdraví těla závisí na plném zdraví srdce víc, než si mnozí lidé myslí.

Člověk se může domnívat, že je přehlížen, že nemá takové postavení, jaké by mohl zastávat, a tak ze sebe dělá mučedníka. Kdo za to může, že není šťasten? Jedna věc je jistá: laskavostí a přátelským jednáním dokáže víc, než bude-li k lidem nevlídný, protože si myslí, že neoceňují jeho domnělou bystrost. - MS 19, 1892.

Ježíš zná naše bolesti i zármutek

26.6.1892. Jsem ráda, když se rozednívá, protože noci jsou dlouhé a únavné. Když nemohu spát, myslím s vděčností v srdci na to, že Ten, který nikdy nedřímé, bdí nade mnou pro mé dobro. Vždy znovu nás udivuje, pomyslíme-li na to, že Ježíš ví o všem, o čem usilujeme i kvůli čemu se trápíme. Všechna naše soužení poznal na sobě i On. Někteří naši přátelé nevědí nic o lidské strasti nebo tělesných bolestech. Protože nejsou nikdy nemocní, nemohou plně vníknout do pocitů nemocných lidí. Ježíše však naše churavost dojíhá. On je ten velký misionář, který uzdravuje. On vzal na sebe podobu člověka a postavil se do čela nové smlouvy, aby spojil spravedlnost a smíření. - MS 19, 1892.

„Udělej ze mně zdravou ratolest, která nese ovoce“

29.6.1892. Když se probudím, modlím se: Pane Ježíši, ochraňuj dnes své dítě. Vezmi mne pod **(238)** svou ochranu, udělej ze mne zdravou ratolest živého vinného kmene, která nese ovoce. „Beze mne“, říká Kristus, „nic nemůžete učiniti“ (J 15,5). V Kristu a skrze Něho můžeme učinit všechno.

On, který byl uctíván anděly, který naslouchal hudbě nebeského choru, byl - pokud nebýval na této zemi - vždycky dojat zármutkem dětí, vždy hotov vyslechnout příběh jejich strastí. Často usušil jejich slzy, potěšil je něžným soucitem svých slov, která zaplašila jejich zármutek a dala jim zapomenout na jejich hoře. Znamení holubice, které se vznášelo nad Ježíšem při Jeho křtu, svědčí o Jeho něžné povaze. - MS 19, 1892.

„Dej, ať nevyslovím žádné nelaskavé slovo“

Dne 30.6.1892. Další velmi únavná noc je už skoro u konce. Ačkoliv mám stále velké bolesti, vím, že mne můj Spasitel neopustil. Modlím se: Pomáhej mi, Pane Ježíši, abych Tě svými rty nezarmoutila. Dej, ať nevyslovím žádné nelaskavé slovo. - MS 19, 1892.

„Nechci si stěžovat“

Dne 6.7.1892. Jsem tolik vděčná za to, že mohu Pánu povědět o všech svých obavách a zmatcích. Cítím, že jsem pod ochranou Jeho perutí. Nevěřící člověk se jednou zeptal bohabojného mladíka: „Jak je veliký ten Bůh, kterého uctíváte?“ „Tak velký“, zněla odpověď, „že vyplňuje nekonečno, a zároveň tak malý, že přebývá v každém posvěceném srdci“.

Můj drahý Spasiteli, toužím po Tvém spasení. „Jakož jelen řve, dychtě po tekutých vodách, tak duše má řve k Tobě ó Bože“ (Ž 42,2). Toužím po jasnějším pohledu na Ježíše. S láskou myslím na Jeho bezúhonný život, přemýšlím o Jeho podobnostech. Stále a stále si opakuji slova: „Pojďtež ke mně všickni, kteříž pracujete a obtíženi jste, a já vám odpočinutí dám“ (Mt 11,28).

Po většinu času mám stále bolesti, ale nechci si stěžovat, nebyla bych hodna jména křesťan. Jsem přesvědčena, že tato lekce utrpení poslouží Boží slávě, bude výstrahou pro jiné, aby se **(239)**

varovali nepřetržité námahy za rozčilujících podmínek, které tolik škodí tělesnému zdraví. - MS 19, 1892.

„Pán mne posiluje“

Dne 7.7.1892. Pán mě posiluje svou milostí tak, že jsem schopna napsat důležité dopisy. Bratři ke mně často přicházejí o radu. Mám pevnou jistotu, že toto unavující trápení slouží slávě Páně. Nechci reptat, neboť když se v noci probudím, cítím, jakoby se na mne díval Ježíš. Nesmírně drahá je mi 51. Kapitola Izaiáše. On nese všechna naše břemena. Čtu si ji s jistotou a nadějí. - MS 19, 1892.

Ani pomýšlení na ústup

Dne 10.7.1892. Vzbudila jsem v pět hodin Emilku, aby udělala oheň a pomohla mi s oblékáním. (Emilie Campbellová, sekretářka a společnice sestry Whiteové na cestách.) Děkuji Pánu, že jsem měla lepší noc než obvykle. Když nemohu spát, modlím se a přemýšlím. Stále mne znepokojuje otázka, proč nedostávám požehnání obnoveného zdraví? Mám si tyto dlouhé měsíce nemoci vykládat jako důkaz Boží nelibosti nad tím, že jsem přijela do Austrálie? Odpovídám se vši rozhodností, ne, neodvažuji tak uvažovat. Než jsem odjela z Ameriky, myslela jsem si, že Pán po mně nežádá, abych ve svých letech - a k tomu ještě přepracovaná - jela do tak vzdálené země. Poslechla jsem však hlasu Generální konference, jako jsem dělala vždy, když ve mně samé nebylo jasného světla. Přijela jsem do Austrálie a našla tu věřící v podmínkách, které si vyžadovaly okamžité pomoci. Celé týdny po svém příjezdu sem jsem pracovala tolik, jako dosud nikdy ve svém životě. Pán mi dal do úst slova, abych mluvila o potřebě osobní zbožnosti....

Jsem v Austrálii a věřím, že jsem přesně tam, kde si mě Pán přeje mít. Protože utrpení je mým údělem, nepomýšlím ani v nejmenším na ústup. Dostávám požehnanou jistotu, že Ježíš je můj (240) a že já jsem Jeho dítě. Jasné paprsky slunce spravedlnosti rozptylují temnotu. Kdo jiný může chápat bolest, kterou trpím, nežli ten, který je sužován každým naším soužením? Ke komu mohu mluvit, ne-li k tomu, jemuž nejsou cizí naše slabosti a který ví, jak pomoci těm, na které přicházejí zkoušky?

Když se úpěnlivě modlím za uzdravení a zdá se mi, že neodpovídá Pán, můj duch ve mně téměř uhasíná. Pak mi drahý Spasitel připomene svou přítomnost, když mi řekne: Nemůžeš důvěřovat tomu, kdo tě vykoupil svou vlastní krví? Vyryl jsem si tě do dlaní. Tehdy se moje duše sytí božskou přítomností. Mám pocit, jakoby můj duch opustil tělo a stoupal vzhůru před Boží tvář. - MS 19, 1892.

Bůh ví, co je nejlepší

Dne 14.7.1892. Když na mne přišlo to soužení, které mě trápí už několik měsíců, byla jsem překvapena, že nebylo jako odpověď na modlitbu odstraněno ihned. Ale zaslíbení „Dostí máš na mé milosti“ (2K 12,9), se v mém případě naplnilo. Z mé strany nemůže být pochyb. Mé hodiny bolesti byly hodinami modlitby, neboť jsem věděla, ke komu se mám se svými starostmi uchýlit. Tím, že jsem se pevně přidržela neomezené moci, dostalo se mi té výsady, že jsem znovu nabyla sil. Ve dne v noci stojím na pevné skále Božích zaslíbení.

Mé srdce jde s důvěrou a láskou vstříc Ježíši. On ví, co je pro mne nejlepší. Mé noci by byly osamělé, kdybych se neodvolávala na zaslíbení: „Vzývej mne v den soužení, vytrhnu tě, a ty mne budeš slaviti“ (Ž 50,15). - MS 19, 1892.

Čemu mne naučily měsíce utrpení

Procházím velkou zkouškou bolestí, utrpení a bezmoci, ale tím vším jsem získala zkušenost, (241) která je pro mne cennější než zlato. Zpočátku, když jsem byla přesvědčena, že nebudu moci uskutečnit svůj plán navštívit sbory v Austrálii a Novém Zélandě, zabývala jsem se vážně otázkou, je-li mou povinností opustit Ameriku a jet do tak vzdálené země. Měla jsem veliké bolesti. Mnoho bezesných hodin jsem strávila tím, že jsem znovu a znovu probírala naši zkušenost od doby, co jsme odjeli z Evropy do Ameriky. Viděla jsem před sebou jen úzkosti, utrpení a tíhu břemene. Pak jsem si řekla, k čemu to všechno je?

Rozebírala jsem podrobně všechno, co se v několika minulých letech událo, i dílo, ke kterému mě Pán povolal. Ani jednou mě neopustil a často mi jasně prokázal svou přítomnost. Poznala jsem, že si nemám na co stěžovat, ale že naopak byla moje zkušenost obohacena o mnoho vzácných věcí. Pán věděl lépe než já, co potřebuji a já jsem cítila, že mě táhne docela blízko k sobě a že musím být opatrná, abych Mu nepředepisovala, co by měl se mnou udělat. Taková neusmířenost byla ve mně na začátku mého utrpení a bezmocnosti, ale netrvala dlouho a pocítila jsem, že moje soužení je součástí Božího plánu. Poznala jsem, že když jsem byla v pololeže a polosedě, mohla jsem užívat svých ochromených rukou, a třebaže jsem měla velké bolesti, mohla jsem hodně psát. Od svého případu do Austrálie jsem napsala 1600 stran na papíru této velikosti.

„Vím, komu jsem uvěřila“

Po minulých 9 měsících jsem málokdy spala víc než dvě hodiny, a tak začala občas kolem mne narůstat temnota. Ale já jsem se modlila a uvědomovala si s pocitem sladké úlevy, že se přibližuji Bohu. Naplnila se na mně zaslíbení „Přiblížte se k Bohu, a přiblížit se k vám“ (Jk 4,8). „Když se přivalí jako řeka nepřítel, jež duch Hospodinův pryč zažene“ (Iz 59,19), naplnilo mě Boží světlo. Cítila jsem Ježíšovu posvátnou blízkost a viděla jsem, že jsem dostala dostatek milosti neboť moje duše se opírala o Boha a já jsem byla plna vděčné chvály k tomu, který si mne zamiloval a (242) vydal sebe samého za mne. Mohla jsem vyznat celým srdcem: „Vím, komu jsem uvěřila“ (2Tm 1,12). „Věrnýť jest Bůh, kterýž nedopustí vás pokoušeti nad vaši možnost, ale způsobíť s pokoušením také i vysvobození, abyste mohli snésti“ (2K 10,13). Skrze Ježíše Krista jsem slavně zvítězila a udržela výhodné postavení.

Nedovedu v mém soužení vystopovat Boží úmysl, ale On ví, co je nejlepší a já chci světit svou duši, tělo i ducha Jemu, jako svému Věrnému Stvořiteli. „Nebo vím, komu jsem uvěřil, a jist jsem tím, že mocen jest toho, co jsem u Něho složil, ostříhati až do onoho dne“ (2Tm 1,12). Kdybychom se vychovávali a cvičili, abychom měli více víry, více lásky, trpělivosti i naprostou důvěru v našeho nebeského Otce, vím, že bychom při všech zápasech tohoto života pocítovali každým dnem více pokoje a štěstí.

Pán se neraduje, když my se zlobíme a trpíme mimo Jeho náruč. Je nutné, abychom více pokojně a s bdělostí očekávali na Pána. Přemýšlíme jediné tehdy, když máme pocit, že nejsme na správné cestě a stále vyhlížíme nějaké znamení, které by nám to potvrdilo, jenž my se nebudeme zodpovídat z toho, co cítíme, ale z víry.

Chod'te ve víře

Jakmile se cele oddáme moci psaného Slova, máme žít ve víře, a to ať cítíme nějaké zvláštní uspokojení nebo ne. My Boha zneuctíváme, když ukazujeme, že v Něj nedoufáme po tom, co nám dal tak podivuhodné důkazy své velké lásky, když vydal svého jednorozeného Syna Ježíše na smrt za nás, abychom v Něho uvěřili, vložili v Něj svou naději a bez ptaní či pochybování důvěrovali Jeho Slovu.

Když se tiše s vírou modlíte, hled'te neustále na Ježíše, přidržujte se Jeho síly, i když se vám zdá, že ji nijak necítíte. Jděte stále kupředu, jakoby každá modlitba měla vystoupit až k Božímu (243) trůnu, aby našla odpověď u toho, který své zaslíbení vždy plní. Jděte stále dál, zpívejte Pánu, chvalte Ho z celého srdce, i když jste sklíčení pocitem tíhy a smutku. Říkám vám to jako jedna z těch, která ví, že světlo přijde, nakonec budete mít radost, mlhy a chmury se rozplynou a my vyjdeme z muřivé moci stínu a temnoty do jasné sluneční záře Jeho přítomnosti.

Kdybychom dosvědčovali větší víru, více se radovali z požehnaní, o nichž víme, že jsme je už dostali - totiž velkého milosrdenství, snášenlivosti a Boží lásky - naše síla by rostla každým dnem. Nemají drahocenná slova, která vyřkl Kristus, Boží Kníže, jistotu a sílu, která by měla na nás zapůsobit tak že si uvědomíme, že náš nebeský Otec bude ochotnější dát Ducha svatého těm, kteří Ho prosí, než jsou rodiče ochotni dávat dobré dary svým dětem?

Každý den bychom se měli obětovat Bohu v té víře, že On oběť přijímá a nezkoumat, odpovídá-li náš stupeň citění naší víře. Pocity a víra je něco tak rozdílného, jako západ a východ. Víra není závislá na pocitech. My musíme naléhavě volat k Bohu ve víře a potom podle svých modliteb žít. Naši jistotou a důkazem je Boží slovo, a když poprosíme, musíme věřit bez

pochybování. Chválím Tebe, ó Bože, chválím Tě. Tys mne nezklamal a splnil jsi své slovo. Ty ses mi zjevil a já patřím Tobě, abych činila Tvou vůli.

Bděte tak věrně, jako bděl Abraham, aby havrani nebo nějaký dravec neusedli na vaši oběť a dar Bohu. Žádné pochybnosti by se neměly vyslovovat nahlas. Ve slovech, kterými jsou uctívány síly temna, není nikdy světlo. Denně by se měl na nás projevovat život našeho vzkříšeného Pána.

(246)

26. JISTOTA PRO TY, KDO HLEDÍ SMRTI DO TVÁŘE

Chybí pár dopisů...

„Dobrořeč duše má Hospodinu, a všechny vnitřnosti mé jménu svatému Jeho“ (Ž 103,1). Konejme teď, prosím, Ty i já každý den děkovné bohoslužby. Není to snad naše povinnost za to, že ušetřil Tvůj život po všechna tato léta jako odpověď na modlitbu víry? Odevzdej sebe i svou slabost do Jeho rukou a plně v Něho doufej. Chceme, aby Boží Slovo bylo pro náš život velkou směrnicí, nebeským universálním lékem v našich rukou, Ty i já jsme se společně snažily vysvětlovat lidem pravou polohu učení, které se skládá ze svatosti, milosrdenství, pravdy a lásky. Pokoušely jsme se podávat to vše co nejprostěji, aby lidé pochopili, že jádro křesťanství je jednoduché. Je to láska (253) spojená se svatostí. Udělaly jsme, co bylo v našich silách, bychom ukázaly, že křesťanství je korunou a slávou lidského života zde na tomto světě, přípravou ke vstupu do města Božího, bychom byli drahými vykoupenými lidmi v příbytcích, které odešel pro nás připravit. Chval tedy Pána, chvalme Ho.

Neodmítej jídlo, Mariano, protože Tvůj světský lékař by chtěl, abys jedla a velký Lékař by si přál to také. Sestra (M.J.) Nelsonová obstará vše, o co požádáš. Nikdo nebude mít větší radost než já, bude-li Tvůj život zachován, abys mohla pokračovat v díle. Jestliže pro Tebe nebo pro mě přichází čas, bychom zemřely v Ježíši, to neznamená, že zkracovat smíme svůj život tím, že odmítneme potravu, kterou naše tělo potřebuje. Jez tedy, moje drahá, i když nemáš na jídlo chuť a přispívej takto svým dílem ke svému uzdravení. Dělej vše, co je ve Tvých silách, aby ses zotavila a pak, jestliže se Bohu zalíbí, aby Tě nechal odejít, udělala jsi, co jsi mohla. Já si Tvé práce cením. Chval Pána, Mariano, že Ježíš, velký Lékař, Tě může uzdravit. – Letter 379, 1904.

Drahá sestro Mariano,

College View, Nebraska 16.9.1904

Vidím Tě stále před sebou a trápí mě, že se ve své mysli trápíš. Velmi bych si přála, abych Tě mohla nějak posilnit. Nebyl snad Ježíš, drahý Spasitel, ochoten pomoci vždy, když jsi to potřebovala? Nezarmucuj Ducha svatého a přestaň se sužovat. Toto jsi přece tolikrát říkala ostatním. Modlím se, aby Tě posílil a slova těch, kdo nejsou nemocni tak jako jsi Ty a aby Ti Pán pomáhal.

Je-li to vůle Páně, že máš zemřít, měla bys cítit, že je to Tvá výsada a že svěruješ celý svůj život, tělo i duši i ducha do rukou spravedlivého a milosrdného Boha. Mýlíš se, jestliže se domníváš, že Bůh Tě odsuzuje. Prosím Tě, aby sis přestala myslet, že Tě Pán nemá rád. Svěř se bez zábran milosrdným zaslíbením, která nám dal. On Tě očekává, protože Tě pozval... (254) Nemusíš si myslet, že jsi učinila něco, co přiměje Pána, aby s Tebou jednal se vší přísností. Já to vím. Věř jen v Jeho lásku a vezmi Ho za slovo.... Naše myšlení nesmí ovládnout žádné podezřívání nebo nedůvěra. Naši víru nesmí mást žádná bázeň z Boží velikosti, Kež nám Bůh pomáhá, bychom se dovedli ponížít v tichosti a pokoře. Kristus odložil své královské roucho i královskou korunu, aby se mohl s lidmi stýkat a ukázat, že lidské bytosti mohou být dokonalé. Oděn v roucho milosrdenství žil na naší zemi dokonalým životem, aby nám podal důkaz své lásky. Učinil to, co mělo znemožnit nevíru v Něho. Poslušen Božího svrchovaného příkazu, ponížil se a vzal na sebe lidskou přirozenost. Jeho život ukazuje, jaké by mohly být naše životy. Aby se nás nezemocnily žádné obavy z Boží velikosti, které by zničily naši víru v Boží lásku, vzal Kristus na sebe lidské starosti i zármutky. Lidské srdce, které se Mu odevzdá, je možno přirovnat k posvátné harfě, která vyluzuje posvátnou hudbu. – Letter 365, 1904.

Drahá sestro Mariano,

College View, Nebraska 26.9.1904

Modlím se, aby byl Tvůj život zachován do našeho příštího setkání – ale Ty bys neměla zemřít, ale žít....

Hleď na Ježíše, doufejte v Něho, ať žiješ nebo ať umíráš. On je Tvým vykupitelem, On je dárce našeho života. Zemřeš-li v Ježíši, On Tě vyvede z hrobu do slavné nesmrtelnosti. Kéž On sám Ti dá i nadále pokoj a útěchu, naději i radost.

Doufej cele v Ježíše, On Tě nikdy neopustí, ani se Tě nezřekne. On říká: Vyryl jsem si Tě na dlani. Mariano, jestli odejdeš dříve než já, tam se poznáme. Uvidíme, jaké skutečně jsme. Kéž Kristův pokoj vejde do Tvé duše. Buď věrná ve svém doufání, protože Bůh je věrný ve svém zaslíbení. Vlož svou slabou, nervosní ruku do Jeho pevné dlaně a nech Ho, aby Tě držel, posiloval, povzbuzoval a utěšoval. Chystám se odtud odjet. Tolik bych si přála být v této chvíli s Tebou. Mnoho pozdravů. – Letter 382, 1904.

(255)

Poselství jiným, jejichž život brzy skončí

Cítím s Tebou, třebaže jsi od nás daleko. Chtěla bych Ti říci: Nevzdávej se naděje, ale pevně se drž zaslíbení: „Proste, a bude vám dáno(Lk 11,9). Jen neměj pocit beznaděje, jestliže ten, který může uzdravit, ten, který zná konec od samého začátku, dovoluje aby Jeho dítěti zemřelo v den vzkříšení. Říkej: Ó Bože, ne má vůle, ale Tvá se staň“.... Jestliže Tvá žena klesá ve svém trápení, pamatuj, že existuje budoucí život. Poslední zatroubení přivolá všechny, kteří přijali Krista, věřili v Něho a doufali v Něj pro své spasení.

Moje drahá sestro, budeme se za Tebe modlit. Náš soucit teď patří Tobě. Předložíme Tvůj případ velkému Lékaři. Drž se pevně ruky Toho, který může požehnat a uzdravit, jestliže uzná, že je to pro Tvé současné i věčné dobro. A teď, milý bratře a sestro, pokud jste oba naživu, užijte tohoto drahocenného času k tomu, abyste si vírou přivlastnili drahá zaslíbení Božího slova. Jsem ráda, že oba dokazujete, že ponížene hledáte odpuštění pro každý hřích. To je vaše výhoda, nepochybuje o tom.

Náš drahý Spasitel dal svůj život za hříchy světa a zaručil se svým slovem, že zachrání všechny, kteří k Němu přijdou. „Nebo tak Bůh miloval svět, že Syna svého jednorozeného dal, aby každý, kdo věří v Něho, nezahynul, ale měl život věčný“ (J 3,16). To jsou podmínky pro získání věčného života., Naplňujte je a budete mít jistotu naděje, ať žijete nebo umíráte. Doufejte v Vykupitele, zachránce našich duší. Předložte svůj bezmocný život Jemu a On vás přijme, požehná vám a spasí vás. Jen věřte. Přijímejte Ho celým svým srdcem a vězte, že On chce, abyste získali korunu života. Kéž je to vaše největší a nejopravdovější prosba. Odevzdejte se Mu cele, bez výhrad a On vás očistí ode všeho poskvrnění a učiní z Vás „Nádoby ke vznešeným účelům, když se umyjete a vyperete svůj oděv v krvi Beránkově, tak zvítězíte.... Nepovolujte ve víře. – Letter 45, 1905.

(256)

Dopis kazateli, který umírá na rakovinu

Myslíme na Tebe a vzpomínáme na Tebe ve svých modlitbách u rodinného oltáře. Když nemohu v noci spát, prosím Boha za Tebe.

Hluboce s Tebou cítím a budu se i nadále modlit, aby na Tobě spočinulo Boží požehnání. On Tě nenechá bez útěchy. Tento svět má jen malou cenu, ale drahý bratře a sestro, Ježíš říká: „Proste, a dánoť bude vám“; hledejte, a naleznete; tlucte, a bude vám otevřeno“ (Mt 7,7). Vyprošují pro Vás toto zaslíbení....

Drahý bratře, jednou v noci se mi zdálo, že se nad Tebou skláním a říkám: „Ještě chvíli vydrž, ještě trochu svíravé bolesti, ještě pár hodin utrpení a pak odpočinek, požehnaný odpočinek. Zaujmeš-li jasný postoj, najdeš pokoj. Všichni lidé musí být zkoušeni a třibení. Všichni musíme pít hořký kalich a být křtěni utrpením. Kristus však okusil smrti za každého člověka v její nejtrpčí podobě. On dovede politovat a vyjádřit soucit. Jen zůstaň v Jeho náručí. On Tě má rád, On Tě vykoupil svou věčnou láskou. Buď věrný až do smrti a dostaneš korunu života.

„Všichni, kteří žijí v našem státě, poznají soužení. Já vím, že Bůh ti dá milost, že se Tě nezřekne. Připomínej si Boží zaslíbení: „Piš: Blahoslavní jsou od této chvíle mrtví, kteříž v Pánu umírají. Duch zajisté dí jim, aby odpočinuli od prací svých, skutkové pak jejich jdou za nimi“ (Zj

14,13). Bud' zmužilý. Chtěla bych být teď s Tebou, kdybych mohla, ale setkáme se v den vzkříšení.“....

Také sestře C jsem předala slova útěchy. Když jsem ji povzbuzovala, zdálo se, že místnost je plná Božích andělů. Buďte jen oba zmužilí. Pán vás neopustí, ani se vás nezřekne. – Letter 312, 1906.

(257)

27.OPUŠTĚNÍ

Opuštění člověka zjemňuje a ztišuje

Bylo mým údělem, abych prožívala utrpení, které mělo na mne zjemňující

A ztišující vliv tím, že zbavilo mé srdce nepřátelství a naplnilo je soucitem a láskou. Můj život, plný ztrát, (Dva z jejich čtyř synů zemřeli v ranném věku, nejstarší Henry v 16 a Herbert, nejmladší, ve třech měsících. V roce 1881 zemřel po krátké nemoci ve věku 60 let její muž Jakub White. Odvolání na tuto zkušenost lze najít v této kapitole. – Sestavovatelé). Bolesti a utrpení, byl obohacován vzácným zjevením přítomnosti mého Spasitele. Moje oči vábila nebesa, která se nad námi skvějí. Mohla jsem letmě nahlédnout do věčného světa, a na neobyčejně velkou odměnu. Když se všechno zdálo být temné, ukázala se v mracích trhлина a sluneční paprsky vyslané od trůnu, sklíčenost rozptýlily. Bůh nechce, aby kohokoli z nás neustále trápil němý žal, aby jeho srdce bylo bolavé a pukalo bolestí. On chce, abychom hleděli vzhůru, abychom zachytili duhu zaslíbení a odráželi světlo na jiné.

Ach, požehnaný Spasitel je blízko těm, jejichž oči jsou tak zahaleny slzami, že Ho (258) nepoznávají. Touží nás pevně uchopit za ruce, pokud se k Němu v prosté víře přimkneme a úpěnlivě ho prosíme, aby nás vedl. Radovat se v Bohu je naší výsadou. Jestliže necháme vejít do svého života Ježíšovu útěchu a pokoj, budeme moci zůstat v těsné blízkosti Jeho velkého a lásky plného srdce. – RH 25.11.1884.

SVÉ DĚTI SPATŘÍME ZNOVU

Útěcha matce při úmrtí dítěte

Tvé vyprávění o smrti dítěte i to, jak jsi se skláněla v modlitbě, svou vůli podřizovala vůli svého nebeského Otce a ponechávala tu věc na Něm, mé mateřské srdce dojíhá. Prožila jsem podobnou zkušenost.

Když měl můj nejstarší syn 16 let, onemocněl. Jeho případ byl pokládán za vážný. Zavolal nás ke svému lůžku a řekl: „Tatínku a maminko, bude pro vás těžké rozloučit se se svým nejstarším synem. Jestli mě Pán nechá naživu, budu rád kvůli vám. Je-li to pro mé dobro a slávu Jeho jména, aby se můj život skončil teď, řeknu, že je to pro mou duši dobré. Tatínku a maminko, jděte a modlete se každý sám. Pak dostanete odpověď podle vůle mého Spasitele, kterého máte rádi vy i já.“ Měl obavy, že kdybychom se modlili spolu, náš vzájemný vliv by zesílil a my bychom prosili za to, co by Pán neměl v plánu připustit.

Udělalí jsme, co žádal a naše modlitby byly v každém ohledu podobné Tvým modlitbám. Nedostali jsme žádnou jistotu, že se náš syn uzdraví. Zemřel, ale předtím vložil veškerou svou naději na Ježíše našeho Spasitele. Jeho smrt byla pro nás velkou ranou, ale bylo to vítězství i ve smrti, neboť jeho život byl skryt v Bohu.

Než zemřel můj nejstarší syn, onemocněl na smrt můj malý synáček. Modlili jsme se a mysleli jsme, že nám Pán naše děťátko zachová. Ale zatlačili jsme mu oči a uložili je, aby (259) odpočívalo v Ježíši, dokud nepřijde Dárce života, aby vzbudil své drahé a milované a slavné nesmrtelnosti.

Pak mi byl vzat můj manžel, věrný služebník Ježíše Krista, který stál 36 let po mém boku, a já jsem zůstala na svou práci sama. Zemřel ve víře v Ježíše. Nemám slz, abych nad jeho hrobem plakal, ale postrádám ho velice. Nesmírně toužím po jeho radách a slovech moudrosti. Tolik toužím

slyšet jeho modlitby mísící se s mými modlitbami; o světlo a vedení, o moudrost, abych věděla, jak plánovat a konat dílo.

Ptáš se, zdali Tvá malá bude spasena. Odpovídám Ti Kristovými slovy: „Nechte dítek, ať jdou ke mně, a nebraňte jim, nebo takových jest království Boží“ (Lk 18,16).

Nezapomeň na proroctví: „Takto praví Hospodin: Hlas v Ráma slyšán jest, naříkání a pláč přehořký. Ráchel plačící synů svých, nedala se potěšiti.... Takto praví Hospodin: Zdrž hlas svůj od pláče, a oči své od slz, nebo budeš mítí mzdu za práci svou, praví Hospodin, že se navrátí z země nepřátelské. Jest zajisté čaka pro potomky tvé, dí Hospodin, žeť se navrátí synové do svého kraje“ (Jr 31,15-17).

Toto zaslíbení je pro Tebe. Kéž Tě utěší a posílí Tvé doufání v Pána. Dostala jsem často poučení od Pána, že mnohé děti budou vzaty než nastane čas soužení. Svě děti spatříme znovu. Setkáme se s nimi a poznáme je v nebeských síních. Doufejte v Pána a nebojte se. – Letter 196, 1899.

Vzkříšení dětí

Řádky psané sestrou Whiteovou při smrti dítěte její sestry.

Naše nejkrásnější naděje jsou na tomto světě často zničeny. Naši milovaní jsou nám vyrvání smrtí. Zatlačíme jim oči, oblékneme je do hrobu a víc je na této zemi neuvidíme. Našeho ducha však posiluje naděje, že nejsme odloučeni navždy, ale že se setkáme se svými drahými, kteří zesnuli v Ježíši. Oni se vrátí ze země nepřítelé. Dárce života přijde a s ním nesčetné zástupy svatých andělů. On zlomí pouta smrti i hrobu, draží zajatci z nich povstanou zdraví, v nesmrtelné kráse.

Když malé děti povstanou ve své nesmrtelnosti z prachu země, poběží ihned do náruče matek. Setkají se znovu, aby se už nikdy neodloučili. Mnozí maličci tam však matku mít nebudou. Marné bude čekání na matčin nadšený zpěv vítězství. Maličké, kteří tam budou bez matky přijmou andělé a zavedou je ke stromu života.

Ježíš jim posadí na hlavičky korunu, zářící zlatý kruh. Dej Bůh, aby drahá matka Eviččina byla přítomna, aby si holčička mohla složit křídélka na prsou šťastné matky. – YI duben, 1858.

JEŽÍŠ ŘÍKÁ: „OPŘETE SE O MNE“

Slova rodičům, kteří ztratili děti na moři

Musela jsem na Vás stále myslet... Písmo je pro nás velikou posilou. Je v něm mnoho útěchy pro soužené a opuštěné, pro nemocné i trpící. Případá mi, jako bych viděla Ježíše, jak k vám promlouvá: „Otče a matko D, opřete se o mne, opřete se pevně, já vás pozvednu. Má paže vás nikdy nenechá klesnout. Bude dost silná, aby vás přenesla přes všechna bouřlivá a nesnadná místa. Jen ve mně doufejte a budete mít bezpečné vedení i pevnou oporu.“

Bible je vzácná kniha, její pravdy promlouvají ke každému. Smíme uvažovat a radovat se ve světle zaslíbení, výrocích milosti nekonečného Boha. Z Jeho Slova k nám promlouvá Jeho hlas. Mějte jen dostatek odvahy.

Toto soužení, které na vás přišlo, sotva dokážete vysvětlit. Všechno asi zůstane **(261)** neproniknutelným tajemstvím, dokud moře nevydá své mrtvé. Ale nepoddávejte se svému žalu, vždyť oni patří Pánu a On učiní se svými, co chce. My dobře víme, že Jeho láska je větší než může být láska naše a Ježíš je měl tak rád, že dal svůj život, aby je vykoupil. Ať tedy odpočívají a vaše srdce ať jde rozhodněji za Ježíšem, aby sytilo každou potřebu hladovějící duše....

Ať jsou vaše okolnosti jakékoliv, ať jsou cesty Prozřetelnosti sebe temnější a záhadnější, i když stezka vede hlubokými vodami a bolest ztráty neustále doléhá, jistota již přichází: „Milujícím Boha všechny věci napomáhají k dobrému! (Ř 8,28). „Vím, komu jsem uvěřil, a jist jsem tím, že mocen jest toho, což jsem u Něho složil, ostříhati až do onoho dne“ (2Tm 1,12). – Letter 32, 1893.

BLAHOSLAVENÍ JSOU MRTVÍ, KTEŘÍ UMÍRAJÍ V PÁNU

Útěcha při smrti matky

Drahá sestro,

Četla jsem dopis ... o smrti Tvé matky a mohla jsem jen říci: !Blahoslavení jsou od této chvíle mrtví, kteříž v Pánu umírají“ (Zj 14,13). Vaše maminka byla dlouho velmi slabá a Ty jsi se po celou dobu o ni starala. Velmi Tě rmoutí, že už nebudeš vídat její tvář. Kdybychom bydleli blíže, řekli bychom“ Pojď stranou a trochu si odpočiň, ale tvé povinnosti vyžadují čas. Chtěla bych Ti říci, abys doufala v Pána.

Smrt své matky budeš pociťovat velmi silně. Ale dovol mi, abych Ti řekla, že já netruchlím nad spravedlivými mrtvými, ale nad živými. Vím, že jsi svou matku uložila do hrobu v plné naději, že vstane, až zazní Boží zatroubení.... Vím, co to je, pohřbívát své milované. Můj otec, matka, bratři a sestry, můj manžel a dva moji synové spí ve svých hrobech. Zbývá jen moje sestra Marie a já se svými dvěma syny. – Letter 98, 1903.

(262)

Spoléhejte na šťastné rodinné shledání

Útěcha při ztrátě ženy

Drahý bratře,

Slyšeli jsme zprávu o úmrtí Tvé ženy, ale neznáme žádné podrobnosti o její nemoci.

Cítím s Tebou, modlíme se, aby Tě Pán posilnil a dal Ti svou milost tak, abys nepodléhal přílišnému zármutku. Děkuje Bohu, že naše tváře hledí vstříc slíbenému dědictví. Děkuje mu, že Jeho spasení je blízké a ne vzdálené.

Když hledíš na své děti, vůči nimž Tvá žena tak věrně plnila své zodpovědné úkoly jako matka, máš důvod se radovat, že dělala, co mohla, aby je vychovávala v kázni a napomenutích našeho Pána. Požehnaný Spasitel, který bral děti do náruče a žehnal jim neopustí ani Tvé děti ani Tebe. Na Tobě teď leží dvojí odpovědnost. Kéž Pán dá své vnuknutí těm, kteří budou jednati s těmito ovečkami Kristova ovčince, aby s nimi zacházeli laskavě, něžně, láskyplně, aby jejich mladé a nezkušené nohy byly vždy vedeny tak, aby chodily bezpečně.

Drahé děti, sestra Whiteová má vás ráda a bude prosit Spasitele, aby vám žehnal, protože on vás má rád jako své děti.

Bratře E, já vím, že jsi smutný, protože jsi musel pochovat tu, kterou jsi miloval. Ale co říká Písmo?

Tuť jest trpělivost svatých, tu jsou ti, kteříž ostříhají přikázání Božích a víry Ježíšovy. I slyšel jsem hlas s nebe, řkoucí ke mně: Piš: Blahoslavení jsou od této chvíle mrtví, kteříž v Pánu umírají. Duch zajisté dí jim, aby odpočinuli od prací svých, skutkové pak jejich jdou za nimi“ (Zj 14,12.13).

Budeme se modlit za Tebe i za Tvé drahé maličké, aby tím, že budeš dál trpělivě usilovat o řádné chování, zůstávala Tvoje tvář i kroky obráceny k nebesům. Budeme se modlit, abys měl autoritu a úspěch ve vedení svých dětí, aby jste společně dostali korunu života a abyste v nebeském (263) domově, který se teď pro vás připravuje, Ty, Tvá žena i děti byly radostnou, šťastně spojenou rodinou, kterou už nikdy nic nerozloučí. – Letter 143, 1903.

Bude povolána k velikému vzkříšení

Slovo k manželovi a dětem při ztrátě ženy a matky

Drahý bratře!

Těžko nalézám slova, která bych Ti řekla. Zpráva o smrti Tvé ženy mě ohromila. Nemohla jsem tomu uvěřit a nedovedu tomu věřit ani teď. Minulou sobotu v noci mi Bůh zjevil něco, co Ti chci napsat....

Viděla jsem, že Tvá žena byla zapečetěna a že na Boží pokyn povstane a bude mezi 144 000 spravedlivými. Viděla jsem, že není třeba, abychom pro ní truchlili. V době zkoušky bude odpočívat a my můžeme oplakávat jen svou ztrátu, která nás připravila o její přítomnost. Pochopila jsem, že její smrt se obrátí v dobré.

Napomínám F a ostatní děti, aby se připravovali na setkání s Ježíšem, a potom se setkají se svoji matkou a nebudou již nikdy odloučeni. Drahé děti, dbejte na napomínání, s nímž se na vás obracela, pokud byla s vámi, aby její modlitby, které obětovala Bohu za vás nebyly marné.

Připravujte se na setkání s Ježíšem a všechno bude dobré. Odevzdejte svá srdce Bohu a neustávejte ani jediný den, dokud nepoznáte, že milujete Ježíše.

Drahý bratře, modlili jsme se k Bohu, aby Tě posílil, abys svou ztrátu unesl. Bůh bude s Tebou a podepře Tě. Jen měj víru....

Netruchli jako ti, kteří nemají žádnou naději. Ona bude v hrobě jen krátce. Doufej v Boha a vzuž se, drahý bratře, a brzy se s ní setkáš. My se nepřestaneme modlit, aby Boží požehnání spočinulo na Tvé rodině i na Tobě. Bůh bude Tvým sluncem i štítem. Bude stát v tomto Tvém hlubokém zármutku a soužení při Tobě. Snášej dobře svou zkoušku a vezmi korunu slávy při Ježíšově příchodu Ty i Tvá žena. Pevně se drž pravdy a budete oba korunováni slávou, ctí, nesmrtelností a věčným životem. – Letter 10,1850.

Pláč nemá žádný smysl

Útěcha vdově

Drahá sestro!

Cítím s Tebou Tvou opuštěnost a vdovství. Prodělala jsem to, co teď zakoušíš Ty a vím, co to je. Kolik zármutku je v našem světě, kolik hoře a kolik pláče! Není správné říkat pozůstalým: „Neplačte, plakat se nemá.“ Taková slova nikoho neutěší. Pláč sice nemá žádný smysl, když ten, kdo odchází, dlouho trpěl bolestmi a my se nedokážeme zdržet slz.

Naši milovaní umírají, jejich účty s Bohem jsou zapečetěny. Zemřít je sice vážná, velebná věc, ale my musíme uvážit, že mnohem vážnější je žít. Každý den života nám ukládá zodpovědnost, kterou musíme nést. Naše individuální zájmy, naše slova, naše činy působí na ty, s nimiž jsme ve spojení. Svou útěchu máme nalézat v Ježíši Kristu, našem drahém Spasiteli. Ho vždycky dojívalo lidské utrpení.... Držte se pramene své síly. – Letter 103, 1898.

Zesnul v Ježíši

K úmrtí manžela a otce

Drahá zarmoucená sestro!

Sdílím s Tebou Tvůj žal. Nečekala jsem sice, že se s Tvým manželem v tomto životě ještě setkám, ale přesto mě rozesmutila z práva o jeho smrti i o zodpovědném úkolu péče o rodinu, který byl jeho odchodem uvalen na Tebe. Cítíme s Tebou a budeme se často modlit za Tebe i za (265) Tvé děti. Tvůj manžel zesnul v Ježíši. !Piš: Blahoslavení jsou od této chvíle mrtví, kteříž v Pánu umírají. Duch zajisté dí jim, aby odpočinuli od prací svých, skutkové pak jejich jdou za nimi“ (Zj 14,13).

Otec miluje všechny, kteří jsou věrni v skutku i v pravdě jako údové toho těla, jehož je Kristus hlavou. Musíš teď usednout do stínu Krista a získáte Jeho pokoj. Myslí na Krista. Hleď na Něho ve víře, s důvěrou v Jeho zaslíbení. Důvěřuj Mu a On bude s Tebou, Opři se o Něj. Netruchli přespříliš, ale buď zmužilá, neboť na Tobě spočívá břemeno. Doufej v toho, jehož ruka Tě nikdy nenechá klesnout.

Ztratila jsem svého manžela a vím ze zkušenosti, jaký je Tvůj zármutek. Budeš-li však hledět na Ježíše, najdeš posilu. Kéž Ti Pán žehná každý den a podepírá Tě, drahá sestro.

Je už tma, přejí Ti tedy dobrou noc. Snaž se být co nejveselejší kvůli svým dětem. – Letter 167, 1905.

Drahé děti

Musím Vám napsat pár řádků. Přáli bychom si přijít k vám, plakat s vámi a klečat s vámi na modlitbách. Chcete každý z vás hledat Pána a sloužit Mu? Vy můžete být pro svou maminku velkým požehnáním, nebudete-li dělat nic, nad čím by byla smutná. Pán Ježíš vás přijme, odevzdáte-li Mu svá srdce. Dělejte všechno, co můžete, aby maminka tolik necítila každou starost a každé břemeno.

Pán slíbil, že bude otcem všem dětem, které otce nemají. Odevzdáte-li Mu svá srdce, dá vám sílu stát se Božími syny a dcerami. Když budou starší děti pomáhat mamince nést co nejvíc břemen a jednat laskavě s dětmi mladšími, učít je jednat správně a nezarmoucovat maminku, Pán jim hojně požehná.

Dejte svá srdce milujícímu Spasiteli a číňte jen to, co je Mu milé. Nedělejte nic, co by vaši (266) maminku trápilo. Pamatujte, že Pán má rád vás a že každý z vás se může stát členem Boží rodiny. Když budete věrni tu na zemi, setkáte se svým tatínkem a budete zase celá rodina pohromadě, až On přijde na nebeských oblacích.

Vaše milující. – Letter 165, 1905.

Pán bude tvou útěchou

K úmrtí manžela

Drahá sestro!

Právě mi sestra G předala dopis se správou o Tvé bolestné ztrátě. Milá sestro. Kdybych byla blíže, navštívila bych tě.

Chci Ti, drahá sestro, říci, že Pán by nechtěl, aby ses sužovala smutkem. Tvůj manžel Ti byl darován o mnoho let déle než jsme se domnívali. Pán ho milosrdně ponechával naživu a po mnohém utrpení mu dal spočinout v Ježíši.... Tvůj manžel i můj mají teď klid. Nemají už bolesti, netrpí už, mají klid.

Je mi líto, milá sestro, že máš starosti a trápení. Ježíš, drahý Spasitel, však žije. Žije pro Tebe a chce, abys našla sílu v Jeho lásce. Netrap se, doufej v Pánu. Pamatuj, že ani jeden vrabec nezahyne bez vědomí Tvého nebeského Otce....

Pán ať Tě posilní, milá sestro. „Poněvadž tedy Kristus trpěl za nás... i vy také tímž myšlením odíni buďte“ (1Pt 4,1). Naléhavě Tě prosím, abys spoléhala ve svém žalu na Boha. Pán Ti pomůže, posilní Tě i potěší. Hleď tedy na Něj a doufejte v Něho. Musíme přijímat svou útěchu od Krista. Uč se v Jeho škole Jeho tichosti a pokoře srdce. Každé Tvé slovo nechť svědčí o tom, že uznává Boží dobrotu, milosrdenství a lásku. Buď útěchou a požehnáním všem doma, vytvářej sladkou, čistou, nebeskou atmosféru....

(267) Otevři okna své duše směrem k nebesům a vpusť dovnitř světlo Slunce spravedlnosti. Nereptej a neplač. Nehleď na tu stranu, kde je tma. Ať ve Tvé duši zavládne Boží pokoj. Pak budeš mít sílu snášet všechny své strasti a budeš se radovat, že dostáváš tuto milost. Chval Pána, vyprávěj o Jeho dobrotě a Jeho moci. Chval Ho celým svým srdcem i duši, svým stěžováním bys Ho Jen tupila. Dívej se na všechno z pozitivní stránky. Nezastiňuj svůj domov žádným mrakem, chval toho, který je světlem Tvé tváře a Tvým Bohem. Dělej to a uvidíš, jak všechno půjde lehce.

Pozdrav Tobě i Tvé dceři.

– Letter 56, 1900.

Ellen Whiteová v hodině své bolestné ztráty

Při své nedávné bolestné ztrátě jsem zblízka spatřila věčnost. Bylo mi, jako bych se ocitla před velkým bílým trůnem, kde jsem viděla svůj život tak, jak se bude jevit tam. Nenašla jsem nic, čím bych se pochlubila, žádnou přednost, kterou bych mohla uvést na svou obranu. „Nehodná, nehodná ani té nejmenší Tvé milosti, můj Bože,“ znělo mé volání. Mou jedinou nadějí je ukřižovaný a vzkříšený Spasitel. I na mne se vztahují Kristovy zásluhy. Ježíš spasí bez výjimky všechny, kteří v Něho doufají.

Někdy je pro mne velmi těžké zachovat veselou tvář, když mám srdce plné bolesti. Nedovolila bych však, aby můj zármutek vrhal stín smutku na všechno kolem mne. Lidé jsou zvyklí poddávat se zármutku bez zábran, proto je období žalu nad bolestnou ztrátou truchlivější a bolestnější než by mělo být. Rozhodla jsem se, že s Ježíšovou pomocí se tomuto zlu vyhnu. Moje předsevzetí však bylo podrobeno přísné zkoušce. Smrt mého muže byla pro mne těžkou ranou o to víc, že byla tak náhlá. Když jsem uviděla pečeť smrti na jeho tváři, myslela jsem, že to neunesu. Chtělo se mi křičet bolestí. Uvědomila jsem si však, že to nemůže zachránit život mého milovaného a cítila jsem, že by nebylo křesťanské poddávat se žalu. Hledala jsem pomoc a útěchu v nebesích a (268) uvědomila jsem si pravdivost Božích zaslíbení. Ruka Páně mě podepírala. Oddávat se bez zábran truchlení a nářku je hřích. Skrze Kristovu milost smíme být klidní, ba veselí i ve velkém soužení.

Naučme se lekcí statečnosti a odvaze z posledního rozhovoru Krista s jeho apoštoly. Nastávalo loučení. Náš Spasitel nastupoval krvavou cestu, jež vedla na Golgatu. Těžko si dovedeme

představit větší zkoušku než tu, kterou měl brzy projít. Apoštolové slyšeli slova, jimž Kristus předpověděl své utrpení a smrt a jejich srdce byla plná zármutku, jejich mysl byla zneklidněná pochybnostmi a strachem. Přesto však nikdo hlasitě nekřičel, nikdo se nepoddával zármutku. Tyto poslední vážné a těžké hodiny trávil náš Spasitel tak, že předával ke svým učedníkům slova útěchy a jistoty a pak se všichni spojili ve chvalo zpěvu....

Kdy je čas pro modlitbu a chválu

Když nás obklopují nesnáze a soužení, měli bychom se utíkat k Bohu a s důvěrou očekávat pomoc od Něho, který má moc ke spasení a sílu k osvobození. Musíme prosit o Boží požehnání, jestliže chceme, abychom ho dostali. Modlit se je povinnost a nutnost. Nezanedbáváme však chválu? Neměli bychom častěji vzdávat díky činění dárci všech našich požehnání? Musíme se vychovávat k vděčnosti. Měli bychom často uvažovat a vyprávět o Božím milosrdenství, chválit a velebit Jeho svaté jméno, i když procházíme zármutkem a trápením....

Nad námi je milosrdenství Páně. On nikdy neopustí ty, kteří v Něj doufají, ani se jich nezřekne. Kdybychom méně mysleli na svou své soužení, méně mluvili o nich a více o Božím milosrdenství a dobrotě, poznali bychom, že jsme se povznesli nad mnohou svou sklíčenost a zmatenost. Milí bratři a milé sestry, vy, kteří cítíte, že vstupujete na temnou stezku a jako zajatci v Babyloně musíte zavěsit své citary a topoly, proměňme své soužení ve veselý zpěv. Řeknete možná: Jak mohu zpívat, když mám před sebou temnou vyhlídku a nitro zatížené smutkem a (269) opuštěností? Připravily nás snad pozemské žaly o všemohoucího přítele, jehož máme v Ježíši? Neměli bychom se neustále radovat z toho, že Boží předivná láska nám darovala Jeho jediného Syna? Když přinášíme své žádosti k trůnu milosti, nezapomínejme také obětovat hymny díkuvzdání. „Kdož obětuje oběť chvály, tenť mne ctí“ (Ž 50,23). Pokud žije náš Spasitel, máme důvod k neustále vděčnosti a chvále. – RH 1.11.1881.

Slavné ráno vzkříšení

Poselství přátelům na ostrově Pitcairn

Byli jsme velmi smutni, když jsme se minulý čtvrtek dověděli o vašem hlubokém žalu. Bolí nás, že se dovídáme o smrti členu rodiny našeho milovaného bratra (J.R.) MyCoye. Cítíme se všemi, které tato rána zasáhla. Naše soustrast platí i dětem a členům rodiny, která byla takto bolestně postižena, ale chtěli bychom ukázat na Ježíše jako na vaši jedinou naději a útěchu. Drahá manželka našeho sklíčeného bratra McCoye a matka opuštěných dětí, které milovala, zemřela. My pláčeme s těmi, kteří pláčí, ale ve svém srdci se radujeme, protože tato milovaná matka a dcera i bratr Young, starší vašeho sboru a jiní, kteří již odešli, věřili v Ježíše a milovali Ho.

Kéz jsou vám posilou slova apoštola Pavla: „Nechcít' pak, abyste nevěděli, bratří o těch, kteříž zesnuli, abyste se nermoutili, jako i jiní, kteříž naděje nemají. Nebo jestliže věříme, že Ježíš umřel, a z mrtvých vstal, takt' Bůh i ty, kteříž zesnuli v Ježíšovi, přivede s ním. Toto zajisté vám pravíme slovem Páně, že my, kteříž živi pozůstaneme do příchodu Páně, nepředejdeme těch, kteříž zesnuli. Nebo sám ten Pán s zvukem ponoukajícím, s hlasem archanděla a s troubou Boží sstoupí s nebe, a mrtví v Kristu vstanou nejprve. Potom my živí pozůstavení spolu s nimi zachvácení (270) budeme do oblaků, vstříc Pánu v povětří, a tak vždycky se Pánem budeme. A protož potěšujte jedni druhých těmito slovy“ (1Te 4,13-18).

My nejsme jako pohané, kteří celé dny a noci truchlí, kdy není slyšet nic než smutný zpěv za mrtvé, který má vzbudit soucit lidí. Nemáme se oblékat do smutečních šatů a mít smutnou tvář, jakoby naši přátelé a příbuzní byli od nás odloučeni navždy. Jan volá: „Zde se ukáže vytrvalost svatých, kteří zachovávají Boží přikázání a věrnost Ježíši. A slyšel jsem hlas z nebe: „Tuť jest trpělivost svatých, tu jsou ti, kteříž ostříhají přikázání Božích a víry Ježíšovy. I slyšel jsem hlas s nebe, řkoucí ke mně: Piš: Blahoslavení jsou od této chvíle mrtví, kteříž v Pánu umírají. Duch zajisté dí jim, aby odpočinuli od prací svých. Skutkové pak jejich jdou za nimi“ (Zj 14,12.13).

Jak se hodí tato Janova slova pro tyto milované, kteří zesnuli v Ježíši. Pán je miloval a jiní budou opakovat slova, která říkali dokud žili a vzpomínat na jejich pracovitou lásku. Jejich opravdová oddanost Božímu dílu bude pro druhé příkladem k následování, neboť Duch svatý v nich působil, aby chtěli a činili, co se Mu líbí.

„Jestližeť pak Duch toho, kterýž vzkřísil Ježíše z mrtvých, ve vás přebývá, tedy ten, kterýž vzkřísil Krista z mrtvých, obživí i smrtelná těla vaše pro přebývajícího Ducha ve vás“ (Ř 8,11). Tato slova jsou drahá každé opuštěné duši. Kristus je náš Vůdce a Utěšitel, který nás potěšuje ve všem našem soužení. Jestliže nám dá vypít hořký doušek, podá našim rtům také kalich dobrořečení. Naplňuje srdce pokorou, radostí a pokojem ve víře a dělá nás schopnými, abychom pokorně řekli: Ne má vůle, ale Tvá se staň. „Hospodin dal, Hospodin též odjal. Buď požehnáno jméno Hospodinovo“ (Jb 1,21). Tato pokora vzbudí naději a ruka víry pevně uchopí ruku nekonečně veliké síly. „Ten, kterýž vzkřísil Krista z mrtvých, obživí i smrtelná těla vaše, pro přebývajícího Ducha jeho ve vás“ (Ř 8,11).

(271) Ta těla, která jsou zasetá jako pomíjitelná, vstanou jako nepomíjitelná. Co je zaseto v poníženosti, vstane v slávě, co je zaseto v slabosti, vstane v moci. Zasévá se tělo přirozené, vstane tělo duchovní. Smrtelná těla budou obživena Jeho Duchem, který ve vás přebývá.

Kristus se hlásí ke všem těm, kteří uvěřili v Jeho jméno, jako ke svým. Oživující moc Kristova Ducha, která přebývá ve smrtelném těle, poutá každou věřící duši k Ježíši Kristu. Ti, kdo věří v Ježíše, jsou Jeho srdci svatí, neboť jejich život je skryt s Kristem v Bohu. Nebo rosa tvá jako rosa na bylinách, ale bezbožní k zemi sporážíš“ (Iz 26,19).

Dárce života zavolá při prvním vzkříšení ty, které vykoupil. Až do oné vítězné hodiny, kdy zazní poslední zatroubení a obrovská armáda vyjde k věčnému vítězství, bude každý zesnulý svatý v bezpečí a ochraňován jako vzácný klenot, kterého zná Bůh podle jména. Jako účastníci božské přirozenosti jsou vyvedeni ze smrti. Způsobí to Spasitelova moc, která v nich přebývala během jejich života. Kristus hlásal, že je jednorozeným Synem Otce, ale lidé Mu neuvěřili, uzavřeli se do předsudků, zapřeli jediného svatého. Obvinili ho z rouhačství a odsoudili k hroznému smrti, ale On zlomil pouta hrobu a zvítězil nad smrtí. Nad otevřeným hrobem Josefa z Arimatie prohlásil: „Já jsem vzkříšení a život (J 11,25). Jak byl On obdařen veškerou mocí na nebi i na zemi, tak i spravedliví vyjdou z hrobu svobodni v Ježíši. Budou uznáni za hodné toho, aby obdrželi tento svět a vzkříšení ze smrti. „A tehdažť spravedliví stkvíti se budou jako slunce v království Otce svého“ (Mt 13,43).

Ano, jitro dne vzkříšení bude slavným jitem! Jaký nádherný to bude pohled, až Kristus přijde, aby byl veleben těmi, kdo uvěřili! Všichni, kdo snášeli ponížení a utrpení pro Krista, budou **(273)** účastníky Jeho slávy. Kristovým vzkříšením ze smrti vyjde vítězně ze svého hrobu každý věřící svatý, který umírá v Ježíši. Vzkříšení svatí zvolají: „Kde jest, ó smrti, osten tvůj? Kde jest, ó peklo, vítězství tvé?“ (1K 15,55).

Jak zvítězil Kristus nad smrtí a zlomil pouta hrobu, tak všichni, kdo spí v hrobě, dojdou vítězství, vyjdou ze svých hrobů, jako z něho vyšel Ten, který přemohl smrt

Bůh vás neopustil

Drazí pozůstali. Bůh vás neopustil, abyste se stali terčem satanových pokušení. Otevřete svá zarmoucená srdce slovům útěchy našeho soucitného Vykupitele. Ježíš vás má rád. Přijměte posilu z jasných paprsků Slunce spravedlnosti a těšte se. Děkujte tomu, který povstal ze smrti a který je stále živ a přimlouvá se za vás. Ježíš Kristus je živý Spasitel. Není v Josefově novém hrobě, On z něho vstal! Radujte se i v tento den smutku a opuštěnosti, že máte Spasitele, který s vámi cítí. On plakal u Lazarova hrobu a rmoutí se nad zarmoucenými dětmi. Ve všech svých zápasech, ve všem soužení a životních zmatcích hledejte radu u Boha. Stezka poslušnosti Bohu je jako světlo jasné, které svítí stále víc, až je tu den. Kráčejte krok za krokem po cestě povinnosti. Na příkrých místech budete asi muset šplhat, ale jděte vpřed po stezce pokory, víry a odříkání a chmury pochybnosti odhodte za sebe. Netruchlete v beznaději, neboť živí potřebují vaši péči a lásku. Vstoupili jste do armády Páně. Buďte statečnými vojsky Ježíše Krista. Ať slova kajícího a vděčné chvály stoupají k Bohu do Jeho nebeské svatyně jako vonné kadidlo.

Budete možná zklamáni a nikdo vás nebude uznávat, budou vámi možná opovrhovat; buďte však jisti, že Pán vás miluje. Oheň mnohých zkoušek vás možná popálí, ne však proto, aby vás zničil, ale aby vás zbavil nečistoty, abyste vyšli jako zlato sedmkrát čištěné. Pamatujte, že Bůh vám **(273)**dává důvod ke zpěvu i v noci. Možná, že se vám zdá, že vás obklopuje tma, ale vy nesmíte hledět na mraky. Za nejtemnějším mrakem je věčně zářící světlo pro každou duši. Otevřete dveře

svého srdce vstříc naději, pokoji a radosti. Ježíš říká: „Toto mluvil jsem vám, aby radost má zůstávala ve vás, a radost vaše byla naplněná! (J 15,11).

Bůh má zvláštní úkol pro každého a každý z nás může toto Bohem přidělené dílo dobře vykonávat. Jediná věc, které se musíme ze své strany obávat, je ta, že nedokážeme mít své oči neustále upřeny na Ježíše, že naše oko nesnese pohled na Boží slávu, takže kdybychom byli zavoláni, abychom odložili svou zbroj a zemřeli, nebyli bychom připraveni se zodpovídat ze svěřeného úkolu.

Bud'te dobré myslí

Zarmouceným lidem bych chtěla říci: „Bud'te dobré myslí v naději na den vzkříšení. Voda, kterou nyní pijete vám chutná tak hořce, jako voda v Marah dětem Izraele na poušti. Ale Ježíš jí svou láskou může změnit na sladkou. Když Mojžíš ukázal Hospodinu na vážné potíže, které měly děti Izraele, neposkytl Hospodin žádný nový lék, ale upoutal jejich pozornost na to, co bylo nablízku. Existoval totiž keř nebo strom, který stvořil a který když se hodil do vody, proměnil studánku sladkou a čistou. Když tak učinili, mohl trpící lid pít vody bez nebezpečí a s chutí.

Bůh opatřil balzám pro každou ránu. V Galad je balzám, je tam lékař. Teď byste měli studovat Písmo, jako ještě nikdy předtím. Hledejte Pána, u Něho najdete radu vždycky, ať se vám přihodí cokoli. V každém soužení prostě Ježíše, aby vám ukázal cestu z vašich těžkostí, pak se vaše oči otevrou, aby uviděly lék a abyste použili pro svůj případ hojivá zaslíbení z Jeho Slova. **(274)** Takovým způsobem se satanovi nepodaří, abyste upadli do smutku a nevěry, ale místo toho budete mít v Pánu důvěru, naději i odvahu. Duch svatý vám dá bystrý postřeh, abyste viděli a přijali každé požehnání, které bude působit jako protijed na zármutek, jako lék na každý doušek hořkosti, který by se dostal k vašim rtům. Každá hořkost se smísí Ježíšovou láskou a vy místo abyste si stěžovali na trpkou chuť, si uvědomíte, že Ježíšova láska a milost prostupují zármutek tak, že tento se promění v útěšnou, svatou, posvěcenou radost.

Když náš nejstarší syn Henry White umíral, řekl: „Lože bolesti je drahé místo, kde je přítomen Ježíš.“ Když jsme nuceni pít z hořkých vod, odvráťte se od hořkého k vzácnému a jasnému. V soužení může dát milost lidské duši jistotu, a když stojíme u smrtelné postele a vidíme, jak může křesťan snášet utrpení a jít údolím smrti, sbíráme síly a odvahu k práci a neklesáme, ani neztrácíme odvahu přivádět duše k Ježíši. – Letter 65a, 1894.

Nejlepší utěšitelé

Lidé, kteří museli snášet největší žal, bývají nejčastěji největší posilou druhým a vnášejí sluneční jas, kamkoli přijdou. Na takové lidi mělo trápení očistný vliv. Neztratili důvěru v Boha, když je přepadlo soužení, ale přimkli se těsněji k Jeho ochranné lásce. Takoví lidé jsou živým důkazem toho, že o ně pečuje Bůh, jenž stvořil tmu i světlo a který nás trestá pro naše dobro. Kristus je světlo světa, v Něm není tmy. Žijme v tom vzácném světle. Radujte se v Pánu vždycky; opět pravím, radujte se. – Health Reformer, sv. 12, č.10, říjen 1877.

ODDÍL VII

UŽÍVÁNÍ LÉČIVÝCH PROSTŘEDKU

(276)

ÚVOD

Krátce po ustavení Generální konference Adventistů sedmého dne, v květnu 1863, v době, kdy církev měla 3.500 členů, měla sestra Ellen G. Whiteová vidění, které upozorňovalo adventisty na důležitost pevného zdraví a těsnou souvislost mezi zdravím tělesným a duchovním. Dané světlo se dotýkalo celé řady důležitých fází života, včetně diety, ceny čistého vzduchu, používání vody, zdravého oděvu, odpočinku atd. Nejzávažnější věcí tohoto důležitého odhalení ze 6.6.1863 bylo světlo, jehož se nám dostalo o škodlivých účincích jedovatých léků, které lékaři tak ochotně předepisují.

V následujících letech po tomto vidění o velké zdravotní reformě, měla sestra Whiteová mnoho dalších vidění, která ukazovala podrobnější zásady a jejich užití pro udržení si pevného zdraví, péči o nemocné, volání po lékařských zařízeních a způsob, jakým by měli Adventisté sedmého dne taková zařízení vést.

O těchto věcech psala sestra Whiteová hodně. První její souhrnné pojednání vyšlo v r. 1864 ve 4SG 120-151 v článku nazvaném „Zdraví“. Později rozšířila sestra Whiteová tento třicetistránkový výklad na šest samostatných článků pod titulem „Nemoc a její příčiny“. V r. 1865 byly tyto články včleněny do šesti číslovaných pojednání sestavených starším bratrem White, a sestrou Whiteovou s titulem „Zdraví, nebo jak žít“, při čemž v každém čísle byl článek Ellen G. Whiteové (Všech těchto 6 článků je obsaženo v dodatku k tomuto svazku na str. 409-479). Čas od času – během několika příštích desetiletí – přinášely různé časopisy naší církve články sestry Whiteové o zdraví. V r. 1890 podala souhrnný obraz poselství o zdraví v první polovině knihy „Christian Temperance and Bible Hygiene“. V r. 1905 uveřejnila „The Ministry of Healing“. V této knize její pojednání o tomto námětu vrcholí. Tomuto svazku chtěla dát širokou publicitu v Americe i v cizině.

(277) V každém ze svých všeobecných pojednání o zdraví hovořila sestra Whiteová o jedovatých lécích a jejich užívání při léčení nemocných. Tato část tématu - nejzávažnější v prvním vidění o zdravotní reformě – vyplnila osm ze třiceti stran jejího původního pojednání „Duchovní dary“ (Spiritual Gifts). Lékům věnovala celý jeden článek v sérii „Nemoc a její příčiny“.

V té době nebyl hlas sestry Whiteové osamocený. Na obou březích Atlantiku byli jistí lékaři, kteří litovali, že chybí dostatečná diagnosa a měli vážné otázky nad používáním mnoha obecně předepisovaných jedovatých léků. Výsledkem byly pozvolné změny léčení nemocných, pokud se týče užívání léků. Tyto změny byly velice rychlé a pozoruhodné počátkem dvacátých let našeho století, kdy se rozvíjela moderní vědecká a experimentální lékařská výuka.

Zvláště ve svých dřívějších spisech užila sestra Whiteová mimořádně silné výroky o lékařích té doby i o užívání léků. Abychom tyto výroky správně ocenili, musíme vědět něco o lékařské praxi v době, kdy byly vysloveny. Takovou znalost můžeme získat z lékařské literatury oněch dob a četbou knihy „Příběh o našem poselství o zdraví“ (Story of Our Health Message) od D.E. Robinsona, str. 13-27, která je běžně k dostání.

Ve svých knihách, které jednájí o problémech a práci církve a jejich členů, věnuje sestra Whiteová více místa věci zdraví a péče o nemocné než kterémukoli jinému jednotlivému předmětu. Tyto rady jsou předkládány veřejnosti na více než 2000 stranách „The Ministry of Healing“, „Medical Ministry“, „Counsels on Diet and Foods“, „Counsels on Health“ a „Temperance“ a v člancích ve „Svědectví pro církev!“. Odkazujeme čtenáře k těmto pramenům, aby získal plný, vyvážený obraz poselství o zdravotní reformě.

Do tohoto svazku byly pojaty 4 kapitoly obsahující výroky přejaté z různých pramenů – některých uveřejněných a některých neuveřejněných – která psala většina pro lékaře, kteří pracují v našich ústavech. Tyto kapitoly ukazují, jak sestra Whiteová sama aplikovala zásady, které jí byly odhaleny ve vidění. Ve svých promluvách jednajících o péči o nemocné, nám vždy ukazovala ideál, o nějž bychom se měli snažit. Zároveň uznávala – jak je vidět podle užívané terminologie – že jsou

(278) doby a okolnosti ve zvláštních situacích, kdy je ospravedlnitelné a potřebné užívat i ty léky, o nichž se ví, že jsou jedovaté.

Je příznačné, že sestra Whiteová nás ujišťuje, že Kristus i andělé jsou přítomní v operační síni, dávají pozor a vedou posvěceného křesťanského lékaře při provádění chirurgických operací. Před operací je celé tělo prosyceno silou, v jistém smyslu škodlivou drogou až do stavu naprostého bezvědomí a dokonalé necitlivosti. Stejně tak může lékař po operaci pokládat za nutné podávat sedativa, která téměř jistě obsahují drogy, jež mají pacientovi ulevit a uchránit ho, aby pro silné bolesti neupadl do chirurgického šoku, případně nezemřel.

Mnozí lidé, kteří se dnes usilovně snaží poznat a plnit Boží vůli, mají dotazy, podobně jako onen student medicíny, který se v r. 1893 písemně ptal sestry Whiteové na užívání léků. Ve svém dopise napsal:

Z našeho studia !Svědectví“ a malé knížky „Jak žít“ vidíme, že Pán se příkře staví proti užívání léků v naší lékařské práci. Některým studentům není jasný význam slova „droga“, jak se užívá v knížce „Jak žít“. Vztahuje se to jen na silnější léky, jako rtuť, strychnin, arsenik a takové jedy, věci, které my medicí nazýváme „drogami“, nebo to zahrnuje také jednodušší léky, jako draslík, jód, starček atd? My víme, že náš úspěch bude záležet na tom, jak dalece budeme Božím metodám věrni. Proto jsem onu otázku položil“.

První článek 28. Kapitoly, která bezprostředně následuje, je odpovědí sestry Whiteové na dotaz onoho medika.

(279)

28. O UŽÍVÁNÍ LÉKU

Odpověď na dotazy o lécích

Na své dotazy (viz úvodní poznámka před touto kapitolou, str. 276-278) najdeš z velké části odpověď v knížce „Jak žít“. Jedovatými léky se myslí přesně to zboží, o němž jsi se zmínil. Jednodušší léky jsou pro svou jednoduchost méně škodlivé. Užívá se jich však často v případech, kdy to vůbec není třeba. Existují jednoduché byliny a kořeny, které může každá rodina užívat sama a nemusí volat lékaře o nic častěji než by volala advokáta. Pochybuji, že Ti mohou označit některé z léků, které lékaři připravují a předepisují svým pacientům jako naprosto neškodné. Přesto by nebylo moudré o tomto předmětu mlčet.

Praktičtí lékaři to s užíváním svých nebezpečných směsí myslí velmi vážně, ale já se stavím se vši rozhodností proti tomu, abych se uchýlovala k takovým věcem. Takové léky nikdy nevyhladí, změni možná jen naše obtíže v tom smyslu, že vytvoří jiné, horší. Mnozí z těch, kdo léky předepisují, by je sami neužívali, ani by je nedali svým dětem. Jestliže dobře znají lidské tělo a (280) rozumějí jemnému, podivuhodnému lidskému stroji, musí vědět, že do tohoto živého lidského organismu by se neměla dostat ani částička těchto silných léků.

Když mi byla jasně ukázána tato záležitost i smutné výsledky tohoto léčení, dostala jsem poučení, že adventisté sedmého dne by měli zřizovat zdravotnická zařízení, kde by se upustilo od všech těchto vynálezů, které ničí zdraví, a kde by lékaři měli léčit nemocné podle zásad hygieny. Bylo by velmi nákladné mít vyškolené ošetřovatelky a vyškolené lékaře, kteří by vychovávali „naučení za naučením, správu za správou, trošku odtud, trošku od onud“ (Iz 28,10).

Učte lidi správným návykům a zdravým praktikám a mějte na paměti, že včasná prevence má větší cenu než množství léků. Velmi důležité bude, aby se o těchto věcech přednášelo a aby se studovaly. – Letter 17a, 1893.

Jiné objasňující výklady

Působí léky škodlivě? – Do lidského těla by nemělo přijít nic, co mu bude škodit. – MM 228 (Ms 162 1897).

Když se užívají nejjednodušší léky mohou přírodu jen podpořit a nemají žádné neblahé účinky – Letter 82, 1897 (Psáno doktorovi J.H.Kellogg).

Látky, které otravují krev. – V našich sanatoriích podporujeme užívání jednoduchých léčivých přípravků. Nedoporučujeme užívat drogy, protože otravují krev. V těchto ústavech by měli být všichni poučováni o tom, jak jíst, jak pít, jak se oblékat a jak žít, abychom si uchovali zdraví. – CD 303 (Kázání v lodi v Kalifornii, 9.5.1908).

Nesnažte se upravovat obtíže podáváním jedovatých léků. – MH 235 (1905).

Každý škodlivý lék – Každý škodlivý lék, který se dostane do žaludku člověka, ať už jej (281) předepíše lékař nebo člověk sám, škodí celému ústrojí, protože je pro lidský organismus nepřirozený. – MS 3, 1897 (General Manuscript).

Podkopávají životní síly. – Léky mají vždy sklon podkopávat a ničit životní síly. – MM 223 (Gener.Manuscr. článek „Sabatorium“)

Jedovaté preparáty se škodlivými účinky. – Boží sluhové by neměli poskytovat léky, o nichž vědí, že budou působit na lidské tělo škodlivě, i když v dané chvíli přinesou úlevu v bolesti. Každý jedovatý přípravek rostlinného nebo nerostného původu, který přijde do lidského těla, bude působit svým otravným vlivem tak, že postihne játra a plíce a zapůsobí negativně na celé tělo. – 4SG 140 (1864).

Dodatečné smrtelné účinky jedovatých léků. – Jednoduché přírodní léky budou napomáhat uzdravení, aniž by zanechávaly dodatečné smrtelné účinky, které tak často pocítují ti, kteří užívají jedovaté léky. Ty ničí sílu pacienta, která by mu měla pomáhat přemáhat nemoc. Tuto sílu by si měli pacienti vypěstovat tím, že se naučí jíst jednoduchou zdravou stravu a že odmítnou přetěžovat žaludek rozmanitými potravinami v době pravidelného denního jídla. To všechno by se měli nemocní naučit. Měly by se konat přednášky o tom, jak si uchovat zdraví, jak se vyhnout nemoci, jak odpočívat, když jsme unavení. – Letter 82, 1908 (Lékařům a správci v Loma Lindě).

Rada o předepisování léků

Je jich zapotřebí jen málokdy – užívejte jich co nejméně. – Léčení pomocí tablet – jak se všeobecně provádí – je kletbou. Vychovávejte k odporu proti nim. Užívejte jich co nejméně a dbejte zásad hygieny. Příroda pak bude spolupracovat s Božími lékaři, jimiž jsou čistý vzduch, čistá voda, vhodné cvičení a čisté svědomí. Ti, kdo si nedají říct a pijí silný čaj, kávu a jedí masitá jídla, budou pocítovat potřebu léků, ale mnozí by se uzdravili bez jakéhokoli léku, kdyby se řídili pravidly o zdraví. Léky je zapotřebí užívat jen málokdy. – Ch 261 (1890). (282)

(V souladu s těmito slovy zněla také rada sestry Whiteové, když byla dotazována na užívání chininu při léčení malárie. Její syn, který cestoval s ní a pomáhal jí, podává následující zprávu: „Jednou za pobytu v Austrálii, vyprávěl matce jeden bratr, který předtím pracoval jako misionář na ostrovech, o nemoci a smrti svého prvorozeného syna, kterého sužovala malárie. Otcí radili, aby mu dal chinin, ale on se řídil radou ve „Svědectvích“ – vyhýbat se užívání chininu – a odmítl jej synovi dát. Syn zemřel. Když misionář potkal sestru Whiteovou, dal jí otázku: „Byl bych zhřešil, kdybych byl chlapci dal chinin, jestliže jsem neznal jiný způsob, jak zastavit malárii a jestliže byly obavy, že bez něho syn zemře“? Ona odpověděla: „Ne, očekává se od nás, že uděláme, co je v naší moci“. – Letter W.C.White 10.9.1935. – Sestavovatelé.

Snažte se omezovat jejich užívání. – Při své praxi by se měli lékaři snažit o to, aby užívání léků omezovali a ne zvyšovali. Když přišla doktorka A do zdravotního střediska, nedbala toho, co věděla o hygieně a její praxi a předpisovala malé homeopatické dávky téměř pro všechny bolesti. To neodpovídalo světlu, které nám dal Bůh. Je to něco úplně jiného, než jak jsme byli vychovávaní, totiž abychom se lékům pokud možno vyhýbali. – Letter 26a, 1889 (Určeno přednímu lékaři, který byl v ústavu zaměstnán).

Silné léky se nemají užívat. – předním úkolem lékaře by měla být výchova nemocných a trpících v tom smyslu, aby věděli, jak předcházet nemocem. Velmi mnoho dobrého můžeme vykonat tím, že se budeme snažit poučovat všechny lidi, s nimiž přijdeme do styku, že nejlepší věcí pro ně je chránit se před nemocemi a utrpením tělesné soustavy a předčasnou smrtí. Ti však, kteří nemají zájem o takovou práci, která klade přílišné požadavky na jejich tělesné i duševní síly, budou ochotni předepisovat léky, které budou pro lidský organismus znamenat dvojnásobně větší zlo než to, z něhož byl nemocný podle jejich tvrzení vyléčen.

Takový lékař, který má morální odvahu ohrozit svou oblíbenost tím, že začne jasnými důkazy objasňovat lidem podstatu nemoci, i to, jak jí předejít a poukazovat dále na to, jak je nebezpečné uchylovat se k silným lékům, bude mít sice těžkou práci, ale bude žít a nechá žít i druhé Bude-li reformátorem, bude mluvit jasně o nesprávných choutkách, o nebezpečné povolnosti k neřestem o oblékání, v jídle, pití i v kladení nadměrných požadavků, aby se vykonalo veliké (283) množství práce v daném čase, což má zhoubný vliv na dušení vyrovnanost, na fyzické i duševní síly

Správné a přesné návyky prováděné rozumně a vytrvale začnou odstraňovat příčinu nemoci a nebude zapotřebí se uchylovat k silným lékům. Mnozí lidé hoví i nadále svým nepřirozeným zálibám ale to způsobuje nepřirozený stav věci. – MM 221, 222 (1887).

Protože se to všeobecně dělá. – Je neštěstím léčit pomocí léků proto, poněvadž se to všeobecně dělá. – Healthful Living 246.

Škody jsou menší, jestliže se rozumně předepisuje. – Nepředpisujte silné léky. Protože se léky předepisují obyčejně uvážlivě, nemohou být tak nebezpečné, ale v rukou mnohých lékařů budou škodit člověku, neboť ten náleží Pánu. – Letter 3, 1884.

Téměř úplně odstranit. – Naše ústavy se zřizují proto, aby nemocní byli léčeni podle hygienických metod, které odstraňují téměř úplně užívání Ti lidé, kteří mají tak malý ohled na lidský život, že bez skrupulí předepisují léky, budou muset vydat Bohu strašlivý účet Není pro nás omluvy, jestliže z neznalosti ničíme Boží chrám tím, že užíváme jedovaté léky nejrůznějších jmen, kterým nerozumíme. Je naší povinností všechny takové recepty odmítnout.

Chceme postavit v Austrálii sanatorium, kde se budou neduhy léčit tím, co poskytuje sama příroda a kde se mají lidé naučit, jak se léčit, když jsou nemocní. Mají se tam také naučit jíst zdravou stravu a mají být vychováváni k tomu, aby odmítali všechna narkotika, tj. čaj, kávu, kvašená vína a dráždidla všeho druhu a aby nejedli maso mrtvých zvířat. – Te 88,89 (1896).

Ideálem je – přestat konečně předepisovat léky. – Jsi-li dobrým psychologem, bude Tvůj (284) účet za léky stále menší, až je nakonec úplně přestaneš předepisovat. Ten Lékař, který ve své praxi spoléhá na léčení pomocí léků, ukazuje, že nerozumí jemnému stroji lidského organismu. Zavádí do lidského ústrojí semeno, které ani za celou dobu života své ničivé vlastností neztratí. Říkám Ti to, protože se neodvažují to zamlčet. Kristus zaplatil příliš mnoho za vykoupení člověka, než aby zacházel tak nemilosrdně se svým tělem, jak se to děje při léčbě silnými léky.

Pán mi před léty ukázal, že by se měly zřizovat ústavy pro léčení nemocných bez léků. Člověk je Božím vlastnictvím a Boha uráží, když si někdo ničí své tělo, když trpí tím, že do sebe zasel semeno smrti, jsou urážkou Boha. – MM 229(1896).

Bůh je přítomen na operačním sále

(Tato kapitola učiní zbytečnou každou otázku o vhodnosti anesteziologie při operaci.)

Kristus na operačním sále. – Před prováděním vážné operace by měl lékař poprosit velkého Lékaře o pomoc a ujistit trpícího člověka, že ho Bůh může zkouškou bezpečně provést a že v každé době tísňe je On jistým útočištěm pro ty, kteří v Něho doufají. – MH 118, (1905).

Spasitel je přítomen v pokoji nemocného, v operačním sále a Jeho moc koná velké věci pro slávu svého jména. – MS 159, 1899.

Chirurgie není popřením víry. – Je naší výsadou, že můžeme užít každého prostředku, který Bůh ustanovil a který se shoduje s naší vírou a potom se s důvěrou v Boží zaslíbení odevzdat Bohu. Jestliže je nutný chirurgický zákrok a lékař je ochoten se případu ujmout, není popřením víry, když se operace provede. Jestliže pacient světil do Boží vůle svou vůli, ať doufá a přibližuje se (285) k velkému Lékaři, mocnému Léčiteli a odevzdává se cele, v naprosté důvěře. Pán odmění Jeho víru tak, aby bylo oslaveno Jeho jméno. „Člověka spoléhajícího na Tě ostříháš v pokoji; v pokoji, nebo v Tebe doufá. Doufejtež v Hospodina až na věky; nebo v Hospodinu, v Hospodinu jest skála věčná“ (Iz 26,3.4). – MS 67, 1899.

Vaše ruce vedl Ježíš. – Kdo Ti stál po boku, když jsi prováděl tyto vážné operace? Kdo Ti dal klid a soustředění v krizi a rychlý postřeh, jasný zrak, pevné nervy a naprostou přesnost? Pán Ježíš k Tobě postavil svého anděla, aby Ti řekl, co máš dělat. Něčí ruka se položila na Tvou ruku. Ne Ty, ale Ježíš řídil pohyby Tvého nástroje. Chvillemi jsi si to uvědomoval a zmocnil se Tě

podivuhodný klid. Neodvažoval ses pospíchat, a přece jsi pracoval rychle, s vědomím, že nesmíš ztratit ani chvíli. Pán Ti bohatě požehnal. – 8T 187.188 (1899).

Poněvadž jsi při svých vážných operacích hleděl na Boha, Boží andělé Ti stáli po boku a když jejich ruce prováděly své dílo s udivující přesností zdálo se, že to jsou Tvé ruce. – „Letter 73, 1899.

Božský pozorovatel po boku lékaře. – Kristus je největší lékař – misionář, jaký kdy žil. Nikdy žádný případ neprohrál. Ví, jak posilovat a vést lékaře v tomto ústavu. Stojí vedle nich, když provádějí své nesnadné chirurgické operace. Víme, že to tak je. Zachránil životy, které by byly ztraceny, kdyby se byl nůž o vlas uhnul. Boží andělé ustavičně slouží těm, za něž dal Kristus svůj život.

Bůh dává lékařům tohoto ústavu dovednost a výkonnost, protože Mu slouží. Vědí, že jejich umění není z nich, ale že přichází shůry. Uvědomují si, že vedle nich stojí božský Pozorovatel, který dává Svým lékařům moudrost, která jim umožňuje činit ve své práci pokroky. – MS 28, 1901.

(286)

29. UŽÍVÁNÍ LÉKU

Aby se zmírnila bolest a obnovilo zdraví

Využijte každé příležitosti. – Není popřením víry, když užíváte takové léky, které Bůh poskytl, abychom zmírnili bolest a pomohli přírodě v jejím díle obnovy. Není žádným popřením víry (pro nemocné, kteří žádají o modlitbu za uzdravení), když budete spolupracovat s Bohem a dosáhnete v nemoci příznivého obratu. Bůh nám dal možnost poznati zákony života a znalosti těchto zákonů užívali. Měli bychom využít každou příležitost k obnově zdraví tím, že využijeme každé možnosti, která je v souladu s přírodními zákony. – MH 231,232 (1905).

Použijte prostředky, které nám jsou dostupné. – Tvůj názor, že by nemocní neměli užívat žádné léky, je nesprávný. Bůh neuzdravuje nemocné bez pomoci léčivých prostředků, které jsou člověku přístupné, anebo jestliže lidé odmítají dobrodiní jednoduchých léků, které nám Bůh dává v podobě vzduchu a vody.

Lékaři existovali za dob Krista a apoštolů. Lukáš je nazýván milovaným lékařem. Důvěřoval Pánu, že ho naučí léky úspěšně používat.

(287) Když Hospodin řekl Ezechiášovi, že mu přidá 15 let života a jako znamení, že svůj slib splní, způsobil, že slunce ustoupilo o 10 stupňů zpět, proč neuplatnil na králi svou přímou uzdravující moc? Řekl, aby přiložili věnec fiků na jeho vřed a tento přírodní lék, který Bůh požehnal, ho uzdravil. Pán přírody prikazuje člověku, aby užíval přírodní léky.

Mohla bych o této věci mluvit ještě dál, bratře, ale uvedu již jen několik příkladů. (Následuje vylíčení dvou příkladů užití dřevěného uhlí. Viz kap. 30).

Všechny tyto věci nás učí, že máme být velmi opatrní a nepřijímat radikální myšlenky. Tvé názory o léčení pomoci léků musíme respektovat. Ale ani v tomto nesmíš vždy dovolit, aby si pacienti mysleli, že léky vůbec nepředpisuješ, dokud to nebudou schopni plně pochopit. Tím, že své přesvědčení vždy otevřeně dáváš najevo, dostáváš se často do situace, kdy sám sobě škodíš a nikomu neprospěješ. Tak se lidem sám vzdaluješ. Měl bys své ostře vyhrazené soudy zmírnit. – Letter 182, 1899.

Boží léky. – Způsobů, jak léčit, je mnoho, ale jen jeden z nich Pán schvaluje. Boží léky jsou prosté přírodní prostředky, které nebudou silou svého účinku lidské tělo ani přetěžovat ani oslabovat. Čistý vzduch a voda, čistota, správná strava, čistý život a pevná důvěra v Boha jsou léky, na jejichž nedostatek umírají tisíce lidí. Tyto léky však vycházejí z módy, protože jejich užívání vyžaduje práci, kterou lidé neocenují. Čistý vzduch, cvičení, čistá voda a zdravý rozum jsou při nepatrném vydání dostupné všem, zatímco léky přijdou draho nejen pokud se týče výdajů, ale i účinku, jakým působí na člověka. – 5T 443, (1885).

Užívejte ty nejjednodušší léky. – Naše přirozenost bude potřebovat podporu, aby se zase vše uvedlo do správného stavu. Tento stav je možno získat těmi nejprostšími léky, zvláště užíváním těch léků, které poskytuje sama příroda. Jsou to čistý vzduch, čistá voda a hojnost slunečního světla.

(288) Musíme však přesně znát, jak dýchat, jak využívat čisté vody a pečovat o to, aby – pokud možno – bylo v každé místnosti našeho domu dostatek slunečního světla. Musíme také přesně znát výhody, které užíváním těchto tří věcí získáme. Všechny jsou velmi účinné a pacient, který si osvojil znalost toho, jak zdravě jíst a oblékat se, může žít v radosti, v klidu a zdraví a nebude nucen brát léky, které sílu naší přirozenosti ochromují, místo aby jí pomáhaly. Jestliže nemocní a trpící budou vytrvalí a budou žít jedině podle zásad zdravotnické reformy, pak se z deseti nemocných devět uzdraví, - MM 223.224 (MS 22, 1887).

Léky v přírodě

Vodoléčba a byliny. Pán nás naučil, že správné užívání vody má velké léčebné účinky. Tato léčba by se měla provádět odborně. Dostali jsme poučení, že bychom měli přestat léčit své nemoci umělými léky. Existují obvyčejné byliny, kterými je možno nemocné uzdravit a jejich účinek na tělo je naprosto odlišný od účinku léků, které otravují krev a ohrožují život. – MS 73, 1908.

Léky, které čistí naše ústrojí. – Kristus do lidského těla nikdy nezaséval semeno smrti. Satan toto semeno zasel, když pokoušel Adama, aby jedl ze stromu poznání, což znamenalo neposlušnost vůči Bohu. Ve velké Boží zahradě nebyla ani jedna škodlivá rostlina, ale když Adam a Eva zhřešili, vypučely náhle jedovaté byliny. V podobenství o rozsévači byla dána mistrovi otázka: „Pane, zdaliž jsi dobrého semene nenasál na poli svém?“ Mistr odpověděl: „Nepřítel člověk to učinil“ (Mt 13,27.28). Veškerý plevel byl zaset satanem. Každá škodlivá bylina pochází z jeho setby a on svým důvtipem smísil koukol s pšenicí a půdu tím znehodnotil.

Mají se tedy lékaři dál uchylovat k lékům, které tělesné ústrojí kazí a ničí život, který Kristus (289) přišel obnovit? Kristovy léky naše ústrojí čistí, ale satan přiměl člověka k tomu, aby dával svému tělu to, co jej oslabuje, co zatěžuje a ničí jemné, podivuhodné Boží dílo. Léky podávané nemocným zdraví nenavracejí, ale ničí je. Takové léky neléčí nikdy. Míst toho znamenají pro ústrojí setbu, která přináší velmi trpkou žeň...

Náš Spasitel je obnovitel Boží mravní podoby v člověku. Opatřil přírodu léky pro lidské nemoci, aby ti, kdo Ho následují, měli život a aby ho měli plnění. Můžeme se bezpečně zbavit výmyslů, které užíval člověk v minulosti. (Je zajímavým faktem, že jako výsledek lékařského badání 20. století přestali lékaři užívat většinu léků obecně užívaných v době, kdy byl tento citát napsán. – Sestavovatelé.)

Pán nám poskytl pro nemoci protijedy v obvyčejných rostlinách (Je třeba poznamenat, že velká část receptů dnešních lékařů obsahuje látky rostlinné, z nichž většina je nejedovatá) a ty můžeme s důvěrou užívat, aniž by se popírala víra, neboť tím, že užíváme požehnání, která Bůh určil k našemu užtku, naopak spolupracujeme s Pánem. Bůh může pro léčení nemocí, které jsme získali neopatrností nebo náhodou, používat vodu, sluneční záři i byliny kterým dal vyrůst. Není to tedy nedostatek víry, jestliže žádáme Boha, aby požehnal své léky. Pravá víra bude děkovat Bohu za to, že víme, jak tyto drahé dary užívat, aby se obnovily dušení i fyzické síly.

Tělo má dostávat náležitou péči a v této věci Pán žádá od člověka spolupráci. Člověk se musí naučit rozumně užívat svého mozku, kostí i svalů a rozumně s nimi zacházet. Nejlepší cestou k tomu je znát sama sebe. – MS 65, 1899.

Všichni by měli vědět, co mají pro sebe dělat

Tvá otázka zní: „Měli bychom v naléhavých případech zavolat světského lékaře, protože (290) lékaři v sanatoriu jsou všichni tak zaměstnaní, že nemají čas věnovat se praxi venku?“.... Jestliže lékaři mají tolik práce, že nemohou léčit nemocné mimo ústav, nebylo by rozumnější pro všechny, aby sami získávali znalosti v používání jednoduchých léků než aby riskovali a užívali léky s dlouhým jménem, které má zakrýt jejich skutečnou kvalitu? Každý přece může znát Boží léky, jako je nahřívání teplou vodou a studené a horké obklady. Důležité je vědět, jakým dobrodiním je zachovávaní diety při onemocnění. Všem by mělo být známo, co mohou pro sebe dělat. Jestliže mohou zavolat někoho, kdo rozumí ošetřování, ale každý by měl dostatečně znát dům, v němž žije, tj. své tělo. Všichni by měli vědět, co v případě onemocnění dělat.

Kdybych byla nemocná, zavolala bych si spíše právníka než některého z těch praktiků. Já bych se ani netkla jejich léků, jimž dávají latinská jména. Mám plné právo znát poctivý anglický

název všeho, co užijí jako lék pro své tělo. (Sestra Whiteová se tu odvolává na tzv. „praktiky“ z r. 1897 v australské buši, kde tato slova napsala. Čtenář musí mít na paměti, že až do druhého desetiletí 20. století byl výcvik lékařů značně nestejný a často jen skrovný. V mnoha případech se lékařství jen vyučili a v nejlepším případě doplnili toto vzdělání krátkým výcvikem ve více nebo méně ortodoxní lékařské škole. Požadavky na lékaře nebyly přesně stanoveny. Při léčení byly obyčejně lékaři největší oporou jedovaté léky, často předepisované ve velkých dávkách.

Následující fakta jasně ukazují, že výroky sestry Whiteové by se nemělo užívat ke snižování práce pečlivě vycvičeného svědomitého lékaře:

1. Mnohé její výroky hovoří o vznešeném povolání a velké zodpovědnosti lékaře.
2. Sestra Whiteová měla ve zvyku radit se s kvalifikovanými lékaři.
3.pracovníci Marianě, která byla nemocná, radí, aby „nechala lékaře, aby udělali pro ni to, co se udělat musí“ – (viz str.251) a naléhá, aby jedla, „protože tvoji pozemští lékaři by chtěli, abys jedla“ (viz str.253);
4. Obrací se s mnohými radami na praktikující lékaře v knihách Ministry od Healing“, Cousins on Health“ a „Medical Ministry“.
5. Z jejího pera vyšel návrh, aby se ústav lékařské koleje Adventistů sedmého dne v Loma Lindě dostal „lékařské vzdělání, které umožní“, aby její absolventi, kteří pracují jako řádně kvalifikovaní lékaři, vykonali zákonem požadované zkoušky“. – MS 7, 1910 (Vyšlo 3.2.1910 v Pacific Union Recorder – Viz „The Story of Our Health Message 1955. – str. 386).

(291) Ti, kdo si zvyknou užívat léky, prohřešují se na své chápavosti a ohrožují celý svůj další život. Existují neškodné byliny, jejichž užívání překoná mnohé zdánlivě vážné potíže. Kdyby se však všichni snažili být rozumní v uspokojování svých nezbytných tělesných potřeb, vyskytovaly by se obvyklé nemoci jen vzácně. Jeden gram prevence má větší cenu než kilo léčení. – MS 86, 1897 (Health Reform Principles, psáno v Cooranbong, Austrálii).

Jednoduché léky užívané v sanatoriu

Dostala jsem mnoho poučení ohledně umístění sanatorií. Tyto ústavy by měly být vzdáleny od velkých měst několik kilometrů a měl by u nich být i pozemek. Na něm by se mělo pěstovat ovoce a zelenina a pacienti by měli být povzbuzováni k práci. Mnozí, kteří trpí plicní chorobou, by mohli být vyléčeni, budou-li žít v podnebí, kde by mohli být po většinu roku venku. Mnozí, kteří zemřeli na TBC, by mohli žít, kdyby byli více pobývali na čerstvém vzduchu. Čerstvý venkovský vzduch je lék, který nemá žádné pozdější škodlivé účinky.

Bylo by lepší, kdyby se do našich sanatorií nedostaly řádné těžké léky a kdyby se užívalo jednoduchých léků, jako je čistá voda, čistý vzduch, slunce a některé byliny, které rostou na poli. Tyto by byly právě tak účinné jako léky užívané pod tajemnými jmény a vymyšlené lidskou vědou a neměly by v těle žádné škodlivé účinky.

Tisíce zarmoucených lidí by mohlo znovu nabýt zdraví, kdyby zanechali všech jedovatých léků, žili prostě, nepoužívali čaje, kávy, likérů ani koření, které dráždí žaludek a oslabuje ho tak, že je neschopný strávit i jednoduché jídlo bez povzbuzujícího prostředku. Pán je ochoten umožnit to, aby Jeho světlo svítilo jasnými, viditelnými paprsky na všechny slabé a chabé. – MS 115, 1903 (o práci v sanatoriu).

(292)

30. LÉKY UŽÍVANÉ ELLEN G. WHITE

(Sestra Whiteová vždy znovu o jednoduchých lécích mluví. Říká nám přesně, co tím myslí, když takto mluví, a jmenuje čistý vzduch, slunce, střídmost, odpočinek, cvičení, správnou výživu, užívání vody a důvěru v Boží moc. Viz stránky 287-291 a str. 127 The Ministry of Healing str. 127). Mnoho se sestra Whiteová při několika příležitostech odvolávala ve své osobní korespondenci na určité jednoduché léky, které znala a užívala. Každý takový lék byl obyčejně zmíněn jen

v jediném případě. Ve své korespondenci se také odvolává na několik vzácných, nenádalých situací, které ji přiměly, aby užila léky, kterých by užila zase jediné v krizi.

Při oceňování těchto odvolání k určitým lékům by si měl čtenář povšimnout čtyř bodů:

1. Následující stránky obsahují významná konstatování, v nichž se sestra Whiteová zmiňuje o zvláštních jednoduchých lécích, pokud takové výroky byly známé v době, kdy se sestavovala tato kniha.
2. Aby se mohlo toto pojednání vytisknout, bylo třeba jen asi 111 stran. Celkem věnovala sestra Whiteová asi 2000 stran radám o zdraví ve svých knihách.
3. Za 50 let uveřejnila sestra Whiteová velmi mnoho článků o zdraví a péči o nemocné. Zajímavá a významná je však skutečnost, že kromě krátké zmínky „o věnci fiků“ na Ezechiášovy vředy a letmé narážky na neúčinné užívání „obyčejných bylin“ při nemoci (293) jednoho ze svých synů (Viz 2SG 104), neodvolávala se v žádném ze svých zveřejněných pojednáních vůbec na užívání bylin v lékařství nebo na jiné zvláštní jednoduché léky. Po pravdě řečeno tato skutečnost nedovoluje dojít k závěru, že užívání bylin má zásadní důležitost v celém programu zdraví, který sestra Whiteová tak obšírně podává.
4. Paní Whiteová nikde netvrdí, když hovoří o takovýchto jednoduchých lécích, že by nemohly být později nalezeny jiné a účinnější léky.

Protože někteří zastávají názor, že spisy sestry White nejen byliny schvalují, ale že je zdůrazňují jako hlavní prostředek při léčení nemocí, a protože o této věci existuje množství neuveřejněného materiálu, věří ti, kteří udržují pozůstalost rodiny Whiteovy, že otištění následujících článků nejen věc nejlépe objasní, ale bude také na prospěch myšlení adventistů sedmého dne. Čtenář by – upřímně řečeno – neměl těmto výrokům připisovat větší význam než autorka, která ve svých vydaných knihách předložila veřejnosti všeobecné zásady, které se mají uplatňovat při léčení nemocných – Sestavovatelé.)

Nemohu svědčit v jejich prospěch

Když vidím, kolik škod způsobilo podávání léků, nemohu je užívat a nemohu svědčit v jejich prospěch. Musím pravdivě svědčit o světle, které jsem dostala od Pána.

Léčba poskytovaná v době, kdy bylo sanatorium teprve zřízeno, byla velmi náročná. Nepoužívaly se léky, řídili jsme se jen zásadami hygieny a Bůh tuto práci poželhal. Byla to práce, při níž mohli lidé spolupracovat s Bohem pro záchranu života. Do lidského těla by nemělo přijít nic, co by mohlo působit zlobně. Prosazovat světlo, které jsem o této věci dostala provádět léčbu podle zásad hygieny a učit úplně odlišným způsobem zacházení s nemocnými – to byly věci, které mi byly zjeveny jako důvod, proč bychom měli zřizovat na různých místech sanatoria.

Trápilo mě, když byli mnozí studenti vyzýváni, aby šli do -----, kde by dostali vzdělání o tom, jak používat léky. (Státem řízená lékařská kolej, kam byla v dřívějších letech posílána řada našich lékařských pracovníků, aby si doplnili svůj výcvik.) Vysvětlení, jak používat léky, které mi (294) zjevil Pán, bylo docela jiné než výklad, který se podává o tom v ----- nebo v sanatoriu. Tyto věci nám musí být naprosto jasné. Lékům se dávají proto obtížná jména, aby lidé nevěděli, co vlastně užívají, dokud si sami nevezmou slovník a nenajdou si význam těchto jmen.

Pán nám dal několik obyčejných polních rostlin, které jsou užitečné a kdyby každá rodina byla poučena o tom, jak tyto byliny v případě nemoci užívat, mohlo by se předejít mnohému utrpení a nebylo by třeba volat lékaře. Tyto dávno známé prosté byliny, rozumně užívané by uzdravily mnoho nemocných, kteří zemřeli, když byli léčeni pomocí léků.

Jedním z nejlépejších léků je dřevěné uhlí v prášku, které dáme do vaku a přikládáme teplé na tělo. Namočí-li se ve svařeném pálivém býlí, je ještě lepší. Předepisovala jsem to v případech, kdy nemocní měli velké bolesti a když mi lékař důvěrně sdělil, že je to asi bolest předsmrtná. Navrhla jsem tedy dřevěné uhlí, po jehož přiložení pacient usnul, nastal obrat a nemocný se uzdravil. (Je zajímavé všimnout si – ve spojitosti s některými tvrzeními sestry Whiteové, které se týkají významu dřevěného uhlí, že toto je rovněž obsaženo v četných lékařských předpisech. Více jak tisícistránkové odborné dílo „Clinical Toxicology of Commercial Products“ (Williams a Wilkins, 1957, 16 dolarů) radí jako protijed pro mnoho známých jedů a pro všechny

jedovaté látky neznámého složení „universální protijed“ skládající se ze čtyř částí, z nichž dvě jsou aktivní dřevěné uhlí. – Sestavovatelé.)

Studentům, kteří měli zranění pohmožděné ruce a měli bolestivé záněty, jsem předepsala tento prostý lék s naprostým úspěchem. Zánět byl zdolán, bolest ustala a nemocný byl vyléčen. Silný zánět očí se odstraní plackou z dřevěného uhlí, která se dá do vaku a ponoří se do horké nebo studené vody – podle toho, jak to případ vyžaduje. Toto působí jako zázrak.

Čekám, že se tomu budete smát, ale kdybych mohla dát tomuto léku nějaký cizokrajný název, který nikdo nezná než já sama, byl by působivější Jedině nejprostší léky mohou napomáhat přírodě a nemají žádné neblahé účinky. – Letter 82, 1897.

(295)

Při žádostech o radu doporučovala prosté léky

Je mnoho obyčejných bylin, které by naše sestry ošetřovatelky mohly velmi účinně užívat místo léků, kdyby znaly jejich cenu. Mnohokrát, když se na mne lidé obraceli o radu, co by se mělo udělat v případě nemoci nebo nehody, zmínila jsem se o některém z těchto obyčejných léků a ty se pak velmi osvědčily.

Jednou ke mně přišel jeden lékař, který si nevěděl rady. Zavolali ho k ošetření mladé ženy, která nebezpečně onemocněla. Při pobytu ve stanu byla postižena horečnou. Byla dopravena do budovy naší školy blízko Melbourne v Austrálii, ale její stav se natolik zhoršil, že byly obavy o její život. Lékař, Dr. Merritt Kellogg, přišel ke mně a řekl: „Sestro Whiteová dostala jsi nějaké objasnění k tomuto případu? Nedostane-li pomoc, nebude žít déle, než několik hodin“. Odpověděla jsem: „Pošlete ke kováři pro trochu dřevěného uhlí v prášku. Udělejte z něho placku a položte ji to na žaludek a boky“. Doktor rychle odešel, aby splnil mé příkazy. Brzy přišel znovu a řekl: „Ani ne za půl hodiny po přiložení placek se dostavila úleva. Teď teprve spí přirozeným spánkem, jako když byla zdravá“.

Tentýž způsob léčení jsem nařídila i v jiných případech, kdy lidé měli velké bolesti a přineslo jim to úlevu a zachránilo život. Moje matka mi vyprávěla, že hadí uštknutí plazů i jedovatého hmyzu se může často zneškodnit použitím placek z dřevěného uhlí. Když jsem působila na venkově v Avondalu v Austrálii, dělníci si často odřeli ruce a nohy, a to mělo v mnoha případech za následek tak těžké záněty, že dělník nemohl po nějakou dobu vůbec pracovat. Jednou přišel kdosi v tomto stavu ke mně s rukou na pásce a velice se proto trápil, protože při mýcení půdy bylo třeba jeho pomoci. Řekla jsem mu: „Běžte tam, kde pálíte dřevo a doneste mi trochu dřevěného uhlí (296) z eukalyptu, rozdrťte je na prášek a já vám ruku ošetřím“. Tak se i stalo a druhý den ráno dělník hlásil, že bolest ustala. Brzy byl pak schopen znovu se vrátit ke své práci.

Píši o tom, abyste poznali, že Pán nám dal obyčejné léky, které neoslabují ústrojí, jak tomu bývá často u umělých léků. Potřebujeme dobře vyškolené ošetřovatelky, které dovedou pochopit, jak používat obyčejné léky, které příroda poskytuje k obnově zdraví a které mohou učit ty, kteří neznají zákony zdraví – jak provádět tuto jednoduchou, ale účinnou léčbu.

Ten, kdo stvořil muže a ženy, má zájem o všechny, kdo trpí. Ukázal cestu ke zřizování našich sanatorií a k budování škol při nich, jako účinné prostředky mužů a žen pro dílo služby trpícímu lidstvu. Při léčbě nemocných není třeba užívat jedovaté léky. Alkohol ani tabák v jakékoli podobě se nesmí doporučovat, aby si někdo tyto zlé věci neoblíbil. – Letter 90, 1908 (J.A.Burdenovi a jiným, kdo mají v Loma Lindě zodpovědnost.)

Bezpečné obyčejné léky

Všechno, co děláme sami, si musíme pečlivě promyslet. Musím poznat sebe sama, nesmím nikdy přestat být žákem, pokud se týče toho, jak pečovat o tento chrám svého těla, který mi dal Bůh, abych jej uchoval v co nejlepším zdraví. Musím jíst to, co bude nejlepší pro mé dobro fyzické a musím obzvlášť pečovat o to, abych měl takový oděv, který prospívá zdravému krevnímu oběhu. Nesmím se sám připravovat o cvičení a vzduch, musím co nejvíc využít slunce.

Musím být moudrý, abych byl věrným strážcem svého těla. Jednal bych velice pošetile, kdybych vešel zpocením do studené místnosti. Stal bych se nemoudrým správcem, kdybych si dovolil sedět v průvanu a vystavoval se takto nachlazení. Byl bych nemoudrý, kdybych seděl se studenými

(297) nohama a rukama a hnal takto zpět krev od končetin k mozku nebo vnitřním orgánům. Při vlhkém počasí bych si měl vždycky chránit nohy.

Měl bych pravidelně jíst tu nejzdravější potravu, aby moje krev byla co nejkvalitnější a neměl bych se přepracovávat, mohu-li se tomu vyhnout.

Jestliže porušují zákony, které Bůh ustanovil pro mé dobro, musím činit pokání, napravit se a pomocí lékařů, které nám dal Bůh – tj. čistého vzduchu, čisté vody a hojivého, vzácného slunečního světla – upevnit co nejvíc své zdraví.

Vody je možno používat mnoha způsoby pro úlevu při bolestech. Vypít před jídlem po doušcích půl nebo čtvrt litru čisté teplé vody nikdy neuškodí, ale prospěje.

Šálek čaje z catnip uklidní nervy. (*Nepeta cataria*).

Čaj z chmele uspává. Chmelové placky přiložené na žaludek uleví při bolestech.

Máme-li slabé, bolavé nebo zanícené oči, uleví se nám, když na ně přiložíme měkký flanelový hadřík namočený v horké vodě se solí.

Při překrvení hlavy nastane úleva, když nohy i ruce ponoříme do lázně s trochou hořčice.

Existuje mnohem víc jednoduchých léků, které účinně přispějí k obnově zdravé činnosti těla. Pán od nás očekává, že užijeme pro sebe všechny tyto jednoduché přípravky, ale kde je člověk již v koncích, tam má Bůh ještě možnost. Jestliže neuděláme ani to, co je v moci téměř každé rodiny, a žádáme Pána o úlevu v bolesti, když jsme příliš líní využít tyto tak lehce dosažitelné léky, je to od nás velmi smělé. Pán od nás očekává, že budeme pracovat, abychom měli co jíst. Nemá pro nás v plánu, že budeme sklízet úrodu, jestliže nevyryjeme drn, neobděláváme půdu a nepečujeme o výnos. Potom sesílá déšť, sluneční svit i mraky, aby se rostlinstvu dařilo. Je vykonavatelem, člověk je Jeho pomocníkem. Existuje tedy čas setí a čas sklizně.

Bůh dal vyrůst bylinám pro užitek člověka a jestliže pochopíme, co je v těchto sazenicích a (298) bylinách skryto a správně je budeme užívat, nebude třeba utíkat tak často k lékaři a lidé budou mnohem zdravější než jsou dnes. Věřím, že velký Lékař vyslyší naši prosbu, jestliže jsme předtím užili léky o nichž jsem se zmínila. – Letter 35, 1890. (Pracovníku v zámoří).

Rada vedoucímu lékaři nového sanatoria

Udělejte všechno, co je ve Tvé moci, abys zvelebil ústav zvenku i zevnitř. Buď si jist, že všechno je v nejlepším pořádku a nedělej nic, co by zapůsobilo na pacienty nepříjemným dojmem.

Povzbuzuj je, aby žili zdravě a aby co nejvíc cvičili, neboť to velmi přispěje k obnově jejich zdraví. Do stínu stromů umístěte sedátka, aby pacienty vábilo trávit co nejvíc času venku. Určité místo by se mělo oddělit plátnem nebo sklem, aby tam mohli pacienti za chladného počasí sedět na slunci bez ohledu na vítr

Čerstvý vzduch a slunce, radostná pohoda vně i uvnitř, to jsou léky, které nemocní potřebují a Bůh vaši snahu bohatě požehná, budete-li tyto léky poskytovat nemocným, kteří přicházejí do sanatoria. Tím, jak budete jiným dávat štěstí, pohodu, soucit a naději, naplní se i vaše duše světlem a pokojem. Nikdy nezapomínejte, že sluneční zář Božího požehnání je pro nás tou nejdůležitější věcí.

Vštěpujte sestřím i pacientům, jakou cenu mají tyto věci, které nám Bůh dává zdarma a které navracejí zdraví. Vštěpujte jim dále, jak užitečné jsou právě ty věci, které lze snadno získat.

Chci Vám říci něco málo o své zkušenosti s dřevěným uhlím jako lékem. Pro některé formy špatného trávení je účinnější než umělé léky. Trochu olivového oleje smíchaného s rozdrceným dřevěným uhlím pomáhá desinfikovat a léčit. Mám s tím výborné zkušenosti. Práškové dřevěné uhlí z eukalyptového dřeva jsme bez váhání užívali při zánětech....

Budete-li tyto všem lidem dosažitelné léky stále sudovat a doporučovat jejich užívání, (299) můžeme očekávat, že Pán bude takovou léčbu provázet zvláštním požehnáním. – Letter 100, 1903.

Jiné zkušenosti s dřevěným uhlím

Rychlé uzdravení. – Jeden bratr byl přijat do sanatoria se zánětem stěv a krvavou úplavicí. Tento muž nebyl na své zdraví opatrný, příliš si popřádal dobrého jídla. My jsme se právě chystali odjet z Texasu, kde jsme několik měsíců pracovali, a měli jsme připravené povozy, abychom odvezli tohoto bratra a jeho rodinu spolu s několika jinými, kteří měli malárii. Řekli jsme si

s manželem, že raději tuto cestu zaplatíme, než aby otcové několika rodin zemřeli a zanechali po sobě vdovy a nezaopatřené děti.

Dvě nebo tři osoby jsme uložili do velkého pérovaného vagonu na postele s matrací. Tento muž se zánětem střev poslal pro mne, abych za ním přišla. Rozhodli jsme se s manželem, že by nebylo dobré s ním hýbat. Byly totiž obavy, že nastane sepse. Pak ni napadlo, jakoby vnuknutím od Pána, že by tento bratr měl dostat vypít vodu s práškem z dřevěného uhlí a na břicho a na žaludek rovněž přiložit dřevěné uhlí. Syn nemocného zašel do Denisonu ke kováři, opatřil dřevěné uhlí, rozdrtil je a užil, jak bylo řečeno. Za půl hodiny nastal obrat k lepšímu. My jsme se museli vydat na cestu a rodinu opustit, ale jaké bylo příštího dne naše překvapení, když jsme viděli, že jejich vůz nás dohonil. Nemocný ležel v posteli ve voze. Zapůsobilo tu Boží požehnání i tento obyčejný prostředek, který jsme použili. – Letter 182, 1899 (Pracovníci v zámoří. Viz str. 287).

Dřevěné uhlí a lněné semeno. – Velmi naléhavě potřebujeme nemocnici. Ve čtvrtek byla zavolána sestra Sára McEnterfer, (Vycvičená zkušená ošetřovatelka, která se dobře hodí pro tento druh služby. Provázela sestru Whiteovou a byla jí na cestách společnicí a sekretářkou), aby se (300) podívala, dá-li se něco udělat pro osmnácti měsíčního chlapečka bratra B, který měl několik dní na kolínku bolestivý otok způsobený kousnutím jedovatého hmyzu. Sestra dala na oteklinu práškové dřevěné uhlí smíchané se lněným seménkem a tato placka přinesla ihned úlevu. Předtím dítě křičelo celou noc bolestí, ale po přiložení placky usnulo. Dnes se na ně byla dvakrát podívat. Když na dvou místech oteklinu otevřela, začala vytékat sousta hnisu a krve a dítě již nemělo bolesti. Děkujeme Bohu, že je nám dána moudrost užívat prostých věcí, které jsou nám dostupné, abychom zmírnili bolest a úspěšně odstranili její příčinu. – MS 68, 1899.

Zmínky o jiných léčích

Fíková placka pro Ezechiáše. – Když byl Ezechiáš nemocen, přinesl mu Boží prorok poselství, že má zemřít. Král volal Hospodina, Hospodin ho slyšel a poslal zaslíbení, že k jeho životu bude přidáno 15 let. Jediné Boží slovo, jediný dotek božského prstu by byl stačil okamžitě Ezechiáše vyléčit. Ale místo toho mu byl dán příkaz udělat z fiků placku a položit ji na postiženou část těla. Tak se také stalo a Ezechiáš se uzdravil. Bylo by dobře, kdybychom si víc vážili tohoto receptu, který Pán nařídil užívat. – MS 29, 1911.

Velký význam eukalyptového oleje. – Je mi moc líto, že sestra C není zdravá. Pro její kašel jí mohu jako nejlepší lék doporučit eukalyptový olej a med. Do sklenice medu se ho dá několik kapek, dobře se vše zamíchá a užívá při kašli. Můj krk se mě už hodně natrápil, ale když toto užiji, přemohu obtíže velmi rychle.

Použiješ-li toho receptu, budeš sama sobě lékařem. Nebude-li hned první pokus úspěšný, zkus to znovu. Nejlépe je užít tohoto léku před spaním. – Letter 348, 1908.

(301) Řekla jsem Ti už o léku, který užívám, když mám potíže s krkem. Vezmu sklenici ohřátého medu, do toho dám několik kapek eukalyptového oleje a dobře zamíchám. Když mě přepadne kašel, užiji plnou čajovou lžičku této směsi a úleva je téměř okamžitá. Užívala jsem to vždycky s nejlepším výsledkem. Když Tě chytne kašel zkus to také. Možná, že Ti tento recept připadá až příliš jednoduchý, proto mu nedůvěřuješ, ale já jsem ho vyzkoušela po řadu let a mohu ho vřele doporučit.

Dále si vykoupej nohy v teplé vodě, do níž dáš eukalyptové listy. Tyto listy mají v sobě velkou sílu, když to zkusíš, dáš mi za pravdu. Eukalyptový olej se zvláště doporučuje při kašli a bolestech na prsou a v plicích. Zkus to, prosím, lék je tak jednoduchý a nic Tě nestojí. – Letter 20, 1909.

Léčivé vlastnosti některých stromů. – Pán mě poučuje o mnoha věcech. Ukázal mi, že naše sanatoria by se měla zřizovat v takové nadmořské výšce, která by byla zárukou těch nejlepších výsledků a že mají být obklopena rozsáhlými pozemky osázenými květinami a ozdobnými stromy.

Když se na jistém místě konaly přípravy k vymýcení půdy pro postavení sanatoria, dostali jsme zjevení, že je zdravá vůně borovic, cedrů a jedlí. Jsou ještě jiné druhy stromů s léčivými vlastnostmi, které napomáhají ke zdraví. Nenechte takové stromy nemilosrdně kácet.... Nechte je žít. – Lette 95, 1902.

„Můj bylinný nápoj“. – Není třeba jezdit do Číny pro čaj nebo na Jávou pro kávu. Někteří lidé řekli: „Sestra Whiteová pije čaj a má ho doma“ a dala prý jim ho, aby pili. Nebyla to pravda, protože já čaj nepiji, ani ho doma nemám. Když jsem jednou jela lodí, zvracela jsem a nemohla jsem nic jíst. Vzala jsem si tedy trochu slabého čaje jako léku, ale nepřeji si, aby kdokoli z vás (302) znovu prohlášoval, že „sestra Whiteová pije čaj.“ Přijdete-li ke mně, ukáži vám pytlík s bylinami, z nichž dělám čaj. Když pošlu vzkaz do Michiganu, pošlou mi květy červeného jetele. Pokud jde o kávu, nikdy jsem ji nesnášela, takže ti, kdo říkali, že sestra Whiteová pije kávu, se mýlili. – MS 3, 1888.

Květy jetele – první sklizeň. – Mám k Vám prosbu: Mohou mi Vaše děti nasbírat zase jetele jako loni? Bude-li to možné, udělají mi velkou radost. Tady si jej nasbírat nemohu, protože na našem pozemku žádný není. Nejlepší je první sklizeň, ale přijde-li mé psaní už pozdě, bude dobře zajistit i druhou sklizeň. – Letter 1, 1872 (Jedné rodině v Michiganu).

Čaj užívaný jako lék, nikoli jako nápoj. – Nepiji vůbec čaj, ani zelený, ani černý. Mnoho let jsem nedala do úst ani lžičku, jediné když jsem jela po moři a od té doby jednou tady v Americe jsem ho užila jako léku, když jsem byla nemocná a zvracela jsem. Za takových okolností může čaj přinést jistou úlevu.

Když jsi byl u nás, nepila jsem čaj. Pila jsem vždycky čaj jetelový, jak jsem Ti řekla. Nabídla jsem Ti ho a řekla, že je to dobrý, prostý a zdravý nápoj...

Po celá léta jsem čaj nekupovala. Zním jeho účinek a neodvažovala bych se ho pít, jediné v případě těžkého zvracení, kdy ho беру jako lék, na však jako nápoj....

Nemám ve zvyku o něčem kázat a v praxi jednat jinak. Nedoporučuji svým posluchačům životní pravidla, jimiž se mají řídit, abych pak pro sebe dělala výjimku....

Neprovinila jsem se pitím žádného čaje, s výjimkou nápoje z červeného jetele a i kdybych měla ráda víno, čaj nebo kávu, nepila bych tato narkotika, která ničí zdraví, protože si zdraví vážím a pokud jde o zdrženlivost a dobré skutky chci být dobrým příkladem pro ostatní., - Letter 12, 1888 (Přátelům).

Káva jako lék. – Nepila jsem už 20 let šálek pravé kávy, jediné – jak jsem řekla – po dobu (303) své nemoci jsem pila jako lék denně šálek hodně silné kávy se syrovým vejcem. – Letter 20, 1882

Citrusová šťáva s vejcem. – Dostala jsem zjevení, že chudou dietou svému tělu škodíte.... Právě nedostatek vhodné potravy způsobil, že tolik trpíš. Nejedl jsi to, co je pro výživu Tvé křehké tělesné schránky podstatné. Nesmíš si odpírat dobrou, zdravou stravu..... Obstarej si vejce od zdravé drůbeže a jez je vařená nebo syrová. Dávej si syrové vejce do nejkvalitnějšího nezkvašeného vína, jaké můžeš získat dáš tak svému organismu to, co potřebuje.... Vejce působí léčivě při ničení jedů. – CD 203.204. (Dru D.H.Kressovi, 1901).

Schválení pokrokových léčebných procedur

Transfuse krve. – Existuje jedna věc pro záchranu života - transfuse krve, ale bylo by to pro Tebe těžké a možná nemožné. Já to pouze navrhuji. – MM 286.287 (Dru D.H.Kressovi).

Očkování – (viz poznámku). – (Očkování proti neštovicím: D.E.Robinsonová, jedna ze sekretářek sestry Whiteové napsala 12.6.1931 o postoji sestry Whiteové k očkování: „Žádáte o určitou a přesnou informaci o tom, co sestra Whiteová napsala o očkování a seru.

„Tato otázka se dá zodpovědět velmi stručně, neboť podle našich záznamů se sestra Whiteová v žádném ze svých spisů o očkování ani seru nezmiňuje.

„Bude Vás možná zajímat, že v době, kdy se v blízkosti vyskytla epidemie neštovic, se sestra Whiteová nechala očkovat a naléhala na své spolupracovníky, aby to udělali také. Tím, že tento krok učinila uznala sestra Whiteová tu skutečnost, že bylo dokázáno, že očkování proti neštovicím buď činí člověka imunním, nebo jeho nemoc značně zeslabí. Uznala tak nebezpečí, jakého se vystavují ti, kdo očkování odmítli. (Podepsána D.E.Robinsonová).

Léčení rentgenem v Loma Lindě. – Po několik týdnů mi ozařovali černou skvrnu, kterou jsem měla na čele. Celkem jsem měla 23 ozáření. Znamení se docela ztratilo a já jsem za to velmi vděčná. – Letter 30, 1911 (Svému synovi J.E.White).

(304)

31. OSOBNÍ ZKUŠENOST

Stará zkušenost jak léčit zápal plic

V zimě 1864 dostal můj Willi náhlý a prudký zánět plic. Bylo to krátce po tom, co jsem na tutéž nemoc ztratila svého nejstaršího syna a velice jsme se báli, aby nám Willi nezemřel také. Rozhodli jsme se, že nepošleme pro lékaře, ale že ho zkusíme léčit vodou a že budeme snažně prosit Pána o pomoc. Pozvali jsme několik známých, aby se s námi společně modlili. Měli jsme pocit veliké jistoty, že Bůh je přítomen a že nám žehná.

Příštího dne stoupila Wullimu horečka tak, že blouznil. Když jsem k němu mluvila, měla jsem dojem, že mě nevidí ani neslyší. Srdce tlouklo nepravidelně a neustále se křečovitě zmítalo. Celou dobu jsme prosili Pána o pomoc a stále jsme mu smáčeli hlavu vodou a vyměňovali obklady na hrudníku. Brzy přestal blouznit, měl ale velké bolesti v pravém boku a nemohl na něm ani chvíli ležet. Tišili jsme bolest studenými obklady, při čemž jsme teplotu vody měnili podle výše horečky. Velmi jsme dbali na to, aby měl ruce a nohy teplé.

Čekali jsme, že sedmého dne přijde krize. Celou tu dobu jsme odpočívali jen málo, takže (305) čtvrtou a pátou noc jsme byli nuceni ho předat do péče jiných. Pátý den jsme oba s manželem pociťovali velkou úzkost. Chlapec velice kašlal a objevila se i krev. Můj muž trávil mnoho času na modlitbách. Tu noc jsme svěřili své dítě do pečlivých rukou. Než můj muž odešel, dlouho se úpěnlivě modlil. Najednou jakoby jeho tíha od něj odstoupila a jakoby nějaký hlas mu řekl: „Jdi si lehnout, já se o dítě postarám“.

Já jsem si šla lehnout, protože mi nebylo dobře, ale několik hodin jsem nemohla úzkostí usnout. Těžko se mi dýchalo. Ačkoliv spím ve velkém pokoji, stala jsem a otevřela dveře do velké haly. Ihned se mi ulevilo a brzy jsem usnula. Zdálo se mi, že nějaký zkušený lékař stojí u mého dítěte, bdí nad každým dechem, jednu ruku má na jeho srdci a druhou zkouší tep. Obrátil se k nám a řekl: „Krise přešla. To byla jeho nejhorší noc. Teď se brzy uzdraví, protože se nemusí zotavovat ze škodlivého vlivu léků. Příroda vykonala velmi dobře své dílo, aby zbavila organismus nečistot“. Pověděla jsem mu o své vyčerpanosti a potížích s dýcháním i o tom, jak se mi ulevilo, když jsem otevřela dveře.

Pak řekl: „To, co pomohlo tobě pomůže také Tvému dítěti. Chlapec potřebuje vzduch a vy jste ho drželi příliš v teple. Ohřátý vzduch, který vychází z kamen, je škodlivý a kdyby nebylo vzduchu, který vniká dovnitř okenními štěrbinami, byl by jedovatý a životu nebezpečný. Žár z kamen ničí svěžest vzduchu a oslabuje plíce. Plíce dítěte byly oslabeny pobytem v místnosti, která byla až příliš vytápěna. Nemocní lidé jsou nemocí zeslabeni a potřebují co nejvíc čerstvého vzduchu, aby posílili životní orgány proti nemoci. Přesto bývají vzduch a světlo případu vyloučeny z pokoje nemocného jako nebezpeční nepřátelé právě tehdy, kdy je jich nejvíc zapotřebí“.

Tento sen a manželův zážitek nás oby potěšil. Ráno jsme viděli, že náš chlapec strávil neklidnou noc. Ještě celé dopoledne měl vysokou horečku, která pak klesla. Willy vypadal docela (306)dobře, jen byl slabý, protože za pět dní své nemoci snědl jen jeden malý suchar. Rychle se zotavil a byl zdravější než dřívější léta. Tato zkušenost je pro nás cenná. – 4SG 151-153, 1864.

Uzdravení Jakuba Whitea

(Sdělení z 13.4.1902 na schůzce v Elmshavenu v Kalifornii).

Před mnoha lety (v r.1865), když nesl můj manžel v Battle Creeku na svých bedrech velkou zodpovědnost, začalo se u něho projevovat vyčerpání a jeho zdraví se rychle horšilo. Nakonec se tělesně i duševně zhroutil a nebyl schopen žádné práce.- Moji přátelé mi řekli: „Paní Whiteová, váš manžel nebude žít“. Rozhodla jsem se, že ho přestěhuji na jiné místo, kde se dříve zotaví. Jeho matka řekla: „Eleno, musíš zůstat tady a starat se o svou rodinu“.

„Maminko“, řekla jsem, „já nikdy nedovolím, aby tento skvělý mozek úplně ochabl. Budu pracovat s Bohem a Bůh bude pracovat se mnou, abychom manželům mozek zachránili“.

Abychom získali prostředky pro naši cestu, vytáhla jsem své lepší koberce a prodala je Za získané peníze jsem koupila krytý vůz a připravila ho na cestu tak, že jsem do něj dala matraci na ležení. Společně s Willym, teprve jedenáctiletým jsme se vydali do Wrightu ve státě Michigan.

Po cestě se Willi pokoušel dát jednomu z koní do úst uzdu, ale nedokázal to. Řekla jsem manželovi: „Pojď, opři se o mně a vlož koni uzdu do tlamy“.

On řekl, že neví, jak to dokáže. „Ano dokážeš“, řekla jsem. „Postav se zpřímá a pojď“. Udělal to a podařilo se mu to. Tak poznal, že příště to dokáže také.

Neustále jsem ho zaměstnávala takovými maličkostmi. Nechtěla jsem, aby zůstával v klidu, ale snažila jsem se ho udržet v činnosti. Toto by měli dělat lékaři a pomocníci i v našem sanatoriu. Ved'te pacienty krůček po krůčku, udržujte jejich mysl neustále v činnosti, aby neměli čas hloubat nad svým stavem.

(307)

Povzbuzování tělesné i duševní aktivity

Často k nám přicházeli bratři se poradit, ale můj muž nechtěl nikoho vidět. Když přišla společnost, šel často raději do jiné světnice. Než si mohl uvědomit, že někdo přišel, přivedla jsem obyčejně návštěvníka k němu a řekla: „Manželi, tu je jeden bratr, který se přišel na něco zeptat a protože ty dovedeš lépe jeho dotaz zodpovědět než já, přivedla jsem ho k tobě“. V takovém případě nemohl nic dělat. Musel zůstat ve světnici a odpovědět na otázku. Tímto a mnoha jinými způsoby jsem ho přiměla, aby cvičil své myšlení. Kdyby k tomu nebyl býval přinucen, byla by jeho schopnost myšlení úplně upadla.

Denně chodil můj manžel na procházku. Jednou zuřila hrozná sněhová vánice a on myslel, že v bouři a ve sněhu nemůže jít ven. Šla jsem k bratru Rootovi a řekla: „Bratře Roote, máte pár botu navíc?“

„Ano“, řekl mi.

„Ráda bych si je na dnešek půjčila“, řekla jsem. Obula jsem si boty, vyšla ven a v hlubokém sněhu jsem prošlapala kus cesty. Po návratu domů jsem žádala manžela, aby šel na procházku. Řekl, že v takovém počasí nemůže jít ven. „Ale ano, můžeš“, řekla jsem, „určitě můžeš jít v mých stopách“. On byl člověk, který měl velkou úctu k ženám a když viděl mé stopy, pomyslel si, že když v tom sněhu může jít žena, on může také. Šel tedy i toho rána na svou obvyklou procházku.

Na jaře se měly vysázet ovocné stromy a zryt zahrada. „Willy“, řekla jsem synovi: „Kup, prosím tě, tři motyky a troje hrábě, ale kup určitě obojího tři kusy“. Když mi je přinesl, řekla jsem mu, aby on vzal jednu motyku a otec druhou. Otec měl sice námitky, ale pak jednu vzal. Já jsem vzala také jednu a začali jsme pracovat. Měla jsem pak sice na ruku puchýře, ale byla jsem při okopávání první. Otec moc pracovat nemohl, ale měl pohyb. Takovými metodami jsem se snažila spolupracovat s Bohem při obnově zdraví mého manžela, a Pán nám požehnal!

Když jsem někam jela, nebo když jsem měla kázat, brala jsem vždycky manžela s sebou. (308) Měla jsem na starosti určitý obvod. Nemohla jsem manžela přesvědčit, aby šel kázat místo mě. Konečně po mnoha, mnoha měsících jsem mu řekla: „Tak, Jakube, dnes budeš kázat ty“. Nechtěl jít, ale já jsem nepovolila a dovedla jsem ho na kazatelnu. Toho dne mluvil k lidem on. Ačkoliv modlitebna byla naplněna nevěřícími, nemohla jsem se po celou půlhodinu zdržet pláče. Srdce mi přetévalo radostí a vděčností. Věděla jsem, že jsme zvítězili.

Odměna za vytrvalou snahu

Po osmnácti měsících stále spolupráce s Bohem, kdy jsem se snažila navrátit manželovi zdraví, jsem ho zase přivezla domů. Když jsem s ním předstoupila před jeho rodiče, řekla jsem: „Tatínku a maminko, tu je váš syn“.

„Elleno“, řekla maminka, „ta toto zázračné uzdravení musíš děkovat jedině Bohu a sobě. To jsi dokázala svou energií“.

Po svém uzdravení žil můj manžel ještě řadu let a vykonal v té době nejlepší část svého životního díla. Nesplatily mu ty přidané užitečné roky mnohonásobně těch 18 měsíců usilovné péče?

Vyprávěla jsem vám krátce tuto svou osobní zkušenost, abych vám ukázala, že vím něco o tom, jak používat přírodní prostředky pro léčení nemocných. Bůh učiní mnoho pro každého z nás, budeme-li pracovat a jednat ve víře, že když budeme jednat tak, jak si On přeje, udělá pro nás to, co zaslíbil. Mým přáním je udělat všechno, co je v mých silách, abych vedla své bratry takovým směrem, aby jejich snahy přinesly co největší prospěch. Mnozí, kteří zemřeli, by dnes mohli žít, kdyby byli plnili Boží vůli. Buďme všichni v tomto ohledu co nejcitlivější. – MS 50, 1902.

Oddíl VIII

VŠEOBECNÉ RADY

(310)

Úvod

Prorocké rady jsou vždycky užitečné. V díle sestry Whiteové nalézáme rady a příkazy týkající se téměř každého období života křesťana a jeho zkušenosti. Třebaže většina zde podávaných zásad je uvedena ve Svědectvích a jiných jejích knihách, byly při sestavování nového materiálu již vydaného, ale nyní už rozebraného. Je zde také obsah rukopisů dosud nevydaných, články obsahující rady, které dnes, kdy se objevují nové a obtížné situace, jsou stále víc a víc důležité. Tyto články podstatně přispějí k bohatství rad, které již mají Adventisté sedmého dne v rukou.

Jako příklad předkládáme dříve nevydané výroky o problému hypnózy, na kterou se v některých lékařských kruzích pohlíželi příznivě jako na léčebný prostředek. Přesné rady sestry Whiteové, které se týkají užívání hypnózy při léčení nemocných a které ukazují na nebezpečí jakékoliv formy této metody, jsou v této době velmi vítány.

Oddíl končí radami, které vyzývají Adventisty sedmého dne, aby si vážili venkovského prostředí svých domovů. Tyto rady jsou vzaty z jiných pramenů, ne z vydané knihy, ale byly již uvedeny v pojednání "Život na venkově". Zdůrazňuje se v nich, jak je důležité opatrně postupovat při hledání místa pro dům na venkově, daleko od přelidněných měst. Rady Ellen Whiteové jsou zde uvedeny v původní podobě a platí i dnes. – Opatrovníci pozůstalosti EGW.

(311)

32. JAKÝ POSTOJ ZAUJMOUT PŘI MODLITBĚ

(Vyšlo v Listcích ze zápisníku, Methods, No. 7).

Dostala jsem dopisy s dotazy, jaký postoj má zaujmout ten, kdo se modlí k vládci vesmíru. Jak přišli naši bratři na myšlenku, že by měli stát, když se modlí k Bohu? Kdosi, kdo byl asi 5 let vychováván v Battle Creeku, byl požádán, aby vedl modlitbu než bude sestra Whiteová mluvit k lidu. Když jsem ho uviděla, jak stojí a chystá se modlit k Bohu, pobouřilo mě to do té míry, že jsem ho zavolala jménem a řekla: „Klekni si“. Toto je nejsprávnější postoj při modlitbě.

„A sám vzdáliv se od nich, jako by mohl kamenem dohoditi, a poklekl na kolena, modlil se“ (Lk 22,41).

„Petr rozkázav všechněm vyjít ven, poklekl na kolena, modlil se, a obrátiv se k tomu tělu řek: „Tabito, vstaň. A ona otevřela oči své, a uzřevši Petra, posadila se“ (Lk 9,40).

„I kamenovali Štěpána modlícího se a řkoucího: Pane Ježíši, přijmi ducha mého. A poklekl na kolena, zvolal hlasem velikým: Pane, nepokládej jim toho za hřích. A to pověděv, usnul“ (Sk 7,59.60).

„To pověděv, klekna na kolena svá, modlil se s nimi se všemi“ (Sk 20,36).

„Když jsme vyplnili ty dni, vyšedše, brali jsme se pryč, a sprovodili nás všickni s ženami i s dětmi až za město. A poklekše na kolena na břehu, pomodlili jsme se“ (Sk 21,5).

„V čas oběti večerní vstal jsem od trápení svého, maje na sobě roucho roztržení i plášť svůj, a klekl jsem na kolena svá, rozprostíraje ruce své k Hospodinu Bohu svému. A řekl Jsem: Bože můj, stydím se a hanbím pozdvihnouti, Bože můj, tváři své k Tobě; nebo nepravosti naše rozmnožily se nad hlavou, a provinění naše vzrostlo až k nebi“. (Ezd 9, 5.6).

„Podťe, sklánějme se, a padněme před ním, klekejme před Hospodinem stvořitelem naším“ (Ž 95,6).

„Pro tu příčinu, klekám na kolena svá před Otcem Pána našeho Jezukrista“ (Ef 3,14). Budeme-li mít vnímavé srdce, bude celá tato kapitola pro nás tou nejvzácnější lekcí, kterou se můžeme naučit.

Při modlitbě se máme před Bohem sklonit. Tato pocta byla požadována od tří židovských zajatců v Babyloně.... Měla být však prokazována jedině Bohu – vládci světa, knížeti vesmíru. Tito tři lidé odmítli prokazovat takovou poctu modle, i když byla z čistého zlata. Kdyby tak učinili, byli by ve všem poddáni babylonskému králi. Protože odmítli pokleknout, jak král přikázal, stihl je trest a byli hozeni do rozpálené pece. Kristus však přišel osobně a prošel s nimi ohněm, který jim neublížil.

Při veřejné a soukromé bohoslužbě, když Bohu předkládáme své žádosti, je naší povinností před ním pokleknout. Tento akt svědčí o naší závislosti na Bohu.

Při slavnostním otevření chrámu stál Šalomoun tváří k oltáři. Na nádvoří chrámu byl (313) měděný stupeň nebo tribuna a když na něj vystoupil a pozvedl ruce k nebi, aby žehnal obrovskému shromáždění Izraele, celé toto obrovské shromáždění stálo....

„Udělal pak byl Šalomoun výstupek měděný ku podobenství pánve, a postavil jej u prostřed síně, pěti loktů zděli, a pěti loket zvýší, i vstoupil na něj, a poklekl na kolena svá přede vším shromážděním Izraelským, a pozdvihl rukou svých k nebi“ (2Pa 6,13).

Dlouhá modlitba, kterou se pak modlil, byla pro tu příležitost přiměřená. Byla vnuknuta od Boha a vyjadřovala nejvyšší zbožnost a zároveň i nejhlubší pokoru.

Přibývá lhostejnosti

Předkládám tyto statě s otázkou: „Kde získal bratr H své vzdělání“? – V Battle Creeku. Je možné, že při veškerém světle, které Bůh dal svému lidu o prokazování úcty, učí kazatelé, ředitelé i učitelé v našich školách mladé lidi, aby při modlitbě stáli vzpřímení jako kdysi farizeové a dokonce také stojí? Máme v tom vidět doklad jejich samolibosti a nadutosti? Je možné stát se tímto způsobem proslulým?

„I řekl také proti některým, kteříž v sebe doufali, že by spravedliví byli, jiných za nic nevážíce, podobenství toto: Dva muži vstupovali do chrámu, aby se modlili, jeden farizeus, a druhý publikán. Farizeus stojí, takto se sám v sobě modlil: Bože, děkuji tobě, že nejsem jako jiní lidé, dráči, nespravedliví, cizoložníci, aneb jako i tento publikán. Postím se dvakrát do téhodne, desátky dávám ze všech věcí, kterýmiž vládnou“ (Lk 18,9-12). Všimněte si, byl to samospravedlivý farizej, který nezaujal postavení pokory a úcty před Bohem, ale stál a sděloval Hospodinu všechny své dobré skutky – vědom si své pyšné důležitosti. „Farizeus se postavil a takto se sám u sebe modlil“ (Lk 18,11), a jeho modlitba nedospěla výš než stál on sám.

„Publikán pak zdaleka stojí, nechtěl ani očí k nebi pozdvihnouti. Ale bil se v prsy své, řka: (314) „Bože, buď milostiv mně hříšnému. Pravímť vám: Odešel tento ospravedlněn jsa, do domu svého, a ne onen. Nebo každý kdož se povyšuje bude ponížen; a kdož se poníží, bude povýšen“ (Lk 18,13.14).

Doufáme, že naši bratři nebudou projevovat menší úctu a bázeň, kdykoli se přibližují jedinému, pravému a živému Bohu než projevují pohané svým modlám, jinak v den soudu budou tito lidé našimi soudci. Chtěla bych říci všem, kdo učí v našich školách: Mužové a ženy, neurázejte Boha svou neuctivostí a okázalostí. Nestůjte při svých modlitbách, jako to činili farizeové, nedůvěřujte své vlastní síle. Nespoléhejte na ni, ale často poklekejte před Bohem a klanějte se Jemu.

Na kolenou

Když se shromáždíte, abyste se klaněli Bohu, určitě před ním poklekněte, neboť tím dosvědčujete, že celá duše, tělo i duch se plně podřizují Duchu pravdy. Kdo vnikl tak důkladně do Božího Slova, aby znal všechny příklady a každý příkaz týkající se této věci? Kterým učitelům na našich školách v Americe a v cizích zemích můžeme důvěřovat? Po letech studia se mají studenti vrátit do svých domovů se zvrácenými názory na ohled, poctu a hlubokou úctu, která by se měla projevovat Bohu a necítit se nijak ctít staré lidi, lidi zkušené, vyvolené Boží služebníky, kteří téměř po všechna léta svého života pracovali pro Boží dílo? Radím všem, kdo navštěvují školy v Americe nebo někde jinde, aby se varovali neúcty. Jistě chápete sami, jakou výchovu potřebujete, abyste mohli vychovávat jiné k takovému charakteru, který ob stojí ve zkoušce, jež přijde brzy na všechny, kteří žijí na zemi. Hleďte si přátele mezi nejupřímnějšími křesťany. Nevybírejte si sebevědomé instruktory nebo žáky, ale ty, kteří osvědčují hlubokou zbožnost, ty, kteří plně chápou Boží věci.

Žijeme v nebezpečné době. Adventisté sedmého dne hlásají, že jsou Božím lidem, který (315) zachovává příkázání, ale ztrácejí oddanou lásku k Bohu. Tento duch hluboké úcty k Bohu učí lidi, jak se přibližovat ke svému Tvůrci – s posvátností a bázni, ne skrze víru v sebe, ale v Prostředníka. Takto zůstává člověk pevný, ať se ocitne v jakýchkoli poměrech. Člověk musí přicházet na kolenu jako ten, kdo se poddává milosti, kdo je prosebníkem u nohou milosrdenství. A poněvadž se mu denně dostává milosrdenství z Boží ruky, má udržovat ve svém srdci trvalou vděčnost a vyjadřovat ji slovy díkůvzdání a chvály za všechnu nezaslouženou laskavost. Andělé střeží jeho cestu po celý jeho život a vysvobozují ho z mnohých pastí, o nichž nevěděl. Za tuto ochranu a bdělou péči očí, které nikdy nedřímou a nikdy nespí, má v každé modlitbě děkovat Bohu.

Ve společenství poctivých lidí a ve shromáždění by měli chválit nejvyššího Boha. Všichni, kdo cítí své živé spojení s Bohem, by měli stát před Pánem jako Jeho svědkové, vyjadřující lásku, milosrdenství a Boží dobrotu. Slova mají být upřímná, prostá, opravdová, rozumná, srdce má planout Boží láskou a rty zasvěcené Jeho slávě nemají hlásat Boží milosrdenství jen ve společenství svatých, ale musí o něm svědčit všude. Obyvatelé této země mají vědět, že je Bůh jediný pravý a živý Bůh.

Všichni by měli naprosto přesně vědět, jak se v úctě, v Boží bázni a v oddané lásce přibližovat Bohu. Zvěstujte se neúcta k našemu Tvůrci, nevážnost k Jeho velikosti a Jeho majestátu. Ale Bůh k nám promluví v těchto posledních dnech. Jeho hlas je slyšet v bouři, v dunění hromu. Slyšíme o pohromách, při nichž s jeho souhlasem dochází k zemětřesením, k vytrysknutí vod i k tomu, že ničivé živly smetou vše, co jim stojí v cestě. Slyšíme o lodích klesajících na dno (316) rozbouraného oceánu. K rodinám, které ho odmítly uznat, mluví Bůh někdy ve větrné smršti a bouři, jindy tváří v tvář, jako mluvil s Mojžíšem. Znovu šeptá o své lásce důvěřivému dítěti i šedivému starci. A pozemská moudrost zmoudří, když uvidí to, co ještě nikdo neviděl.

Je-li ještě slyšet slabý hlas, který přichází po smršti a bouři, jež vyvrací skály, ať všichni skryjí svou tvář, neboť Bůh je velmi blízko. Ať se skryjí v Ježíši Kristu, neboť On je jejich skryší. Jeho vlastní probodnutá ruka přikrývá trhlinu ve skále, zatím co pokorný hledač skloněn k modlitbě, čeká, aby slyšel, co Pán říká svému služebníku. – MS 84B, 1897.

K modlitbě není žádné místo nevhodné

K modlitbě se hodí každá chvíle i každé místo.... Na ulici plné lidí i při svém zaneprázdnění můžeme vyslat prosby k Bohu a žádat o božské vedení, jako to dělal Nehemiáš, když vyslovil svá přání před králem Artaxerxem. – SC 99.

Stává se, že jdeme po cestě a tu uslyšíme Ježíšův hlas: Jdu po tvé pravici. Smíme rozmlouvat s Bohem ve svých srdcích, smíme chodit s Kristem. Při své denní práci můžeme vyslovit přání svého srdce, aniž nás slyší jediné lidské ucho. Toto tiché slovo nemůže zaniknout v mlčení, ani se nemůže ztratit. Přání vyslovené v duši nemůže být ničím umlčeno. Ono stoupá vzhůru nad lomoz ulice a hluk stojů. Mluvíme přece k Bohu a On naši modlitbu slyší. – GW 258.

Není vždycky nutné pokleknout když se modlíme. Vypěstujte si návyk chodit se Spasitelem, když jste sami, když jste na procházce a když se zaměstáváte svou denní prací. – MH 510,511.

(317)

33. „ŽÁDNÉ JINÉ BOHY MIMO MNE“

(Vyšlo v Listcích ze zápisníku, Křesťanská zkušenosti, č. 13).

Každé věrné Kristovo dítě bude třibeno jako pšenice a při tom se musíme vzdát každé radosti, kterou si pěstujeme a která odvádí mysl od Boha. V mnoho rodinách je plno ozdobných věcí a obrazů, aby jsou plné fotografií rodiny a jejich přátel a jsou umístěna tak, aby přitahovala pozornost návštěvníků. Myšlenky, které by měly být u Boha a nebeských zájmů, jsou tak strhávány dolů ke všedním věcem. Není to jakýsi druh modlářství? Nemělo by se peněz takto vydaných užít k tomu, aby byly lidem k pozhelnání, aby ubylo utrpení, aby se nazí oblékli a hladoví nasýtili? Neměly by se dát do pokladnice Páně, aby Jeho věc urychlily a vybudovaly Jeho království na zemi?

Je velmi důležité, abyste se uchránili od hříchu modlářství. Kdybyste uposlechli slov, která řekl Svatý Izraelský: „Nebudeš mítí bohů jiných přede mnou“ (Ex 20,3), dostali byste požehnání. Mnozí lidé až příliš o sebe pečují a bojí se o sebe, věnují čas a myšlenky zbytečným obrazům, jimiž (318) přeplňují své domy. Potřebují, aby je Boží moc vyburcovala z této poddanosti věcem, neboť to je vlastně modlářství.

Ten, který zkoumá srdce, přeje si odvrátit Svůj lid od jakéhokoli modlářství. Ať Boží Slovo, ta požehnaná kniha života, zaujme místo na stolech, naplněných teď zbytečnými obrazy. Vydávejte své peníze na koupi takových knih, které osvítili mysl ve věci přítomné pravdy. Čas, který maříte přemísťování a oprašování všech těch nesčetných okras ve svém domě, užíjte k napsání zprávy svým přátelům, k poslání časopisů nebo letáčků či knížeček někomu, kdo nemá pravdu. Zmocněte se Slova Páně jako pokladu nekonečné moudrosti a lásky. Toto je průvodce, který ukazuje stezku do nebes. On říká: „Aj Beránek Boží, kterýž snímá hřích světa“ (J 1,29) a ukazuje nám tak cestu.

Ach, kéž byste studovali Písma se zbožným srdcem i duchem, který se odevzdal Bohu. Kéž byste prozkoumali a prosvítili svá srdce a odhalili tak a přetrhli tu tenounkou niť, která vás poutá ke světu a odvádí mysl od Boha! Bůh dal člověku svůj svatý zákon jako měřítko našeho charakteru. Skrze tento zákon můžete poznávat a přemáhat každý nedostatek své povahy. Můžete se odloučit od každé modly a zlatým poutem milosti a pravdy se spojit s Božím trůnem., - RH 14.5.1901.

Varování před výstředními názory

Někteří lidé měli schopnosti k tomu, aby pomáhali sboru, potřebovali však napřed uvést do pořádku svá vlastní srdce. Někteří z nich vnesli do církve falešné důkazy, učinili kritériem své vlastní nápady a představy, takže věci bezvýznamné prohlásili pro sbor za podstatné a tím způsobili ostatním těžké starosti. Tak se vloudil do církve duch kritiky, malicherného posuzování a neshody, (319) což jí velmi ublížilo. Nevěřící tak nabyli dojmu, že Adventisté sedmého dne jsou skupinou fanatiků a extrémistů a že jejich zvláštní víra z nich činí lidi nelaskavé, nezdvořilé a opravdu nekřesťanské povahy. Tak způsob jednání několika extrémistů zabránil tomu, aby pravda zapůsobila na ostatní lidi.

Pro některé lidi bylo nejdůležitější věci oblékání, kritické články o tom, jaké šaty nosí jiní a ochota odsuzovat každého, kdo přesně neodpovídal jejich představám. Jiní zas odsuzovali obrazy, tvrdili, že druhé přikázání je zakazuje a že každá věc by měla být zničena.

Tito lidé se svou jedinou myšlenkou naléhají stále jen na tuto jedinou věc, která zaměstnává jejich mysl. Před lety jsme se setkávali se stejným problémem. Povstávali lidé, kteří tvrdili, že nesou poselství odsuzující obrazy a naléhali, aby byl zničen každý obraz, ať představoval cokoli. Zacházeli tak daleko, že zavrhovali i zvony, na kterých byly „obrazy“.

My však čteme v Bibli o dobrém svědomí. Není jen dobré svědomí, ale i zlé. Existuje svědomitost, která všechno požene do krajnosti a křesťanské povinnosti tak zproblematicují, jak to učinili Židé například se zachováváním soboty. Ježíšova výtku určená písařům a farizeům platí i pro tento druh lidí: „Desátky dáváte z máty a z routy a ze všeliké byliny, ale opouštíte soud a lásku Boží“ (Lk 11,42). Jeden jediný fanatik silného ducha a radikálních názorů, který bude utiskovat svědomí těch, kdo chtějí být spravedliví, může způsobit velkou škodu. Církev se musí nutně od takových vlivů osvobodit.

Obrazy, které Bůh užívá

Druhé přikázání zakazuje klanět se obrazům. Ale Bůh sám užíval kreseb a symbolů, aby svým prorokům objasnil úkoly, které měli předat lidu a které se daly takto lépe pochopit než když byly podány nějakým jiným způsobem. Chtěl nám zprostředkovat pochopení našim zrakovým (320) smyslem. Proroctví byla Danielovi a Janovi podána v symbolech a tyto měly být jasně popsány, aby jim porozuměl každý, kdo je přečte.

Je pravda, že dohromady se za obrazy vydá příliš mnoho peněz. Nemalé prostředky, které by měly plynout do Boží pokladnice, se zaplatí umělcům. Ale zlo, které se vrátí církvi díky těmto extrémistům, je mnohem větší než to, které se snaží napravit. Není vždycky snadné říci, kde je přesně hranice, kdy vytvořený obraz je již hříchem. Těm však, kdo milují Boha z celého srdce si přejí zachovávat Jeho přikázání, ukáže cestu. Bůh nechtěl, aby záviseli na někom, kdo by pro ně byl

svědomím. Ten, kdo přijímá všechny tyto názory a vlivy nevyrovnaných myslí, bude popletený a zmatený. Satanovým cílem je odvést pozornost od trojandělského poselství k vedlejším otázkám, aby mysl i srdce, které by měly růst v milosti pravdy zakrněly a byly oslabeny, aby Bůh nemohl být skrze ně oslaven. – *Historical sketches of the Foreign Missions of the Seventh-day Adventists*, po.211,212.

(321)

34. UŽITEČNÉ ZAMĚSTNÁNÍ JE LEPŠÍ NEŽ HRY

(Část dopisu,. Který byl psán v Napisru na Novém Zélandě 2.10.1893 a adresován jednomu studentu koleje).

Ved'te muže a ženy k tomu, aby vštěpovali svým dětem, že se nemají zaměstnávat činností, která je právě v módě, ale že mají být užiteční. Matky by měly učit dcery, aby konaly užitečnou práci nejen doma, ale i mimo dům. Stejně tak by také mohly vést své syny do určitého věku, aby byli užiteční v domácnosti i mimo ni.

Na světě je třeba udělat tolik potřebných, užitečných věcí, že kdyby je lidé dělali, nepotřebovali by skoro žádnou zábavu. Mozek, kosti a svaly zpevní a zesílí tehdy, když se je používá k nějakému účelu. Je dobré, když se mladí pořádně zamyslí a když vymýšlejí plán, při kterých si zvyknou rozvíjet rozumové i tělesné síly a prakticky využívat darů, které jim Bůh dal, aby Ho jimi mohli chválit.

To bylo jasně vyloženo našemu zdravotnímu zařízení i naší koleji jako pádný důvod, proč by měla být tato mládež umístěna u nás. Ale jak tomu bylo za dnů Noe a Lota, tak je tomu i nyní. Lidé vymysleli mnoho vynálezů a značně se odchýlili od Božích cílů a Jeho cest.

(322)

Nebezpečí sportů

Neodsuzuji obyčejnou hru s míčem, ale může se při své jednoduchosti přehánět. Obávám se vždy výsledku těchto zábav. Bývá to spojeno s peněžitým nákladem, jenž by se měl spíš věnovat na to, aby lidé, kteří hynou bez Krista, dostali světlo pravdy. Zábavy a vynakládání prostředků pro pobavení našeho já vedou krok za krokem také k oslavování tohoto já. Záliba pro takové věci a vášně, která se v nás při výchově k takovým hrám budí, nepřispívají k dokonalosti povahy křesťana.

Cesta, po níž byli mladí v koleji vedeni, nenese na sobě pečeť nebes. Neposiluje rozum, nezjemňuje ani neočišťuje povahu. Tato světská činnost působí na účastníky tak, že se snaží na sebe upoutat pozornost a jsou tak poblázněni, že v nebi jsou považováni víc za milovníky zábav než za to, kdo milují Boha. Místo aby intelekt studentů sílil a oni lépe pracovali, aby i jejich příprava jako křesťanů ke konání křesťanských povinností byla co nejlepší, zaměstnává se jejich mozek myšlenkami na tyto hry, a tím se jejich mysl odvádí od studií.

Existuje mnohem lepší cesta

Tatáž síla, která cvičí myšlení a svaly, by mohla vymýšlet způsoby a prostředky pro mnohem vyšší druh cvičení, tj. jak konat misijní dílo, které by z nich vytvářelo Boží spolupracovníky a vedlo by k vyšší užitečnosti v přítomném životě. Vždyť dělat užitečnou práci je nejpodstatnější částí výchovy.

Je mnoho způsobů, jimiž mohou mladí splácet úrok za hřivny, které jim Bůh svěřil proto, aby budovali dílo a pracovali pro Boží věc, ne pro vlastní potěšení, ale k oslavě Boha. Vládce nebes, Král slávy, vykonal nekonečnou velikou oběť tím, že přišel na svět, aby lidstvo pozvedl a zušlechtil. Byl vytrvalým, pilným dělníkem. Čtete, že „chodil, dobře čině! (Sk 10,38).

Není právě toto práce, kterou by se měli všichni mladí snažit dělat – totiž žít podle Kristových zásad? Kristus vám pomůže. Myšlenkový obzor studentů se bude rozšiřovat, bude zasahovat stále širší okruhy a také i v životě vašich studentů bude přibývat užitečné síly. Těch paží a rukou, které dal Bůh, se musí použít ke konání dobra, které ponese pečeť nebes, abyste nakonec mohli slyšet: „To dobře, služebniče dobrý a věrný“ (Mt 25,21). (323)

Ve věci té záležitosti, která mi byla předložena, si myslím, že vaše hry s míčem nejsou takové, aby svědectví o studentech, kteří je hrají, bylo oceněno u toho, který bude jejich činy posuzovat.

Měla by se založit křesťanská společnost, která by měla v plánu jednat tak, aby ukázala, co může vykonat každý zodpovědný člověk, jestliže využívá každé příležitosti k práci pro svého Mistra. Pán má vinici, na níž může každý člověk konat dobré dílo. Trpící lidstvo potřebuje pomoci všude. Studenti mohou proniknout k srdci několika slovy, které vysloví ve vhodnou chvíli, laskavou službou těm, kdo potřebují i fyzickou práci. Toto nikoho z vás neponíží a budete se radovat z vědomí, že Bůh naše konání schvaluje. Hřivny, které vám byly svěřeny k moudrému užívání se rozmnoží, protože se s nimi bude hospodařit.

Existují zdravé metody cvičení, které se mohou plánovat tak, aby byly užitečné tělu i duši. Je třeba vykonat velké dílo a hlavní je, aby každý zodpovědný člověk vychovával sebe k tomu, aby toto dílo konal k Boží spokojenosti. Je toho mnoho, čemu se musí všichni naučit. Mozek, kosti i svaly nejlépe využijeme tehdy, když uznáme Boží moudrost a budeme konat dobro, při čemž přijmeme i některé lidské nápady, které usilují o nápravu špatnosti této rozmařilé výstřední doby.

Je naší povinností snažit se vždy o to, aby mládež užívala své svaly i mozek, který dostali od (324) Boha, jen k dobrým věcem, tj., aby byli druhým užitečným tím, že jim ulehčí jejich práci, zmírní žal, pozvednou klesající, dodají útěchy lidem bez naděje a budou odvracet mysl studentů od vtipů a rozpustilosti, které je často zahánějí do hanby a potupy nedůstojné jejich lidství. Pán chtěl, aby lidská mysl byla vždy povznesena nad všednost a hledala vyšší, ušlechtlejší cesty k prospěchu druhých.

Je ohrožena duchovnost

Jde mládeži při těchto hrách o Boží slávu? Vím, že tomu tak není. Boží cesta a Boží cíle se ztrácejí z dohledu. To, čím se inteligentní bytosti zaměstnávají v čase zkoušek, nahrazují zjevenou Boží vůli a její místo zaujímají domněnky a výmysly člověka, jemuž stojí po boku satan, který ho inspiruje svým duchem. Držte se pevně Božího slova. Pod Jeho vedením budete moudří, pevní, nepohnutelní, vždy ochotni pracovat na díle Pána. V těchto posledních dnech musíme bdít a modlit se. Nebeský Bůh protestuje proti tomu, jak vášnivě se při hrách bojuje o převahu a kolik pozornosti na sebe tyto hry strhují.

Ještě nikdy nebylo vaše postavení kritičtější než je nyní, kdy konáte svá lékařská studia v Ann Arboru. Satan dává pozor na každou cestičku, kterou by se mohla vloudit jeho zvenčí pěkná lákadla do vašeho nitra a zkazit ho. I u velmi inteligentních lidí, kteří o sobě říkají, že jsou křesťané, se setkáte s pohanskými názory. Držte se pevně moudrosti, která je zjevená v Božím Slově, protože když budete následovat Jeho učení, přiblíží vás k Božímu trůnu.

Víc než kdy jindy se teď obávám, aby se křesťané jako jednotlivci neodlučovali od Boha, protože ztrácejí z dohledu svůj vzor. Ježíše Krista. Myslí si, že jdou bezpečně, když jdou svou vlastní cestou a klamou sami sebe, když si myslí, že je to cesta Pána. – Letter 17a, 1893.

(325)

35. MÁME SVÁ ROZHODOVÁNÍ PONECHAT NÁHODĚ?

(Rada obchodníkovi týkající se metod, které používal, když se o něčem důležitém rozhodoval).

Když jde o náboženské povinnosti nebo o rozhodnutí v obchodním podnikání, rozhoduješ se tak, že si hodíš mincí a její poloha pak za tebe určí, jak máš jednat. Dostala jsem poučení, abych řekla, že žádnou takovou metodu podporovat nemáme. Takové způsoby jednání jsou příliš obecné, příliš připomínají jednání, které se mění obratem ruky. Nejsou od Pána a ti, kdo se podle nich řídí, se setkají s neúspěchem a zklamáním. Jsou to věci pouhé náhody a budeme-li se řídit takovými náhodami, místo abychom konali, co je nám přikázáno, bude myšlení závislé na náhodách a nejistotě právě tehdy, kdy by celé naše dílo i plány měly být pevně založeny na Božím Slově.

Ke správnému chápání své povinnosti dojde Boží lid jedině přes upřímnou modlitbu a opravdovou snahu o posvěcení Duchem svatým. Bude-li se snažit o jasné slovo, jak má jednat, nebude přijímat takové podivné a nespolehlivé metody. Ušetří si tak práci, kterou koná podle slepé náhody i zahanbení, jemuž neujde. Bereme si vážně lidské výmysly....(326)

Našemu lidu bych chtěla říci: „Nikdo ať se nedá odvádět od zdravých rozumných zásad, které Bůh stanovil pro vedení svého lidu a nerozhoduje se v závislosti na nějakém házení mince. Něco takového se velmi líbí satanovi, neboť on to je, který řídí minci a jejím působením uskutečňuje své plány. Ať se nikdo nedá svést k důvěře v takovou hru náhody. Nedovol nikomu, aby se uchýloval k takovým laciným nápadům, když se jedná o to, jak jednat v nejdůležitějších věcech týkajících se díla Božího.

Pán nepůsobí cestou slepé náhody. Budeš-li ho hledat se vši opravdovostí v modlitbě, zapůsobí na tvou mysl a dá ti potřebnou výmluvnost. Boží lid má být veden k tomu, aby nedoufal, že Boží vůli pozná na základě lidských výmyslů a náhodných zkoušek. Satan a jeho pomocníci jsou vždy připraveni k tomu, aby využili každou příležitost, která se naskytne, aby odvrátil naše duše od čistých zásad Božího Slova. Lid, který Bůh vede a vyučuje, neuvěří ničemu, o čem neplatí: „Takto praví Hospodin“.

Ať všichni ti, kdo tvrdí, že se připravují na příchod Pána, ho pokorně hledají, aby poznali Jeho vůli a získali ducha, který je ochoten chodit ve světle, jež sesílá. Jako Boží lid jsme dostali mnoho poučení o tom, jak se máme spoléhat na Boží moudrost a radu. Dejme se poučit Božím Slovem. „Ptejte se na písma“ (J 5,39), řekl Spasitel.... Potřebujeme každý den k tomu, abychom znovu pokořili svá srdce, očistili své duše a neustále usilovali o to, abychom žili ve víře v Božího Syna.

Milí bratři a milé sestry, zanechte všech bezcenných zkoumání náhod, k nimž vás to možná svádí a podrobte svého ducha zkoušce svědectví Božího Slova. Studujte Slovo, abyste poznali Boží charakter i vůli. Nejpodstatnější věcí je, aby pravdy Bible sloužily každému věřícímu jako průvodce a ochránce. Každého mladého muže i ženu i ty, kteří jsou již pokročilého věku, ujišťuji, že studium Slova je jedinou ochranou pro toho, kdo chce zůstat věrný až do konce. – Special Testimonies, serie B, č.17, str. 25-29.

(327)

Otázky zodpovězené při rozhovoru

W.C.White: Jaké je tvé mínění o tom, aby jednotlivec při rozhodování o otázkách obchodních i otázkách svého každodenního jednání a rozhodování žádal Pána, aby mu dal odpověď „ano“ nebo „ne“, jestliže se jej dotýčný člověk otáže následujícím způsobem“ Na každou stranu jednoho lístku napíše obě slůvka, lístek upustí na zem a vidí odpověď v tom, které slůvko zůstává nahoře. Věř, že mu Bůh tímto způsobem sděluje své přání, aby on – člověk – určitou věc udělá nebo ne.

E.G.Whiteová: - (Je to metoda náhody, kterou Bůh neschvaluje. Lidem, kteří takové zkoušky navrhli, jsem řekla: „Nikoliv“! S posvátnými věcmi, které se týkají Boží věci, se takto zacházet nesmí. Bůh nám nikde neřekl, že takovým způsobem máme poznávat Jeho vůli. Získáme tím zkušenosti, které oslaví Boha, uvěříme-li, že nám ukazuje svou vůli po každé, když upustíme lístek nebo minci a díváme se, co padne? Ne, ne! Takovéto zkoušky zničí náboženskou zkušenost každého člověka, který je přijme za své. Každý, kdo praktikuje takové věci, musí se znovu obrátit). – /Vsunula sama sestra Whiteová, když tuto zprávu četla./

Po velkém zklamání adventního lidu v r. 1844, jsme se museli o všechny tyto věci znovu a znovu přít. Tehdy mi Bůh dopřál, abych vstala ze svého lůžka a poslal mě, abych proti takovému fanatismu vznesla kritiku. Užívalo se při tom různých metod.

V jednom případě nechtěli pohřbit zemřelé dítě, protože ze znamení na které čekali, jim vyšlo, že dítě vstane z mrtvých.

Byla jsem poslána, abych podávala svědectví o tom, jak klamně je soudit podle různých náhodných znamení, o kterých se míní, že vyjadřují Boží vůli. Podle světla, které mi Bůh dal, jsou opravdu Božími výroky jedině ty, které jsou uvedeny známými slovy „Takto praví Hospodin“.

W.C.White“ Dejme tomu, že dojde k obchodnímu jednání. Jde o nějaký majetek, který se (328) mi zamlouvá a prosím Pána, aby mi řekl, mám-li to koupit nebo ne. Hodím si tedy mincí a jestli padne lící strana, koupím to. Padne-li druhá strana, nekoupím to.

E.G.Whiteová: Bůh mi předal poselství, že žádný takový způsob nemá uvádět ve spojitost s Jeho věcí, neboť to význam Boží věci velmi snižuje. Bylo mi ukázáno, že by to odvracelo mysl od Boha, Jeho síly i Jeho milosti ke všedním věcem a satan by toho využil tak, že by uskutečnil nějaký zázrak, aby posílil víru lidí v tyto zkoušky....

W.C.White: Sestra Harrisová říká, že br. Harris se vždycky pomodlí než si hodí mincí. Mohl by v tom být nějaký rozdíl?

E.G.Whiteová: Vůbec ne. Nemodlili se snad vždycky ti fanaticové, o nichž jsem mluvila, když procházeli těmi hroznými zkušenostmi ve státě Maine? Tento plán vede k tomu, aby lidé věřili v lidskou moc. Nepřejeme si, aby Boží moc byla menší, nýbrž větší! Toužíme po velebnosti, která přijde jedině od Boha na nebesích. Potom se bude naše práce shodovat s Jeho božským učením....

Už dlouho se ze všech sil snažíme povzbuzovat náš lid, aby se ve víře obracel k Bohu a věřil, že Jeho svatý Duch jim bude darován jako Učitel a vůdce a že skrze něho smějí poznávat Boží vůli. – Tamtéž, str. 16-20.

Výběr sborových úředníků losování

Nemám důvěru v losování. V Bibli máme zřetelně vyslovenou Boží vůli, ve vztahu ke službě v církvi v rámci: „Takto pravil Hospodin“

Členům sboru v ---- bych řekla: „Než si začnete v bibli číst, více se modlete, nesnažte se pokořovat jiné, ale pokořte se sami před Bohem a buďte laskaví k sobě navzájem. Bůh nepřikazuje, aby se sboroví pracovníci určovali losem. To by mělo být úkolem zodpovědných mužů“. – Letter 37, 1900.

(329)

36. OPATŘENÍ PRO PŘÍPAD NOUZE

Je třeba soustavně spořit

Každý týden by sis měl odložit 5 nebo 10 dolarů, které bys použil jedině v případě nemoci. Budeš-li šetrný, můžeš něco uložit na úrok. Při rozumném hospodaření si můžeš něco ušetřit, až si zaplatíš své dluhy. – Letter 29, 1884.

Znala jsem jednu rodinu s příjmem 20 dolarů týdně, která tuto částku utratila do posledního penny, zatímco jiná rodina, stejně početná, s příjmem pouhých 12 dolarů týdně si dávala stranou jeden nebo dva dolary týdně. Dokázala to, protože nekupovala věci zdánlivě potřebné, protože se bez nich mohla obejít. – Letter 156, 1901.

Připravit se na dobu, kdy budou příjmy menší

Kdybys správně hospodařil mohl bys dnes mít dostatek finančních prostředků pro případ náhlé potřeby i na podporu Boží věci. Měl by sis dát každý týden část své mzdy stranou a použít jí jedině v krajní nouzi nebo pro dary určené Bohu jako splátku za vše, co dobrého jsi přijal....

Peníze, které jsi vydělal, jsi nevydával rozumně a hospodárně tak, aby v případě tvé nemoci (330) měla rodina rezervu, z níž by mohla žít. Tvá rodina by měla mít nějakou částku, z níž by mohla žít, kdyby ses snad dostal do problémů. – Letter 5, 1877.

Mladý muž má dobře hospodařit, aby něco ušetřil

Jisté je, že jsi ve všem nehospodařil šetrně, jinak by ses teď mohl pochlubit úsporami, jako s výsledkem své hospodárnosti, která je u každého mladého člověka chvályhodná. Měl by sis zvyknout vytvořit si z části své týdenní mzdy rezervu a odložit si každý týden stranou určitou částku, na kterou se nesmí sáhnout....

Pro mladého člověka, jako jsi ty, by nemělo být těžké našetřit si určitou částku, abys v případě nemoci nebyl závislý na dobročinnosti jiných. Vyžaduje to – kromě píle v zaměstnání –

dovést se vesele zříct zábav, ba poznat někdy i nouzi, pokud tím neohrožuješ zdraví. Zbytečně jsi utrácel mnoho peněz, které by teď nesly úroky, z nichž bys měl užitek....

I ze své neveliké mzdy bys byl mohl získat částku jako rezervu pro případ potřeby. Peníze se mohly investovat do pozemků, které by stoupaly v ceně. Jestliže mladý člověk spotřebuje svůj výdělek do posledního dolaru, ukazuje tím, že nedovede počítat ani myslet do budoucna.

Poněvadž my smrtelníci máme tělo, hlavy i srdce, o něž se musíme starat, musíme učinit nějaké opatření, abychom si udrželi slušné postavení. Nemyslím tím, že se máme snad chtít vyrovnat lidem světového měřítka – to opravdu ne, ale měli bychom ovlivňovat dobro ve světě. Máme všem prokazovat lásku, pochopení a něžné bratrství. – Letter 41, 1877.

(331)

37. STAŘI LIDÉ BEZ DOMOVA

(Poučení zde uvedené podala sestra Whiteová na shromáždění pod širým nebem v Brisbane v Austrálii. Další radu o tomto námětu je možno nalézt v knize „Welfare Ministry“, pp. 237,238. – Sestavovatelé)

V devět hodin se setkáváme ve velkém stanu s několika bratřími, abychom hovořili o věci, která nás neustále zaměstnává – totiž problém starých lidí bez domova. Co s nimi bude?

Světlo, které jsem od Pána opakovaně dostala, znělo: „Ať každá rodina pečuje o své příbuzné tak, že se o ně vhodně postará. Není-li to možné, pak by měl břemeno nést sbor. Jestliže církev bude dobročinná, Pán ji požehná. Jsou to chudí, kteří náleží Pánu a nesmějí být ponecháni nešťastní a v nouzi.

Nemůže-li toto dělat sbor, pak se toho musí ujmout sdružení a udělat opatření ve prospěch těchto chudých, kteří patří Bohu. Také pro sirotky by mělo být učiněno opatření. Jestliže se o ně nemohou starat jejich příbuzní, pak se musí o ně starat sbor nebo sdružení a umístit je ve vhodných domácnostech. – MS 151, 1898.

(332)

38. OTÁZKA VOJENSKÉ SLUŽBY

Válka v době starozákonní

Pán poručil Mojžíšovi, aby se pomstili Madiánským a napadli je, protože madiánští ohrozili Izraele svou lstí a lákadly, jimiž je svedli k přestoupení Božích přikázání.

Pán poručil Mojžíšovi, aby se za syny Izraele na Madiánských pomstil a teprve pak měl zemřít. Mojžíš poručil válečníkům, aby se připravili na boj proti Madiánským. Izraelci se vypravili do boje, jak Pán přikázal a pobili všechny muže, ale ženy a děti zajali. S Madiánskými byl zabit i Balám. „I vyšli Mojžíš a Eleazar kněz a všechna knížata shromáždění proti nim ven za stany. Tedy rozhněval se Mojžíš na vůdce vojska, hejtmany nad tisíci a setníky, kteříž se navraceli z válečného tažení. A řekl jim Mojžíš: Což jste zachovali všechny ženy? Ej, onyť jsou synům Izraelským, podle rady Balámovy, daly příčinu ku přestoupení proti Hospodinu, při modlářství Fegor, pročež ona rána přišla byla na shromáždění Hospodinovo“ (Nu 31, 13-16).

Mojžíš poručil bojovníkům, aby pobili i ženy a chlapce. Balám syny Izraele prodal a (333) nakonec zahynul s lidem, který si ho oblíbil, protože obětoval 24 tisíc Izraelitů.

Mnozí pokládají Pána za krutého, protože žádal od svého lidu, aby válčili s jinými národy. Říkají, že je to v rozporu s jeho dobrotivou povahou. Avšak ten, který stvořil svět a stvořil člověka, aby bydlel na zemi, má neomezenou vládu nad veškerým svým dílem a má právo s ním nakládat podle své vůle. Člověk nemá právo říci svému Stvořiteli: Proč tak jednáš? V Boží povaze není nespravedlnost. Je vládcem světa a velká část jeho poddaných se bouřila proti jeho autoritě a pošlapala Jeho zákon. Bůh jim štědře požehnal a obklopil je vším potřebným, oni se však klaněli obrazů ze dřeva a kamene, stříbra a zlata, které si sami zhotovili. Učili své děti, že toto jsou bohové, kteří jim dávají život a zdraví, zúrodňují jejich zemi a dávají jim bohatství a důstojnost. Takoví lidé se cítili povzneseni od Boha Izraele, opovrhovali Jeho lidem, protože jejich činy byly spravedlivé.

„Říká blázen v srdci svém: Není Boha. Porušení jsou a ohavní v snažnostech! (Ž 14,1). Bůh je snášel, dokud nenaplnili míru svých nepravostí a pak na ně uvedl rychlou zkázu. Použil svého lidu jako nástroje svého hněvu, aby potrestal zlé národy, kteří je sužovali a sváděli k modloslužbě.

Ve svém vidění jsem spatřila obraz rodiny. Zdá se, že jedna část dětí se chce učit a poslouchat otce, zatím co ostatní pošlapávají jeho autoritu a projevují pohrdání nad tím, jak otec svou rodinu vede. Tyto děti využívají výhody otcovského domu a neustále čerpají z jeho štědrosti. Ve všem, co přijímají, jsou na něm úplně závislí, ale chovají se pyšně, jakoby všechno dobré, co (334) přijaly od svého shovívaného otce zajistili oni sami. Otec si jistě všímá vši nezdvořilosti a neuctivosti svých neposlušných, nevděčných dětí, má však s nimi trpělivost.

Nakonec jdou tyto vzpurné děti ještě dál a snaží se ovlivnit a přimět ke vzpouře ty členy rodiny svého otce, kteří byli dosud věrní. Tehdy uplatní otec veškerou svou autoritu i důstojnost a vyžene ze svého domova vzpurné děti, které nejenže samy zneužívaly jeho lásku a požehnání, ale snažily se zničit i těch několik, kteří zůstali u svého otce a podrobily se jeho moudrým a rozumným zákonům.

V zájmu těch několika málo, kteří jsou věrní, jejichž štěstí bylo vystaveno buřičského vlivu vzpurných členů jeho domova, nakonec otec oddělí své neposlušné děti do své rodiny, zároveň však usiluje o to, aby k sobě úžeji připoutal zbývající věrné a oddané děti. Všichni by si jistě vážili toho, jak je tento otec moudrý a spravedlivý, když co nejpřísněji trestá své neposlušné a vzpurné děti.

Takto jednal Bůh se svými dětmi. Ale člověk ve své slepotě je ochoten klidně přehlédnout ohavnost bezbožných a přejít bez povšimnutí neustálý nevděk, vzpouru a do nebe volající hříchy těch, kdo pošlapávají Boží zákon a vzpírají se Jeho moci. Nezastaví se ještě ani tady, ale jásají, když mohou ničit jeho lid a ovlivňovat jej svými lákadly, aby přestoupili moudré Boží požadavky, kterými oni jen pohrdají.

Ti, kteří se nedívají na obě strany, dovedou vidět pouze zkázu Božích nepřátel, která se jim zdá nemilosrdná a krutá. Je třeba vzdát věčné díky za to, že pořadatelem a dohlížitelem nad událostmi není vznětlivý, nestálý člověk se vši svou vychloubačnou dobrotou. „Srdce pak bezbožných ukrutné jest“ (Př 12,10). 4SG 49-52.

Co sdělil Bůh o povinné vojenské službě

Ptáte se, jak by se mělo postupovat, aby náš lid měl zajištěné právo na pobožnost, jak (335) nám to předpisuje naše svědomí. Tížila mě po nějakou dobu otázka, jestli by to bylo popřením naší víry a důkazem, že plně nedoufáme v Boha. Já si však vzpomínám na mnohé věci, které mi Bůh v minulosti ukázal o věcech podobné povahy jako je povinná vojenská služba a jiné věci. Mohu v bázni Boží říci, že je správné využít veškeré možnosti, které máme, abychom odvrátili nátlak, jemuž je náš lid vystaven. – Letter 55, 1886.

Když přijde povolání na vojenské cvičení

Právě jsme se rozloučili se třemi našimi zodpovědnými pracovníky naší zdejší kanceláře, kteří byli povoláni ke třítydennímu vojenskému výcviku. Toto povolání rušivě zasáhlo do naší vydavatelské práce, ale vládní výzvy neberou ohled na to, zda nám to vyhovuje. Stát vyžaduje, aby mladí lidé, kteří se stali vojáky, nezanedbali základní výcvik cvičení pro vojenskou službu. Jsou to mladí muži hodní naší důvěry.

Neodcházeli z vlastní vůle, ale protože to vyžadovaly zákony jejich národa. Popřáli jsme jim, aby byli věrnými vojáky Kristova kříže. Budeme se za ně modlit, aby andělé Boží chodili s nimi a chránili je od každého pokušení. – MS 33, 1886. (Psáno z Basileje ve Švýcarsku, 2.9.1886).

(336)

39. RADA K VOLBÁM

Naše práce záleží na tom, abychom bděli, čekali a modlili se. Studujte Písmo. Kristus vám dal výstrahu, abyste nebyli jako lidé ze světa. Máme se od nich vzdálit a zůstat oddělení, „a nečistého se nedotýkejte a já přijmu vás a budu vám za Otce a vy mi budete

za syny a za dcery, praví Pán všemohoucí“ (2K 6,17,18). Ať máte jakékoliv mínění o hlasování v politických otázkách, nemáte to prohlašovat ústně ani písemně. K otázkám, které nemají žádný vztah k trojandělskému poselství, se nemá náš lid vyjadřovat. Náš adventní lid již velmi potřeboval, aby se přiblížil k Bohu. Některých našich mužů a žen se zmocnila žhavá touha po politické činnosti. Chtěli něco hlásat, být s něčím spojeni, ale přítom sami dobře nevěděli, s čím. Ale to, že Kristus se k mnoha věcem nevyjádřil, je dostatečně výmluvné

Milí bratře, jistě si vzpomenete, že Pán po nikom nechce, aby v našich novinách oznamoval své politické názory nebo o nich mluvil, když se lid shromáždí, aby slyšel slovo Páně....

My – lid Boží – se nemáme míchat do politických otázek. Všem by bylo ku (337) prospěchu, kdyby dbali na Boží Slovo: „Netáhněte jha s nevěřícími“ (2K 6,14) nečiňte to tedy ani v politice, ani s nimi nesdílejte jejich oddanost světským věcem. To není bezpečný základ, na němž by bylo možno stát a společně pracovat. Věřící nemá s nevěřícím nic společného.

Ten, kdo porušuje jedno z Božích přikázání, přestupuje celý zákon. Nehlasujte; ani nepokládejte za svou povinnost nutit každého, aby dělal to, co vy. – Letter 4, 1898.

Naši průkopníci dospívají k důležitému rozhodnutí (Stránka z diáře sestry Whiteové, 1859).

Byla jsem na večerním shromáždění. Bylo docela nenucené a poutavé. Ke konci se uvažovalo o volbách a hovořilo se o nich. Nejprve mluvil Jakub, pak bratr J.N.Andrews a usoudili, že bude nejlepší použít svého vlivu ve prospěch práva a proti zlu. Pokládali za správné hlasovat ve prospěch umírněných lidí, kteří zastávali svůj úřad v našem městě než aby svým mlčením riskovali, že se na to místo dostanou neuvážliví. Bratr (David) Hewitt sděluje několika denní zkušenost a je rozhodnut, že je správné dát svůj hlas. Bratr (Josiáš) Hart souhlasí, bratr (Jindřich) Lyon odporuje. Nikdo už proti volbám nic nenamítá, ale dokonce i bratr (J.P) Keliogg se začíná přiklánět k mínění, že účast ve volbách je správná. Jinak vládne mezi bratry shoda. Ach, kéž by všichni jednali v bázni Boží.

Neuvážliví lidé se už dnes v kanceláři vyjadřují lichotivě o adventistech, že nehlasují a vyjádřili naději, že budou i nadále postupovat stejně, podobně jako kvakeři, že nebudou volit. Satan a jeho zlí andělé mají nyní hodně práce a mnozí lidé na zemi s ním spolupracují. Modlím se, aby se satan zklamal. – Deník E.G.Whiteové, neděle, 6.3.1859.

(338)

40. O PĚSTOVÁVÍ CHMELE, TABÁKU A CHOVU VEPŘŮ

Jako odpověď na mnohé dotazy bychom chtěli říci, že si myslíme, že pěstování chmele, tabáku a vepřů není pro adventisty vhodný způsob obživy.

Doporučovali bychom, aby se pěstování chmele a tabáku zanechalo a počet vepřů snížilo. Nejlépe by bylo nechovat už žádné vepře, jako většina důsledných věřících. Nemáme v úmyslu toto mínění někomu vnucovat. Ztěží bychom však mohli převzít odpovědnost za radu, abyste své chmelnice a tabáková pole zorali a své vepře obětovali psům.

Těm, kteří tlačí na pěstitele chmelu, tabáku a vepřů mezi naším lidem, bychom chtěli říci, že nemají právo je za to odsuzovat jako špatné křesťany. Tím však, kterých se tyto výtky týkají, bychom řekli: „Můžete-li, zbavte se těchto věcí bez velké ztráty. V zájmu našeho učení a pevnosti víry tohoto lidu byste se měli toho všeho vzdát co nejdříve.“ – RH 24.3.1868 – (Toto je jeden z několika málo společných výroků Jakuba a Ellen Whiteových. Protože byl podepsán oběma, je jasné, že sestra Whiteová s vyjádřenými názory plně souhlasila). – Sestavovatelé.

41. RADY K URČITÝM SITUACÍM V MANŽELSTVÍ

Případ, kdy druhé manželství bylo oprávněné

Vím, že se nad manželstvím své dcery s J trápíte. Se svatbou jste však souhlasili a také vaše dcera věděla o svém nastávajícím manželovi všechno. Nevidím tedy žádný důvod, proč by vás teď ta věc měla nějak tížit. Vaše dcera má J ráda a je možné, že tento sňatek se uskutečnil s Božím souhlasem, protože Bůh se v tom, v čem je jim to zapotřebí. Vaše dcera se zavázala J manželským slibem a nebylo by správné tento slib rušit. Nemůže teď své závazky k němu rušit. Vím z osobní zkušenosti, jaké byly jeho vztahy k jeho první ženě K. J jí měla velmi ráda, ale ona nebyla jeho úcty hodna. On dělal vše, co bylo v jeho moci, aby jí pomohl a snažil se všemožně, aby zůstala jeho ženou. Nemohl dělat víc než skutečně udělal. Já jsem ji prosila, snažila se jí ukázat nedůslednost jejího způsobu jednání a žádala ji, aby se nerozváděla; ona však byla už rozhodnuta, byla svéhlavá a (340) paličatá a chtěla jít svou cestou. Pokud s J žila, snažila se získat od Něho co nejvíc peněz, ale nejednala s ním laskavě, jak by měla jednat žena se svým mužem.

J svou ženu nevyhnal. Ona opustila jeho a provdala se za jiného muže. Nevidím v Písmu nic, co by mu zakazovalo v Pánu se znovu oženit. Má na náklonnost ženy právo...

Nedovedu si představit, že by toto nové spojení mělo být zrušeno. Rozloučit muže a ženu je vážná věc. Neznám žádný biblický důvod, který by v tomto případě takový krok ospravedlňoval. On ji neopustil, ona opustila jeho. Když se K rozvedla s J, on tím velice trpěl a J se oženil teprve tehdy, když se K provdala za jiného muže. Jsem si jista, že ta, kterou si vyvolil, bude pro něho znamenat pomoc a on může být pomocí pro ni... V Božím Slově nenalézám žádný důvod pro to, aby se vaše dcera od J odloučila. Tak zní moje rada, o kterou jste mě žádali. – Letter 50, 1895.

Rada mladé ženě, která se rozmýšlele, má-li se provdat za rozvedeného muže

(V tomto případě opustil bratra L svou ženu i rodinu a odjel do vzdálené země v té důvěře, že ženin otec je bude podporovat. Jeho žena pak za čas na podkladě toho, že on opustil rodinu, pořádala o rozvod. Než byl rozvod povolen, začal se on dvořit mladé dámě, které je toto poselství adresováno. – Sestavovatelé).

Provokující strana nemá právo vstoupit znovu ve sňatek

Uvažuji nad vaším případem ve spojitosti s L a neznám jiné rady než jakou jsem dala. Domnívám se, že nemáš morální právo provdat se za L a on není mravně oprávněn oženit se s tebou. Způsobil svým chováním ve své rodině pohoršení a opustil rodinu i svou ženu, které před Bohem slavnostně slíbil, že ji bude milovat a ctít, pokud oba budou naživu. Ještě předtím než jí byl rozvod povolen – a ona tedy byla stále ještě jeho zákonitou ženou – ji na tři léta opustil. Pak se od ní odpoutal i citově a vyznal lásku tobě. Byl však zákonem stále ještě svázán s ženou, kterou si vzal a která s ním měla dvě děti.

(341) Nenalézám v Písmu pranic, co by tě opravňovalo uzavřít s ním manželství, i když je jeho žena teď rozvedená. On ji svým jednáním pobouřil a přivodil tak nynější stav. Nemá tedy zákonitě právo spojit svůj život s tebou a nemáš k tomu právo ani ty.

Udivuje mě, že bys mohla třeba jen na chvíli na takovou věc pomýšlet a věnovat svou náklonnost ženatému muži, který opustil svou ženu i děti za takových okolností. Radím ti, abyste své myšlenky a plány týkající se této věci předložila našim zodpovědným bratřím, dala si jimi poradit a dovolila jim, aby ti na základě zákona Božího ukázali, jakého omylu jsi se dopustila. Vy oba jste přestoupili zákon už tím, že jste vůbec na manželství pomýšleli. Vaší povinností bylo takovouto myšlenku hned na začátku zapudit. – Letter 14, 1895.

Věc se nenapraví, když nynější ženu opustíš

Rada daná jako odpověď na snahu otce zrušit dlouhodobé manželství svého syna s jeho druhou ženou, protože před mnoha lety přestoupil Boží zákon a rozvedl se, aby získal zákonitě právo uzavřít druhé manželství. – Sestavovatelé).

Právě jsem přečetla tvůj dopis týkající se M. Mám na tu věc stejný názor jako ty a pokládám za kruté a špatné, aby otec pana M jednal i nadále tak, jak jedná nyní... Řekla bych, že vše pana M se nemůže zlepšit tím, že opustí svou nynější ženu. Kdyby šel k oné první ženě, nic by se tím nezlepšilo.

Úloha, kterou tento otec hraje, je podle mého soudu podivná a on nebude potěšen, až se v den posledního soudu dozví, co je o něm zapsáno v nebesích. Měl by kát před Bohem za to, jaký je a co dělá. Nejlépe by udělal, kdyby přestal rozdmýchávat spor.... At' otec i syn pilně pracují na sobě, neboť oba potřebují proměňující Boží moc. Kéž je Pán těmto slabým duším nápomocen, aby se zbavili svých charakterových vad, litovali svých špatností a ponechali pana M Pánu.

(342) Je mi toho muže moc líto, ale do jeho jednání není radno zasahovat, neboť by to vyvolalo další a další nesnáze. Domnívám se, že Pán chápe to postavení a bude-li ho M celým srdcem hledat, nalezne Ho. Bude-li se ze všech sil snažit, Bůh mu odpustí a přijme ho.

Jak nesmírnou cenu má pro nás vědomí, že máme někoho, který opravdu zná naše potřeby a chce pomoci těm lidem, kteří to nejvíc potřebují. Bůh by však odsoudil otce a bratra, kteří by hnali do zkázy a prokletí člověka, který není v Božích očích horší než oni sami. Oni přesto použijí veškeré své výmluvnosti, aby byl M sklíčen, zbaven odvahy a vehnán v zoufalství.

M smí doufat v Boha a ze všech sil se snažit Mu sloužit ve vši pokoře tak, že se upne celou svou bezmocnou duší na toho, který byl obětován za naše hříchy. Nenapsala jsem otcovi ani synovi jediné slovo. Ráda bych něco udělala, abych ubohému M pomohla napravit věci, ale nynější situace je taková, že není možné něco udělat a přitom nikomu neukřivdit. – Letter 175, 1901.

Všichni jedno v Kristu

Každý člen lidské rodiny, který se odevzdá Kristu, slyší pravdu a řídí se jí, stává se dítětem jedné rodiny. Za duše všech těchto lidí, prostých nebo moudrých, bohatých nebo chudých, pohanů nebo otroků, bílých nebo černých – zaplatil Ježíš výkupné. Jestliže v Něho věří, Jeho krev ho očišťuje. Jméno černého muže je v knize života napsáno vedle jména bílého muže. Všichni jsou jedno v Kristu. Původ, stav, národnost nebo barva pleti člověka nepovyšuje ani nesnižuje. Člověka činí člověkem jediné jeho charakter. Jestliže Indián, Číňan nebo Afričan odevzdá své srdce Bohu v poslušnosti a víře, Ježíš ho pro jeho barvu nemiluje o nic méně a nazývá ho svým milým bratrem. – MS 6, 1891.

(343)

42. RADA TÝKAJÍCÍ SE VZÁJEMNÝCH SŇATKU

(Toto poselství napsala E.G.Whiteová v roce 1896 a 1912. Opakované výroky z jejího pera týkající se rasových příbuzností, jasně ukazují, že její rada o sňatcích mezi různými rasami nevyplývá z názoru o nerovnosti ras, ale že je to pro ni především otázka vhodnosti, vznikající z okolností a podmínek, které by mohly mít za následek „polemiku, rozpaky a hořkost!. Viz dodatek 2 „Důležité faktory při volbě životního druha“. E.G.Whiteová vždy znovu zdůrazňovala své pochopení a pevnou víru v rovnost všech ras a v bratrství lidstva. Viz dodatek 3. „The Brotherhood of Mankind“. – Vydavatelé).

Všichni dohromady jsme bratři. At' z toho máme zisk nebo ztrátu, musíme před tváří Boha a našeho Spasitele jednat šlechetně a odvážně. Přidržíme se jako křesťané té zásady, že všichni lidé, bílí i černí, jsou svobodní a sobě rovní a nebudme zbabělci ani před světem, ani před Bohem. S barevným člověkem měli bychom jednat stejně uctivě, jako bychom jednali s bělochem a náš příklad může zapůsobit na jiné, aby jednali stejně.

Sňatky mezi bělochy a černochoy by však existovat neměly. Všichni by si měli uvědomit, že nemají právo vystavit své potomky životu v ponížení. Děti těchto smíšených manželství pak **(344)** zatrpknou vůči rodičům, kteří jim připravili takový životní úděl. I kdyby toto byl jediný důvod, nemělo by docházet ke vzájemným sňatkům mezi bílou a barevnou radou. – MS 7, 1896.

Odpověď na dotaz

Drahý příteli,

Jako odpověď na dotazy o vhodnosti vzájemných sňatků mezi křesťanskými mladými lidmi bílé a černé rasy řeknu to, že tato otázka mi byla položena už dříve a světlo, kterého jsem o tom od Pána dostala bylo, že nic takového by se dělat nemělo, neboť to vede jen ke sporům a utrpení. Moje rada zněla vždycky stejně, totiž že by se mezi naším lidem sňatky tohoto druhu neměly podporovat. Barevný bratr ať se ožení s barevnou sestrou, která je počestná, miluje Boha a zachovává Jeho přikázání a bílý sestra ať nevstupuje do manželství s barevným bratrem, neboť Pán to nepodporuje.

Je škoda utrácet drahocenný čas spory o této věci. Nedovolte, aby otázky tohoto druhu zdržovaly naše kazatele od jejich práce. Takový krok bude jen příčinou nesnází a neposlouží Božimu dílu ani Boží slávě. – Letter 36, 1912.

Pán má soucit se všemi lidmi, které stvořil, ať patří k jakékoliv rase. Bůh „stvořil všechny lidi z jedné krve, aby přebývali na tváři země“.... Když mluvil Spasitel ke svým učedníkům, řekl: „Všichni jste bratři“. Bůh je náš společný Otec a každý z nás je strážcem svého bratra. – RH 21.1.1896.

(345)

43. ZÁZRAČNÉ UZDRAVENÍ

(Články, které tu vycházejí, doplňují bohaté rady o modlitbě za nemocné. Viz MH –225-233; Ch 373-382; MM 195-196; také pojednání o 36 stranách „Guiding Principles in Prayer for the Sick“ – Sestavovatelé).

Choulostivé postavení

O tom, jak se modlit za nemocné, existuje mnoho nejasných představ. Jedna říká: !Ten, za koho se modlíme, musí být věřící, musí chválit Boha a neužívat žádné léky. Je-li v nějakém léčebném ústavu, měl by jej ihned opustit“.

Vím, že tyto myšlenky nejsou správné a že kdybychom je přijali, způsobily by mnoho zla.

Na druhé straně nechci říci nic, co by mohlo být vykládáno jako nedostatek víry v účinnost modlitby.

Cesta víry a cesta pouhých dohadů leží těsně vedle cesty opovážlivosti. Satan se neustále snaží, aby nás zavedl na nepravé cesty. Ví, že nepochopíme-li samu podstatu víry, budeme zmateni a zklamáni. Raduje se, když může přesvědčit muže a ženy, aby vycházeli z nesprávných předpokladů.

Za nemocné se mohou modlit jen jediným způsobem: „Pane, je-li to ve shodě s Tvou vůlí, pro (346) slávu a dobro toho, kdo je nemocen, uzdrav trpícího, prosíme. Ne naše, ale Tvá vůle se staň“.

Nehemiáš nepokládal svou povinnost za skončenou, když truchlil, plakal a modlil se před Hospodinem. On se nejen modlil, také pracoval a spojoval tak prosbu s vytrvalou snahou.

Užívat s rozvahou rozumné léky není popíráním víry. – MS 31, 1911.

Zázraky se mohou jevit jako něco přirozeného

Boží zázraky se často projevují způsobem, který se zdá být přirozený. Jestliže se modlíme za nemocné, zároveň pro ně i pracujeme. Odpověď na naše modlitby nacházíme v lécích, které jsou nám dostupné. Nejmocnějším a nejučinnějším lékem je voda – rozumně užívaná. Bůh nás obdařil inteligencí a přeje si, abychom vytěžili co nejvíc z Jeho darů, které navracejí zdraví. Žádáme denně Pána, aby dával hladovým chléb; máme tedy být Jeho pomocnou rukou při zmirňování hladu. Máme užít každý dar, který máme z Boží vůle po ruce, abychom pomohli těm, kteří jsou v nebezpečí.

Přirozené prostředky užívané ve shodě s Boží vůlí, přinášejí nadpřirozené výsledky. My se třeba modlíme o zázrak a Pán způsobí, že si vzpomeneme na nějaký prostý lék. Prosíme, abychom byli uchráněni morové nákazy, která se plíží temnotami a šíří se po celém světě. Máme tedy spolupracovat s Bohem tím, že zachovává e zákony zdraví a života. Když jsme udělali vše, co je v naší moci, nemáme ustávat prosit ve víře o zdraví a sílu. Máme jíst takovou potravu, která uchová

naše tělo zdravé. Bůh nám nedává žádné naděje, že udělá pro nás to, co jsme schopni pro sebe udělat my sami. Přírodní zákony je nutno uposlechnout a my nesmíme opomenout vykonat svůj podíl. Bůh nám říká: „S bázní a třesením své spasení konejte. Bůh zajisté jest, kterýž působí ve vás i chtění i skutečné činění podle dobře libé vůle své“ (F 2,12.13).

(347) Jestliže pohrdáme přírodními zákony, pohrdáme tím i Božími zákony. Nedbáme-li na prosté léky, které jsou darem od Boha, a které při správném užívání mají zázračné účinky, nemůžeme očekávat, že Pán na nás vykoná zázrak. Proto se modlete, věřte a pracujte – Letter 66, 1901.

Příklad zázračného uzdravení

Kazatel ----- nu vyprávěl o jednom případě. Poslali pro něho z místa 80 mil vzdáleného, aby se modlil za nemocnou sestru, která pro něho vzkázala v souhlase se slovy páté kapitoly Jakubovy epištoly. On přišel a modlil se se vši opravdovostí; i ona se tak modlila. Kazatel byl pro ni Božím mužem, mužem víry. Lékaři ji ponechali osudu v přesvědčení, že zemře na TBC, Byla ihned uzdravena. Vstala a připravila večeři, což už 10 let nedělala. Kazatel vedl hříšný život, a přesto se tu udala veliká věc. On však přičítal všechnu zásluhu jen sobě.

Já jsem pak viděla popsany výjev znovu se odehrávat před svýma očima. Viděla jsem, že žena byla věrnou učednicí Krista s pevnou vírou, která uzdravuje. Viděla jsem jejich modlitby. Jedna byla zamlžená, temná, nestoupala vzhůru, ale klesala dolů. Druhá modlitba – v podobě světla nebo zářících bodů, které vypadaly jako diamanty – stoupala vzhůru k Ježíši a Ježíš ji posílal ke svému Otci jako vonné kadidlo. K soužené ženě byl ihned vyslán světelný paprsek, jehož působením se ona vzchopila a nabyla sil. I řekl anděl: Bůh shromažďuje každou částičku pravé, upřímné víry. Ty budou jako diamanty sesbírány a přinesou zcela jistě dlouho strpení s pokrytcem a hříšníkem, nakonec si jej však najde. I když chvíli žije mezi poctivými lidmi jako zelený samorostlý strom, přece však přijde čas, kdy se ukáže jeho nemoudrost a on bude zahanben. – Letter 2, 1851.

Kdyby uzdravení nemocného nebylo tím nejlepším

Víme o příkladech, kdy se Boží lid modlil se vši opravdovostí za uzdravení nemocných a (348) domníval se, že má právo dovolávat se zaslíbení a přece nemocný zemřel. Pán, který zná konec každé věci od samého počátku, usoudil, že kdyby svou mocí způsobil uzdravení, byla by božská vůle špatně pochopena.

Někdy by uzdravení nebylo tím nejlepším, ať už pro přátele nebo pro sbor, protože by vyvolalo bouřlivé nadšení a fanatismus, a to by vedlo některé lidi k závěru, že základem naší víry je přání. Jedinou bezpečnou cestou je držet se Písma. Když jste pro trpící učinili všechno, co jste mohli, vložte věc do rukou Pána. Může se stát, že smrt některého člověka poslouží Jeho slávě. Pán dovoluje zemřít těm, kteří už měsíce a léta trpěli nemocí. Pán nevidí nějaké překážky, proč by neměl dopřát svým trpícím odpočinek. – MS 67, 1899.

(349)

44. NEBEZPEČÍ LÉČENÍ HYPNOSOU

(Rada obsažena v dodatku k MM 110-117; IT 290-302; MH 241-258

)

Výstraha lékařům, kteří užívají hypnosy

Bratře a sestro N, ve jménu Páně vás prosím, abyste měli na paměti, že jestliže se vaše názory na bádání o léčení mysli nezměnily, jestliže vy oba nechápete, že naléhavě potřebujete svou mysl obrátit a proměnit, stanete se kameny úrazu – žalostnou podívanou pro anděly i lidi.

Boží pravda na vás zapůsobila jen málo. Pro každého – bez ohledu na to, jak dobrý je to člověk – je nebezpečné usilovat o ovlivnění myšlení jiného člověka tak, aby podléhalo jeho kontrole. Dovolte mi, abych vám řekla, že léčit myšlení je satanův nápad. Vy se tím zabýváte už tak dlouho, že jste vážně ohrozili svou budoucí zkušenost. Tento nápad vás od první chvíle až do nynějška zaměstnává čím dál víc. Jestliže nemůžete pochopit, že satan je hlavním strůjcem, který tuto vědu vymyslel, nebude pro vás tak snadné – jak se domníváte – dokonale se od celé věci

distancovat. Celá filosofie této vědy je mistrovským kouskem satanova podvodu. Pro spásu svých (350) duší – odpoutejte se od všech takových věcí. Pokaždé, když někoho poučujete o této vědě a chcete získat kontrolu na jeho myšlením, jste na satanově půdě a určitě spolupracujete s ním.

Ani jeden ani druhý byste se neměl tomuto oboru věnovat, neboť studovat tento obor, znamená trhat ovoce se stromu vědění dobrého a zlého. Bůh zakazuje, aby kterýkoliv smrtelník takovou vědu studoval nebo jí vyučoval. Sama skutečnost, že jsi měla s touto vědou něco společného, by měla stačit, bratře N, aby sis uvědomil její neslučitelnost s tvým postavením vedoucího lékaře v sanatoriu.....

Už tím, že se zabýváš hypnosou, jíš ze stromu vědění dobrého a zlého, o kterém Bůh řekl, že se ho nemáme ani dotýkat. Nyní je pro tebe nejvyšší čas, abys začal hledět na Ježíše a podle Jeho povahy, k obrazu Božímu měnil sebe.

Odhodte od sebe vše, co zavání hypnotismem, vědou, skrze niž působí satan. – Letter 20, 1902.

Rada týkající se vydávání knih o hypnotismu

(Naše vydavatelství, určená k tomu, aby tiskla poselství, přijímala po určitou dobu jisté množství obchodních zakázek, aby se finančně využilo našeho vybavení. Tak se stalo, že mezi jinými věcmi byl přijat k vydání rukopis knihy, která by mohla mít zhoubný vliv. Je o tom zmínka v 7T 164-168 a v následujícím článku, který pojednává o vydávání literatury o hypnose. – Sestavovatelé).

Mají vedoucí podniku souhlasit s tím, že budou satanovými pomocníky, když budou vydávat knihy o hypnotismu? Má být tento mor zavlečen do naší kanceláře? Satan a jeho pomocníci neustávají ve své činnosti. Požehná Bůh práci takových vydavatelství, která slouží satanovi? Mají se ústavy, které lid pokládal za zasvěcené Pánu, stát místy, jejichž pracovníci jedí ovoce se zakázaného stromu poznání? Máme podporovat satana, aby mohl nepozorovaně pronikat do tábora pravdy a uplatňovat tam své ďábelské umění, jak to učinil v ráji? Nedovedou ti, kteří tam (351) pracují, rozeznat pravdu od bludu? Nedovedou ti lidé poznat, jak strašné to bude mít následky, jestliže ustoupí zlu?

I kdybyste takovou práci získali miliony dolarů, jakou cenu má tento zisk ve srovnání se strašlivou ztrátou způsobenou tím, že uveřejníte satanovy lži a umožníte lidem, aby v rozhlase oznámili, že vydavatelství Adventistů sedmého dne tiskne bludné knihy?

Probudte se a uvědomte si, že vše stroje vytiskly ďábelské lži. Ať ti, kteří znají pravdu, jednají jako moudří lidé, kteří se celou vahou svého vlivu staví na stranu pravdy a spravedlnosti. – Letter 140, 1901. (Adresováno vedoucím našich vydavatelství, 16.10.1901).

Kterými vědními obory se máme zabývat

V této době, kdy se skepticismus a nevíra tak často halí do vědeckého roucha, musíme být velmi opatrní. Tímto způsobem klame satan tisíce lidí a zavádí je tam, kde je chce mít. Vkrádá se nepozorovaně, aby ničil Boží dílo.

Satan má vše dobře vymyšleno. Vědy, jako je frenologie, psychologie a hypnosa, mu usnadňují vliv na lid této generace a jsou tou silou, jíž on bude působit ke konci zkoušky. Otrávil tak myšlení tisíců lidí a připravil je o víru. Ti, kdo jsou těmto vědám oddáni a vychvalují je do nebe, co všechno velkého a dobrého způsobují, málo vědí o tom, jaké zlo pěstují. Je to však síla, která se (352) přesto bude projevovat skrze mnoha znamení, klamné zázraky a různou nepravost. Dobře si všiměj vlivu těchto věd, drahý čtenáři, neboť zápas mezi Kristem a satanem ještě neskončil....

Protože lidé zanedbávají modlitbu a spoléhají jen na vlastní sílu, podléhají pokušení. Vědecký výzkum často zaujme představivost lidí a probouzí v lidské fantazii nereálné vědomí velikosti vlastních sil. Vědní obory lidského myšlení jsou až příliš vynášeny. Samy o sobě by nebyly ničím závadným, (Významná stylizace ve světle výkladu ve 1T 296 – Sestavovatelé). Kdyby se z nich satan nevytvářel mocné pomocníky ke klamání a ničení duší. Lidé přijímají jeho lsti jako znamení z nebe a uctívání, které mu tak věnují, mu nanejvýš vyhovuje. Svět, který ve frenologii a smyslné přitažlivosti vidí něco, co mu prospívá, nebyl ve skutečnosti nikdy tak

zkažený, jako je teď. Tyto vědní obory jsou zkázou pro ctnost a kladou základy pro spiritismus. – ST 6.11.1884.

Jak se uchránit před podvodnými vlivy

(Vyšlo v Listcích ze zápisníku, Christian Experience, č.5.)

Velikým pomocníkem zla je pro satana často síla, kterou je mysl jednoho člověka schopna působit na mysl člověka druhého. Tento vliv je zhoubný i tím, že osoba, na níž se působí, si to často ani neuvědomuje. Bůh mi přikázal, abych před tímto zlem varovala a chránila tak Jeho služebníky před podvodnou mocí satana. Satan je mistrem v klamání a nedá-li se Boží lid neustále vést Božím Duchem, bude sveden a chycen do jeho pasti.

Satan se už celé tisíciletí pokouší ovládnout myšlení lidí a mnohému se za tu dobu naučil. Dokáže v těchto posledních dnech působit na myšlení lidí tak, že je inspiruje svými myšlenkami a (353) toto své dílo koná tak mistrně, že ti, kdo se poddávají jeho vedení, nevědí, že je ovládá satan a jeho vůle. Velký podvodník doufá, že zmáte mysl mužů a žen natolik, že jediný hlas, který bude promlouvat, bude hlas jeho.

Když Kristus odhalil Petrovi čas soužení a utrpení, který byl před ním a Petr odpověděl: „Odstup to od tebe, Pane, nikoli nestane se Tobě toho“ (Mt 16,22), přikázal Spasitel: „Jdi pryč ode mne, satane! (Mt 16,23). Satan mluvil skrze Petra, takže Petr hrál úlohu pokušitele. Petr nepoznal, že jeho ústy promlouvá satan, ale Kristus odhalil přítomnost podvodníka a ve své výtce Petrovi oslovoval ve skutečnosti satana.

Při jedné příležitosti, když Pán Ježíš mluvil k apoštolům a odkazoval na Jidáše, prohlásil: „Jeden z vás ďábel jest! (J 6,70). Za dnů svého pozemského působení potkával Spasitel svého protivníka často v podobě člověka, když se satan jako nečistý duch zmocnil lidí. Satan dnes vládne nad myslí lidí. Při své práci pro Boží věc jsem se opětovně setkávala s těmi, kteří byli takto posedlí a ve jménu Páně jsem hrozila zlému duchu.

Satan se nezmocňuje vlády nad myšlením člověka násilím. Zatím co lidé spí, on zasévá v církvi koutky, zatím co lidé duchovně dřímou, satan pracuje na svém díle nepravosti. Vždycky, když jeho poddaný „nerozumí“ (Mt 13,19) on vyrve dobré símě zaseté do srdce. Když jsou muži a ženy v tomto stavu kdy se jejich duch ustavičně nesytí Božím Duchem, může je satan naplnit svým duchem a vést je, aby konali jeho dílo....

Snažně vás prosím, přestaňte se zabývat jakoukoli činností, která není v souladu s Boží vůlí. Blížíme se k závěru dějin země a bitva nabývá každým dnem na prudkosti. – Letter 244, 1907.

(354)

45. VÝZVA K ŽIVOTU NA VENKOVĚ

(Vyšlo v „Country Living!. Pokud jde o provádění zásad ze vyložených o umístování ústavů, viz 7T 80-89; MM 308.309; Ev 76-78).

Nemohla jsem dnes od dvou hodin spát. V noci jsem byla jakoby na poradním shromáždění. Prosila jsem za nějaké rodiny, aby využily Bohem daných prostředků, odešli z měst a zachránili tak své děti. Někteří váhali a neprojevovali žádnou snahu.

Milosrdní andělé pobízeli Lota, jeho ženu a dcery tak, že je uchopili za ruce. Kdyby si byl Lot pospíšil, jak si Pán přál, nebyla by se jeho žena stala solným sloupem. Nebuďme jako Lot, který příliš dlouho váhal. Týž hlas, který upozornil Lota, aby opustil Sodomu, nám přikazuje: „Vyjdětež z prostředku jejich, a oddělte se, A nečistého se nedotýkejte“ (2K 6,17). Ti, kdo poslechnou této výstrahy, naleznou útočiště. Každý ať sám dává pozor a snaží se zachránit svou rodinu. Ať je každý připraven. Bůh sám nám bude postupně ukazovat, co máme dělat.

Poslyšte, co říká Bůh skrze apoštola Pavla: „S bázní a s třesením spasení své konejte. Bůh zajisté jest, kterýž působí ve vás i chtění i činění, podle dobře libé vůle své“ (F 2,12.13). Lot šel (355) váhavě a neochotně. Stýkal se tak dlouho s nespravedlivými, že nemohl rozpoznat nebezpečí, dokud se jeho žena navždy neproměnila v solný sloup. – RH 11.12.1900.

Nedovolte už, aby děti byly vystavovány pokušením měst, které zrají pro zkázu. Pán nám poslal výstrahu a radu, abychom vyšli z měst. Nezáčastňujte se tedy už žádného podnikání ve městech. Jak dbáte o duše svých dětí, otcové a matky? Vedete členy svých rodin tak, aby mohly být přijaty do nebeských síní? Vedete je ta, aby se staly členy královské rodiny, dětmi krále nebes? „Co prospěje člověku, by všecken svět získal, a své duši uškodil“? (Mk 8,36). Mají klid, pohodlí a všechny vymoženosti větší cenu ve vašich očích než duše vašich dětí? – MS 76, 1905.

Venkovské domovy budou útočištěm

Rodiče musí pochopit, že výchova k práci je pro záchranu duše jejich dětí velmi důležitá. Ve venkovských domácnostech se najde dostatek práce, kterou je třeba udělat a která přispěje k tělesnému zdraví. „Pryč z měst“ to je mé poselství pro výchovu vašich dětí.

Bůh dal našim prvním rodičům prostředky k pravé výchově, když je poučil, aby obdělávali půdu a pečovali o svou zahradu. Když Adam a Eva zhřešili svou neposlušností vůči Hospodinovým požadavkům, práce spojená s obděláváním půdy se mnohokrát znásobila, neboť země začala rodit plevel jako následek kletby. Ale zaměstnání samo o sobě nebylo dáno kvůli hříchu. Sám velký Mistr požehnal práci, která je spojená s obděláváním půdy.

Satan úmyslně vábí muže a ženy do měst a působí na každého z nich nevidanými věcmi, zábavami a dráždidly, které sám vymýšlí. Tak se dnešní města začínají podobat městům před potopou.

(356) Kdo uposlechne varování? Opakujeme znovu: „Pryč z měst“. Nepokládejte to za nějaké ochuzení, že musíte chodit do kopců a hor, ale sami vyhledávejte místa, kde můžete být sami s Bohem, abyste poznávali Jeho vůli a cestu....

Vybízím náš lid, aby usiloval o duchovní život, neboť Kristus stojí u dveří. Proto říkám našemu lidu: „Jste-li vyzýváni, abyste se z měst vystěhovali na venkov, neznamena to pro vás žádné strádání. Tam dostanou bohaté požehnání všichni, kdo po něm sáhnou. Tím, jak budete hledět na dění v přírodě, která je dílem Stvořitele, jak budete poznávat dílo Božích rukou, budete se sami nepozorovaně měnit k Božímu obrazu“.- MS 85, 1908.

Nečekejte, že dokážete odčinit výsledky nesprávného způsobu života

Vždycky, když se dívám na květiny, myslím na ráj, neboť ony jsou výrazem Boží lásky k nám. Bůh nám takto podává náznak podoby ráje tu na zemi, chce, abychom se radovali z krásných věcí, které stvořil, a viděli v nich výraz toho, co udělá pro nás.

Bůh chce, abychom žili tam, kde můžeme mít dost prostoru k pohybu, nechce, aby se Jeho lid tísnil ve městech, ale abychom vyvedli své rodiny z měst a mohli se lépe připravit pro věčný život. Zanedlouho bude náš lid muset opustit města.

Tato města jsou plná zla všeho druhu: bití, vražd i sebevražd. Sídli v nich satan, který vede lidi do zkázy. Pod jeho vlivem cítí jedni potřebu zabít druhé a bude to stále přibývat....

Jestliže dovolíme, aby na nás působily záporné vlivy, můžeme očekávat, že Bůh učiní zázrak, aby odčinit výsledky našeho nesprávného způsobu života? Jistěže ne. Opusťte města co nejdříve a kupte kousek půdy pro zahradu, kde budou vaše děti moci pozorovat, jak rostou květiny a učit se na nich lekcím prostoty a čistoty. – General.Conference Bulletin, 30.3.1903.

(357)

Umíst'ování ústavů na venkově

Základní radu jsem už dala: „Vystěhujte se z měst, zřizujte svá sanatoria, školy i úřady stranou od zalidněných středisek“. Mnozí se teď budou hájit, proč zůstávají ve městě, ale brzy nadejde doba, kdy se odstěhují na venkov všichni, kdo si přejí uchránit se před veškerým zlem, neboť bezbožnost a mravní zkaženost porostou tak, že samo ovzduší měst se bude zdát jimi prosáklé. – Letter 26, 1907.

Bůh sesílal jednu výstrahu za druhou, že máme své školy, vydavatelství i sanatoria stavět mimo města, na místech, kde mládež může co nejučinněji poznávat, co je pravda. Ať se nikdo nesnaží využívat Svědectví k tomu, aby hájil život ve městě kvůli obchodním zájmům. Nezhleďte světlo, které nám Pán o této věci dal.

Lidé budou schválně hodně hovořit o zvrácenostech, jen aby znemožnili právě ta hnutí, k nimž Pán vede své služebníky. Je však čas, aby muži i ženy od uvažování o příčinách dospěli k výsledkům. Je už příliš pozdě zřizovat velké obchodní firmy ve městech, příliš pozdě volat mladé muže a ženy z venkova do města. Ve městech vznikají podmínky, které velmi znesnadňují život všem, kdo jsou naší víry. Bylo by tedy velkou chybou investovat peníze do obchodního podnikání ve městech. – MS 76, 1905.

Řízení měst z předsunutých míst

Pokud je to možné, měly by být naše ústavy umístovány mimo města. My musíme mít v těchto ústavech pracovníky a jsou-li ústavy ve městě, znamená to, že rodiny našich členů musí bydlet blízko nich. Bůh si však nepřeje, aby Jeho lid bydlel ve městech, kde vládne neustále jen vřava a zmatek. Naše děti by toho měly být ušetřeny, neboť celý způsob života je poznamenán spěchem, shonem a hlukem. Pán si přeje, aby se Jeho lid přestěhoval na venkov, kde je možno (358) obdělávat půdu, pěstovat vlastní ovoce a zeleninu a kde mohou jejich děti přijít do přímého styku s Božími výtvoři v přírodě. Moje poselství zní: „Odvezte své rodiny z měst“.

Pravda musí být řečena, ať už ji lidé budou slyšet, nebo jí nebudou dbát. V městech číhá plno pokušení a my bychom měli plánovat svou práci tak, abychom uchránili mladé lidi od této nákazy, je-li to možné.

Města mají být řízena z předsunutých míst. Pravidl posel Boží: „Nemají být města varována? Ano, ne však Božím lidem žijícím v nich, ale těmi, kdo je vyhledají, aby varovali před tím, co nastane na zemi“. – Letter 182, 1902.

Sbory mají být ve městech, ústavy však ne

Pán nám znovu a znovu přikazoval, že máme města řídit ze středisek, která jsou mimo ně. V těchto městech máme mít modlitebny jako Boží památníky, ale ústavy pro vydávání naší literatury, pro léčení nemocných a pro východu pracovníků mají být zřizovány mimo města. Zvláště naše mládež musí být chráněna před pokušeními městského života.

V souladu s tímto příkazem se mají vykoupit a znovu slavnostně otevřít modlitebny ve Washingtonu a Nashvillu, zatím co vydavatelství a sanatoria těchto středisek byla zřízena stranou od překrveného srdce měst. Podle tohoto plánu byla jiná vydavatelství a sanatoria přestěhována na venkov, stejně jako londýnské vydavatelství a tamní škola pro výchovné pracovníky. Naskýtá se nám teď vhodná příležitost uposlechnout pokynu Boží prozřetelnosti, že totiž našim bratřím v těchto a mnoha jiných důležitých střediscích vybudovat dílo na pevném základě tak, aby pak bylo možno v něm spolehlivě pokračovat. – Special Testimonies, Serie B, č.8, str. 7,8, 1907.

(359) Máme být „opatrní jako hadové, a sprostní jako holubice“. Ve svém úsilí opatřit venkovské majetky za nízkou cenu a z těchto středisek řídit města. – Tamtéž, č. 14, str.7, 1902.

Příprava na den, kdy vyjde zákon o neděli

Jako Boží lid se nemáme usazovat tam, kde budeme nuceni úzce se stýkat s těmi, kdo Boha nectí.... Brzy dojde ke konfliktu s těmi, kdo zachovávají neděli.

Ti, kdo zachovávají neděli, budou to vyžadovat i od všech ostatních a budou utlačovat ty, kdo se rozhodnou zachovávat sobotu Páně. Máme se tedy usazovat tam, kde můžeme zachovávat přikázání o sobotě v celé jeho plnosti. „Šest dní pracovati budeš“, říká Pán, „a dělati všeliké dílo své. Ale dne sedmého odpočinutí jest Hospodina, Boha tvého. Nebudeš dělati žádného díla“ (Ex 20, 9.10). Máme tedy být opatrní a neusazovat se tam, kde bude zachovávání soboty spojeno s těžkostmi pro nás i pro naše děti.

Jestliže nám Boží prozřetelnost umožňuje usadit se stranou od měst, je to Jeho vůle, abychom to udělali, neboť nám nastávají neklidné časy, - MS 99, 1908.

Jestliže moc udělená králům je spojena s dobrotou, je to proto, že člověk, který má odpovědnost, je pod Boží mocí. Je-li však moc spojena s nešlechetností, je spřízněna se satanem a bude zkázou pro ty, kdo patří Pánu. Protestantský svět zavedl místo sobotu modlářskou a jde ve stopách papežství. Proto vidím, že je nutné, aby se Boží lid vystěhoval z měst do odlehlých venkovských míst, kde mohou obdělávat půdu a vypěstovat si, co potřebují. Tak mohou vychovávat své děti k prostým, zdravým návykům. Vidím, že je třeba si pospíšet, aby v rozhodující chvíli bylo vše připraveno. – Letter 90, 1897.

46. VEDE JE BOŽÍ PROZŘETELNOST

Nastal čas, kdy by se – jak ukazuje Pán – rodiny měly vystěhovat z měst. Děti by měly být již na venkově. Rodiče by měli opatřit co nejvhodnější usedlost – pokud to jejich prostředky dovolí. Obydlí může být docela malé, ale měl by k němu patřit pozemek, který je možno obdělávat. – MS 59, 1903.

Rodiče mohou opatřit malé domky na venkově se zemědělskou zahradou, kde mohou být sady a kde se dá pěstovat zelenina a různé plodiny náhradou za maso, které je takovou zátěží pro náš oběh krevní. Na takových místech nebudou děti pod vlivem zhoubných vlivů života ve městě. Bůh pomůže Svému lidu, aby takové domovy našel. – MM 310.

Jak se čas nachyluje, bude náš lid muset odejít z měst. Po léta se nám přikazovalo, že naši bratři a sestry, a hlavně rodiny s dětmi, by se měly připravovat na odchod z měst. Jakmile se jim k tomu naskytne možnost. Mnohé z nich to bude stát hodně tvrdé práce, ale dokud jim není možno odejít, měli by se snažit co nejvíc misijně působit, ať je jejich pole působnosti sebenepatrnější. – RH 17.9.1906.

(361) Rada a výstraha těm, kdo jako první odcházejí z měst (Toto bylo psáno 22.12.1893 jako odpověď na dopis vedoucího pracovníka v Battle Creeku, který informoval sestru Whiteovou, že jako odpověď na napomenutí, že by se náš lid měl z Battle Creeku vystěhovat – chystá se téměř 200 lidí co nejdříve odejít. – Sestavovatelé).

Píšeš ve svém dopise, milý bratře, že požadavek odejít z Battle Creeku mnohé z vašich lidí silně rozrušil. Je naléhavě třeba to provést, a to ihned. Je však třeba, aby ti, kdo se rozhodli odstěhovat, nečinili tak ve spěchu nebo v rozčilení. Musí si vše dobře uvážit, aby se později nestalo, že by toho hluboce litovali....

Dbejte, aby se při stěhování z Battle Creeku nic nedělalo ukvapeně. Než cokoli podniknete, hledejte moudrost u Pána, který zaslíbil dávat bez výhrad a bez výčitek všem, kdo Ho prosí. Jediné, co může každý udělat, je poradit a pak nechat ty, kteří jsou přesvědčeni, že je jejich povinností se přestěhovat, aby se přestěhovali, protože cítí, že je k tomu vede Bůh a otevřít celé své srdce Božímu učení.

Trápí mě, když uvážím, že možná i u některých našich učitelů by se mělo projevit více vyrovnanosti a zdravého úsudku. Poslové, kteří nesou našemu světu poselství milosrdenství, kteří mají důvěru lidu, budou žádáni o radu. Velmi opatrní musí být při udílení rad ti lidé, kteří nemají praktické zkušenosti.

Někteří lidé mají přehled, dovedou poradit; to je Boží dar. Ve chvílích kdy si Boží věc žádá hlubokých, rozvázných a pevných slov, dovedou oni říci ta slova, která se lidem zmateným a tápajícím stanou vodítkem, takže nejednou jako v záblesku slunečního uvidí cestu, po níž mají jít. (dostanou odpověď na otázku), která je celé týdny a měsíce naplňovala zmatkem a s níž si nevěděli **(362)** rady. Jejich problém je náhle rozluštěn. Pán ozářil svým světlem jejich nitro a oni vidí, že jejich modlitby byly vyslyšeny a že našli svou cestu. Ale pouhá ukvapená rada: „Jen klidně odjeďte z Battle Creeku, by nikomu neujasnilo to, jaké duchovní povznesení bude tento krok pro ně nebo pro jiné znamenat.

Pečlivě uvážit každou změnu místa

Dopřejte každému čas, aby mohl vše důkladně uvážit, aby nebyl jako onen muž v podobenství, který začal stavět a nebyl schopen stavbu dokončit. K žádné jiné změně místa by nemělo docházet než k tomuto stěhování a všechno, co je ohrožuje, se musí pečlivě uvážit.... Každému člověku byl svěřen jeho úkol podle jeho schopností. Jen ať se nestěhuje s nechutí, ale v pevné, a přece pokorné důvěře v Boha.

Jsou možná jednotlivci, kteří budou spěchat, aby něco udělali a pustí se do nějaké záležitosti, v níž se nevyznají. To Bůh nežádá. Smýšlejte upřímně, studujte pečlivě a se zbožnou myslí Písmo, aby vaše srdce uslyšelo Boží hlas.... Pochopit Boží vůli je velká věc....

Adresuji několik slov sboru Battle Creeku, aby jednali podle Božích rad. Pro mnohé z vás je potřebí, abyste se z Battle Creeku odstěhovali, ale je také třeba, abyste měli dobře promyšleno, co budete dělat, až odtud odejdete. Neodcházejte ve spěchu, dokud nebudete vědět, co hodláte dělat.... Kéž bychom měli vojevůdce, moudré, rozvážné a vyrovnané muže, kteří by byli bezpečnými rádci, znalci lidské povahy a kteří by v Boží bázni vše řídili a ukazovali cestu.

Nebezpečí nových zkušeností

Poznala jsem, že každá nová fáze zkušenosti v církvi znamená nebezpečí, protože někteří (363) nemají dost pokory. Někteří učitelé mohou sice být zdatní a výkonní v tom, jak učí naukám bible, nemají však dost znalostí praktického života, aby dovedli dát zmateným myslím jistou a bezpečnou radu. Nepostřehnou nejistotu, do níž se určitě dostane každá rodina, v níž má dojít ke změně. Ať jsou proto všichni opatrní na to, co říkají. Jestliže neznají Boží mínění o některých věcech, nedovolujte jim, aby se pouštěli do dohadů. Jestliže nevědí nic určitého, ať to řeknou a ať každý z nich cele spoléhá na Boha. Ať se co nejvíce modlí, ať se i postí, aby ani jeden netápal v temnotách, ale chodil ve světle jako chodí Bůh....

Ať se nic nedělá nedbale, aby nevznikly velké ztráty na majetku způsobené ohnivými impulsivními řečmi a z nich prýšticím nadšením, které není v souladu s Božím příkazem. Tak by se vítězství, které bylo nezbytně nutno dobýt, změnilo opět v porážku, kterou zavinil nedostatek vyrovnané umírněnosti, správného uvažování a hlubokých zásad a cílů. Buďte v tomto ohledu moudrými vůdci, ať se všichni stěhují pod vedením moudrého neviditelného rádce jímž je Bůh. Lidské prvky v povaze některých bratří a sester budou zápasit o vedení a může se udělat něco, co neponese na sobě Boží znamení. Prosím co nejsnažněji, abyste příliš nespoležali na lidské rádce, ale hleděli co nejoprávdověji na Boha, který jediný je moudrý. Podřizujte všechny své cesty i svou vůli Božím cestám a Boží vůli....

Důsledky ukvapeného stěhování

Budou-li se někteří ukvapeně stěhovat z Battle Creeku a dostanou se do nesnází, nebudou uvažovat o sobě, že příliš spěchali, ale budou obviňovat druhé, že na ně naléhali. Z celého jejich nezdaru a porážky budou zpětně obviňováni ti, kteří nic nezavinili....

Právě teď nastává čas, kdy nebezpečí posledních dnů kolem nás houstne a my potřebujeme, (364) aby našimi rádci byli moudří lidé, ne takoví, kteří se domnívají, že jejich úkolem je vyvolávat zmatek. Takoví lidé nedovedou v žádném případě moudře poradit, ani dobrou organizaci zařídit, aby ze šířícího se zmatku vznikl řád a aby všichni v klidu a míru byli poslušni slova Páně. Každý ať setrvává tam, kde je jeho místo a podle svého obdarování koná něco pro svého Pána....

Ptáte se, jak se to má dělat? „Vezměte jho mé na se“, říká Ježíš Kristus, který vás vykoupil svou drahou krví, kterému sloužíte i vlastnictvím, „a učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorný srdcem a naleznete odpočinutí duším svým. Jho mé zajisté jestiž rozkošné a břímě mé lehké“ (Mt 11,29.30). Jedině ten, kdo se zkroušeným srdcem přijde k Ježíši a touží po Jeho učení, je vnitřně připraven k tomu, aby se učil od Něho a následoval Jeho příkazy.

Předložte každý svůj plán Bohu

Nemůžeme si teď dovolit mít slabou víru, nemůžeme se cítit v bezpečí, jestliže jsme mdlí, líní a neteční. Nesmíme nevyužitou ani sebemenší schopnost některého z našich lidí a musíme jít ve svém myšlení do hloubky, musíme usuzovat bystře a klidně. Žádný lidský jedinec nemá tolik moudrosti pro tuto dobu, aby všechno naplánoval a promyslel. Předložte každý plán Bohu, postěte se a pokořte se před Pánem Ježíšem a uvalte své cesty na Hospodina. Jeho zaslíbení, že bude spravovati tvé stezky, je stále platné. Jeho možnosti jsou nekonečné. Jediný svatý izraelský, který volá jménem nebeské zástupy a udržuje postavení hvězd na nebi pečuje o každého z vás....

Chtěla bych, aby si všichni mohli uvědomit, jaké možnosti a jakou naději mají všichni ti, kdo své jednání i doufání zakládají na Kristu. Život skrytý s Kristem v Bohu, má vždycky útočiště. Takový člověk může říci: „Všecko mohu v Kristu, kterýž mne posiluje“ (F 4,13).

Ponechávám tuto věc na vás. Trápím se nad mnohým nebezpečím, které hrozí všem v Battle Creeku, aby se nestěhovali neuváženě a neposkytovali tak satanovi výhody. To není zapotřebí, neboť jestliže žijeme ve vší pokoře s Bohem, budeme žít bezpečně. – Letter 45, 1893.

(365)

Oddíl IX

KONEC SE BLÍŽÍ

(366)

Úvod

Když se připravuje svazek rozmanitých rad uveřejněných desítky let po smrti Ellen Whiteové, dá se očekávat, že některé stránky budou věnovány nadcházející rozhodné době a zkušenosti církve, poněvadž se přibližujeme době druhého Kristova příchodu. Rady zahrnuté do tohoto oddílu byly většinou vybrány z článků sestry Whiteové, jež vycházely v různých našich časopisech a z poznámek uveřejněných v „Lístcích ze zápisníku“.

Toto vzrušující poselství nepředstavují nic vysloveně nového a myšlenky tu vyslovené se často opakují. Avšak lid, který očekává, že se brzy setká se svým Pánem, bude dychtivě číst všechno, co se vztahuje k rozhodující chvíli, která je před námi.

Závěrečná kapitola „Poslední poselství Generální konferencí“ podává dva výklady, které sestra Whiteová připravila pro zasedání Generální konferencí v roce 1913 – poslední zasedání za jejího života. Výňatky z těchto dvou poselství vyšly tiskem jinde. Je jistě vhodné, aby tyto výklady byly v plném znění zahrnuty zde a ukázaly, jakou důvěru měla sestra Whiteová ve vedení církve i v její konečné vítězství.

(367)

47. PŘÍPRAVA PRO ROZHODUJÍCÍ CHVÍLI

(Adresováno zasedání Generální konference v r. 1891).

Bratři a sestry, obracím se na vás jako na adventisty sedmého dne, abyste všichni byli tím, co toto jméno znamená. Hrozí nám nebezpečí, že se odkloníme od ducha poselství....

Boží lid se nemá řídit míněním či zvyklostmi světa. Poslyšte, co řekl Spasitel svým učedníkům: „Jáť prositi budu Otce a jiného Utěšitele dá vám, aby s vámi zůstal na věky, toho Ducha pravdy, kterého svět nemůže přijíti, nebo nevidí ho, aniž ho zná, ale vy znáte jej; neboť u vás přebývá, a ve vás bude“ (J 14,16,17). „Pohleďte, jakou lásku dal nám Otec, totiž abychom díky Boží slouli. Protoť svět nezná vás, že Jeho nezná! (1J 3,1).

Boží Slovo jasně prohlašuje, že Jeho zákonem bude svět opovrhovat a pošlapávat ho. Nepravost se velmi rozmnoží. Protestantský svět se spojí s člověkem hřích a církev i svět bude žít ve falešné svornosti.

Tehdy nastane ona velká rozhodující chvíle pro svět. Písmo učí, že papežství prakticky (368) znovu získá svou ztracenou autoritu a že kvůli oportunistickým ústupkům tak zvaného protestantského světa dojde k novému pronásledování. V tomto čase nebezpečí obstojíme jedině proto, že máme Boží pravdu a sílu. Pravdu mohou lidé poznat jedině tak, že se sami účastní božské přirozenosti. Při čtení a studiu Písma potřebujeme víc než lidskou moudrost. Přistoupíme-li k Božímu Slovu s pokorným srdcem, Bůh za nás pozdvihne korouhev proti zlu.

Je obtížné pevně zachovat své počáteční předsevzetí až do konce. Když i uvědomíme, že existují neustále skryté vlivy, které chtějí vést jiného ducha, živel, který působí v opačném smyslu na satanově straně, pak se nesnáze ještě zvětšují. V době, kdy pronásledování ustalo, dostali se do našich řad lidé, kteří budí dojem, že nejsou povrchní a že o jejich křesťanství se nedá pochybovat, kteří by však od nás odešli, kdyby znovu došlo k pronásledování. V kritickém okamžiku by v okázalém uvažování viděli sílu, která ovlivnila jejich myšlení. Satan připravil pro každého věřícího nejrůznější léčky. Když bude Boží zákon prohlášen za neplatný, bude církev tříbena ve zkouškách ohněm a velká část mužů a žen – větší než teď předpokládáme – dopřeje sluchu svůdným duchům a učením ďáblů. Mnohé naše lidi soužení neposílí. Poznáváme naopak u nich, že nejsou živými ratolestmi pravého vinného kmene; nenesou ovoce a vinař je odřeže.

Kdo je opravdu poslušný, nepodlehne pokušení

Jak se projeví na opravdu poslušných a spravedlivých ta skutečnost, že svět ruší Boží zákon? Uchvátí je mohutný proud zla? Uchýlí se lid zachovávající Boží přikázání od své věrnosti, protože se tolik ostatních lidí staví pod korouhev satana? Nikdy! Ani jeden z těch, kdo zůstávají v Kristu, nezklame ani nepadne. Jeho následovníci se budou v poslušnosti sklánět před vyšší autoritou než je nějaký světský panovník. Opovržení, jemuž jsou Boží přikázání vystavena, vede sice mnohé k tomu, že potlačují pravdu a prokazují jí méně úcty, ale věrní si budou s ještě větší opravdovostí (369) vysoko cenit jejich vynikajících pravd. My nejsme v životě ponecháni sami sobě. Budeme-li vždy uznávat Boha, bude řídit náš život. Měli bychom přemýšlet o Jeho Slově a pokorným srdcem, prosit Ho o radu a svou vůli podrobit Jeho vůli. Bez Boha nemůžeme učinit nic.

Nejvyšším příkazem pro nás je vážít si pravé soboty a hájit ji, neboť ona je tím znamením, kterým se Boží lid odlišuje od světa. Právě tomu přikázání, které svět neuznává, bude Boží lid vzdávat tím větší poctu. Vždyť, když nevěřící mají v opovržení Boží Slovo, jsou povolávání věrní Kálefové. Právě tehdy budou oni odhodlaně stát na místě, které jim bylo určeno, aniž by se chválili nebo uhýbali před opovržením. Nevěřící špehové byli připraveni zničit Kálefa. On viděl kameny v rukou těch, kdo přinesli lživou zprávu, ale to ho nezastrašilo. On měl poselství a chtěl je přinést. Též duch se projeví dnes u těch, kdo jsou Bohu věrní.

Žalmista říká: „Zrušili zákon tvůj. Z té příčiny miluji přikázání Tvá více nežli zlato, i více nežli ryzí zlato“ (Ž 119, 126,127). Když se lidé přidržují Ježíše, když Kristus skrze víru setrvává v jejich srdcích, roste jejich láska k Božím přikázáním a to tím víc, čím víc pohrdá svět Božími svatými příkazy. V takové době se musí pravá sobota hlásat lidem pomocí slova i písma. Pro čtvrté přikázání i ti, do je zachovávají, jsou ignorováni s v opovržení, cítí věrní, že nastává čas, kdy nesmějí svou víru skrývat, ale že je třeba vyvýšit Boží zákon tím, že rozvinou korouhev, na níž je vepsáno trojandělské poselství a věrnost Ježíši.

Žádné ústupky tajemným silám nepravosti

Nedopustíte, aby ti, kdo vyznávají Ježíšovu pravdu, podporovali – třeba jen svým mlčením – dílo tajemných sil nepravosti. Nedopustíte, aby ustávali ve svém varování. Výchova a výcvik (370) členů našich sborů musí být takové, aby naše děti a mládež chápali, že před touto silou, člověkem hříchu se nesmí ustoupit. Učte je, že sice nadejde čas, kdy budeme moci bojovat jedině s nasazením majetku a svobody, že však zápas musí být veden v duchu a tichosti Kristově. Ježíšovu pravdu je nutno zachovávat a hájit. Bohatství, pocty, pohodlí, domov – to vše musí sát až na druhém místě. Pravdu není možno skrývat, zapírat nebo maskovat, k pravdě je nutno se přiznávat a odvážně ji hlásat.

Pán má věrné strážné na Sionských hradbách, a volej vším hrdlem, nezadržuj, jako trouba povyš hlasu svého, a oznam lidu mému převrácenost jejich, a domu Jákobovu hříchy jejich. Pán dovolil, aby nepřítel pravdy usilovně bojoval proti sobotě čtvrtého přikázání a tímto způsobem chce v nás vzbudit prvořadý zájem o tuto otázku, která je zkouškou pro poslední dny. Pravdě se otevře cesta k tomu, aby trojandělské poselství bylo hlášáno s veškerou silou.

Ani jediný člověk, který věří v pravdu, nesmí teď mlčet a nikdo by teď neměl být bezstarostný. Všichni ať vysílají své prosby k trůnu milosti, v duchu Božího zaslíbení: „Zač byste koli prosili ve jménu mém, toť učiním“ (J 14,13). Doba je nyní nebezpečná. Jestliže se tato země vychvalované svobody chystá obětovat každou zásadu, která je její ústavě nepohodlná, jestliže vystavuje dekrety, které potlačují náboženskou svobodu a posilují papežské nepravdy a klam, pak Božímu lidu nezbyvá, než aby se v plné víře obrátil se svými žádostmi ke svému Pánu. Ti, kdo skládají svou důvěru na Krista, nalézají veškerou útěchu v Božích zaslíbeních. Vyhlička na to, že se dostanou do osobního nebezpečí nebo do bídy, by neměla způsobovat u Božího lidu malomyslnost, ale měla by mu dodat odvahy a nadějí, neboť doba jejich rizika je pro našeho Pána dobou, kdy dává svému lidu poznat, že právě tehdy se jeho moc projevuje ještě zřetelněji.

Nebylo by správné klidně vyčkávat, až nastane útisk a soužení, složit ruce v klín a nestavět se proti zlu. Shromazďujte se ke společným modlitbám. Modlete se a pracujte, pracujte a modlete (371) se. Nenechejte však nikoho jednat ukvapeně. Uvědomujte si víc než kdy jindy, že ve svém srdci musíte být tiší a pokorní. Neobviňujte jednotlivce ani církve a nevysmívejte se jim. Učte se

jednat tak, jako jednal Kristus. Ostré věci se někdy říct musí, ale buďte jistí, že svatý Boží Duch přebývá ve vašem srdci, dříve než vyslovíte ostrou pravdu. Potom ať si tedy hledá svou cestu. Váš úkol to není.

Nespolčovat se se světem

S tím, kdo ruší Boží zákon, není možné uzavírat žádný kompromis a nemůžeme se ani na ně spoléhat jako na bezpečné rádce. Naše svědectví nesmí být nyní méně rozhodné než dříve. Není třeba zastírat naše skutečné postavení proto, abychom se líbili velkým lidem svatě. Oni si možná přejí, abychom se s nimi spolčovali a přijímali jejich plány a dělají možná návrhy, jak máme jednat, aby satan byl proti nám ve výhodě. „Neříkejte: Spiknutí, když koli lid ten praví: Spiknutí“ (Iz 8,12). My bychom sice neměli vyhledávat polemiku a zbytečně se dopouštět urážky, musíme však podávat pravdu jasně a rozhodně a pevně stát v tom, čemu nás Bůh ve svém Slově učil. Vy se nemáte starat o svět, abyste poznali, co máte psát a vydávat nebo co máte mluvit. Všechna vaše slova i činy mají dosvědčovat: „Nebo ne vtipně složených básní následující“ (2Pt 1,16). „A mámet' přepevnou řeč prorockou, kteréžto že šetříte jako svíce v temném místě svítící“ (2Pt 1,19).

Apoštol Pavel nám říká: „Když v moudrosti Boží svět nepoznal skrze moudrost Boha, zalíbilo se Bohu skrze bláznové kázání spasiti věřící“ (1K 1,21). Takový byl Boží plán, přesvědčovat a obracet lidi, kteří jsou neustále v pokušení chlubit se svými silami. Pán chtěl jasně ukázat, že lidé by nemohli svou vlastní omezenou moudrostí získat poznání pravdy, ani poznat Boha, svého Stvořitele. Příchodem Ježíše Krista na náš svět se tento pokus uskutečnil a dokázal, že vychvalovaná lidská moudrost je pouhá pošetilost. Omezená moudrost byla naprosto neschopná (372) dojít ke správným závěrům o Bohu, proto nebyl člověk vůbec oprávněn posuzovat jeho zákony. Pán svolil, aby věci dospěly ke krizi vyvýšením bludu nad pravdu, aby On, Bůh Izraelský, mohl mocně zapůsobit a prokázat tak, oč výše stojí Jeho pravda nad bludem.

Pán svou církev pozoroval a vždy znovu připouštěl, aby věci dospěly ke krizi, aby tak Jeho lid hledal ve svém velikém soužení jedině Jeho pomoc. Jejich modlitby, jejich víra spolu s jejich neochvějným cílem zachovat věrnost, vyžadovaly Boží zásah a tehdy On splnil své zaslíbení: „Tedy volati budeš a Hospodin vyslyší tě; zavoláš a řekneť: Aj, já“ (Iz 58,9). Jeho mocná paže se pozdvihla proto, aby osvobodil svůj lid. Bůh si vyhrazuje, že milostivě zakročí ve prospěch svého lidu až ve chvíli jeho krajního utrpení. Tak bude jejich osvobození zřejmější a jejich vítězství slavnější. Až všechna lidská moudrost zklame, bude Boží zákrok jasněji rozpoznán a Jemu přijme slávu, která Mu náleží. O nepřátele naší víry, pronásledovatelé, si uvědomí, že Bůh pracuje pro svůj lid tak, že vrátí jejich zajaté.

Modlitba, víra a spolehnutí na Boha

V tomto našem čase nebezpečí, kdy satan vrhá svůj stín na Boží lid, je nejvíc zapotřebí vroucí modlitby spolu s opravdovou vírou a spolehnutím na Boha. Každý ať má na paměti, že Bůh s potěšením naslouchá prosbám svého lidu, neboť převládající nepravost volá po opravdovější modlitbě a Bůh zaslíbil, že pomstí své vyvolené, kteří k Němu volají dnem i nocí, třebaže má dlouho strpení.

Lidé snadno zneužijí velké Boží trpělivosti a spoléhají na Jeho shovívavost. Uprostřed lidské nepravosti však nadejde chvíle, kdy je třeba, aby Bůh zakročil a konce budou strašné. „Hospodin dlouhočekající jest a velikomocný, však nikoli neospravedlňuje vinného! (Na 1,3). Velká Boží (373) trpělivost je podivuhodná, protože dovede přemoci sám sebe. Trest je však jistý. Každé století rozmařilosti si strádalo Boží hněv pro den hněvu. A až nadejde čas a nepravost naplněna bude, pak Bůh vykoná svůj neobyčejný skutek. Nastane ta strašná věc, že Boží trpělivost bude vyčerpána, neboť Boží hněv dopadne tak bezpříkladně a těžce, že se o něm mluví jako o hněvu, jenž nezná milosrdenství. I sama země bude zpustošena. Právě v době obecného odpadávání od víry se vládci země – podle plánu satanova – postaví po boku člověka hříchu; to bude tehdy, až se naplní míra viny. Hromadná odpadávání od víry bude signálem pro národní zkázu.

Bůh vsadil svůj lid do mezery, aby vytvořil živý plot a opět postavil, co založila minulá pokolení. Andělé, kteří vynikají silou, čekají, poslouchají jeho příkaz, aby se připojili k lidem. Pán zasáhne, až věci dospějí tak daleko, že nikdo jiný než božská moc nebude moci zmařit dílo

satanových pomocníků. Až bude jeho lid v největším nebezpečí, zdánlivě neschopen obstát proti moci satana, bude Bůh působit v jejich prospěch. Když je nouze nejvyšší, pomoc Boží nejbližší.

Nyní nastává čas, kdy oddaní a věrní povstanou a zaskvějí se, neboť nad nimi sláva Hospodinova vzešla. Teď není doba, abychom své barvy zapírali, není doba pro zradu, když zuří boj, není doba odložit své válečné zbraně. Strážníci na hradbách Sionu musí být ostražiti.

Jsem tak vděčná, že v této době můžeme odpoutat svou mysl od nesnází, které nás obklopují, i od útlaku, do kterého se Boží lid dostane, a že můžeme vzhlížet ke světlu a síle v nebesích. Postavíme-li se vedle Boha, Krista a andělů, nemusíme se bát, neboť naším štítem bude Boží všemohoucnost a mocný Bůh Izraelský bude naším pomocníkem. Ti, kdo se odváží sáhnout na Boží lid, sahají na zřítelnicí Jeho oka...

(374) Bratři, odnesete si Kristova ducha do svých domovů a sborů? Odložíte nevíru a kritiku? Blížíme se k době, kdy víc než kdy předtím se budeme potřebovat semknout a pracovat společně. V jednotě je síla, v nejednotě, ve sporech je pouze slabost. Bůh nikdy nenaznačil, že by se jeden člověk nebo několik lidí mělo ujmout nějakého důležitého díla a pokračovat v něm nezávisle na jiných Božích pracovnících. Bůh chce, aby se Jeho lid společně radil, aby byl jednotnou církví a tvořil tak skutečný celek v Kristu. Jedinou bezpečnou věcí pro nás je hledat radu u Pána a snažit se vždy jednat podle Jeho vůle, abychom se stali Jeho pomocníky. Ani jedno společenství nesmí utvořit spolek a říci: „Chceme se ujmout tohoto díla a pokračovat v něm podle našich představ. Nepůjde-li to, jak chceme my, nebudeme se o to starat vůbec“. Toto je hlas satanův, nikoli Boží, proto takové návrhy neposlouchejte.

Nám ještě stále chybí Ježíšův duch. Až ho budeme mít, budeme se navzájem milovat. Naše pověřovací listiny budou pak mít následující znění: „Po tomť poznají všichni, že jste moji učedníci, budete-li míti lásku jedni ke druhým“ (J 13,35).

Semkněte se! Semkněte se!

Dejme tomu, že se denně snažíme o to, aby naše srdce spojovala pouta křesťanské lásky. „Ale mám proti tobě“, říká ten Věrný svědek, „že jsi tu první lásku opustil“ (Zj 2,4). „Nebudeš-li pokání činiti, přijdu na tebe a pohnu tvým svícem z jeho místa“ (Zj 2,5). Proč? Poněvadž jsme se vzdálili jedni od druhých, vzdálili jsme se i od Krista. Potřebujeme se semknout. Ach, jak často už – když mi připadalo, že jsem v Boží přítomnosti a svatých andělů – jsem uslyšela hlas anděla, který říkal: „Semkněte se, semkněte se. V jednotě je síla“.

Opakuji nyní toto poselství vám. Vraťte se do svých domovů s pevným odhodláním se **(375)** semknout. Hledejte Boha celým srdcem a nejdete Ho a láska Kristova, která převyšuje všeliký rozum, vejde do vašich srdcí i životů. – Generál Conference Daily Bulletin, 13.4.1891.

Krise vyvolaná zákonem o neděli

V noci jsem měla dojem, že vypočítávám v mysli důkazy, kterými můžeme zdůvodnit svou víru. Jsme svědky toho, že svůdcové dorážejí stále víc. Vidíme, jak se svět snaží uzákonit nepravou sobotu, aby se tato stala zkouškou pro všechny. K této otázce budeme muset zaujmout stanovisko. Boží sobota bude pošlapána a nepravá sobota vyvýšena. Zákon o neděli se může stát příčinou velkého utrpení pro ty, kdo zachovávají sedmý den. Uskutečňování satanových plánů přinese Božímu lidu pronásledování, ale věrní služebníci Boží se nemusí bát výsledku tohoto zápasu. Budou-li se řídit vzorem, který jim byl dán životem Ježíše Krista, budou-li věrní Božím požadavkům, bude jejich odměnou věčný život, život, jakým žije Bůh,

V přítomné době by se měla věnovat co největší péče výchově charakteru našeho lidu. My máme ukazovat světu, jaký je náš Spasitel. Není možné, abychom se Bohu líbili, jestliže neosvědčujeme pravou posvěcující víru. Za naší víru jsme odpovědní každý sám. Pravá víra není ta, která při zkoušce a soužení zklame – je to Boží dar Jeho lidu. – RH 30.9.1909.

Nyní – víc než kdy jindy, potřebujeme osvědčovat laskavost a skutečnou dobrotu. Budeme možná nuceni před zákonodárným shromážděním co nejopravdověji obhajovat své právo uctívat Boha podle příkazů svého svědomí. Bůh to takto ve své prozíravosti určil, aby lidem byly požadavky Jeho zákona oznámeny z nejvyšších světských míst. Když však před těmito stojíme,

nemáme projevovat žádné roztrpčení a máme se neustále modlit o Boží pomoc. Jedině Bůh může držet čtyři větry, dokud Jeho služebníci nebudou označeni na svých čelech. – RH 11.2.1904.

(376)

48. POTŘEBUJEME OČISTIT SVÁ SRDCE

Basilej, Švýcarsko, 8.12.1886

Drazí bratři, G.I. Butlere a S.N.Haskelle!

Nemohu už celé týdny od půl čtvrté ráno spát, protože mě hluboce zneklidňuje pomýšlení na to, v jakém postavení se my jako lid nalézáme. My bychom měli být daleko vpředu před kterýmkoli jiným lidem na zemi, poněvadž máme větší světlo a větší poznání pravdy, a tím i zvýšenou odpovědnost nést to světlo dál a nehlásat jen, že v pravdu věříme, ale žít podle ní. Když skutečně podle pravdy žijeme, stáváme se následovníky Ježíše, který je světlem světa. A jestliže my jako lid ustavičně duchovně nerosteme, nežijeme podle Boží vůle, stáváme se samospravedliví jako farizeové.

Musíme se víc přiblížit k Bohu. V našem každodenním životě musíme myslet co nejméně na sebe a mnohem víc na Ježíše Krista a Jeho milost. Žijeme v důležitém období dějin tohoto světa a konec všech věcí je blízko. Píska v přesýpacích hodinách rychle ubývá. Brzy bude řečeno (377) v nebesích: „Stalo se“ (Zj 21,6). „Svatý posvět’ se ještě“, „kdo špinavý, špiň se ještě“ (Zj 22,11).

Snažme se o důraznější svědectví, přidržme se pevněji Boha. Nemohu jinak, modlím se v jednu hodinu, ve dvě i ve tři ráno k Pánu, aby působil na srdce lidu. Myslím na to, že všichni v nebesích mají zájem o dílo, které pokračuje na zemi. Posluhující andělé čekají kolem trůnu, aby okamžitě uposlechli příkazu Ježíše Krista a odpověděli na každou modlitbu vyslovenou v opravdové, živé víře. Myslím na to, jak mnoho je těch, kdo pravdu hlásají, ale nedopřávají jí místo ve svém životě. Její posvěcující, očisťující a zduchovňující síla nezasáhla ještě jejich srdce....

Žít podle našich zásad

My ještě zdaleka nejsme takovým lidem, jakým by nás Bůh chtěl mít, protože naše duše neroste a náš charakter se nezjemňuje tou měrou, jak podivuhodně se odhaluje Boží pravda a Boží cíle. „Spravedlnost zvyšuje národ, ale hřích jest ku pohanění národům“ (Př 14,34). Hřích je zkázou pro lidské duše. Všude tam, kde se mu dopřává místa – ať je to v srdci jednotlivce, v domácnosti nebo ve sboru – zavládne nepořádek, spory, neshody, nepřátelství, závist a žárlivost, protože nepřítel člověka a Boha ovládne mysl lidí. Ale ten z vás, kdo miluje pravdu, žije podle ní a hájí ji, bude hřích nenávidět a svět v něm bude vidět živý obraz Ježíše Krista.

Lid, který tvrdí, že věří v pravdu, nebude odsouzen proto, že neměl světlo, ale proto, že se mu dostalo velikého světla, on však nepodrobil svá srdce zkoušce velkého mravního měřítka Boží spravedlnosti. Lid, který tvrdí, že věří v pravdu, musí růst tím, že touto pravdou žije. Skutečné náboženství bible musí být kvasem pro náš život, musí zjemňovat a zušlechťovat charakter, aby se čím dál tím víc podobal Božímu obrazu. Pak budou v našich domovech zaznívat modlitby díkyčinění a chvále Boží a andělé, kteří budou v takových domovech sloužit, budou provázet Boží ctitele do modlitby. (378)

Sbory, které tvrdí, že věří pravdě, že hájí Boží zákon, mají tento zákon také zachovávat a opustit veškerou nepravost. Jednotliví členové sboru mají odolávat pokušení, které je vede k tomu, aby jednali nesprávně a oddávali se hříchu. Dílo očisty má sbor začít pokáním a ponížením před Bohem a hlubokým zpytováním srdce, neboť žijeme ve výjimečné době očisťování – ve význačné hodině, jež vyústí do věčnosti.

Ti, kdo učí pravdě, ji mají podávat tak, jak to dělal Ježíš. Pod umírňujícím, posvěcujícím a očisťujícím vlivem Boží pravdy jsou jako čisté nádoby. Jakým mocným vlivem by působili na svět, kdyby byli prodchnuti náboženstvím bible! Jednotliví členové sboru mají být ryzí, neochvějní, pevní, vždy plni Ježíšovy lásky. Jan tak se stanou světlem světu. Muži mají stát jako strážníci a jako pastýři stáda hlásat velebnou pravdu, všemu lidu, všem národům a jazykům troubit pro výstrahu. Mají být živými představiteli pravdy, kterou hájí, mají ctít Boží zákon a nesmlouvavě ho hájit a žít

před Pánem v čistotě a svatosti. Takto hlásaná pravda bude vrhat své mocné světlo na všechny strany.

Zarmucování Božího Ducha

Bůh nikdy neopustí lid ani jednotlivce, dokud oni neopustí Jeho. Vnější odpor nedonutí Boží lid, který zachovává přikázání, aby jeho víra zeslábla. Když někdo nebude dbát na to, aby se čistota a pravda opravdu živě představovala, bude zarmucovat Ducha Božího a oslabovat lid, protože Bůh nebude uprostřed nich, aby jim žehnal. Vnitřní zkaženost lidu bude příčinou Božího obvinění jako v případě Jeruzaléma. Ach, prostě a se vši opravdovostí se modlete za to, aby ti, kdo káží jiným, sami neztroskotali. My nevíme, co je před námi, milí bratři, víme jen, že v následování Ježíše Krista je pro nás jediné bezpečí. Bůh bude s námi, jestliže se vyvarujeme hříchů, které uvalily Jeho hněv na starý svět, na Sodomu a Gomoru i na dávný Jeruzalém. (379)

Při sebemenším přestoupení Božího zákona padá vina na přestupníka. Nebude-li se upřímně kát a nezřekne-li se hříchu, stane se zcela určitě odpadlíkem.... Naší povinností jako Božího lidu je, co nejlépe tento Boží lid zbavit mravní nečistoty a přitěžujících hříchů. Jestliže se rozmáhá hřích a lidu který tvrdí, že drží vysoko korouhev mravnosti a spravedlnosti, jak můžeme očekávat, že Bůh nám pomůže a zachrání nás jako lid, který konal spravedlnost? ... Jestliže my jako lid sami nesetrváváme ve víře a místo abychom zachovávali každé přikázání a neporušovali schválně ani jediný příkaz, hájíme Boží přikázání jen ústy a perem, pak ztratíme sílu a podlehneme. Tak si musíme počínat ve všech našich sborech. Každý člověk musí být křesťanem.

Boj s hříchem

Je nutno se zbavit hříšné pýchy, vzdát se všech zbytečností v oblékání a prosit Boha za odpuštění, že jsme jej kvůli své parádě oloupili o peníze, které se měly dostat do pokladny k podpoře Božího díla při misijní práci. Lidu je nutno vše vysvětlit a přesvědčit jej o tom, v čem záleží náprava a pravé obrácení. Naše skutky, naše chování se musí shodovat s dílem této doby, abychom mohli říci: „Následuj mne, jako já následuji Krista“. Musíme se v pokoře sklánět před Bohem, postit se a mnoho se modlit, litovat svého hříchu a bojovat s ním.

Všude teď musí být slyšet hlas věrného strážného: „Přichází jitro, ale ještě je noc“ (Iz 21,12). Touha musí vydat určitý zvuk, neboť toto je velký den přípravy na příchod Páně.... Zde na zemi existuje mnoho nauk, tisíce různých náboženství, ale jen jedno jediné z nich nese Boží nápis a znamení. Je náboženství lidské a náboženství Boží. My musíme připoutat své duše k věčné skále. (380) Všechno v Božím světě, lidé, jejich nauky i sama příroda přispívá k naplnění spolehlivého Božího proroctví a provádí jeho velké dílo dějin tohoto světa – dílo které bude již vrzy skončeno.

Máme být připraveni a čekat na Boží příkazy. Všechny národy budou hluboce vzrušeny. Ti, kdo hlásají jediné Boží měřítko spravedlnosti, jedinou spolehlivou zkoušku charakteru, nenajdou žádnou oporu. Všichni, kdo se neskloní pod dekretem národních rad a nebudou dbát národních zákonů, které vyvyšují sobotu ustanovenou člověkem hříchu a nedbají na Boží svatý den, pocítí nejen útisk papežské moci, ale i protestantského světa, obrazu šelmy.

Satan bude dělat různé zázraky, které mají všechny oklamat a přesvědčit o tom, že je pánem světa. Naše církve nezahyne, i když se bude možná zdát, že její konec je blízko. Bude trvat, zatímco hříšníci na Sionu budou tříbeni: Plevy budou odděleny od vzácné pšenice. Tato zkouška bude strašná, ale je nevyhnutelná. Jen ti, kteří zvítězí skrze krev Beránkovu a slovo jejího svědectví, budou nalezeni jako oddaní a věrní, neposkvrnění hříchem ani lstivými slovy. Musíme se zbavit své samospravedlnosti a obléci spravedlnost Kristovu.

Oděni v Kristovu spravedlnost

Ostatek Božího lidu, který očišťuje své duše tím, že následuje pravdu, čerpá sílu ze zkoušky, jíž se uprostřed okolního odpadlictví prokazuje krása svatosti. Všechny tyto „jsem si vyryl do dlaní“ (Iz 49,16), říká Hospodin. Zůstávají ve věčné, nehynoucí paměti. Nyní je nám nejvíc zapotřebí živé víry a živého svědectví, které se zařeže do srdce hříšníka. Příliš mnoho kážeme a málo sloužíme. Potřebujeme svatou horlivost, ducha pravdy a jejího žáru. Mnozí naši kazatelé cítí, že jim stojí

v cestě nedostatky jejich vlastního charakteru. Ti musí prosit o Boží sílu, která všude k obrácení člověka.

(381) Bůh žádal od Adama před jeho pádem, aby byl bezvýhradně poslušný Jeho zákona. Nyní po nás žádá totéž: naprostou poslušnost, spravedlnost, která je před Jeho očima bez jediného kazu. Kéž Mu můžeme s Jeho pomocí dát vše, co Jeho zákon žádá. To nemůžeme dělat bez víry, která uskutečňuje Kristovu spravedlnost v denním životě.

Drazí bratři, Pán přijde brzy. Pozdvihněte své myšlení i své hlavy k nebesům a radujte se. Ach, tolik bychom chtěli věřit, že ti, kdo slyší tuto radostnou zvěst, kdo tvrdí, že milují Ježíše, budou naplněni nevýslovnou radostí a plni slávy. Toto je ta dobrá, radostná zpráva, která by měla hluboce vzrušit duši každého člověka. Mělo by se stále o ní mluvit v našich domovech a měli by ji slyšet všichni, které potkáváme na ulici! Existuje nějaká radostnější zpráva? Bůh nám neuložil jako hlavní úkol, abychom se přeli nebo dohadovali – ať už s věřícími nebo nevěřícími.

Je-li Kristus mým Spasitelem, mým vykopením, obětí za mne, pak nikdy nezahynu. Věřím-li v Něho, dostanu věčný život. Kéž by všichni, kdo věří v pravdu, uvěřili v Ježíše jako svého Spasitele. Nemyslím zde tu lacinou víru, která se neprojevuje skutky, ale opravdovou, živou, stálou víru, která v nás zůstává, s níž jíme tělo a pijeme krev Božího Syna. Já nechci, aby mi bylo jen odpuštěno, že jsem přestoupila svatý Boží zákon, ale chci být vyzdvižena do slunečního jasu Boží tváře. Nechci být do nebes pouze vpuštěna, ale ochotně přijata.

Spasení znamená spojení s Kristem

Jsme my jako svatý národ a zvláštní lid tak necitliví k nevýslovné lásce, kterou nám Bůh tak jasně prokázal? Být spasen – to neznamená být pokřtěn, mít své jméno zapsáno ve sborové knize nebo kázat pravdu, ale to znamená mít živé spojení s Ježíšem Kristem, který obnovuje naše srdce a nutí nás, abychom ve víře a lásce, v trpělivosti, tichosti a naději konali Kristovy činy. Každá duše spojená s Kristem bude živým misionářem všem lidem kolem sebe a bude užitečná lidem blízkým i vzdáleným. Nebude znát třídní rozdíly, nebude mít zájem jen o to, aby vybudoval tu část díla, **(382)** kterou on řídí, a o ostatní se nestaral. Všichni budou pracovat tak, aby posílili dílo celé. Nikdo se nedá vést sebeláskou ani sobeckým zájmem. Boží věc je jen jedna, Boží pravda je jeden velký celek.

Položme si otázku: „Hýčkám ve svém srdci závist, dopřávám v něm místa žárlivosti“? Jestliže ano, pak v něm Kristus není. „Miluji zákon Boží, je láska k Ježíši Kristu v mém srdci“? Milujeme-li se navzájem, jako Kristus miloval nás, pak si vlastně připravujeme v nebesích pokoj a odpočínutí. Tam nebude nikdo usilovat o prvenství ani toužit po moci. Všichni budou milovat svého bližního jako sebe sama. Ach, kéž Bůh přispěje k porozumění a promlouvá k srdcím našich sborů tím, že vyburcuje jednotlivé členy....

Ti, kdo se pohodlně usadili na Sionu, potřebují být vyburcováni. Velikou odpovědnost mají ti, kdo nesou pravdu, a přece necítí žádnou váhu ani tíži na své duši. Kéž bychom měli muže a ženy, kteří by hlásali, že je nutno hájit pravdu, vzít na sebe Kristovo jho, aby Jeho břímě bylo lehčí. Potřebujeme takové sestry a bratry, kteří nebudou mít zájem pouze jen formální, ale Kristův nesobecký zájem, zanícenou horlivost, která nesnázemi neochabuje ani se nedá odstrašit převládající nepravostí. Chtěla bych, aby mě slyšel lid všech našich sborů v Americe. Procitněte ze smrti a Kristus vám dá život. Duše hynou touhou po světle Ježíšovy pravdy. Stojíme na samém prahu věčnosti a sváteční křesťané nám při tomto díle nejsou nic platní. Stejně tak nemá pro nás v této době cenu nějaké sentimentální náboženství. Naše víra i to, jak hlásáme pravdu, musí získat na intenzitě i hloubce, protože satanské vlivy působí silou. Jejíž mohutnost jsme si až dosud neuvědomovali. Neovládne snad Boží lid nějaká nová síla? Lidu se musí vštěpovat vědomí posvěcujícího vlivu pravdy. Musíme vysílat k Bohu ty nejopravdovější a nejpokornější prosby, které jsou modlitbami našeho smrtelného zápasu, aby naše naděje – jako lidu – nebyly založeny na **(383)** předpokladech, ale na věčných skutečnostech. My musíme sami z Božího slova poznat, jak velká je naše víra. Mravním měřítkem charakteru je Boží zákon. Odpovídáme jeho požadavkům? Dává Boží lid svůj majetek, svůj čas, své nadání i všechnu svou sílu do díla tohoto času? Probudme se! „Protož povstali-li jste s Kristem, vrchních věcí hledejte, kdež Kristus na pravici Boží sedí“ (Kl 3,1). – Letter 55, 1886.

Tou měrou, jak se přibližuje konec času, bude přibývat spolků co do počtu i moci. Tyto spolky budou působit proti pravdě tím, že budou vytvářet nové společnosti nepravých věřících, kteří si budou vymýšlet své vlastní bludné teorie. Odpadlíků bude přibývat. „Někteří se odvrátí od víry poslouchající duchů bludných a učení ďábelských“ (1Tm 4,1). Muži i ženy se sdružili, aby se protivili nebeskému Pánu, ale církve si tuto situaci uvědomuje jen částečně. Je třeba se mnohem víc modlit a vyvinout mnohem víc opravdového úsilí mezi těmi, kdo se pokládají za věřící.

Satanské síly v lidské podobě se zúčastní tohoto posledního velkého zápasu, aby se protivily budování Božího království a nebeští andělé v lidské podobě budou rovněž vyvíjet činnost. Obě protichůdné strany budou existovat dál, až do ukončení poslední velké kapitoly dějin tohoto světa. Satan má své lidi v každém městě. My si nemůžeme ani na okamžik dovolit nebýt na stráži. Věrní, spolehliví věřící se budou stále více modlit a méně mluvit o věcech, které nejsou důležité. Skrze ně budeme dostávat stále častější svědectví určená ku povzbuzení slabých a potřebných. V této době nemůže Boží lid projevit slabost a nerozhodnost, ale všichni musí pilně studovat Boží slovo. Musíme být silní v Pánu i silou Jeho moci. Není možno ponechávat svůj život náhodě a zároveň být věrným křesťanem. – RH 5.8.1909.

(384)

49. LID ZVLÁŠTNÍ MÁ TAKÉ ZVLÁŠTNÍ JMÉNO

Nestydím se za své jméno

My jsme adventisté sedmého dne. Stydíme se za své jméno? Ne, ne, nestydíme! Je to jméno, které nám dal Pán a které zdůrazňuje pravdu, jež má být zkouškou pro církev. – Letter 110, 1902.

My jsme adventisté sedmého dne a za toto jméno se nikdy nemáme stydět. Jako lid musíme zaujmout pevné stanovisko k pravdě a spravedlnosti, a tak oslavovat Boha. Máme se od nebezpečí osvobodit, ne mu podléhat. Ať se děje cokoli, musíme hledět vždy na Ježíše jako na vůdce a dokonavatele naší víry. – Letter 106, 1903.

Naše zvláštní znamení

Na korouhvi třetího anděla je nápis: „Příkázání Božích a víry Ježíšovy“ (Zj 14,12). Náš řád přijal jméno, které vysvětluje povahu naší víry a za toto jméno se nikdy nemáme stydět. Bylo mi zjeveno, že toto jméno má veliký význam a že tím, že jsme je přijali, jsme následovali světlo dané nám z nebes..... Sobota je památkou Hospodinovou na jeho stvořitelské dílo a znamením, které máme před světem chránit.

(385) S těmi, kteří uctívají modlářskou sobotu, nemáme dělat žádný kompromis. Nemáme trávit svůj čas polemikou s těmi, kdo znají pravdu a na něž světlo pravdy už svítí, kteří však přesto pravdu nechtějí slyšet a věří výmyslům. Bylo mi řečeno, že ti lidé použijí velký důvtip, aby zmenšili rozdíl mezi vírou Adventistů sedmého dne a těmi, kdo zachovávají první den týdne. Do této polemiky zasáhne celý svět, jenže čas se krátí a my si v této době nemůžeme dovolit nepřiznat své barvy.

Přišli ke mně lidé, kteří si říkají adventisté sedmého dne a radili mi, že základní znaky znamení, které z nás činí zvláštní lid, by se nemělo tak okatě ukazovat. Tvrdili totiž, že pro zajištění úspěšného provozu našich ústavů to není příliš prozíravé. Tento zvláštní znak však projde na konci zkoušky celým světem. Když Jan popisuje pozůstatek Božího lidu, říká: „Tuť jest trpělivost svatých, tu jsou ti, kteříž ostříhají příkázání Božích a víry Ježíšovy“ (Zj 14,12). To je zákon a evangelium. Svět a církve se spojují, protože obě strany přestupují Boží zákon v tom, že se odtrhly od památky Hospodinovy a vyvyšují den odpočinku, kterou ustanovil člověk hříchu. Ale sobota Hospodina tvého Boha má být znamením, které ukazuje rozdíl mezi poslušnými a neposlušnými. Viděla jsem, jak někteří vztahovali ruce, aby tento prapor pravdy odklidili, aby se na jeho význam zapomnělo....

Když lid přijímá a vyvyšuje nepravý den odpočinku a přestává poslouchat Boha a přetrvává být mu oddán, dospěje až tam, kam dospěl lid za dnů Kristových.....Je možné, aby se pak někdo

rozhodl skrýt svou korouhev pravdy, povolit ve své zbožnosti? Má tento lid – který Bůh poctil, požehnal a byl mu nakloněn – odmítnout vydávat svědectví ve prospěch Hospodinovy památky. Právě v době, kdy by se takové svědectví mělo vydávat? Neměli bychom si právě tehdy Božího přikázání co nejvíce vážít, kdy lidé Božím zákonem povrhují? – MS 25, 1896.

(386)

Svět bdí

O lidu, který zachovává Boží přikázání, říká prorok, že jsou to muži, „kteří jsou předzvěstí“. Máme být lidem, který se od světa liší. Boží oči jsou na nás upřeny a pozorují nás mnozí, nichž ani nevíme. Jsou to ti, kteří trochu znají učení, o němž my tvrdíme, že mu věříme a kteří si všímají, jak naše víra působí na naši povahu. Ti čekají, že uvidí, jakým vlivem způsobíme a jak se prosazujeme před nevěřícím světem. Nebeští andělé na nás shlížejí. „Učinění jsme divadlo tomuto světu, i andělům, i lidem! (1K 4,9) – RH 18.6.1889.

Budoucnost Božího lidu

Svět pokládá náš lid za příliš bezvýznamný než aby byl hoden povšimnutí, ale v tom nastane změna. Nyní vznikají různé hnutí a ta, která teď vytváří křesťanský svět, obrátí nutně pozornost na lid, jenž zachovává přikázání. Falešné teorie a nauky způsobují, že Boží pravda je denně potlačována. Nyní se začínají vytvářet plány a hnutí, jejichž úkolem je zotročit svědomí těch, kdo by chtěli zůstat věrni Bohu. Zákonodárné moci se postaví proti Božímu lidu, a každý z nich bude podroben zkoušce. Kéž bychom my jako lid měli dostatek moudrosti, abychom poučením i příkladem předávali tuto moudrost svým dětem! Každé stanovisko naší víry bude zkoumáno a nebudeme-li mít dostatečně pevně a hluboké znalosti bible, nedosáhneme skutečné moudrosti. – Letter 12, 1886.

(387)

50. SLOUPY NAŠÍ VÍRY

(Psáno ve vlaku na cestě do Lyonu, Massachusetts, prosinec 1890). Vyšlo v listcích ze zápisníku. Církev, č. 4.

Po padesát uplynulých let mého života jsem dostávala vzácné příležitosti jako získání zkušenosti. Bylo tomu tak i s pevním, druhým a třetím andělským poselstvím. Andělé jsou představováni jak letí uprostřed, hlásají světu poselství výstrahy a mají upřímný vztah k lidu, který žije poslední dny dějin této země. Žádný člověk neslyší hlas těchto andělů, neboť oni jsou symbolem, který má představovat Boží lid, jenž pracuje v souladu s nebeským vesmírem. Muži a ženy osvětlení Božím Duchem a posvěcení skrze pravdu, ohlašují postupně tři poselství.

I já jsem měla svou úlohu při tomto velebném díle. Téměř celá moje křesťanská zkušenost je jí protkána. I někteří lidé, kteří žijí v nynější době, mají podobnou zkušenost jako já. Těm byla odhalena pravda současné doby a oni následovali Pána, Knížete Hospodinova vojska.

V poselstvích, která hlásali, se naplnilo proroctví beze zbytku. Ti, které si Pán vyvolil, aby (388) byli hlasateli těchto poselství, získali zkušenost nesmírné ceny. Nyní jsme uprostřed bezpečí těchto posledních dnů, kdy se budou na všech stranách ozývat hlasy: „Tu je Kristus“, „Tu je pravda“. My však nesmíme dopustit, aby břímě zkoušky, které nesou mnozí naši lidé, otřásl základy naší víry, která vedla stranou od ostatních církví a od světa, abychom v něm obstáli jako lid zvláštní a podobně jako Jan – nesli své svědectví.

„Co bylo od počátku, co jsme slyšeli, co jsme očima svýma viděli, co jsme spatřili, a čeho se ruce naše dotýkaly, o Slovu života, Co jsme viděli a slyšeli, zvěstujeme vám, abyste i vy s námi obecenství měli“ (1J 1,1-3).

I já svědčím o věcech, které jsem viděla, o věcech, které jsem slyšela, o věcech, kterých se mé ruce dotýkaly, o Slově života. Víím, že toto svědectví je svědectvím Otce a Syna. Viděli jsme a stali jsme se svědky toho, že nás provázela moc Ducha Svatého, když jsme vykládali pravdu, písemně i ústně varovali a odevzdávali poselství, znamenalo by to, že jsme popřeli Ducha svatého.

Naše místo by pak bylo mezi těmi, kdo se odchýlili od víry, protože uposlechli hlasu svůdných duchů.

Narušená jistota

Satan učiní vše pro to, aby vykořenil důvěru věřících ve sloupy naší víry, tj. ve svědectví o minulosti. Tato svědectví o minulosti. Tato svědectví nás postavila na vyvýšenou základnu věčné pravdy, umožnila vznik našeho díla a vtiskla mu svůj charakter. Hospodin, Bůh Izraelský vyvedl svůj lid a ukázal mu nebeskou pravdu. Jeho hlas bylo a je stále slyšet, když říká: „Jděte kupředu s novou silou, s novou milostí, ve stále větší slávě. Toto dílo sílí a šíří se, neboť Hospodin Bůh Izraelský je štítem svého lidu.

Ti, kteří znají pravdu jen teoreticky, dotýkají se jí jen jakoby konečky svých prstů, kteří (389) nevnesli její zásady do svatyně své duše, ale ponechali živou pravdu na nádvoří, nebudou vidět v minulosti tohoto lidu nic posvátného. Tato minulost však způsobila to, že jsme tím, čím jsou a připravila je jako opravdové, odhodlané misijní pracovníky ve světě.

Pravda pro současnou dobu je drahocenná, ale ti, jejichž srdce se při pádu na skálu – Krista Ježíše – nerozbila, nepoznají a nepochopí, co pravda je. Budou přijímat to, co se jim líbí a začnou si vymýšlet jiný základ, než je ten, který je již položen. Budou lichotit své vlastní domýšlivosti a vážnosti a budou myslet, že jsou schopni odstranit sloupy naší víry a nahradit je těmi, které vymysleli oni.

Tak tomu bude stále, pokud čas bude trvat. Každý, kdo bibli důkladně poznal, pochopí, jak vážné je postavení těch, kdo žijí v závěrečném období dějin této země. Takoví lidé pocítí svou vlastní slabost a nedostatečnost a pochopí, že nevystačí s pouhou formální zbožností, ale že musí především mít živé spojení s Bohem. Nenaleznou klid, dokud nepocítí, že v nich přebývá živý Kristus, naděje slávy. Jejich „já“ zemře; pýcha bude z duše vypuzena a oni získají Kristovu tichost a dobrotivost. – MS 28, 1890.

Žádná nová organizace

Když uplynul čas, svěřil Bůh svým věrným následovníkům vzácné zásady přítomné pravdy. Tyto zásady nebyly dány těm, kteří se neúčastnili na hlásání prvního a druhého andělského poselství. Byly dány těm, kteří se na věci podíleli od počátku.

Ti, kdo těmito zkušenostmi přešli, mají skálopevně trvat na zásadách, které z nás učinily adventisty sedmého dne. Mají být Božími spolupracovníky, kteří zavazují svědectví a zákon pečeti mezi jeho učedníky. Ti, kdo se účastní výstavby našeho díla na základech biblické pravdy, ti, kdo znají ukazatele správné cesty, mají platit za nejcennější pracovníky. Mohou mluvit z osobní (390) zkušenosti a zároveň dbát pravd, které jim byly svěřeny. Tito muži nemají připustit, aby se jejich víra změnila v nevěru, nemají připustit, aby korouhev třetího anděla jim byla vzata z rukou. Mají své počáteční předsevzetí zachovat pevně až do konce.

Pán oznámil, že dějiny minulosti se mají vyprávět stále znovu, poněvadž se blížíme konci. Každý pravda, kterou dal pro tyto poslední dny, má být světu oznámena a každý pilíř, který Pán zřídil, má být zesílen. Nemůžeme se teď zříci základů, které Bůh postavil, nemůžeme teď vstoupit do žádné nové organizace, neboť by to znamenalo odpadnutí od pravdy. – MS 129, 1905.

Není třeba se bát

Není třeba pochybovat ani se obávat, že dílo se nezdaří. V jeho čele je Bůh, a ten všechno spraví. Jestliže si záležitosti vyžádají změny ve vedení, Bůh o to bude dbát a působit tak, aby napravit každou chybu. Mějme důvěru, že Bůh dovede bezpečně do přístavu loď, která veze Boží lid.

Když jsem před mnoha lety jela lodí z Portlanu, Maine, do Bostonu, přepadla nás bouře a velké vlny s námi házely sem a tam. Lustry padaly a kufry se kutálely od jedné stěny ke druhé jako míče. Cestující byli vyděšeni a mnozí křičeli v očekávání jisté smrti.

Po chvíli přišel na palubu lodivod. Kapitán stál blízko něho, když bral do ruky kormidlo a vyjádřil obavu, zda je kurs lodi správný. „Chcete převzít kormidlo?“ ptal se lodivod. Kapitán k tomu nejevil ochotu, protože věděl, že mu chybí zkušenost.

Potom dostali někteří cestující strach a vyjádřili obavu, že lodivod je roztříští o skály. „Chcete převzít kormidlo?“ ptal se lodivod. Oni však věděli, že by nedovedli kormidlo ovládat.

(391) Myslíte si, že je dílo v nebezpečí, modlete se: „Pane, stůj u kormidla, vyved' nás ze zmatku a doved' nás bezpečně do přístavu“. Nemáme důvod věřit Pánu, že nás nebezpečím úspěšně provede?

Stojí tu teď přede mnou mnozí, kteří již dlouho pracují pro Boží věc. Zním některé z vás už 30 let. Bratři, neprožívali jsme situace, jak jedna krize za druhou postihovala naše dílo? A nevyvedl nás pokaždé Pán ze všeho, aby vždy znovu oslavil své jméno? Nemůžete věřit v Něho, svěřit Boží věc Jemu? Omezená schopnost lidského myšlení vám nedovoluje pochopit působení Boží prozřetelnosti. Nechejte Pána, ať sám pečuje o své dílo. – RH 20.9.1892.

„Moje ruka drží kormidlo“

Pán přijde dříve než jsme původně věřili. Jak krásné je pomyšlení, že velký spor se blíží ke svému konci! V závěru díla nás potkají různá nebezpečí, o nichž nevíme, jak se k nim zachovat. Nezapomínejme však, že tu působí trojí nebeská moc, že Boží ruka drží kormidlo a že Bůh své úmysly provede. On shromáždí svůj lid po celém světě a ten Mu bude ve spravedlnosti sloužit.

Chvěji se, když pomyslím na strašná nebezpečí, jež čekají na ty, kdo nesou zodpovědnost za Boží dílo. Ale je tu zaslíbení: „Moje ruka drží kormidlo a díky mé prozřetelnosti se božský plán uskuteční“. – RH 5.5.1903.

Boží soud je přede dveřmi

Čekají nás těžké časy a brzy přijde Boží soud. Jedna pohroma bude následovat za druhou. Bůh brzy vyjde ze svého místa, aby strašlivě otrásl zemi a potrestal obyvatele za jejich nepravost. Pak se zastane svého lidu a poskytne mu svou ochranu. Jeho věčné rámě jej obejmě a ochrání jej od všeho zlého. – RH 14.4.1904.

(392)

51. VĚRNÍ NEBO NEVĚRNÍ

Odpadnutí od církve

(Vyšlo v Listcích ze zápisníku, Církev, č.3).

Velmi se trápím pro náš lid. Žijme teď v nebezpečné době posledních dnů Povrchní víra sebou nese povrchní zkušenost. Existuje i pokání, z něhož je nutno se kát. Pravá zkušenost náboženských učení ponese Boží pečeť. Všichni by měli vidět, že je nutné, aby každý sám za sebe pravdu pochopil. Jistě pochopíme učení, které jsme pečlivě a na modlitbách studovali. Bylo mi ukázáno, že mezi našim lidem se velmi málo ví o vzniku a postupu trojandělského poselství. Je naléhavě zapotřebí studovat knihu Daniele a Zjevení a důkladně se učit jejich texty, abychom věděli, co je psáno.

Dostala jsem velmi naléhavé osvědčení, že mnozí chtějí od nás odejít, protože poslouchají duchů bludných a učení ďábelských. Pán si přeje, aby každá duše, která tvrdí, že věří pravdě, dobře věděla, co pravda je. Povstanou falešní proroci a mnohé oklamou. Lidé budou pochybovat o všem, o čem se pochybovat dá. Není tedy potřeba, aby každý rozuměl důvodům naší víry? Nemuselo by **(393)** se tolik kázat, ale mělo by se důkladněji studovat Boží Slovo tak, že by se otevřelo Písmo článkem za článkem a hledaly by se přesvědčující důkazy, na nichž spočívá základní učení, které nás přivedlo tam, kde stojíme nyní – na základnu věčné pravdy.

Okouzlení předstíranou svatostí

Přepadl mne veliký smutek, když jsem viděla, jak rychle přijmou satanovy podvody někteří z těch, kteří již dostali světlo pravdy, a že se dají okouzlit předstíranou svatostí. Jestliže lidé opouštějí mezníky, které Pán stanovil, abychom mohli rozumět tomu, že naše nynější postavení bylo již dávno předpovězeno, pak jdou, nevědí kam.

Ptám se, zda se vzpora dá vůbec napravit. Studujte v knize Patriarchové a proroci povstání Chóre, Dátana a Abirona (Viz PP 395). Toto povstání bylo rozsáhlé, týkalo se více než dvou mužů. Bylo vedeno dvěma sty padesáti předáky pospolitosti. Nazvěte povstání i odpadlictví jejich pravými jmény a pak uvažte, že zkušenost dávného Božího lidu se všemi jeho problematickými stránkami byla věrně zaznamenána, aby přešla do dějin. Písmo říká: „Toto pak všecko.... Napsáno jest k napomenutí našemu, kteříž jsme na konci světa“ (1K 10,11). Jestliže muži a ženy, kteří znají pravdu, se od svého velkého vůdce vzdálí tak daleko, že si místo něho vyvolí největšího odpadlíka – satana – a nazvou ho Kristem a spravedlností, je to proto, že jen nepatrně nahlédli do hlubin pravdy a že nejsou schopni rozlišit vzácnou rudu od méněcenného materiálu.

Čtete v bibli mnohé výstrahy o falešných prorocích – kacířích, kteří přijdou a budou se snažit oklamat i samotné vyvolené, kdyby to bylo možné. Známe-li tyto výstrahy, jak to, že církev nerozlišuje falešné od pravého? Ti, kdo byli takto oklamáni, se potřebují před Bohem ponížit a (394) upřímně se kát, že se dali tak lehce svést s pravé cesty a nerozeznali hlas pravého pastýře od cizího. Všichni takoví lidé by měli tuto kapitolu své zkušenosti kriticky posoudit.

Už víc jak půl století dává Bůh svému lidu světlo skrze svědectví svého ducha. Je možné, aby po všech těch letech to bylo přenecháno jen několika mužům a jejich ženám, aby vyváděli z omylu celou církev věřících tvrzením, že sestra Whiteová klame a podvádí? „Po ovocích jejich poznáte je! (Mt 7,20).

Ti, kdo dovedou popírat všechny ty důkazy, které jim Bůh dal, a měnit toto požehnání v kletbu, měli by se chvát o záchranu svých duší. Když se nebudou kát, jejich svícem Pán pohne. Pán byl potupen, korouhev pravdy prvního, druhého a třetího andělského poselství byla vláčena v prachu. Jestliže je strážným ponechána na vůli, aby tímto způsobem sváděli lid, Bůh zastaví některé z těch, kdo byli povinni bystře si všimnout, čím se sytí jeho svěřenci.

Vyskytovaly se případy odpadnutí od církve a Pán takové věci v minulosti připustil, aby ukázal, jak snadno bude Jeho lid sveden, jestliže se bude spoléhat na slova lidí, místo aby sami studovali Písmo, jako činili obyvatelé Berie, aby viděli, zdali je vše pravda, co slyší. Pán takové věci připustil, aby nás varoval, že takové věci se budou dít i v budoucnu.

Vzpouza a odpadlictví

Vzpouza a odpadlictví jsou i ve vzduchu, který dýcháme. Jestliže neupneme své bezmocné duše ve víře ke Kristu, se nakazíme. Jestliže se lidé již teď dají tak snadno svést, jak obstojí, až satan na sebe vezme podobu Krista a bude konat zázraky? Na koho pak nezapůsobí jeho zkreslování, až bude tvrdit, že je Kristus, ačkoliv bude jen satan, který vystupuje v osobě Kristově (395) a koná zdánlivě Kristovy činy? Co zabrání Božímu lidu, aby věnoval svou oddanost falešným Kristům? „Nechodte za nimi“ (Lk 17,23).

Musíme jasně pochopit všechny body učení. Lidé přijatí jako kazatelé pravdy, musí být dobře zakotvení; pak bude jejich loď odolávat bouři a vichřici, protože kotva je bude pevně držet. Klamu bude přibývat a my musíme vzpouzu nazývat pravým jménem. Máme odolávat oblečení v plné Boží zbroji. V tomto zápase se neutkáváme jen s lidmi, ale s knížaty a mocnostmi. Nezápasíme s bytostmi z masa a krve. V našich sborech by se měla pozorně a s patřičným důrazem číst epištola k Efezským 6, 10-18.

Ti, kdo odpadají od víry, mluví slovy draka. Musíme čelit satanským silám, které přišly, aby bojovaly se svatými. „Rozhňeval se drak na tu ženu, a šel bojovat s jinými ze semene jejího, kteříž ostříhají přikázání Božích, a mají svědectví Ježíše Krista! (Zj 12,17). Ti, kdo odpadají od víry, opouštějí pravý a věrný Boží lid a bratří se s těmi, kdo představují Barabáše. „Po ovocích jejich poznáte je“ (Mt 7,20).

Píší to, protože mnozí v církvi jsou mi líčení jako ti, kdo vidí v lidech jen chodící stromy. Aby rozpoznali nalíčenou past, která je má přivést do sítě podvodníka, musí mít jinou a hlubší zkušenost. Nic se teď nesmí dělat polovičatě. Pán volá oddané, rozhodné, upřímné muže a ženy, aby stáli v mezeře a vytvořili hradbu. (Citovat Iz 58, 12-14).

Toto je rozhodné svědectví, které jsou všichni naši kazatelé povinni hlásat ve všech našich sborech. Bůh připustil, aby docházelo k odpadávání od církve, aby ukázal, jak je člověk málo

spolehlivý., Máme vždycky hledět na Boha. Jeho slovo není „ano“ a „a“, ale „ano“ a Amen. – Nedatovaný MS 148.

(396)

52. VÍTĚZNÁ CÍRKEV

Opakované Boží ujištění

Otec miluje dnes svůj lid tak, jako miluje svého vlastního Syna. Jednoho dne budeme mít výsadu vidět jej tváří v tvář. – MS 103, 1903. (Psáno 15.9.1902).

Měli bychom pamatovat, že církev – třebaže slabá a nedokonalá – je jedinou věcí na zemi, na níž Bohu nejvíc záleží. On ji neustále starostlivě pozoruje a posiluje ji svatým Duchem – MS 155, 1902. (22.11.1902).

Důvěřujte Boží ochraně. On povede svou církev, i když je slabá a nedokonalá. I tak bude předmětem Jeho péče. – Letter 279, 1904. (1.8.1904).

=/ Když v roce 1893 čelila paní Whiteová útoku, že církev se stala Babylonem, napsala: „Církev, oslabená a nedokonalá, která potřebuje pokárání, varování i rady, je jedinou věcí na zemi, na níž Kristu nejvíc záleží“. – TM 49. V následujících letech se tato myšlenka při mnohých příležitostech opakuje, což je povzbuzující a významné. – Sestavovatelé.

Neustále zvětšovat svůj vliv

Církev má zvyšovat svou činnost misijním úsilím a rozšiřováním svých hranic.... Bylo sice (397) dost prudkých sporů, abychom si udrželi svou odlišnost, přesto jako křesťané bible – získáváme stále větší vliv. – Letter 170, 1907. (6.5.1907).

Jistota, ve které jsme 50 let žili, že Duch svatý je mezi námi jako Božím lidem, nám pomůže obstát ve zkoušce, kterou připravují ti, kdo teď stojí satanovi po boku a všemožně útočí proti Božímu poselství. – Letter 356, 1907. (24.10.1907).

Píši vám, milí bratři, o tom všem, třebaže tomu asi všichni plně neporozumíte. Kdybych nevěřila, že Bůh hledí na svůj lid, neměla bych odvalu psát neustále o těchto věcech.... Bůh má svůj lid, který, si sám vede a učí. – Letter 378, 1907. (11.11.1907).

Dostala jsem příkaz, abych řekla adventistům sedmého dne na celém světě, že Bůh si nás povolal jako lid, který je zvlášť drahý. On ustanovil, že Jeho církev na zemi obstojí, když bude dokonale sjednocena v Duchu a pod vedením Hospodina zástupů až do skonání času. – Letter 54, 1908. (21.1.1908).

Nic na tomto světě není Bohu tak drahé, jako Jeho církev. Žárlivě střeží ty, kteří Ho hledají. Nic tak Boha neuráží, jako když satanovi služebníci se ze všech sil snaží oloupit Jeho lid o jeho práva. Pán svůj lid neopustil. Satan ukazuje na chyby, které udělali a snaží se jim namluvit, že se takto od Boha sami odloučili. Zlí andělé se snaží v každém směru odradit ty, kdo se všemožně snaží, aby zvítězili na hříchem. Ukazuje jim jejich vlastní nehodnost a líčí jim jejich případ jako beznadějný. My však máme všemohoucího Vykupitele. Kristus sestoupil s nebe v podobě člověka, aby žil na tomto světě podle zásad spravedlnosti. Byl obdařen mocí sloužit všem, kdo Ho chtějí přijmout jako svého Vykupitele, ulevit kajícím, kteří poznali svůj hřích. „Nemáme přece velekněze, kterému by byly cizí naše slabosti; vždyť na sobě zakusil všechna pokušení jako my, ale nedopustil se hříchu“ (Žd 4,15). – Letter 136, 1910. (26.11.1910).

(398)

53. POSLEDNÍ POSELSTVÍ GENERÁLNÍ KONFERENCI

Sanatorium „Elmshaven“, Kalifornie 4.5.1913.

Pozdrav všem účastníkům Generální konference!

Drazí bratři:

„Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho a Pána Jezukrista. Požehnaný Bůh a Otec Pána našeho Jezurista, Otec milosrdenství, a Bůh všelikého potěšení. Kterýž těší nás ve všelikém soužení

našem, abychom mohli potěšovati těch, kteříž by byli v jakémkoli soužení, tím potěšením, kterýmž my potěšeni jsme od Boha“ (2K 1,2-4).

Bohu pak díky, kterýž vždycky dává nám vítězství v Kristu, a vůni známosti své zjevuje skrze nás na každém místě. Neboť jsme Kristova vůně dobrá Bohu v těch, kteříž ke spasení přicházejí, i v těch, kteříž hynou“ (2K 2, 14.15). **(399)**

„Neboť ne sami sebe kážeme, ale Krista Ježíše Pána, sebe pak služebníky vašimi pro Ježíše. Bůh zajisté kterýž rozkázal, aby se z temností světlo zablesklo, ten se osvítil v srdcích našich k osvícení známosti slávy Boží ve tváři Ježíše Krista. Mámeť pak poklad tento v nádobách hliněných, aby vyvýšenost té moci byla Boží, a ne z nás“ (2K 4,5-7).

„Protož neoblevujeme; ale ačkoli ten zevnitřní člověk náš ruší se, však ten vnitřní obnovuje se den ode ne. Nebo toto nynější lehoučké soužení naše převelmi veliké věčné břímě slávy nám působí, když nepatříme na ty věci, kteréž se vidí, ale na ty, kteréž se nevidí. Nebo ty věci, kteréž se vidí, jsou časné, ale které se nevidí, jsou věčné! (2K 4,16-18).

Naděje a odvaha

Je výsadou našich předních mužů, že jim jejich účast na Generální konferenci vždy vlévá nového ducha naděje a odvahy. Milí bratří, náš Spasitel se vám dal poznat mnoha rozmanitými způsoby: Naplnil vaše srdce jasem své přítomnosti, když jste pracovali ve vzdálených zemích i zde v Americe; provedl vás nebezpečími, někdy poznán, jindy neviděn, a teď, když se znovu setkáváte se svými bratry na shromáždění, máte právo radovat se v Pánu a těšit se z vědomí, že Jeho milost je trvalá. Kéž Jeho láska ovládne vaše myšlení i vaše srdce. Chraňte se, abyste příliš nepodléhali únavě, ustaranosti a sklíčenosti. Neste lidem svědectví, které povzbuzuje. Nehleďte na to, co je temné a co zbavuje odvahy, ale hleďte na Ježíše, našeho velkého vůdce, který bdí nad tím, aby věc přítomné pravdy, již dáváme své životy a vše, co máme slavně zvítězila.

Názor, který zastávají naši přední mužové po dobu konference, bude mít nesmírný vliv na všechny bratry a sestry na Boží roli stejně jako na samotné delegáty. Ukažte, milí bratří, že Ježíš přebývá ve vašem srdci, že je podpírá, posiluje a potěšuje. Je vaší výsadou, že jste den za dnem **(400)** bohatou měrou obdarováni Jeho svatým Duchem a že jste vysvětlovali, jak je důležité a jaký má smysl poselství, které hlásáme světu. Pán je ochoten odhalit nám úžasné věci ze svého zákona. Očekávejte na Něj s pokorou v srdci. Modlete se co nejopravdověji za pochopení doby, v níž žijeme, za úplnější představu o Jeho úmyslu a za větší schopnost získávat duše lidí.

Často dostávám v noci vybudnutí, abych naléhala na naše bratry na zodpovědných místech, že se mají opravdově snažit stále víc poznávat Pána. Až si naši pracovníci plně uvědomí důležitost doby, v níž žijeme, postaví se se vši rozhodností po boku Ježíši a stanou se pravými Božími spolupracovníky. Až zasvětit srdce i duši Boží službě, zjistí, že chtějí-li zvítězit nad hříchem, musí jejich zkušenost nutně být daleko hlubší než dosud.

Bude pro nás dobře, budeme-li přemýšlet o tom, co naši zemi brzy postihne. Tato doba není vhodná pro lenochy ani pro lidi podnikavé. Jestliže časy, v nichž žijeme, nedokáží vážně zapůsobit na naši mysl, co nás může zasáhnout? Nežádá po nás Písmo čistší a světlejší práci než jsme konali dosud?

Volání po novém posvěcení

Potřebujeme lidí jasného rozumu. Bůh vyzývá ty, kdo jsou ochotni dát se řídit Duchem svatým, aby započali dílo důkladné nápravy. Rozhodná chvíle je před námi a Pán povolává své pracovníky, aby se seřadili do jednoho šiku. Každý by měl nyní zaujmout hlubší a opravdovější vztah k Bohu než v minulých letech.

Při Generální konferenci v r. 1909 mělo dojít k proměně v srdcích služebníků Páně, ale nestalo se tak. Kdyby byli tito služebníci upřímně zpytovali svá srdce a otevřeně přiznali svou nedostatečnost, byla by se otevřela i srdce všech delegátů. To by jim umožnilo pochopit, že dílo tak důležité nemohou vykonat bez pokání a doznání vlastní slabosti. Protože tu byl nedostatek vhodných příležitostí pro doznání hříchu, upřímné pokání i rozhodnou nápravu, dílo nebylo vykonáno dokonale. Někteří pocítovali vliv Ducha svatého a odpověděli, ale všichni se tomuto

(401) vlivu nepoddávali. Kdyby byla bývala u všech shromážděných pokora srdce, bylo by se to projevílo podivuhodným požehnáním.

Ještě mnoho měsíců po onom shromáždění mě tato věc tížila a já jsem se snažila upozornit zodpovědné bratry na ty věci, které mi Pán přikázal jim vysvětlit. Nakonec se někteří z těch, kteří měli plnou důvěru ostatních – pop mnohých modlitbách a pečlivém zkoumání různých daných poselství – odvážili ujmout se v plné víře požadovaného díla, které nemohli plně chápat. Protože se však ujali úkolu v Boží bázni, dostali bohaté požehnání.

S velikou radostí jsem pozorovala jaké zázračné proměny se udály v životě těch, kdo se rozhodli nejít svou cestou, ale vykročili v plné víře vpřed na cestu Páně. Kdyby byli zmínění bratři v zodpovědném postavení i nadále pohlíželi na věci v nepravém světle, byli by vytvořili podmínky, které by byly zapůsobily naprostý nezdar díla. A protože uposlechli příkazu, který byl seslán, a hledali Pána, Bůh je uvedl do plného světla a umožnil jim, aby mohli sloužit a uskutečňovat duchovní nápravu.

Když Pán vztáhne svou ruku, aby připravil cestu svým služebníkům, je jejich povinností jít, kam On ukáže. Nikdo neopustí ani nenechá v nejistotě ty, kdo za Ním odhodlaně jdou.

Vyjádření důvěry

„Mám radost“, milí bratři, „že se na vás mohu ve všem spolehnout! (2K 7,16). Pociťuji sice ještě stále hlubokou úzkost nad postojem, který někteří zaujímají k důležitým opatřením pro lepší (402) vývoj Boží věci na zemi, pevně však věřím pracovníkům na celé Boží roli a věřím, že když se sejdou, pokoří se před Pánem a znovu se zasvěti Jeho službě, budou také mít možnost Jeho vůli konat. Někteří bratři nevidí ani teď věci ve správném světle, ale doufejme, že se naučí být zajedno se svými spolupracovníky a že se nad vyhnou vážným chybám, jestliže budou nyní opravdově hledat Pána a podřídit svou vůli cele Boží vůli.

Nedávno se v noci odehrály před mýma očima scény, které na mě hluboce zapůsobily. Bylo to jako veliké hnutí – obrodné hnutí – které se odehrávalo na mnoha místech. Náš lid se na Boží výzvu do řady. Milí bratři, máme odmítat hlas Pána, když k nám mluví? Nemáme vyčistit své lampy a jednat jako lidé, kteří očekávají příchod svého Pána? Přítomná doba po nás žádá, abychom byli nositeli světla a činu.

„Prosím vás abyste chodili“, bratři, „jakž hodné je na to povolání, kterýmž povolání jste. Se vši pokorou, tichostí, i se dlouho čekáním, snášejíce se vespolek v lásce, usilujte zachovávat jednotu Ducha ve svazku pokoje“ (Ef 4,1-3). – Generál Conference Bulletin, 19.5.1913, pp. 33.34.

Udatnost v Pánu

(Toto druhé poselství Ellen Whiteové, určené zasedání Generální konference z r. 1913, přečet na konferenci její president A.G.Daniells v úterý ráno 27.5).

Nedávno mi v noci vnukl Duch svatý myšlenku, že jestliže Pán přijde, až všichni v Něj uvěří, měli bychom být v hlásání Boží pravdy mnohem aktivnější než jsme byli v minulých letech.

V této souvislosti jsem si vzpomněla na činnost adventních věřících v r. 1843-1844. Naši bratři a sestry tehdy navštěvovali jednotlivé domy a vyvíjeli neúnavnou snahu, aby pověděli lidem o varováních obsažených v Božím slově. Měli bychom teď vyvíjet ještě větší snahu než vyvíjeli ti, (403) kdo tak věrně hlásali poselství prvního anděla. Konec dějin této země se rychle blíží a poněvadž si uvědomujeme, že Ježíš opravdu přijde brzy, máme se dát do práce horlivěji než kdy předtím. Žádá se po nás, abychom troubili lidu na poplach a příkladem svých vlastních životů dokazovali, jakou sílu má pravda a spravedlnost. Svět se brzy setká s velkým Zákonodárcem u jeho porušeného zákona. Jedině ti, kdo se obrátí od překračování zákona k poslušnosti, mohou doufat v odpuštění a pokoj.

Naši povinností je pozvednout korouhev, na níž je psáno: „Přikázání Boží a věrnost Ježíši“ (Zj 14,12). Poslušnost Božího zákona je veliký požadavek, který musíme mít stále na mysli. Musíme se ze všech sil snažit vyburcovat členy církve i ty, kdo nejsou věřící, aby pochopili volání zákona nebes a uposlechli ho. Naší povinností je tento zákon velebit a oslavit.

Kristus nás pověřil, abychom zasévali símě pravdy a přesvědčovali náš lid o důležitosti díla, které mají vykonat ti, kdo žijí uprostřed posledního dějství historie této země. Až budou slova

pravdy hlásána na hlavních silnicích i odlehlých cestách, projeví se na lidských srdcích působení Ducha svatého.

Ach, kolik dobrého by se mohlo vykonat, kdyby všichni, kdo znají pravdu, slovo života, pracovali pro osvětlení těch, kdo je neznají. Když Samaritáni přišli na zavolání Samaritánky ke Kristu, mluvil o nich Kristus svým učedníkům jako o poli připraveném ke žnám: „Neříkáte snad: ještě čtyři měsíce a budou žně?“ Řekl: „Pozdvihněte oči svých a patřte na krajiny, žet' se již bělejí ke žni“ (J 4,35). Kristus zůstal u Samařanů dva dny, protože hladověli po pravdě. Byly to bohaté dny. Výsledkem této dvoudenní námahy bylo, že „mnohem jich více uvěřilo pro řeč jeho“ (J 4,41). Jejich svědectví znělo: „sami jsme slyšeli, a víme, že tento jest právě Spasitel světa, Kristus“ (J 4,42).

Kdo z lidí, kteří vyznávají Boha, se ujme tohoto posvátného díla a bude pracovat pro duše, (404) které hynou, protože nepoznali pravdu? Svět musí slyšet výstrahy. Pán mi ukázal mnoho míst, kde je zapotřebí věrné, neúnavné práce. V našich velkých městech otvírá Kristus srdce a mysl mnohým lidem, kteří potřebují pravdu Božího slova. Chceme-li se co nejvíc přiblížit Kristu a hledat přístup k těmto lidem, musíme na ně vhodně zapůsobit. Potřebujeme se probudit; získat Kristovu náklonnost i svých bližních. Měli bychom moudře pracovat ve velkých a malých městech, i místech blízkých a vzdálených, i nikdy se nevzdávat. Pán už sám na lidská srdce zapůsobí budeme-li jednat v souhlase s Jeho Duchem.

Chtěl bych vás, milí bratři, povzbudit. Musíme jít kupředu ve víře a naději, v očekávání velkých věcí od Pána. Satan se bude všemožně snažit, aby mařil vaše úsilí při šíření pravdy, ale Pán vám dá sílu a vaše námaha nebude marná.

Každé vaše slovo musí vlévat vašim spolupracovníkům odvalu a být jim oporou, nikdy je nesmí odvahu zbavovat.

Osobní slovo

Toužím, abych se osobně účastnila opravdové práce na Boží roli a byla určitě veřejně činná. Jenže v mém věku už není moudré své tělesné síly přepínat. Mým úkolem je předávat církve a světu světlo, které mi bylo čas od času svěťováno po všechna ta léta, za nichž bylo hlásáno trojandělské poselství. Mým nejvroucnějším přáním je, abych přivedla co nejvíce lidí k poznání pravdy. Svou povinnost stále ještě konám, když připravuji věci k vydání. Musím ale být velmi opatrná, abych své síly nepřepínala. Nevím, jak dlouho budu žít, ale necítím se tak zdravá, jak bych chtěla.

Po Generální konferenci v r. 1909 jsem strávila několik týdnů návštěvami táborových (405) shromáždění a jiných veřejných setkání, i návštěvami různých ústavů v Nové Anglii a v jiných místech spojených států amerických.

Když jsem se vrátila domů do Kalifornie, znovu jsem se dala do práce na přípravě věcí pro tisk. Po čtyři minulá léta jsem psala poměrně málo dopisů, protože důležité dokončovací práce na knihách mě stály většinu mých sil.

Občas jsem se zúčastnila shromáždění a navštěvovala ústavy v Kalifornii, ale většinu času od poslední Generální konference jsem strávila prací na rukopisech ve svém venkovském domě „Eimshaven“ blízko Sv. Heleny.

Jsem vděčná, že mi Pán dopřává života, takže mohu ještě pracovat na svých knihách. Kéž bych měla dost sil udělat všechno to, co si myslím, že je zapotřebí. Modlím se, aby mi Pán dal moudrost, aby pravdy, které náš lid tolik potřebuje, mohly být podány jasně a srozumitelně. Věřím pevně, že mi Bůh dá možnost to udělat.

Můj zájem o Boží dílo je stále stejně hluboký a mým vroucím přáním je, aby věc přítomné pravdy se šířila po celém světě. Pokládám za správné nevěnovat se příliš práci veřejné, když práce na mých knihách vyžaduje můj dohled. Mám několik velmi dobrých pracovníků. Některé z nich jsem prozřetelností Boží poznala v Austrálii, ostatní se ke mně připojili po mém návratu do Ameriky. Jsem Pánu za tyto pomocníky vděčná. Máme všichni hodně práce, děláme, co je v našich silách, abychom látku připravili k vydání. Chci, aby se světlo pravdy dostalo všude, aby osvětlilo ty, kdo naši víru ještě neznají. Některé dny mám potíže s očima a velmi mě bolí. Chválím však Pána, že mi uchovává zrak. Nebylo by nic divného, kdyby mi v mém věku oči už vůbec nesloužily.

Nedokáží polně vyjádřit svou vděčnost za Božího Ducha, za útěchu a milost, kterou mi stále dává, i za to, že mi dopřává síly a příležitosti k tomu, abych Jeho lidu dodávala odvalu a pomáhala (406) mu. Pokud mě Pán ponechává naživu, chci být stálá a věrná, chci se snažit plnit Jeho vůli a velebit Jeho jméno. Kéž mi Pán dopřeje, aby moje víra rostla, abych jej mohla i nadále poznávat a dokonaleji plnit Jeho vůli. Velký je Hospodin, nejvyšší chvály hodný.

Vliv starších pracovníků

Velmi si přeji, aby staří Kristovi služebníci, kteří zešedivěli v Mistrově službě, podávali dál své svědectví tak, aby ti mladší ve víře mohli pochopit, že poselství, které nám Pán dal v minulosti, jsou velmi důležitá pro veškeré dění na této zemi. Naše minulá zkušenost neztratila ani v nejmenším na své síle.

Všichni se musí co nejvíce snažit, aby neodrazovali průkopníky našeho díla nebo aby jim nedávali najevo, že už toho udělali málo. Jejich vliv na dílo Páně se může stále ještě velmi zřetelně projevat. Svědectví našich starých služebníků bude pro církve vždy znamenat pomoc a požehnání. Bůh bude bdít dnem i nocí nad svými osvědčenými a věrnými korouhevnicí, dokud pro ně nenastane chvíle, aby odložili svou zbroj. Od vás mají dostávat ujištění, že jsou pod ochrannou péčí toho, který nikdy nedřímá ani nespí, a že strážce nad nimi bez ustání bdí. Budou-li si to uvědomovat že přebývají v Kristu, mohou se s důvěrou odevzdat do Božích rukou.

Až do konce

Velice se modlím o to, aby dílo, které nyní konáme, se hluboce vtisklo do srdcí, myslí i duše celého našeho lidu. Nejistoty a bezradnosti bude přibývat, my se však - jako věřící - navzájem podpírejme. Nesklánějme korouhev, ale držme ji vysoko vztyčenou, s pohledem upřeným k tomu, který je vůdcem i dokonavatelem naší víry. Když nemohu v noci spát, modlím se, a Bůh mě posiluje a dává mi jistotu, že je se svými služebníky, ať pracují na domácím poli nebo ve vzdálených zemích. Vědomí, že Bůh Izraele dosud vede svůj lid a že s ním bude stále, až do konce, mě povzbuzuje a blaží.

Dostala jsem pokyn, abych našim bratřím kazatelům řekla: Poselství, které vycházejí (407) z vašich rtů, musí být naplněna mocí Božího Ducha. Byla-li kdy doba, kdy jsme potřebovali zvláštního vedení svatého Ducha, je to právě nyní. Potřebujeme se cele posvětit a ukázat světu, jak se v našem vlastním životě i v naší službě projevuje Boží moc.

Pán chce vidět, že trojandělské poselství je hlášáno a že jeho účinek je stále silnější. Tak, jak dával po celé věky vítězit svému lidu, tak v přítomné době touží, aby se vítězně naplnily Jeho úmysly, které má se svou církví. Prikazuje svým věřícím svatým, aby pracovali v dokonalé jednotě, neboť pouze tehdy se bude jejich síla zvětšovat a jejich víra vzroste v jistotu a důvěru v pravdu a spravedlnost Jeho věci.

Máme stát pevní jako skála na zásadách Božího slova a připomínat si, že Bůh je s námi, aby nám dával sílu vyrovnat se s každou novou zkušeností. Zachovávejme ve svém životě neustále zásady spravedlnosti, abychom mohli jít ve jménu Páně stále s novou silou vpřed. Musíme si vážít víry jako posvátné věci, která byla zdůvodněna příkazem a souhlasem Božího Ducha od dob naší prvotní zkušenosti až do přítomné doby. Musíme si velmi cenit díla, které Pán pronáší skrze svůj lid, který zachovává příkázání a který působením Jeho milosti bude postupem času silnější a schopnější. Satan se snaží zatemnit bystrost Božího lidu a oslabit jeho schopnosti. Bude-li však tento lid pracovat podle příkazu Božího Ducha, poskytne jim dostatek příležitosti, aby mohli působit na mnohé a přivést je k pravé víře. Jejich zkušenost bude neustále růst, dokud Pán nesešoupí s nebe v plné své slávě a moci, aby své věrné označil pečeti konečného vítězství.

Zaslíbení konečného vítězství

Dílo, které musí být vykonáno, bude vyžadovat všechny naše síly a bude od nás v každé (408) chvíli očekávat důkazy pevné víry a utuchající bdělosti. Nesnáze, s nimiž se budeme setkávat, nás budou někdy skličovat. Již sama velikost úkolu nás bude děsit, ale Jeho služebníci přece nakonec s Boží pomocí zvítězí. – „Protož“, milí bratří, „prosím, abyste nehynuli“ (Ef 3,13) těžkými

nesnázemi, které na nás čekají. Ježíš bude s vámi. On půjde před vámi a bude vám svým Duchem připravovat cestu. Bude vaším pomocníkem v každé chvíli nouze.

Pro tu příčinu klekám na kolena svá před Otcem Pána našeho Jezukrista, z něhož všeliká rodina na nebi i na zemi se jmenuje, aby vám dal, podle bohatství slávy své, moci posilněnu býti skrze Ducha svého na vnitřním člověku, aby Kristus skrze víru přebýval v srdcích vašich, abyste v lásce vkořenění a založení jsouce, mohli stihnouti se všechněmi svatými, která by byla širokost a dlouhost, a hlubokost, a vysokost, a poznati lásku Kristovu, kteráž přesahuje umění, abyste naplnění byli ve všelikou plnost Boží. Tomu pak, kterýž mocen jest nade všechno učiniti mnohem hojněji, než my prosíme aneb rozumíme, podle moci té, kteráž dělá v nás, tomu buď sláva v církvi skrze Krista Ježíše po všechna pokolení, na věky věků. Amen“ (Ef 3,14-21). – General Conference Bulletin, 27.5.1913, pp. 164,165,

(409)

DODATEK I

NEMOC A JEJÍ PŘÍČINY

(Články E.G.Whiteové z publikace „How to Live“ (Jak žít).

(410)

Úvod

Šest článků z titulem „Nemoc a její příčiny“ tvoří jednu z nejranějších částí dosti objemné sbírky spisů Ellen G.Whiteové o zdraví. Vznikly takto: První článek se týkal památného vidění o zdravotní reformě ze 6.6.1863. V roce 1864 pak sestra Whiteová uveřejnila ve „Duchovní dary sv. 4“ článek o třiceti stranách, nazvaný „Health“ (Zdraví). V roce 1865 dodala jeden článek pro každou ze sérií šesti pojednání pocházejících od různých pisatelů vydaných pod názvem „Health, or How to Live“ (Zdraví, nebo jak žít). Těchto šest článků Ellen G.Whiteové tvořilo doplněk ke třicetistránkovému článku ve „Spiritual Gifts z předešlého roku. K pojednání „Jak žít“ nepřipojila sestra Whiteová už žádný jiný článek.

Články sestry Whiteové zde vycházejí v přesném znění, aby doplnily historický záznam jejich prvních uveřejněných výkladů o zdraví. Poněvadž jsou otiskeny v doslovném znění, obsahují některé mluvnické nepřesnosti, které lze vysvětlit nepříznivými poměry v tiskářství před 100 lety.

Je třeba poznamenat, že tyto články byly uveřejněny v r. 1899 a 1900 v Review and Herald ve zkráceném znění, ačkoliv sestra Whiteová nikdy nevyžadovala jejich přetisk. Pozdější, obježnější publikace o zdraví, které vyvrcholily prací „The Ministry of Healing“ v r. 1905, nahradily mnohé dřívější články včetně článků, které nesly název „Nemoc a její příčiny“.

Čtenář musí mít na paměti podmínky, které existovaly v lékařské praxi v době, kdy byly tyto články připravovány. Zejména poslední článek se musí číst s ohledem na podmínky, které panovaly v době, kdy byl psán. Abychom nabyli určitější představy o těchto podmínkách, je třeba si přečíst „The Story of Our Health Message“, 1955, str. 112-130, 166-169, 427-431; Ellen G. White and Her Critics, str. 136-160; and Believe His Prophets, str. 253-267. – Vydavatelé.

(411)

Kapitola 1

Po pádu našich prarodičů v ráji lidská rasa upadá. Tělesné znetvoření, duševní méněcennost, nemoci a lidské utrpení doléhají od doby pádu víc a víc na každou následující generaci, a přece lidské masy spí a nevědí si skutečných příčin. Neberou v úvahu, že oni sami jsou z velké části vinni tímto žalostným stavem věcí. Ze svého utrpení viní obyčejně Boha. Ale základem všeho tohoto trápení je nestřídmost většího či menšího stupně.

Když vztáhla Eva ruku po ovoci ze zakázaného stromu, neznala míru svých přání. Od doby prvotního hříchu ovládlo uspokojování vlastních požadavků srdce mužů a žen. Lidé hověli především své chuti k jídlu a řídili se jí, místo aby dbali svého rozumu. Aby Eva uspokojila svou chuť, překročila Boží příkaz. Bůh jí dal všechno, co si jen žádala, nebyla však spokojena. Od té doby šli její padlí synové a dcery neustále jen za tím, co žádaly jejich oči a jejich chuť. Ani oni nedbali na Boží zákony, byli neposlušní a stejně jako Eva – si namlouvali, že následky nebudou tak strašné, jak se myslelo.

Člověk nedbal na zákony svého bytí, nebyl spokojen s potravou, která byla nejzdravější, ale uspokojoval svou chuť i na úkor svého zdraví, a tak se brzy dostavil následek v tom, že stále přibývalo nemocí.

Bůh stanovil zákony našeho bytí. Jestliže by tyto zákony porušujeme, musíme za to dříve nebo později platit. Zákony správné životosprávy porušujeme nejvíc tehdy, když povolujeme své (412) chorobné chuti k jídlu a přejídáme se. Nadměrné množství potravy – i jednoduché – může způsobit vážné poruchy zaživacích orgánů. Budete-li se nadto ještě přejídat potravou nezdravou, budou následky pro vaši tělesnou soustavu ještě vážnější.

Lidé povolují čím dál víc svým neřestem, až jim obětují i své zdraví. Lidé starého světa se v jídle a pití nemírnili. Jedli maso, třebaže jim Bůh maso zvířat nedovolil jíst. Jedli a pili nad míru a

oddávali se nemravnostem a ohavnému modlářství. Byli násilničtí, divocí a tak zkažení, že Bůh je již nemohl snášet. Jejich pohár nepravosti se naplnil, proto Bůh očistil zemi od mravní zkázy potopou. Když se lidé po potopě znovu na zemi rozmnožili, zapomněli na Boha a poskvrnili se před ním. Jejich neumírněnost v každém směru narůstala do velkých rozměrů.

Pán svůj lid vyvedl vítězně z Egypta. Vedl je pouští, aby je zkoumal a podrobil zkoušce. Vždy znovu dokazoval svou zázračnou moc tím, že je osvobozoval od nepřátel. Zaslíbil, že se vezme k sobě jako svůj zvláštní poklad, budou-li poslouchat Jeho hlasu a budou-li zachovávat Jeho příkázání. Nezakázal jim jíst maso zvířat, ale neposkytl jim ho mnoho. Opatřil jim tu nejzdravější potravu: seslal jim chléb s nebe a dal jim tu nejčistší vodu z tvrdé skály. Uzavřel s nimi smlouvu, že budou-li ho ve všem poslouchat, ochrání je před nemocemi.

Hebrejové však nebyli spokojeni. Pohrdli potravou, kterou dostali z nebe a přáli si vrátit se do Egypta, kde mohli sedět u hrnců masa. Dávali přednost otroctví, dokonce i smrti, jen aby měli maso. Bůh se rozhněval a aby uspokojil jejich chtivost, dal jim maso, po němž bažili, noho jich však po jeho požití zemřelo.

Nádab a Abiu zahynuli ohněm Božího hněvu pro svou nemírnost v pití vína. Bůh chtěl, aby Jeho lid chápal, že dostanou odplatu podle toho, budou-li poslouchat zákony nebo budou-li je (413) přestupovat. Zločinnosti a nemocí přibývalo s každou následující generací. Nemíra v jídle a pití a hovnění nízkým vášním ochromily všechny ušlechtlejší schopnosti. Choutky do značné míry ovládly rozum.

Lidé stále víc povolovali své rostoucí chuti po hojném jídle, až se stalo zvykem plnit si žaludek všemi možnými lahůdkami. Největší nestřídmost v jídle bývá na zábavných večírcích. Pojídají se hojné obědy a pozdní večeře bývají ze silně kořeněných mas s hojnou šťávou, dorty, koláče, zmrzlinu atd.

Vedení na těchto módních schůzkách se obvykle ujímají nepraví křesťané. Nákup lahůdek, které mají svádět k jídlu, aby se tímto způsobem získaly peníze pro náboženské účely, stojí velké sumy a navíc tato jídla škodí lidskému zdraví. Takovým způsobem sehráli kazatelé a nepraví křesťané svou nedobrou roli a přispěli – ať už příkazem nebo vlastním příkladem – k požitkářství, nemírnosti v jídle a k obžerství, které ničí zdraví. Místo aby se odvolávali na rozum člověka, na jeho dobrotu, lidskost, jeho ušlechtlejší schopnosti, dovolávají se jeho chuti k jídlu jako jeho nejlepší lidské stránky.

Požitek z jídla přiměje lidi, aby dávali peníze, které by jinak nedali. Jak smutný obraz pro křesťany! Jak se asi taková oběť líbí Bohu? Peněz vdovy mu byl jistě milejší. Dělal dobře ti, kdo celým srdcem následují její příklad. Má-li taková oběť nebeské požehnání, stane se z nejprostšího daru cenná věc.

Muži a ženy, které se prohlašují za Kristovy následovníky, jsou často otroky módy a nenasytné chuti k jídlu. Čas a síla věnovaná přípravě takových schůzek by se měly věnovat vyšším a ušlechtlejším cílům. Protože je to v módě, mnozí, kteří jsou chudí a závislí od své denní práce, utrácejí své peníze za nákladná jídla pro návštěvníky, pro něž to není příjemné, protože vědí, že hostitelé by tyto peníze potřebovali pro svou rodinu. Čas strávený vařením jídla a pro uspokojování chuti na útraty žaludku, by měl být věnován mravní a náboženské výchově jejich dětí. (414)

Takové návštěvy se stávají příležitostí k obžerství. Množství škodlivých jídel a nápojů neúměrně zatěžuje trávicí orgány. Životní síly jsou vybičovány k nepotřebné činnosti, dostávají se pocity vyčerpanosti a poruchy oběhu krevního. Výsledkem je, že celý organismus pociťuje nedostatek životní energie. Takové návštěvy pak nejsou požehnáním, jak by měly být, ale ztrátou, protože vaše hostitelka – místo aby měla užitek z vašeho rozhovoru – se lopotí nad sporákem a připravuje všelijaká jídla pro vás, abyste je obdivovali. Něco takového by křesťané neměli nikdy podporovat. Vysvětlete bratřím a sestrám, že je nenavštěvujete kvůli jídlu, ale že vaše společné posezení, výměna myšlenek a pocitů by měly být pro obě strany požehnáním. Společný rozhovor by měl pozvedat a zušlechťovat tak, aby na něj pak mohli všichni vzpomínat s pocity skutečné radosti.

Hostitelé by měli návštěvníkům podávat zdravá, výživná jídla z ovoce, zrní a zeleniny, připravené jednoduše a chutně. Takové jídlo bude vyžadovat jen málo přípravy nebo vydání a bude-li se jíst v malých dávkách, nebude nikomu škodit. Jestliže svěští lidé chtějí obětovat čas, peníze a zdraví, aby uspokojili svou chuť, nechte je. Sami pak doplatí na to, že porušují zákony zdraví.

Křesťané by však měli k těmto věcem zaujmout své stanovisko a správným směrem uplatňovat svůj vliv. Mají dostatek možnosti, jak napravit tyto módní zvyky, které ničí tělesné i duševní zdraví.

Mnoho lidí má velký zlozvyk jíst těsně před spaním. Oni jinak možná jedí pravidelně třikrát denně, ale protože mají pocit slabosti, který pokládají za známku hladu, vezmou si ještě čtvrté jídlo. Tento nesprávný postup se stane návykem a jim se zdá, že neusnou, pokud si před spaním nevezmou něco k jídlu. V mnoha případech je příčina této slabosti v tom, že zaživací ústrojí bylo již **(415)** během dne přetěžováno nadměrným množstvím nesprávné potravy. Unavené zaživací orgány potřebují nyní po nějakou dobu naprostý klid, aby znovu získaly energii, kterou vyčerpaly. Druhé jídlo by se nikdy nemělo jíst, dokud žaludek neměl čas si odpočinout od námahy, kterou měl s jídlem předešlý. Třetí jídlo – pokud se má vůbec jíst – by mělo být lehké a mělo by se požívat několik hodin před spaním.

Mnozí lidé si však unavený žaludek marně stěžuje na únavu. Dostane naopak ještě víc potravy, které uvede zaživací ústrojí do pohybu, aby ve spánku vykonávalo znovu týž pracovní pochod. Takoví lidé spí obyčejně neklidně, mají nepříjemné sny a ráno se probouzejí neosvěženi. Dostavuje se pocit ochablosti a ztráta chuti k jídlu. Celé ústrojí pociťuje nedostatek energie, protože mu nebyl dopřán čas k odpočinku. Tito lidé si začnou stěžovat na špatné trávení a diví se, čím to může být. Nejsou si vědomi toho, že taková životospráva prováděná delší dobu způsobuje vážné škody na zdraví. Krev nemá správné složení, pleť šedne a často se objevují vyrážky. Také se ozývají bolesti v žaludeční krajině. Když pak tito lidé dělají nějakou práci, žaludek se tak unaví, že jsou nuceni všeho nechat a odpočívat. Zdá se jim, že jim „jinak nic není“ a nedovedou si tento svůj stav vysvětlit.

Ti, kdo místo třikrát denně budou nyní jíst pouze dvakrát, budou zprvu více nebo méně trpět pocitem slabosti, hlavně v tu dobu, kdy byli navyklí jíst své třetí jídlo. Jestliže však budou dostatečně vytrvali pocity slabosti vymizí.

Když se ukládáme k spánku, měl by náš žaludek mít svou práci skončenou, aby se – stejně jako jiné části těla – mohl těšit za odpočinku. Zažívání by se nemělo dít ve spánku. Když žaludek, který byl přetížen, vykonal svůj úkol, je vyčerpán. Projevuje se to pocitem slabosti. Klamou se ti, kdo si myslí, že takové pocity způsobil nedostatek potravy a proto přijímají další jídlo. Přijatá potrava odstraní na chvíli slabost, která je obyčejně výsledkem po jídle masa, je to častým jídlem **(416)** ve velkém množství. Žaludek se unavuje, protože je neustále v činnosti a přitom zpracovává potravu, která zdraví neslouží. Zaživací ústrojí slábne čím dál víc. Náprava záleží v tom, že budeme jíst méně často a méně štedře a upokojíme se s prostou, jednoduchou stravou – dvakrát, nejvýš třikrát denně. Žaludek musí mít svůj pravidelný čas práci i odpočinku, neboť nepravidelně přijímanou potravu porušujeme zákony zdraví. S návykem pravidelného správného jídla se žaludek postupně zotaví.

Představa, že stůl se musí pod různými jídly prohýbat, je naprosto zvrácená. Takoví otroci jídla mívají pak ráno páchnoucí dech a potažený jazyk. Necítí se zdrávi a diví se, proč trpí různými potížemi.

Pro zachování zdraví je nutná umírněnost jak v práci, tak v jídle a pití.

Mnozí lidé jsou již tak oddáni nemírnému jídlu a pití, že se nedokáží této záliby vzdát. Spíš by obětovali zdraví a předčasně zemřeli, než by omezili svou nezřízenou chuť k jídlu. Je mnoho takových, kteří nevědí, jak jejich jídlo a pití souvisí se zdravím. Kdyby byli poučeni, našli by možná v sobě dostatek mravní síly, aby svou chuť potlačili a jedli střídavě a zdravěji. Ušetřili by si tak velmi mnoho trápení.

Chtějí-li si takoví lidé uchovat zbytek životní síly, musí se zbavit každého nadměrného břemene. Jejich žaludek už nebude nikdy dokonale zdravý, ale správnou výživou bude ušetřen dalšího oslabování a mnozí nadměrní jedlíci se přece jen poněkud zotaví, pokud ve své sebevražedné žravosti nezajdou příliš daleko.

Ti, kdo sami sobě dovolí stát se otroky své vražedné chuti, jdou často ještě dál a snižují sami sebe tím, že hoví svým zvráceným vášním, které podněcuje jejich nemírné jídlo a pití. Špatné návyky pak ničí do značné míry i jejich rozumové schopnosti. **(417)**

Divím se, že obyvatelé země nebyli již zničeni, podobně jako lid Sodomy a Gomory. Důvodů k tomu by bylo dostatek, neboť zvrhlost nynějšího světa i úmrtnost lidí je veliká. Rozum je u mnohých lidí ve vleku slepých vášní a každá vyšší shoda je obětována chtíči.

Mírnost v jídle a pití se stala prvním velikým zlem. Muži i ženy učinili ze sebe otroky své zvrácené chuti.

Vepřové maso je nejobvyklejší, ale také nejškodlivější částí výživy. Bůh je nezakázal židům jíst jen proto, aby dokázal svou autoritu, ale proto, že nebylo pro výživu člověka vhodné.

Požívání vepřového masa způsobovalo různé nemoci, zejména v teplém podnebí Palestiny. Bůh však nikdy nenaznačil, že by se za určitých okolností mělo jíst vepřové maso. Pohané jedli vepřové a rovněž Americký lid požíval hojnost vepřového masa jako důležitou součást výživy. Protože maso vepře nemá v přírodním stavu dobrou chuť, bývá hodně kořeněno, což dělá zlou věc ještě horší. Toto maso také nejvíc ze všech druhů mas znečišťuje krev, je proto příčinou různých nemocí. Lidé, kteří se hodně pohybují venku, si neblahé účinky požívání vepřového masa tak neuvědomují jako ti, kdo vedou sedavý způsob života a pracují duševně.

Používání vepřového masa však neškodí jen tělesnému zdraví, ale působí i na myšlení a otupuje citlivost. Není možné, aby maso nějakého živého tvora bylo zdravé, když je jeho přirozeným živlem špína a když požívá kdejakou ohavnou věc. Maso vepře obsahuje to, čím se vepř živí. Jestliže je lidé jedí bude jejich krev i maso zkaženo nečistotou, která se přenesla na ně z vepře.

Požívání vepřového masa způsobuje lidem stále veliké utrpení. Zvrácené lidské chuti se **(418)** nejvíc žádají to, co je pro zdraví lidí nejškodlivější. Kletba, která na tuto zemi těžce dolehla a kterou pocítilo celé lidské pokolení, pocítila také zvířata. Degenerace se projevila ve velikosti a v délce života. Teď se rodí, aby zlými vlastnostmi lidí trpěla víc než by trpěla za jiných okolností.

Existuje jen málo zvířat, která netrpí nemocemi. Mnohá se rodí jen proto, aby velmi trpěla nedostatkem světla, čistého vzduchu a zdravé potravy. Když je lidé vykrmují, jsou často zbavena možnosti pohybu v uzavřených stájích. Nemohou se pohybovat a těšit se z čerstvého vzduchu. Mnoho ubohých zvířat je odsouzeno dýchat jed špíny, která je v chlévech a stájích. Když musí takové nečistoty vdechovat jejich plíce nezůstanou dlouho zdravé. Nemoc se přenesla na játra, a tak onemocní celé tělo. Pěstitelé taková zvířata zabíjí a připravují pro trh a lidé ochotně toto otrávené maso jedí. Tímto způsobem vzniká mnoho nemocí. Lidé se však nedají přesvědčit, že právě maso, které jedli, otrávil jejich krev a způsobilo jim trápení. Mnozí umírají na nemoci způsobené pouhým požíváním masa, svět však – zdá se že nezmoudřel.

Když ti, kdo požívají masitou potravu, nepocítí její účinky bezprostředně, není to důkazem, že jim maso neškodí. Může působit na tělesnou soustavu, a přece si to lidé v přítomné chvíli vůbec neuvědomují.

Zvířata jsou nacpána do uzavřených vozů a dopravována tisíce kilometrů téměř bez vzduchu, bez světla, potravy a vody, dýchají zkažený vzduch z hromadící se nečistoty, a když přijdou na místo svého určení, jsou hlasem zmořená a napůl udušená. Řezník pak dílo dokoná a připraví maso pro trh.

Často jsou zabíjena zvířata, která byla hnána na porážku velký kus cesty, takže jejich krev se nutně zahřála. Předtím byla zvířata překrmována, mají hodně masa a nyní jsou zabíjena ve stavu úplného vyčerpání, takže ten, kdo jí jejich maso, jí jed. **(419)**

Velmi mnoho zvířat se prodá na trh do měst. Ti, kdo je prodávají, vědí, že byla nemocná, a ti, kdo je pro trh kupují, to většinou vědí také. Toto se děje ve velkém měřítku hlavně ve velkých městech.

Zdá se, že některá zvířata přiváděna na porážku si uvědomují co se bude dít a zmocňuje se jich zuřivost, ba šílenství. V takovém stavu jsou zabíjena a jejich maso dodáno na trh. Takové maso je jed pro ty, kdo je sní a způsobuje pak křeče, mrtvici nebo náhlou smrt. Příčinou všech těchto strastí však nikdo nevidí v mase. S některými zvířaty, určenými na porážku, se zachází nelidsky. Jsou doslova mučena a zabíjena teprve po mnoha hodinách velikého trápení. Prasata jsou dodávána na trh, i když mají mor a jejich otrávené maso šíří nakažlivé nemoci s velkou úmrtností. – How to Live (Jak žít), č.l. str. 51-60.

(420)

Kapitola 2.

U mužů a žen vzniká nepřírozená chuť k jídlu tím, že si dopřávají velké množství silně kořeného jídla, hlavně jídel masitých s hojnými omáčkami, a že pijí povzbuzující nápoje, jako čaj a kávu. Tělesné ústrojí se tím dráždí, poškozují se zažívací orgány, myšlení přestává být jasné, zatím co nízké vášně bují a nabývají převahy nad ušlechtilějšími city. Touha po jídle je stále zvrácenější a čím dál méně se omezuje. Krevní oběh není rovnoměrný, krev není čistá. Celý organismus je vyveden z rovnováhy, zvrácená chuť si žádá stále více dráždivých a škodlivých jídel, až se zkrátí docela.

Mnoho lidí se octlo ve vleku dvou mocných dráždidel, tabáku a piva. Některým však nestačí ani to a sahají po ještě silnějších nápojích, které ještě víc ochromují jejich mozek. Jejich rozumové schopnosti padají a člověk stvoření k obrazu svého Stvořitele, klesá níž než zvíře. Stejně tak se vytrácejí všechny mužné vlastnosti i lidská důstojnost. Citlivost myšlení není ochromena ihned; děje se to pomalu, ale jistě. Se zálibou v silně kořeněných jídlech rostla chorobná chuť, která připravila cestu k bezuzdnému požitkářství, až se nakonec zdraví člověka i jeho intelekt staly obětí chtíče.

Bylo dost takových, kteří spěchali s manželstvím a vzali na sebe odpovědnost, o níž neměli přesnou představu. Neměli v sobě žádné ušlechtilé, vyšší city; nevěděli dobře, co to znamená být manželem a otcem, ani co je to bude stát, budou-li muset obstarat vše potřebné pro rodinu. A když se jejich rodina rozrostla, neosvědčili o nic víc korektnosti než ukázali při svých obchodních (421) jednáních. Ti, kdo postrádají taktu při obchodních jednáních a nedokáží se ve světě uplatnit, přivádějí obyčejně na svět mnoho dětí, kdeto muži, kteří jsou schopni nabýt majetku svou prací, nemívají víc dětí než kolik mohou dobře zaopatřit. Ti, kdo nemají dostatek schopnosti postarat se sami o sebe, by neměli mít děti. Stává se pak, že četní potomci těchto ubohých kalkulátorů jsou ponecháni, aby rostli jako zvířátka. Nejsou řádně živeni ani oblečeni a nedostávají péče tělesné ani duchovní. Slovo „domov“ je pro ně i pro rodiče prázdným pojmem.

Manželství bylo v nebesích označeno za požehnání pro člověka. Bylo však všeobecně natolik zneužito, že se stalo strašlivou kletbou. Většina mužů a žen se chovala při vstupu do manželství tak, jakoby jedinou otázkou, kterou mají řešit, bylo, zdali mají jeden druhého rádi. Měli by si však uvědomit, že jejich manželstvím nastala další odpovědnost. Měli by uvážit, zdali jejich děti budou tělesně i duševně zdravé a budou-li mít dostatek mravní síly. Jen málokterí byli ve svém jednání vedeni ušlechtilými pohnutkami, aby uvažovali, že společnost na ně klade nároky, které oni nemohou lehce odhodit a že jejich kladná nebo záporná úloha v rodině se projeví velmi jasně.

Společnost se skládá z rodin, a hlavy rodin jsou zodpovědné za utváření společnosti. Kdyby ti, kdo se rozhodnou vstoupit do manželství bez náležité úvahy, trpěli pak sami, nebylo by zlo tak velké a jejich hřích by byl poměrně malý. Jenže veškerou bídu nešťastného manželství pocítují pak nejvíc děti, jimž takové svazky promění život ve strádání. Ačkoliv jsou nevinné, trpí následky neuváženého jednání svých rodičů. Muži a ženy nemají právo vstupovat do manželství bez rozvahy nebo v zaslepenosti, přivést na svět nevinné děti a teprve potom si uvědomit, že v životě je jen málo radosti, málo štěstí, a že je tedy břemeno.

(422) Děti obyčejně zdědí zvláštní charakterové rysy svých rodičů a je pro ně pak dvojnásob těžké vyrůstat bez jakékoliv nápravy. Jestliže děti mají takové okolí a příklady, co se dá od nich čekat jiného, když vkročí na jeviště života, než že budou na misce mravních vah klesla níž než jejich rodiče a že jejich nedostatky budou ještě zjevnější než nedostatky jejich rodičů. Takto zvětšila tato třída lidí své chyby a uvrhla na své potomstvo chudobu, duševní méněcennost a duchovní úpadek. Takoví lidé se neměli ženit. Při nejmenším neměli dávat život nevinným dětem, aby sdílely jejich bídu, neměli dokazovat potomstvu své vlastní nedostatky, duševní nemohoucnost, která narůstá z generace na generaci, což je jedna z důležitých příčin úpadku lidského rodu.

Kdyby si ženy minulých generací byly schopny uvědomit, že budoucí generace budou jejich způsobem jednání zušlechťeny nebo znehodnoceny, odmítly by spojit svůj život s muži, kteří se nedovedli zříct alkoholu a tabáku – tohoto pomalého, zato ale jistě působícího jedu, který oslabuje nervový systém a snižuje schopnost ušlechtilého myšlení. Jestliže se chtěli dál oddávat těmto špatným návykům, měly je ženy nechat, ať žijí sami a těší se se společníky, které si vybrali. Ženy si

neměly přikládat tak malou cenu a spojovat svůj osud s muži, kteří neovládají své chutě, ale jejich hlavním štěstím je jídlo, pití a uspokojování jejich zvířecích vášní. Ženy neměly nikdy jít za hlasem náhlého popudu, ale za hlasem rozumu. Necítily, jak velká odpovědnost na nich spočívá, že totiž se nesmějí provdat za takové muže, kteří by svým potomkům mohli předat jen nízký stupeň morálky a náruživost, která uspokojuje nízké choutky na úkor zdraví, a dokonce i života. Bůh je bude pokládat do značné míry odpovědné za tělesné zdraví a mravní charakter, který takto předávají budoucím generacím.

Muži a ženy, kteří ponižovali svá vlastní těla prostopášným životem snížili také svůj intelekt a zničili jemnost své duše. Velmi mnozí z nich uzavřeli sňatek a zanechali svým potomkům jako **(423)** dědictví břemeno své vlastní tělesné méněcennosti a zkažené morálky. Uspokojování zvířecích vášní a hrubá smyslnost byly vyznačenými rysy potomstva, které kleslo od generace ke generaci, nesmírně zvětšilo lidskou bídu a urychlilo pokles lidského rodu.

Muži a ženy, čím dál neduživější a nemocnější, mysleli sobecky jen na své štěstí. Nezkoumali věc z hlediska ušlechtilých, vyšších zásad. Neuvažovali o tom, co dobrého jsou oni sami schopni předat svým potomkům. Místo toho každá generace svým neukázněným životem zmenšovala svou tělesnou i duševní sílu, takže společnost se nepozvedla, ale klesla stále níž.

Protože neduživí muži často získali náklonnost a lásku žen na pohled zdravých, pokládali za správné uzavřít manželství, aniž by byli uvažovali o tom, že jejich nemoc bude v každém případě znamenat pro ženu větší či menší utrpení. Často se stane, že zdraví nemocného manžela se zlepší, ale jeho nemoc postihne jeho ženu. Jemu její vitalita dopomohla ke zdraví, zatím co její zdraví se brzy začne zhoršovat. Manžel tak prodlužuje svůj život na úkor zdraví své ženy. Ti, kdo se takto ožení, hřeší, protože lehkomyšlně posuzují zdraví a život, který jim dal Bůh, aby žili k Jeho slávě. Kdyby se to však týkalo pouze těch, kdo takto vstupují do manželství, nebyl by hřích tak velký. Jejich nemoc jsou však nuceny snášet i jejich děti. Ani jejich utrpením se však řetěz nekončí, nemoc přechází dál z generace na generaci. Velmi mnozí však obviňují Boha, že na ně vložil toto břemeno lidského utrpení a nechtějí vidět, že jejich nesprávné jednání muselo nutně k takovému výsledku vést. Naložili na bedra společnosti další oslabenou generaci a přispěli svým dílem ke zkažení lidského pokolení tím, že jejich nemoc se stala dědičnou a zvětšili tak lidské utrpení.

Jinou příčinou toho, že dnešní generace je fyzicky i morálně tak málo na výši je, že se staří muži často žení s mladými ženami. Takto se život manžela často prodloužil, ženě se však na oplátku nedostalo ani část té životní síly, kterou ona dala svému letitému muži. Žádná žena nebyla povinna obětovat život a zdraví, i když měl člověka o tolik staršího skutečně ráda a byla ochotna takovou obět přinést. Měla být ve své příchylnosti mírnější, měla znát vyšší ohledy než svůj vlastní zájem. **(424)** Měla uvažovat o tom, jaké by byly děti, které by se z takového svazku narodily. Ještě horší je, když se mladí muži žení s ženami o hodně staršími. Děti z takových svazků, kde jsou velké věkové rozdíly, jsou v mnoha případech mentálně na nižší úrovni a mívají také menší tělesnou sílu. V takových rodinách se často projevují různé, zvláštní a často bolestné charakterové rysy. Děti často příliš brzy umírají a ty, které dosáhnou dospělosti, jsou většinou poznamenány po všech stránkách.

Otci se často už nedostává schopnosti k tomu, aby správně vychovával svou mladou rodinu. Děti takových rodičů mívají zvláštní povahové rysy, vůči nimž je stále nutno být opatrní, aby tu nevzniklo nebezpečí pro společnost. Výchova takových dětí nebývá správná. Otci často jeho věk brání, aby jeho výchova ke kázní byla důsledná a nepodléhala náladám. Jednou je nadměru shovívavý, podruhé neoprávněně přísný. V takových rodinách narůstá zoufalství a nic se nedaří. Takový druh lidí se stává pro společnost břemenem. Za jejich povahu, která se přenáší z jedné generace na druhou, jsou do značné míry zodpovědní jejich rodiče.

Ti, kdo přivádějí na svět mnoho dětí, třebaže velmi dobře vědí, že jejich dědictvím bude tělesná i duševní nedostatečnost, překračují posledních šest příkazů Božího zákona, které přesně stanoví povinnost člověka k bližnímu. Podílejí se na zvyšujícím se úpadku lidského pokolení, na poklesu mravní úrovně společnosti, čímž škodí svým bližním. Jestliže Bůh takto pohlíží na práva bližních, není to svědectvím o tom, že mu leží na srdci těsnější a světější vztahy? Jestliže ani vrabec nepadne na zem bez Jeho vůle, nebude dbát na děti, které přišly na svět tělesně i duševně nemocní, a které více či méně po celý svůj život trpí? Nebude volat k odpovědnosti rodiče, jimž dal

rozumové schopnosti za to, že tyto své vyšší schopnosti zanedbávají a stávají se otroky vášně, takže výsledkem je, že celá generace budou poznamenány svou tělesnou, duševní i mravní slabostí? **(425)** Kromě utrpení, které svým dětem způsobují, odsuzují své ubohé stádečko k životu v chudobě. Oni je vychovávat nemohou, jiným se zdá, že výchova není ani nutná. I kdyby takoví rodiče své děti vychovávat chtěli, neměli by dostatek času k tomu, aby je cvičili, poučovali a co nejvíc zmenšovali nešťastné dědictví, které už převzali. Rodiče by měli mít jen tolik dětí, kolika jsou schopni zajistit dostatek péče i výchovy. Jestliže v rodině přibude každým rokem dítě, páchá se na matce velká křivda. To zmenšuje a často ničí družnou radost a zvětšuje bídu domova. Olupuje to děti o tu péči, výchovu a štěstí, které by jim měli rodiče poskytnout jako svou samozřejmou povinnost.

Jestliže manžel nedbá na zdraví a štěstí ženy a zvětšuje její břemeno a starosti četnými dětmi, porušuje manželský slib i povinnosti, které mu Boží Slovo ukládá. „Muži milujte ženy své, jako i Kristus miloval církev, a vydal sebe samého za ní“. „Tak jsou povinni muži milovati ženy své, jako svá vlastní těla. Kdo miluje ženu svou, sebe samého miluje. Žádný zajisté nikdy těla svého neměl v nenávisti, ale krmí a chová je, jakožto i Pán církev“ (Ef 5,25,28-29).

Vidíme, že na tento svatý příkaz dbá jen velmi málo křesťanů. Ať pohlédnete kamkoli, vidíte bledé, nezdravé, ustarané, sklíčené a zastrašené ženy s podlomeným zdravím. Jsou obyčejně přepracované a jejich životní energii vyčerpaly četné porodů. Na světě je plno lidských bytostí, které nemají pro společnost cenu. Mnozí z nich mají nedostatek rozumových schopností a jiní, kteří mají přirozené nadání, ho neužívají k prospěšnému účelu. Nedostalo se jim vzdělání, a to z toho jediného důvodu, že děti v rodinách přibývalo tak rychle, že nemohli být řádně vychováni, a tak byly ponechány, aby rostly jako hovádka.

Děti trpí v přítomné době více nebo méně za to, že jejich rodiče nedbají zákonů zdraví. Způsob jejich výchovy již od dětství je obyčejně pravým opakem toho, co by být mělo. Ještě dříve než přišly na svět dostaly od svých rodičů strastiplné dědictví nemoci a debility, které více nebo méně ovlivní celý jejich život. Tento špatný stav se ještě víc zhoršuje tím, že rodiče nepečují správně o své děti po tělesné stránce. **(426)**

Pokud se jedná o tělesné zdraví dětí, prokazují rodiče až udivující neznalost, lhostejnost a bezstarostnost, což má často za následek, že se v dítěti zničí i ta troška životní síly, kterou dostalo, a dítě brzy umírá. Často budete slyšet, jak rodiče truchlí nad tím, že Boží prozřetelnost jim vyrvala z náručí jejich děti. Náš nebeský Otec je příliš moudrý, aby se mýlil a příliš dobrý, aby nám škodil. Život tisíců byl zničen, protože nejednali v souladu se zákony zdraví. Jednali podle svého pudu, místo aby následovali příkazů zdravého úsudku a měli neustále na mysli budoucí dobro svých dětí.

První důležitý cíl, jehož se má ve výchově dětí dosáhnout, je zdravá tělesná soustava, která do značné míry připraví cestu pro duchovní a mravní výchovu. Tělesné a mravní zdraví spolu těsně souvisí. Uvážíme-li, že způsob života, jaký vedou rodiče před narozením svých dětí, souvisí velmi úzce s vývinem charakteru těchto dětí po jejich zrození, uvědomíme si, jaká obrovská tíha zodpovědnosti na rodičích spočívá.

Mnozí rodiče věnují svým dětem méně pozornosti než dobrý farmář svým němým zvířatům. Zvláště otcové se často o svou ženu a děti starají méně než o svůj dobytek. Soucitný farmář si nade čas, aby se zamyslel nad tím, jak nejlépe zaopatřit všechny dobytek, a pečlivě dbá, aby jeho cenné koně nebyli přetěžováni, překrmováni nebo nebyli krmeni, když jsou ohřátí, jinak by bylo po nich veta. Najde si čas pro péči o svůj hovězí dobytek, aby mu neuškodila nedbalost nebo nesprávné zacházení, aby jeho mladá dobytčata neklesla v ceně. Bude dbát na jejich pravidelné krmení a bude vědět, kolik práce mohou vykonat, aniž by jim to uškodilo. Bude jim proto dávat jen nejzdravější krmení ve správném množství a ve stanovenou dobu. Když budou farmáři takto dbát svého rozumu, budou mít silná zvířata. Kdyby zájem každého otce o jeho ženu a děti byl stejně veliký jako jeho zájem o hovězí dobytek, kdyby si uvědomoval, že jejich životy jsou cennější než život němé tváře, došlo by v každé rodině k nápravě a z mnoha lidských tvoreček by mohli vyrůst cenní lidé. **(427)**

Rodiče by měli velmi pečlivě dbát o to, aby opatřili pro sebe i pro své děti tu nejzdravější potravu. Nikdy by neměli dávat svým dětem takové jídlo, o němž vědí, že zdraví neprospívá. Rodiče nezkoumají u svých dětí příčinu a následek, jako to dělají u svých němých zvířat a neuvažují o tom, že když děti jedí po těžké práci, po vydatném cvičení, nebo když jsou vyčerpané a

ohřáté, poškozují to jejich zdraví stejně jako zdraví němé tváře a že to může znamenat i počátek trvalé újmy na zdraví.

Jestliže rodiče nebo děti jedí často, nepravidelně a příliš mnoho – třeba i té nejzdravější potravy – škodí to tělu; jestliže však potrava není ani hodnotná a je upravovaná se sádlem a nestravitelným kořením, bude výsledek daleko škodlivější. Zaživací ústrojí nebude mít téměř žádnou možnost, aby si odpočinulo a znovu nabylo síly, protože je soustavně přetěžováno, a tak dojde brzy k oslabení a ke zhroucení. Jestliže péče a pravidelnost je potřebná pro nemá zvířata, je obojí ještě mnohem důležitější pro lidské bytosti stvořené k obrazu jejich tvůrce, poněvadž mají větší cenu než nemá tvář.

Otec často méně přemýšlí o své ženě a dítěti před jeho narozením, a méně se o ně stará než o svou krávu s telátkem. Matce se často dovolí, aby před porodem dřela od rána do večera a unavovala se přípravou různých nezdravých jídel, jen aby hověla převrácené chuti rodiny a návštěvníků. S její silou by se mělo zacházet šetrněji. Příprava zdravé potravy by si vyžádala jen asi polovinu nákladu i času a jídlo by bylo výživnější.

Matce se před porodem často dovoluje pracovat víc než jí stačí síly. Málokdy jí ubude břemen a starostí, takže doba, která by měla být především dobou odpočinku, je pro ni dobou únavy, sklíčenosti a smutku. Tím, že se matka příliš namáhá, zbavuje své dítě té výživy, kterou pro (428) ně příroda opatřila. Dítě je tak ještě před narozením olupováno o svou vitalitu a tělesnou, i duševní sílu. Otec by měl zkoumat, jak by mohl učinit matku šťastnou. Neměl by sám sobě dovolit přicházet domu se zachmuřenou tváří. Má-li starosti v zaměstnání, neměl by jimi zatěžovat svou ženu, pokud to není nezbytně nutné. Ona má své starosti a strasti a měla by být ušetřena každého břemene, které není nezbytné.

Velmi často se matka setkává s chladnou rezervovaností se strany otce. Jestliže všechno nepostupuje tak dobře, jak by si on přál, obviňuje ženu a matku, a je lhostejný k jejím starostem a denním trampotám. Takoví muži jednají přímo proti svému zájmu o štěstí. Matka ztrácí odvalu, naději i veselost, koná svou práci mechanicky protože ví, že se udělat musí, a její tělesné i duševní zdraví je brzy oslabeno. Děti, které se takovým rodičům narodí, trpí nemocemi a Bůh pokládá takové rodiče do značné míry za zodpovědné, neboť právě jejich špatné návyky způsobily jejich ještě nenarozeným dětem nemoci, jimiž budou trpět po celý svůj život. Některé takto mentálně postižené děti žijí jen krátkou dobu. Matka úzkostlivě bdí nad životem takového dítěte a je plna zármutku, když je nucena zatlačit mu oči navždy. Často pak vidí původce všeho tohoto trápení v Bohu, zatímco ve skutečnosti tu své vlastní dítě zavraždili rodiče.

Otec by měl pamatovat na to, že to, jak zachází se svou ženou před narozením svého dítěte, bude přímo působit na stav matky v té době a bude mít nemalý vliv na vývoj dítěte po jeho narození. Mnozí otcové tolik toužili nabýt rychle jmění, že odhalili jakékoli ohledy, nedbali na ženu ani na děti a často se stalo, že své nezkrotné touze po hromadění majetku obětovali i jejich životy. Mnozí nejsou ihned trestáni za své špatné jednání, nevidí prozatím výsledek svého konání. Postavení ženy se někdy neliší od postavení otrokyně, někdy je však žena vinna stejně jako manžel, protože mrhá tělesnými silami, aby získala prostředky k elegantnímu životu. Když mají takoví lidé děti, hřeší, neboť jejich potomek bude mít často příliš málo tělesné a duševní síly i mravní hodnoty a ponese znamení ubohosti a sobeckosti svých rodičů, a bude přítěží pro svět. (429)

Muži i ženy mají pracovat s rozvahou. Neměli by zbytečně vyčerpávat své síly, neboť pak trpí nejen oni, ale i jejich blízcí, které mají rádi. Co vede lidi k tomu, aby pracovali nad únosnou mírou? Často je to nemírnost v jídle a pití, a touha po bohatství. Bude-li chuť k jídlu mírněna a bude-li se jíst jen zdravá, nebudou výdaje tak veliké a muži i ženy nebudou nuceni pracovat nad své síly a porušovat zákony zdraví. Touha mužů a žen po větším jmění není hříšné, jestliže při této své snaze nezapomínají na Boha a nepřekračují posledních šest Božích příkazů, které předpisují, čím je člověk povinen svému bližnímu, a nedostávají-li se do situace, kdy nemohou velebit Boha svým tělem i duchem, který patří Bohu. Jestliže při své honbě za bohatstvím přepínají svou energii a porušují zákony života, dostávají se do situace, kdy nemohou Bohu dokonale sloužit a ocitají se na cestě hříchu. Cena za takto nabyté jmění je nesmírně veliká. Těžká práce a úzkostlivá péče způsobuje, že otec je nervosní, netrpělivý a přísný. Nevšímá si unaveného pohledu své ženy, která při své menší síle pracovala stejně těžce, jak pracoval on se svou větší energií. Dá se štvát svým

obchodem a svou touhou po bohatství, ztrácí do značné míry vědomí svého závazku ke své rodině a přeceňuje sílu ženiny trpělivosti. Často také muž svou farmu rozšiřuje, najímá proto více lidí na práci, čímž vzniká více práce i pro ženu. Ta si dobře uvědomuje, že pracuje už nad své síly, dře však dál, neboť ví, že práce se udělat musí. Jednoho dne jí však síly vypoví službu, vyčerpané tělo se zhroutí a následek je smrt nebo trvalá invalidita.

(430) Kdyby otec znal zákony života, mohl by lépe chápat své závazky a svou odpovědnost. Poznal by, že když nutí matku, aby před narozením dětí pracovala nad své síly, proviňuje se těžce na životě svých dětí, místo aby se sám o rodinu staral. Oč lepší je, když muž chrání matku svých dětí od únavné práce a duševní úzkosti, takže děti zdědí dobrou tělesnou stavbu a jsou schopny probojovat si svou cestu životem, nespolehat na majetek svého otce, ale na svou vlastní sílu. Takto získaná zkušenost má pak pro ně větší cenu než domy a pozemky koupené na úkor zdraví matky a dětí.

Některým mužům připadá úplně přirozené, že jsou zachmuření, sobečtí přísní a panovační. Nedovedou se ovládat ani krotit své nerozumné rozčílení, ať jsou pak následky jakékoliv. Ženy takových mužů bývají churavé, skleslé, a jejich děti povahové rysy svých otců.

Je povinností každého manželského páru, aby se pečlivě vyhýbali všemu, co ubíjí lásku jednoho k druhému. Měli by ovládat každý svůj pohled i výraz hněvu a vášně. Měli by mít na zřeteli štěstí toho druhého a v malých věcech stejně jako ve velkých by si měli prokazovat něžnou starostlivost a opětovat partnerovu laskavost a zdvořilost. Tyto maličkosti jsou pro štěstí muže a ženy stejně důležité, jako je nutná otrava k udržení tělesné síly, proto by se na ně mělo pamatovat. Otec by měl podle potřeby povzbudit ženu a matku, aby se spolehla na jeho lásku. Laskavá, veselá, povzbuzující slova od toho, jemuž svěřila své životní štěstí, budou na ni působit blahodárněji než jakýkoli lék. A paprsky světla, které taková útěšná slova nesou do srdce ženy a matky, budou odtud vysílat své vlastní teplo do srdce otce.

Manžel často uvidí, jak se jeho ustaraná, churavá, předčasně stárnoucí žena namáhá, aby připravila jídlo, které by hovělo výstřední chuti. On bude pro uspokojení své chuti k jídlu jíst a pít **(431)** věci, jejichž příprava stojí mnoho času a práce a které způsobují nervozitu a podráždění u těch, kdo je požívají. Proto ženu a matku často bolí hlava a také děti pociťují následky toho, že jedí nezdravou potravu. Děti dostávají již před svým zrozením do vínku nemoc, nezdravou chuť k jídlu a popudlivost. Nervozita a malomyslnost, která se projevuje u matky poznamená povahu jejího dítěte.

Kdyby se matky minulých generací poučily o zákonech života, pochopily by, že jejich tělesná síla – stejně jako výše jejich mravnosti a jejich duševní schopnosti, se do značné míry projeví na jejich dítěti. Nevědomost těchto věcí je přímo zločin, neboť tu jde o velmi mnoho. Je mnoho žen, které se nikdy neměly stát matkami. Jejich krev byla vinou jejich rodičů skrofulosní, a toto se ještě zvýšilo jejich nedobрым způsobem života. Rozumová schopnost byla snížena a zotročena zvířecími choutkami, takže děti, narozené z takových rodičů, byly ubohými trpiteli bez většího užítku pro společnost.

Jednou z hlavních příčin degenerace minulých pokolení až do dnešní doby bylo to, že ženy a matky, které by jinak měly blahodárný vliv na společnost, protože by byly pozvedly její mravní úroveň, byly pro společnost ztraceny pro množství domácích starostí a práce, a také pro příliš časté porody. Žena byla přinucena ke zbytečnému utrpení, její tělo chřadlo a její intelekt pod tak velkým náparem slábl až na samou základnu jejího zdraví. Její děti byly postiženy její debilitou, a společnost je zařadila do třídy málo schopných lidí, protože nebyla schopna je vychovat, aby byly aspoň trochu k užítku.

(432) Kdyby byla tyto matky přivedly na svět jen několik dětí a kdyby se byly staraly, aby žily z takové potravy, která by zachovala jejich tělesné zdraví a duševní sílu, a pozvedla je na vyšší stupeň než je tomu u zvířete, mohly by vychovat ze svých dětí lidí užitečné a pro společnost nepostradatelné.

Kdyby se rodiče v minulých generacích pevně rozhodli udržovat tělo, aby sloužilo myšlení, a dovolily by, aby duševní síla byla zotročena zvířecími vášněmi, měl by život na zemi v přítomné době jiný řád. A kdyby matka před narozením svého potomka dovedla zachovat klid, protože si

byla vědoma, že její charakter poznamená povahu budoucích generací, nebyl by přítomný morální stav společnosti tak nízký.

Každá žena, která se hodlá stát matkou – ať je její prostředí jakékoliv – měla by neustále povzbuzovat to, co je v ní šťastné, veselé, spokojené, u vědomí toho, že se jí za veškerou její námahu dostane desateronásobné odměny v podobě tělesného i duševního zdraví jejího dítěte. Ani to není ještě všechno. Žena si může vědomě navyknout stále se radovat, aby tak podporovala blažený stav mysli a aby tato její duchovní blaženost vyzařovala na její rodinu i na ty, s nimiž se stýká. Také její tělesné zdraví se značně zlepší. Vnitřní zdroje života dostanou sílu; krev nebude líně proudit, jak by tomu bylo v případě, kdyby se poddávala malomyslnosti a zádumčivosti. Její mentální a mravní zdraví je posíleno svěžestí její mysli. Síla vůle dovede odolávat vlivům mysli a osvědčí se jako velký tišitel nervů. Děti oloupené o tuto životní sílu, kterou měli zdědit od svých rodičů, by měly mít tu největší péči. Období, v němž přijímá kojeneček potravu od matky, je kritické. Mnohým matkám se dovolilo, aby v době, kde své dítě kojily, pracovaly víc než bylo pro ně vhodné, čímž bylo zdraví kojence vážně narušeno. Na kojenci se také projeví stav matčiny mysli. Je-li matka nešťastná, snadno vznětlivá, popudlivá nebo výbušná, pak i výživa, kterou od ní dítě dostává, bude působit zánětlivě, bude příčinou kolik, křečí a v některých případech i škrábání a záchvatů.

(433) Také povaha dítěte závisí více nebo méně na výživě přijímané od matky. Je tedy velmi důležité, aby si matka – pokud své dítě kojí – uchovala spokojenou mysl a dokázala se cele ovládat. Jedná-li tak, není výživa pro kojence škodlivá, a klid, a klidný ovládaný způsob, jakým matka se svým dítětem zachází, je velmi důležitý pro formování jeho mysli. Je-li dítě nervózní a snadno vznětlivé, bude matčin pečlivý, neuspěchaný způsob působit konejšivě a zdraví dítěte se může velmi zlepšit.

S kojenci se často zacházelo nesprávně. Když děťátko křičelo, dostalo obyčejně napít, aby se uklidnilo, protože ve většině případů bylo pravým důvodem jeho nespokojenosti to, že dostalo příliš mnoho potravy. Více potravy jen věc zhoršilo, protože žaludek kojence byl příliš plný....

Děti jsou obyčejně od kolébky vychovávány tak, aby hověly své chuti a říká se jim, že žijí, aby jedly. Matčina úloha při formování charakteru jejích dětí v dětství je velmi důležitá. Může je naučit, aby svou chuť ovládaly, ale může je také učit, aby své chuti hověly a neznaly v ní míry. Matka má často svůj plán práce na určitý den. Když pak děti zlobí, tu místo aby si dopřála času a ukonejšila a rozptýlila jejich malé zármutky, dá jim něco k jídlu, aby je utišila, což na chvílku účel splní, ale nakonec vše ještě zhorší. Žaludek dětí je zatěžován potravou i době, kdy žádnou potřebu neměly. Dítě se dožadovalo jen trochu matčina času a pozornosti, ale ona pokládala svůj čas za příliš cenný, aby jej obětovala zábavě se svými dětmi.

Přemíra jídla i práce zeslabuje rodiče, často je znervosňuje a znemožňuje jim správně plnit své povinnosti ke svým dětem. Rodiče a děti se třikrát denně shromažďují kolem stolu naloženého rozmanitými oblíbenými potravinami. Z každého jídla se musí ochutnat. Matka se možná mořila, až **(434)** byla celá rozpálená a vyčerpaná, a nebyla s to pozřít ani to nejjednodušší jídlo, dokud si napřed neodpočinula. Jídlo, při jehož úpravě se unavila, nebylo pro ni v žádném případě vhodné, ale pro její zaživací orgány je škodlivé zvláště tehdy, když je krev rozehřátá a tělo vyčerpano. Ti, kdo takto vytrvale porušovali zákony života, museli za to v některém období svého života zaplatit.

Na otázku, proč je na světě tolik nervózních žen, které si stěžují na špatné trávení a s ním spojené potíže, je několikero odpovědí. Každá věc má svoji příčinu. Nestřídmí lidé nedokáží být trpěliví. Musí napřed napravit špatné návyky, naučit se žít zdravě, a pak pro ně nebude těžké být trpěliví. Zdá se, že mnozí nechápou, jak tělo a duch spolu souvisejí. Jestliže je tělo určitou dobu nesprávně živeno, pocítí to nervy i mozek, a takový člověk se začne znepokojoval pro každou maličkost, neboť i malá nesnáze mu připadá jako obrovský problém. Takoví lidé nejsou schopni správně vést své děti. Jejich život bude poznamenán výstřelky, někdy jen mírnými, jindy vážnými, kázáním kvůli maličkostem, které nestály ani za zmínku.

Matka často odhání děti od sebe, protože se jí zdá, že nesnese hluk, který ony tropí při svých veselých kouscích. Ale když matka na děti nedozírá, aby v pravý čas vyjádřila svůj souhlas či nesouhlas, vnikají často mezi nimi neshody, které by nejlépe usměrnilo matčino slovo. Děti se unaví, zatouží po změně a jdou se pobavit na ulici. Tak se čistě, nevinné děti dostávají do špatné

společnosti, která kazí jejich dobré mravy. Seménka zla zapadla do jejich mladých duší a slibují bohatou žeň. Matka se pak velmi podivuje, kde se jejich dětech vzal takový sklon ke zlému. Rodiče by měli zavčas začít vstěpovat do dětských myslí dobro a správné zásady. Matka by měla být se svými dětmi co nejméně pohromadě, a zasévat do jejich srdcí tu nejuzácnější setbu.

Matčin čas patří jejím dětem. Ony mají na něj právo jako nikdo jiný. Často matky nevytěžují u svých dětí kázeň, protože by to vyžadovalo příliš mnoho jejich času, který – jak si (435) ony myslí – je nutno věnovat vaření nebo šití módních šatů pro sebe nebo pro děti. A přitom to podporuje v mladých srdcích jen zbytečnou pýchu. Aby se její neposedné děti utišily, dává jim každou chvíli koláče nebo cukroví, takže jejich žaludky jsou přeplněny škodlivými věcmi. Bledost jejich tváří svědčí o tom, že matky dělají, co mohou, aby zničily zývající životní sílu svých ubohých dětí. Zaživací ústrojí je neustále přetěžováno a nemá možnost si odpočinout. Činnost jater se snižuje, krev nemá správné složení a následek toho je, že děti jsou neduživé a snadno podrážděné.

Rodiče se diví, že děti se dají mnohem hůř zvládnout než dříve a nechápou, že ve většině případů to zavinují oni svým trestuhodným vedením. Potrava, kterou přinášejí na stůl a nabízejí svým dětem, podněcuje zvířecí choutky a oslabuje schopnosti mravní i rozumové. Z moha dětí se stanou již v mládí ubožáci se zaživacími potížemi, které zavinili jejich rodiče. Za takovou výchovu svých dětí budou rodiče voláni k zodpovědnosti před Bohem.

Málo rodičů učí své děti sebeovládání v jídle a pití. Protože si děti nezvyknou omezovat svá přání ani v období dospívání, budou později hověť nejen všeobecným návykům nemírnosti, ale půjdou ve své bezuzdnosti ještě dál. Najdou si své přátele mezi mravně zkaženými lidmi, protože nesnesou, aby rodiče omezovali jejich svobodu. Chtějí pustit uzdu svým neblahým vášním a neohlízejí se téměř vůbec po čistotě nebo ctnosti. Toto je důvod, proč je mezi dnešní mládeží tak málo čistoty a mravní hodnoty, a to je také hlavní příčina, proč se muži a ženy cítí tak málo vázání požadavkem poslušnosti vůči Božímu zákonu. Někteří rodiče neovládají ani své vlastní chorobné choutky nebo svou vášnivou povahu, proto nemohou vést své děti, aby byly zdrženlivé v jídle a učili se od nich sebeovládání. (436)

Mnohé matky cítí, že nemají čas své děti poučovat, a aby měly od nich pokoj, posílají je do školky. Školní místnost není příhodné místo pro děti, které zdědily oslabenou tělesnou soustavu, neboť při stavbě škol se nehledělo na zdraví, ale na co nejmenší výdaje. Místnosti nebyly uzpůsobeny tak, aby se daly větrat, stejně jako se nedbalo na to, aby děti v nich netrpěly zimou. Také sedadla byla zřídka uzpůsobena tak, aby děti mohly sedět pohodlně, ale zároveň se držet zpříma, aby činnost srdce a plic nebyla omezována. Pro zdraví i život malých dětí je krajně nezdravé sedět denně několik hodin ve třídách, tísnit se v nevhodných lavicích a vdechovat vydýchaný vzduch. Slabým plicím to neprospívá, mozek, z něhož vychází nervová síla pro celé ústrojí, se oslabuje, protože je nucen k činnosti dříve, než mají mentální orgány dostatek sil, aby snášely námahu.

Třídy jsou semeništěm nemocí všeho druhu. Příliš velká duševní námaha však velmi často trvale poškozují především mozek, který je ze všech orgánů nejjemnější. Dochází k zánětu a pak k vodnatelnosti hlavy a křečím, jež mají děsivé následky. Tak zaplatily mnohé děti svými životy za ctižádost matek. Mezi těmi dětmi, které měly zdánlivě dostatečnou silnou tělesnou soustavu, aby toto zacházení přežily, je velmi mnoho těch, které pak nesou následky celý život. Nervová síla mozku se oslabí do té míry, že když nastane doba dospívání, nejsou děti schopny snést velkou mentální námahu, neboť síla některých jemných částí mozku se opotřebovala.

Ale ohroženo není jen tělesné a duševní zdraví dětí. To, že jsou posílány do školy předčasně, je ohrožuje i po stránce mravní. Mají příležitost být ve styku s dětmi, o něž se nikdo příliš nestaral. (437) Tyto děti žily ve společnosti hrubců a surovců, kteří lžou, klejí, kradou a klamou, a kteří s potěšením předávají všechny tyto neřesti mladší generaci. Jsou-li malé děti ponechány sobě, naučí se mnohem rychleji zlému než dobrému. Špatné návyky nejlépe svědčí přirozeným sklonům člověka a věci viděné a slychané v raném věku se hluboko vtiskují do mysli. A tak zlé símě zaseté do srdcí těchto dětí zapustí kořeny a vyrostou v ostré trny, které budou zraňovat srdce jejich rodičů.

V prvních šesti či sedmi letech života dítěte by se měla věnovat zvláštní pozornost spíše jeho tělesné výchově než rozumové. Po tomto období – je-li tělesný stav dobrý – by se měla věnovat pozornost obojí výchově. Rané dětství zahrnuje prvních šest nebo sedm let života. Až do této doby

by mělo být dětem dopřáno, aby se toulaly jako jehňátka kolem domu a na dvorku, aby bezstarostně hopsaly a poskakovaly.

Rodiče, hlavně matky, by měli být jediným učitelem těchto dětských dušiček. Neměli by vychovávat podle knih. Děti se obvykle vyptávají na věci kolem sebe a kladou otázky týkající se všeho, co vidí a slyší. Rodiče by měli využít této dětské touhy po poučení a trpělivě těmto malým tazatelům odpovídat. Tímto způsobem mohou získat převahu nad satanem a posilovat mysl svých dětí tím, že zasejí do jejich srdcí dobrá semena, takže se v nich nebude moci ujmout zlo. Matčino laskavé vyučování v útlém věku potřebují děti k formování svých povah ze všeho nejvíc.

První důležitou lekcí, které se mají děti naučit, je správné omezování chuti k jídlu. Matky jsou povinny pozorně si všimnout potřeb svých dětí, uklidňovat a rozptylovat jejich mysl, místo aby jim v takové chvíli dávaly jídlo a učily je, že jídlo je lékem pro všechny životní nepříjemnosti.

Kdyby rodiče žili zdravě a spokojovali se jednoduchou stravou, ušetřilo by se mnoho výdajů. Otec by nebyl nucen pracovat nad své síly, aby uspokojil požadavky své rodiny. Jednoduchá, výživná strava by nedráždila nervovou soustavu a nevznikala by zasmušilost a popudlivost. Kdyby otec jedl pouze prostou potravu, měl by jasnou hlavu, pevné nervy a zdravý (438) žaludek. Neztratil by tedy ani chuť k jídlu, takže tato generace by byla mnohem zdravější než je nyní. Ale teď, v tomto pozdním čase se dá něco udělat pro zlepšení našeho stavu. Především je nutná zdrženlivost. Zdrženlivý otec si nebude stěžovat, že na jeho stole nejsou nejrozmanitější jídla. Zdravý způsob životalepší po všech stránkách stav rodiny a poskytne ženě a matce čas, který může věnovat svým dětem. Rodiče se budou usilovně snažit vést své děti k tomu, aby byly milé Pánu a užitečné lidem. Budou spokojeni, když budou vidět své děti v upravených, prostých, ale pohodlných šatech bez výšivek a jiných ozdob. Budou se velmi snažit, aby viděli, že jejich děti mají ozdobu vnitřní tj. tichého a klidného ducha, který má v Božích očích velkou cenu.

Než odejde křesťanský otec ráno z domu, shromáždí svou rodinu, skloní se před Bohem a poručí sebe i své drahé do péče Nejvyššího pastýře. Provázen láskou a požehnáním své ženy i láskou svých dětí, odchází pak s radostným srdcem do práce. Taková matka, v níž byl probuzen cit povinnosti, si uvědomuje závazky, které má v nepřítomnosti otce ke svým dětem. Bude cítit, že žije pro svého muže a děti a že navyká své děti zdrženlivosti a sebeovládání, učí je jejich povinnosti k Bohu, připravuje je k tomu, aby byly na světě užitečné, aby zvyšovaly úroveň mravnosti ve společnosti a ctily Boží zákon a poslouchaly ho. Zbožná matka bude trpělivě a vytrvale poučovat své děti, povede je nenásilně, s láskou a něžností. Děti budou dbát jejich ponaučení a budou jí rady naslouchat.

Matka nebude posílat své děti od sebe pryč, aby jí jejich hlučnost neobtěžovala, ani ji nebude obtěžovat péče, kterou budou vyžadovat. Bude si dobře vědoma toho, že svůj čas využívá neklidnou, činnou mysl nějakou zábavou nebo lehkým, veselým zaměstnáním. Když si matka dá čas, aby našla zábavu pro své děti, bude za svou námahu bohatě odměněna.

(439) Malé děti mají rády společnost, nedovedou se obvykle radovat samy. Matka by měla cítit, že když jsou děti doma, je pro ně většinou nejvhodnější ta místnost, kde je i ona. Má tak o nich přehled, může urovnávat drobné spory – když o to budou děti stát – napravovat špatné návyky nebo projevy sobectví či výbuchy temperamentu, a může dát správný směr jejich myšlení. Děti rády vidí, že se maminka raduje s nimi, a je pro ně naprosto přirozené, že se s ní rdí, když jsou v něčem na pochybách. Matka by neměla zraňovat srdce svého citlivého dítěte lhostejností k jeho záležitostem nebo odmítáním, že ji dítě nemá takovými maličkostmi obtěžovat. Co je možná pro matku maličkostí, připadá jim veliké. A vhodné slovo nebo výstraha v pravý čas se často osvědčí jako velmi cenné. Souhlasný pohled, slovo povzbuzení a chvály od matky ozáří často jejich mladá srdce na celý den.

První výchova, kterou mají děti dostávat od matky již v raném dětství, by se měla týkat jejich tělesného zdraví. Měly by dostávat jen prostou stravu takové hodnoty, která by je udržela při nejlepším zdraví. Měly by dostávat jídlo třikrát nebo ještě lépe dvakrát denně v pravidelných intervalech. Jsou-li děti vedeny ke kázni, brzy poznají, že křikem nebo vztekáním ničeho nedosáhnou. Rozumná matka se nebude při výchově svých dětí ohlížet na své přítomné pohodlí, ale bude myslet na jejich budoucí dobro. Bude proto vštěpovat svým dětem, jak je důležité ovládat

svou chuť k jídlu, učit se sebezapření, aby jejich jídlo, pití i způsob jejich oblékání nebyly v rozporu s předpisy o zdraví.

Opravdu ukázněná rodina, která miluje Boha a poslouchá Ho, bude veselá a šťastná. Když otec přijde z práce domů nebude mluvit o svých problémech, neboť si bude uvědomovat, že domov a rodinný kruh jsou příliš posvátné, aby byly kaženy smutnými problémy. Když odcházel ráno z domu, neodcházel sám, jeho Spasitel jej provázel. Sladký vliv jeho domova, požehnání jeho ženy a láska jeho dětí jeho břemeno odlehčuje, a on se vrací s mírem v srdci a s veselými, **(440)** povzbuzujícími slovy pro svou ženu a děti, které už čekají, aby ho radostně přivítaly. Když pokleká se svou rodinou k modlitbě, aby plný vděčnosti děkoval Bohu za ochranu, pod kterou on i jeho milí po celý den žili, přilétají Boží andělé a nesou vroucí modlitby bohobojných rodičů do nebes jako vonné kadidlo, na něž Bůh odpoví požehnáním.

Rodiče by měli vštěpovat svým dětem, že je hřích kazit si žaludek tím, že jsme otroky své chuti. Měli by jim dále vštípit i to, že porušují-li zákony života, hřeší proti svému Stvořiteli. Budou-li děti takto vychovávány, nebude jim zatěžko se omezovat. Nebudou podléhat podráždění ani proměnlivým náladám a budou se mnohem víc těšit ze života. Takové děti budou o to ochotněji a jasněji chápat své mravní závazky. Děti vedené k tomu, aby respektovaly vůli a přání svých rodičů, budou snadněji a ochotněji podrobovat svou vůli Bohu a pokoří se, aby je mohl ovládnout Kristův Duch. To, že tolik lidí, kteří tvrdí, že jsou křesťany, zatěžuje svou církev svými problémy, má příčinu v tom, že tito lidé nebyli v dětství správně vychováni a byli okolnostmi nuceni formovat do značné míry svůj charakter sami. Neměli vedle sebe nikoho, kdo by napravoval jejich nesprávné návyky i podivné či neblahé sklony. Nebyli vedeni k tomu, aby svou vůli podřídili vůli rodičů. Celá jejich náboženská zkušenost je poznamenána jejich vedením v dětství. Nikdo na ně nedohlížel, vyrůstali bez kázně, a teď je pro ně při jejich dosavadní náboženské zkušenosti nesnadné podřít se té pravé kázni, které učí Boží slovo. Rodiče by si tedy měli být vědomi, že na nich spočívá velká zodpovědnost, totiž aby pěstovali u svých dětí náboženskou zkušenost.

Ti, kdo pohlížejí na manželské pojení jako na jedno z posvátných Božích ustanovení chráněných jeho svatým příkazem, dají se ovládat rozumem. Budou důkladně uvažovat o výsledku každé výsady, kterou manželství poskytuje. Takoví lidé budou cítit, že jejich děti jsou vzácné klenoty, které Bůh svěřil jejich péči, aby oni kázní uhladili drsný povrch jejich přirozenosti tak, aby se zaskvěly v plném lesku. Tito lidé dále pocítí, že jsou zavázáni utvářet jejich povahu tak, aby děti mohly ve svém životě konat dobro a obdařovat jiné svým světlem. To vše, aby byl svět lepší, protože oni v něm žili, a aby byli nakonec uzpůsobeny pro vyšší život, lepší svět, aby navždy svítily v Boží i Beránkově přítomnosti. – How to Live, č.2, str. 25-48.

(441)

Kapitola 3.

Lidské pokolení si svými nesprávnými návyky způsobilo nejrůznější nemoci. Lidé nezkoumali, jak žít zdravě, nedbali na životní zákony a následky se pak brzy dostavily. Lidé si málokdy uvědomovali že pravou příčinou jejich utrpení je jejich vlastní nesprávné jednání. Stali se otroky jídla, své chuti i nesprávných návyků, a o své zdraví a o svůj život se ani v nejmenším nestarali. Když pak jejich nesprávné jednání přineslo nutný výsledek a dostavily se nejrůznější nemoci, nemluvili sami sobě, že to všechno se stalo Božím působením. A tak i dnes, když si nevědí rady, volají lékaře, svěřují se mu do rukou a čekají, že on je uzdraví. Lékař jim dá léky, o jejichž povaze nic nevědí a oni ve své slepé důvěře spolykají všechno, co jim předepisují silné jedy, které brání tělu, aby vlastní silou napravilo škodu, kterou utrpělo a pacient doplácí na takovou léčbu svým životem.

Stává se, že matka, která byla lehce churavá a byla by se mohla zotavit, kdyby se po krátkou dobu byla zdržela jídla a ustala v práci, aby měla klid a odpočinula si, pošle místo toho pro lékaře. A lékař, místo aby jí pohotově dal pár jednoduchých rad omezení jídla a přivedl ji tak na správnou stopu, je buďto nezkušený, aby to udělal, nebo se příliš bojí o svůj honorář.

Udělá z věci vážný případ a předepíše své jedy, které by se sám neodvážil užívat, kdyby byl nemocen. Když se pacientce přitíží, dávka jedovatých léků se ještě zvýší. Tělo v tomto nerovném zápasu podlehne a matka zemře. Její smrt zaviniily léky, které otrávily její tělesnou soustavu. **(442)** Sousedé a příbuzní se diví, proč Bůh odnímá rodině matku v době, kdy její děti tolik potřebují její

péče. Oni našemu dobrému a moudrému nebeskému Otci velmi křivdí, když jej činí původcem této lidské strasti. Nebesa si přála, aby tato matka žila, a její předčasná smrt byla pro Boha potupou. Matčinu nemoc zavinily nesprávné návyky a to, že nedbala zákonů svého života. Když se pak doktorovy jedy dostaly do těla, ukončily její život a zanechaly to bezmocné stádečko bez matky.

Každé přecpávání léky nemusí vždy končit takto. Někteří nemocní, kteří užívají tyto jedovaté léky, se opravdu cítí lépe. Někteří lidé mají od přírody dostatek životní síly, takže jejich tělo se jedu zbaví a nemocný se po jisté době klidu uzdraví. Tito lidé se neuzdravili proto, že užívali léky, oni naopak přírodě v jejím úsilí bránili. Zásahu na jejich uzdravení mají jedině obnovující se síly jejich těla.

I když se snad pacient uzdraví, přesto musela příroda vynaložit velké úsilí, aby přemohla působení jedu, který ubližuje tělu a zkracuje život pacienta. Je mnoho lidí, které léky nezahubí, ale je velmi mnoho těch, kteří po nich zůstávají jen neužitečnými troskami, beznadějnými, trdnomyslnými a ubohými trpiteli, kteří jsou břemenem sobě i společnosti.

Kdyby byli postiženi pouze ti, kdo tyto léky užívají, pak by zlo nebylo tak veliké. Ti rodiče, kteří však jedovaté léky polykají, hřeší nejen vůči sobě, ale také vůči dětem. Jejich zkažená krev, jed rozptýlený po celém těle, narušená tělesná soustava a různé nemoci z léků, jsou předávány jako neblahé dědictví i jejich potomkům, což je další důležitá příčina degenerace lidského pokolení.

Předepisováním svých jedovatých léků přispěli lékaři značnou měrou k tělesnému, duševnímu i mravnímu poklesu lidského pokolení. Ať se obrátíte kamkoli, vidíte znetvoření, nemoc a duševní méněcennost zaviněné velmi často jedy, které lékař předepsal jako lék pro některou (443) nemoc. U mnohého takzvaného léku, kvůli němuž musel pacient projít velkou zkouškou utrpení, se tak ukázalo, že je mnohem horší než nemoc, proti které se užíval. Všichni lidé s normální rozumovou schopností by měli rozumět potřebám svého těla. Filosofie zdraví by měla být pro naše děti jednou z důležitých částí jejich studia. Jednou z nejdůležitějších věcí pro nás je, abychom znali potřeby lidského organismu a rozuměli mu. Pak budou inteligentní muži a ženy moci být sami sobě lékaři. Kdyby lidé vždy uvažovali o příčině a jejím následku a šli za světlem, které na ně svítí, šli by po cestě, která by jim zajistila zdraví a mnohem menší úmrtnost. Lidé však mnohem raději setrvávají v neomluvitelné nevědomosti a svěřují svá těla lékařům, místo aby v té věci vzali sami na sebe zodpovědnost.

Bylo mi ukázáno několik výjevů. První se týkal rodiny, kterou tvořili otec s dceru. Otec se velmi trápil pro nemoc své dcery a zavolal lékaře. Když tento přišel do světnice nemocné, bylo na ní vidět úzkost. Lékař prohlédl téměř mlčky pacientku a odešel s otcem ze světnice. Otec mu řekl, že pochoval matku, syna i dceru a tato dcera je jediná, která mu z celé rodiny zbývá. Úzkostlivě se dotazoval lékaře, zdali pokládá její případ za beznadějný.

Lékař se pak ptal na povahu a délku nemoci zemřelých členů jeho rodiny a otec ho seznámil s bolestnými fakty o nemoci svých drahých: „Můj syn dostal nejprve horečku. Přivolaný lékař mu předepsal lék, který horečku brzy odstranil. Lék byl silný, horečka klesla, ale můj syn nebezpečně onemocněl. Dostal znovu týž lék, ale žádná změna k lepšímu nenastala a nepomohly ani léky ještě silnější. Horečka přešla, ale syn se nezotavoval a zakrátko zemřel“.

„Náhlá a nečekaná smrt mého syna nám způsobila velký zármutek, jímž trpěla především jeho matka. Její bdění u něho, úzkost a pak zármutek způsobený jeho náhlým úmrtím byly těžkou (444) zkouškou pro její nervy a brzy ji vyčerpaly. Lékařova léčba mě neuspokojovala. Protože moje důvěra v jeho umění byla otřesena, nevolal jsem jej už ke své ženě a obrátil jsem se na jiného lékaře. Tento jí dal větší dávku opia, které – jak řekl – jí uleví v bolestech, utiší nervy a dá jí klid, který velmi potřebovala. Opium ji otupilo. Neustále spala a nic ji nemohlo probudit ze ztrnulosti, která se podobala smrti. Srdce, které zpočátku občas prudce bušilo, tlouklo stále slaběji, až přestalo pracovat úplně. Moje žena zemřela, aniž nám dala jediným pohledem najevo, že nás poznává. Tato druhá smrt nás zasáhla nesmírně těžce. Všichni jsme hluboce truchlili, ale já jsem zápasil se smrtí a nemohl jsem se utěšit.

„Další postiženou byla moje dcera. Zármutek, úzkost a bdění zlomily její síly a ona onemocněla. Neměl jsem už důvěru k žádnému z obou lékařů a obrátil jsem se k jinému, údajně úspěšnějšímu, i když bydlel daleko.

„Tento třetí lékař prohlásil, že případ mé dcery je mu jasný. Je prý nesmírně zesláblá a má nervy v nepořádku. Řekl, že i její horečka se dá zvládnout, ale že bude nějakou dobu trvat, než její slabost pomine. Byl přesvědčen o tom, že ji dokáže postavit zase na nohy. Dal jí silný lék proti horečce, která sice přešla, ale případ se začal komplikovat. S měnicími se příznaky měnil lékař i léky, aby případ zvládl. Pod vlivem nových léků se vždycky zdálo, že dcera ožila, což posilovalo naši naději v uzdravení, ale o to trpčí bylo pak naše zklamání. Když se jí přitížilo“.

Posledním lékařovým útočištěm byl calomel (chlorid rtuťný, užívaný jako projímadlo). Po nějakou dobu se zdálo, že dcera je mezi životem a smrtí. Dostávala křeče. Když tyto bolestné záchvaty ustaly, poznali jsme, že její intelekt je oslaben. Její tělesný stav se pomalu zlepšil, třebaže měla stále ještě velké bolesti. Silné jedy, které užívala, jí zmrzačily údy. Několik roků ještě živořila jako bezmocná, ubohá trpitelka, až ve velkých bolestech zemřela“. (445)

Po tomto smutném příběhu pohlédl otec prosebně na lékaře a snažně ho prosil, aby zachránil jeho jediné zbylé dítě. Lékař vypadal smutně a zaraženě. Nepředepsal žádný lék, řekl jen, že druhý den zavolá.

Pak mi byl ukázán jiný výjev. Octla jsem se v blízkosti asi třicetileté ženy. Lékař, který stál u ní, sdělil, že má narušenou nervovou soustavu, špatné složení krve a nefungující žaludek. Řekl, že jí dá dobré léky, které její stav zlepší. Dal jí prášek z nádobky s nápisem „vraní oko“. Čekala jsem, jaký účinek bude mít tento lék na nemocnou. Zdálo se, že způsobil příznivě a že se její stav zlepšil. Její tvář ožila a žena vypadala čilá a veselá.

Mou pozornost pak upoutal ještě jiný případ. Byla jsem uvedena do světnice mladého člověka s vysokou horečkou. U jeho lůžka stál lékař s dávkou léku, který vzal z nádobky s nápisem „Calomel“. Tento chemický jed předepsal on. Bylo vidět, že u nemocného nastává změna, nikoli však k lepšímu.

Pak mi byl ukázán ještě jiný případ. Byla to znovu ona žena, na níž bylo vidět, že trpí velkými bolestmi. U jejího lůžka stál lékař a předepisoval lék s nápisem „Opium“. Zprvu se zdálo, že droga působí na myšlení. Žena mluvila nesrozumitelně, ale pak se uklidnila a usnula.

Mou pozornost pak upoutal případ první, onoho otce, který ztratil svou ženu a dvě děti. V pokoji nemocné byl lékař, který stál u lůžka soužené dcery. Znovu odešel z místnosti, aniž by jí dal nějaký lék. Otec – v přítomnosti lékaře hluboce dojatý – se netrpělivě zeptal: „Nic s ní nebudete dělat? Chcete mou jedinou dceru nechat umřít?“ Lékař řekl:

„Slyšel jsem smutný příběh o smrti vaší milované ženy i vašich dvou dětí a poznal jsem z vaší řeči, že všichni tři zemřeli přesto, že měli lékařskou péči a užívali léky lékaři předepsané. (446) Léky nezachránily vaše milované a já jako lékař skutečně věřím, že žádný z nich nemusel ani neměl zemřít. Byli by se mohli uzdravit, kdyby nebyli přecpáváni léky do té míry, že jejich přirozenost byla oslabena a nakonec náporu neodolala. Nato řekl velmi rozhodně k vzrušenému otci: „Já nemohu dát vaši dceři lék, bude se jen snažit napomáhat přírodě tím, že odstraním každou překážku a ostatní ponechám na ní. Příroda se už sama postará o obnovení tělesných sil“. Podal otci několik napsaných příkazů a uložil mu, aby se přesně podle nich řídil.

„Chraňte nemocnou před rozčilením a před každým, kdo by ji chtěl úmyslně rozrušit. Všichni kolem ní by měli být veselí a plní naděje. Měla by mít jednoduchou stravu a pít hojnost čisté měkké vody. Dbejte, aby v její světnici bylo nejvíc světla a vzduchu a aby ona klidně a nerušeně odpočívala.

Otec pomalu četl recept a divil se prostým příkazům, které v něm byly zdálo se, že pochybuje o tom, že takové jednoduché prostředky budou mít dobrý výsledek.

Lékař řekl: „Když jste vložil život své dcery do mých rukou, měl jste dostatek důvěry, neztrácejte ji nyní. Budu vaši dceru denně navštěvovat a řeknu vám pokaždé, co máte udělat. Plňte s důvěrou mé příkazy a já věřím, že vám vaši dceru za několik týdnů ukáži ne-li plně uzdravenou, tedy aspoň v mnohem lepším zdravotním stavu“.

Otec vypadal smutně a pochybovačně, ale podřídil se rozhodnutí lékařovu. Dál se, že jeho dcera zemře, když jí nebyl předepsán žádný lék.

Druhý případ mi byl ukázán znovu. Nemocná vyhlížela po užití vraního oka lépe. Seděla v posteli zahalená do šály a stěžovala si na chladno. Vzduch v místnosti byl vydýchaný a přehřátý. Téměř každá štěrbina byla ucpána, aby nemocná byla chráněna před bolestivým chladem,

pocitovaným zvláště vzadu na šíji a po celé páteři. Když někdo nechal dveře pootevřené, hned snažně prosila, aby se zavřelo, protože je jí zima, Nesnesla ani nejmenší průvan od dveří nebo oken. (447) Nějaký vzdělaný pán tam stál, díval se lítostivě na ni a řekl pak těm příbuzným:

„Toto je druhotný výsledek léčby vraním okem. Pociťují ho zejména nervy, protože tato bylina působí na celý nervový systém. Její vliv na nervy je po určitou dobu příznivý, ale jakmile droga přestane účinkovat, dostavuje se pocit chladu a vyčerpání. Umrtvující a ochromující účinky drogy jsou přímo úměrné jejím předtím pocitovaným oživujícím účinkem“.

Také třetí případ jsem uviděla ještě jednou. Byl to onen mladík, jemuž byl podán Calomel. Měl velké bolesti, jeho rty byly tmavé a oteklé, dásně zanícené. Jazyk měl napuchlý a z úst mu teklo velké množství slin. Než ten inteligentní pán promluvil, podíval se smutně na trpícího a pak řekl:

„Toto je vliv rtuťových preparátů. Tento mladík má dostatek nervových sil, aby mohl bojovat s tímto vetřelcem – jedovatou drogou – a pokusil se ji vypudit z nervové soustavy. Mnozí lidé už nemají dostatek životní síly, aby se vzchopili. Přemožený organismus se pak přestává namáhat a oběť umírá“.

Rovněž čtvrtý případ mi byl ukázán znovu. Byla to ta žena, která předtím dostala opium. Procitla nyní ze spánku, velmi vyčerpaná a zneklidněná. Byla netrpělivá a popudlivá, a obviňovala své nejbližší, že se nesnaží ulevit jejímu utrpení. Začala rádit jako šílená. Prve zmíněný pán se na ni smutně díval a řekl pak přítomným:

Toto je druhotný výsledek užívání opia“. Přivolaný ošetřující lékař jí dal zvýšenou dávku opia, která utišila její zuřivost, ale způsobila, že se žena stala velmi mluvná a veselá. Usmířila se ze všemi kolem a projevovala stejnou náklonnost ke známým jako ke svým příbuzným. Brzy na ni přišla ospalost, a ona upadla do stavu tuposti. Pán o němž byla předtím zmínka, řekl vážně:

„Její zdravotní stav není o nic lepší než předtím, když zuřila. Rozhodně je jí hůř. Tato jedovatá droga – opium – poskytuje dočasně úlevu od bolesti, ale neodstraní její příčinu. Ona pouze (448) otupí mozek, učiní ho neschopným přijímat nervové popudy, ale mezitím zachvátí sluch, chuť a zrak. Když vliv opia vymizí a mozek se vzpamatuje ze svého ochromení, tu nervy, které byly odříznuty od spojení s ním, reagují bolestivěji než kdy jindy na násilí, které tělo utrpělo přijetím jedu. Každá další droga, která se dá nemocnému, ať je to opium nebo nějaký jiný jed, bude případ komplikovat a ještě víc zpochybní pacientovo uzdravení. Jakákoliv droga podávaná pro otupení, porušuje nervovou soustavu. Zlo, zpočátku jednoduché, které příroda sama zburcovala ke své obraně a s níž by byla vystačila, kdyby byla bývala ponechána sama sobě, bylo desateronásobně zhoršeno jedovatými drogami, které byly tělu dodány. Tak byla vyvolána nemoc sama o sobě ničivá, která nutí zbývající životní síly k mimořádné činnosti, aby bojovaly proti vetřelci v podobě drogy a přemohly jej“.

Byla jsem znovu přivedena do pokoje prvního případu – onoho otce a jeho dcery. Dcera seděla po boku otcově veselá a šťastná, se zdravým ruměncem na tváři. Otec se na ni díval se šťastným zadostiučiněním, jeho tvář vyjadřovala vděčnost za to, že toto jediné dítě mu zůstalo zachováno. Vstoupil její lékař, který se po krátkém rozhovoru s otcem a dcerou zvedl k odchodu. Oslovil otce takto:

„Vaše dcera je vyléčena. Nedával jsem jí žádný lék, abych nepodlomil její tělesnou soustavu. Léky by toto nikdy nebyly dokázaly, protože narušují jemný stroj přírody, způsobují zhroucení tělesné soustavy a zbíjejí, ale nikdy neléčí. Jediná příroda je vládkyní nad silami, které obnovují zdraví. Jedině ona dokáže znovu vybudovat svou vyčerpanou energii a napravit škody způsobené nepozorností k jejím neměnným zákonům“.

Potom se otázal otce, je-li spokojen s jeho způsobem léčení. Šťastný otec vyjádřil svou hlubokou vděčnost a veliké uspokojení takto:

„Dostal jsem lekci, na kterou nikdy nezapomenu. Byla bolestná, ale nesmírně cenná. Jsem teď přesvědčen, že moje žena a děti nemusely umřít. Jejich životy byly zničeny jedovatými drogami v ruce lékařů“ (449)

Pak jsem uviděla druhý případ, onu nemocnou, které bylo podáno vraní oko. Podpírali ji dva průvodci, aby se ze židle dostala do postele. Nebyla totiž skoro vůbec schopna chůze. Páteční nervy byly částečně ochromeny a údy neunesly tíhu těla. Měla bolestivý kašel o obtížně dýchala. Uložili ji

do postele. Brzy ztratila sluch a zrak a zanedlouho zemřela. Dříve zmíněný pán pohlédl smutně na bezmocné tělo a řekl přítomným:

„Zde vidíte nejmírnější, ale trvalý účinek vraního oka na lidské tělo. Podáním této drogy byla nerovnováha energie podnícena k mimořádné činnosti, aby se s tímto jedem vyrovnala. Po této mimořádné činnosti se dostavilo vyčerpání a konečným výsledkem bylo ochromení nervů. Tato droga nepůsobí na všechny stejně. Lidé se silnou tělesnou soustavou se mohou z jejích následků zotavit, zatímco jiní, kteří tolik na životě nelpí a jsou tělesně oslabeni, se nevzpamatují nikdy, i když dostanou jen jedinou dávku. Někteří lidé umírají i po jediné dávce tohoto jedu, jehož účinky ohrožují život vždycky. O životě pacienta rozhoduje to, v jakém stavu je jeho tělo v době, kdy tyto jedy přijímá. Vraní oko může zmrzačit, ochromit, zničit zdraví navždy, ale nikdy neléčí“.

Znovu mi byl ukázán třetí případ, tj. mladík, jemuž byl podán Calomel. Byl to ubohý trpětel. Měl údy ochromeny a byl značně znetvořen. Řekl, že jeho utrpení se nedá popsat a že se mu život stal velkým břemenem. Onen pán pohlédl lítostivě na trpícího a řekl:

„Takto účinkuje Calomel: sužuje tělesnou soustavu tak dlouho, dokud je v těle přítomna sebemenší částička. Tato ani po dlouhé době své přítomnosti v lidském těle neztrácí na účinku. Způsobuje zánět kloubů a často i rozpad kostí. Po letech se může projevit v nádorech, vředech a v rakovině“.

Pak jsem znovu uviděla nemocnou, které bylo podáno opium. Její tvář byla nažloutlá, oči (450) neklidné a skelné. Ruce se jí chvěly a bylo vidět, že je rozčilená. Měla dojem, že všichni přítomní se proti ní spikli. Zuřila a nebyla vůbec schopna rozumně uvažovat. Na přivolaného lékaře tato strašlivá podívaná nijak zvlášť nezapůsobila. Dal nemocné silnější dávku opia, které – jak řekl – jí udělá dobře. Nemocná se neuklidnila, dokud nenastala úplná otrava. Pak přešla do ztrnulosti, která se podobala smrti. Pán, o němž jsem se zmínila, se podíval na nemocnou a řekl smutně:

„Její dny jsou sečteny. Úsilí, které příroda vyvinula, nestačila na tak velkou dávku jedu. Její tělesné síly se vyčerpaly, protože byly znovu nuceny k nepřirozené činnosti, aby zbavily tělo jedovaté drogy. Utrpení nemocné se brzy skončí“.

Užívání jedovatých léků způsobilo více úmrtí než všechny jiné příčiny dohromady. Kdyby u nás existoval jeden jediný lékař místo tisíců, zabránilo by se velkému počtu předčasných úmrtí. Množství lékařů a množství léků se stalo prokletím pro obyvatele země a přivedlo tisíce a desetitisíce lidí předčasně do hrobu.

Záliba v příliš častém a příliš hojném jídle přetěžuje zažívací ústrojí a způsobuje překrvení tělesné soustavy. Krev nemá správné složení, a tak se dostávají různé nemoci. Přivolaný lékař předepíše nějaký lék, jenž poskytne okamžitou úlevu, ale nemoc neléčí. Změní možná její obraz, ale skutečné zlo se desateronásobně zvětší. Příroda udělala, co mohla, aby zbavila ústrojí nahromaděných nečistot. Kdyby byla mohla být ponechána sama sobě, bylo by došlo s pomocí prostých nebeských darů, jakými jsou čistý vzduch a čistá voda, k rychlému a bezpečnému vyléčení.

Nemocní mohou v takových případech udělat pro sebe to, co druzí pro ně udělat nemohou: Měli by začít ulehčovat přírodě břemeno, které na ni bylo naloženo, tj. měli by odstranit příčinu. Měli by se krátkou dobu postit a dát žaludku možnost, aby si odpočal. Překrvení tělesného ústrojí by odpomohla opatrná a rozumná vodoléčba. Takto by se pomohlo přírodě v jejím zápase o to, zbavit tělo nečistot. Když mají lidé bolesti, přestanou být obyčejně trpěliví a nejsou ochotni se (451) zapřít a vydržet hladovění. Nejsou ani ochotni vyčkávat, až příroda sama pomalu ztracené síly v našem těle obnoví, ale jsou rozhodnuti získat úlevu okamžitě. Proto užívají silné léky, které lékaři předepisují. Příroda dělala svou práci dobře a byla by zvítězila, ale zatím co ona svůj úkol plnila, přišla do těla cizí jedovatá látka – a toto byla velká chyba. Oklamaná lidská přirozenost musí teď bojovat se dvěma zly místo s jedním. Ustane v práci, kterou konala a odhodlaně začne vyhánět vetřelce, který vnikl do těla. Naše přirozenost cítí, že na tento dvojitý úkol nestačí a začne podléhat.

Jedovaté látky nikdy nemoc nevyhladí, mění jen její podobu a místo. Jedině lidská přirozenost je účinnou obnovitelkou, která by mohla lépe provádět svůj úkol, kdyby byla ponechána sama sobě. Tato výsada je jí málokdy dovolena. Jestliže si narušená příroda sama pomůže a nakonec do značné míry svůj dvojitý úkol splní, takže pacient zůstane naživu, dostane se uznání lékaři. Jestliže však příroda selže ve své snaze vyhnat jed z těla a pacient zemře, nazve se to podivuhodným řízením

Prozřetelnosti. Kdyby však byl pacient v pravý čas ulevil přetížené přirozenosti a rozumně užíval čistou měkkou vodu, nemuselo dojít k žádnému úmrtí zaviněnému jedovatými léky. Jestliže však nemocný necítí, že je zároveň třeba, aby přísně dbal na svou stravu, může mít vodoléčby malý účinek.

Mnozí lidé žijí tak, že porušují zákony zdraví a nevědí, že od toho, co jedí, pije a jak pracují, závisí jejich zdraví. Oni si neuvědomí svůj skutečný stav, dokud jejich tělo nezačne různými bolestmi protestovat proti zneužívání, jímž trpí. Kdyby aspoň tehdy začali nemocní dílo nápravy a uchýlili se k jednoduchým prostředkům, které zanedbali – vodoléčbě a správné stravě – dostalo by se jejich lidské přirozenosti právě té pomoci, jakou potřebuje a jakou měla už dávno mít. Jestliže se takto postupuje, pacient se obyčejně uzdraví, aniž se jeho tělo zbytečně oslabilo.

Když se jedovaté léky začnou užívat, může se nějakou dobu zdát, že mají blahodárný účinek. Dochází k určité změně stavu, nemoc však vyléčena není a projeví se v nějaké jiné podobě. **(452)** To, jak se tělo snaží zbavit jedů a léků, způsobuje někdy pacientům velké bolesti. Nemoc, k jejímuž léčení byl jedovatý lék podáván, může zmizet a objevit se ve změněné formě znovu, buď jako choroba kůže, vředy, bolestivé onemocnění kloubů, někdy v podobě ještě nebezpečnější, která končí smrtí. Často se stává, že jedovaté léky zachvátí játra, srdce nebo mozek, někdy onemocní všechny tyto orgány najednou a jestliže to takoví nešťastníci přežijí, jsou pro zbytek života invalidy, kteří bídně živoří. To jsou drahé léky! I kdyby se na ně nedoplácelo životem, jsou stejně už příliš drahé. Celá lidská přirozenost byla jimi ve svém úsilí ochromena. Tělo je vyvedeno z míry a v příštím období života, až se na tato jemná ústrojí, která byla poškozena, bude zapotřebí spolehnout, nebudou moci vykonávat náležitě svou práci a celá tělesná soustava pocítí, že jí něco chybí. Ty orgány, které by měly být zdravé, jsou oslabeny, krev má nesprávné složení. Přirozenost zápasí dál, pacient trpí různými potížemi, až nastane náhlé zhroucení jejich sil a po něm smrt. Je více těch, kdo umírají, protože užívali jedovaté léky, než těch, kteří by zemřeli na nemoc, kdyby se bylo přenecháno přírodě, aby konala své dílo.

Velmi mnoho lidí doplatilo svými životy na to, že lékaři předepisují jedovaté léky i v případech, kdy se setkají s neznámou nemocí. Od lékařů se totiž očekává, že v chvilce vědí, co dělat a nejdnejí-li ihned, jakoby dokonale nemoc znali, pokládají je netrpěliví přátelé a nemocní za neschopné lékaře. Proto, aby se vyhovělo mylnému názoru nemocných a jejich přátel, musí se lék předepsat, musí se experimentovat a zkoušet, aby byl pacient vyléčen z nemoci, o niž se nic přesného neví. Tak je organismus zatížen jedovatými léky, jichž se nedovede zbavit. Lékaři sami často dojdou k přesvědčení, že užili příliš silných léků pro nemoc, která neexistovala, a výsledkem byla smrt.

Lékaři zasluhují sice pokárání, ale nejsou jediní, kteří jsou vinni. Kdyby nemocní byli trpěliví, zachovávali dietu, snesli trochu bolesti a poskytli svému tělu čas, aby nabralo nových sil, uzdravili by se mnohem dřív bez jakýchkoli léků. Jedině příroda vládne léčivými schopnostmi. **(453)** Léky nemají léčivou moc, ale budou ve většině případů snahám přírody překážet. Nakonec je to ona, která musí dílo uzdravení dokonat. Nemocní se chtějí rychle uzdravit a jejich přátelé jsou netrpěliví. Chtějí mít léky, a když na sobě nepocítí účinek, namlouvají si nesprávně, že by je cítit měli a obracejí se ve své netrpělivosti na jiného lékaře. Tato změna často způsobuje zhoršení stavu, protože takoví nemocní se podrobují způsobu léčení stejně nebezpečnému, jako je první, ale ještě zhoubnějšímu, protože oba způsoby jsou odlišné a tělo je otravováno do té míry, že náprava není možná.

Mnozí však nikdy nezakusili blahodárné účinky vody a mají strach užívat jednoho z největších pozeňání nebes. Vodu odmítali lidé trpící horečnatými nemocemi ze strachu, že jim uškodí. Kdyby se jim byla dávala pít hojnost vody, když měli horečku a kdyby se byly dávaly i obklady, byli by nemocní bývali ušetřeni dlouhých dní i nocí bolestí a bylo by se zachránilo mnoho cenných životů. Tisíce lidí však zemřelo na horečky, které je stravovaly, když palivo, které horečku živilo, dohořelo a životní síly se spotřebovaly. Lidé zemřeli v největších bolestech, aniž jim bylo dovoleno vodou utišit svou palčivou žízeň. Na hořící dům je dovoleno vrhat proudy vody, aby se zuřící živel uhasil, ale lidem není dovoleno vodou uhasit oheň, který stravuje životní síly.

Spousta lidí žije v neomluvitelné nevědomosti o zákonech svého života. Diví se, proč je lidské pokolení tak slabé a proč tolik lidí předčasně umírá. Má to nějakou příčinu? Lékaři, kteří

tvrdí, že rozumějí lidskému organismu, předepisují svým pacientům, a dokonce i svým vlastním dětem i svým ženám pomalu působící jedy, aby překonali nemoc nebo aby vyléčili lehkou nevolnost. Jistě si neuvědomují, jaké zlo tím páchají, jinak by to nemohli dělat. Účinky jedu nejsou patrný ihned, ale jed působí na tělo tak, že podkopává tělesnou soustavu a ochromuje snahu přírody. Lékaři se snaží napravit zlo, ale vytvářejí jiné mnohem horší, často nevléčitelné. Ti, s nimiž se takto zachází, jsou stále nemocní a stále dostávají své dávky. A přece, posloucháte-li je, jak hovoří, často uslyšíte, že chválí jedovaté léky, které užívají, a doporučují jiným, aby je užívali, protože jim (454) to udělalo dobře. Zdálo by se, že takové lidi přesvědčí o zhojném vlivu jedovatých léků zežloutlá pleť, neustálé nářky na potíže a povšechné vyčerpání těch, kdo tvrdí, že jim to prospívá. Přesto jsou mnozí tak zaslepení, že nevidí, že všechny jedovaté léky, které užili, je nevléčily, ale že jejich stav zhoršily. Člověk, který se stal naprosto závislý na lécích, je obyčejně nevrlý, nedůtklivý, stále nemocný, vede bídou existenci a zda se, že žije jen pro to, aby si stále vynucoval trpělivost ostatních. Jedovaté léky nezabíjejí takové lidi přímo, neboť příroda se nerada vzdává své moci nad životem, ale tito lidé se nikdy necítí dobře.

Veliká pestrost léků na trhu, četné reklamy léků nových, které všechny – jak se tvrdí – mají zázračné účinky, prospějí jednomu, ale usmrcují stovky jiných. Nemocní lidé nejsou trpěliví. Budou užívat různé léky, z nichž některé jsou velmi silné, a nebudou se starat o to, jak budou všechny tyto léky v jejich těle působit. Protože je však budou užívat stále, bude se jejich stav stále horšit, až nastane smrt. Někteří lidé si přejí mít lék pro všechny případy. Ať tedy užívají tyto škodlivé směsi a nejrůznější smrtící jedy na svou vlastní zodpovědnost. Boží služebníci by neměli předpisovat léky, o nichž vědí, že budou tělu škodit, i když v přítomné chvíli bolestem uleví.- How to Live (Jak žít), č.3, str. 49-64.

(455)

Kapitola 4.

Když přijde do rodiny vážná nemoc, je velmi nutné, aby každý člen přísně dbal na osobní čistotu a vhodnou stravu, aby si udržel zdraví a posílil se proti případnému onemocnění. Je také velmi důležité, aby se pokoj nemocného hned od počátku řádně větral. Prospěje to jak nemocným, tak těm, kdo jsou nuceni pobývat po většinu dne s nimi.

Pro nemocného je nanejvýš potřebné, aby v místnosti byla stálá teplota. Někteří lidé vyžadují více tepla než jiní a cítí by se dobře jen v místnosti, kde by se jinému zdálo příliš teplo. Jestliže každý z nich bude mít možnost dát zatopit tak, aby to vyhovovalo jeho představě o teple, nebude rozhodně teplota v pokoji nemocného stálá. Někdy tam bude pro nemocného příliš teplo, podruhé příliš chladno, což pro něho nebude dobré. Přátelé nemocného nebo ošetřovatelé, kteří jednou pro svou úzkost, jindy pro nucené bdění jsou připraveni o spánek a kteří jsou v noci náhle probouzeni ze spánku, aby šli do pokoje nemocného, jsou vystaveni chladu. Takoví lidé nemohou správně odhadnout zdravou teplotu v pokoji nemocného. Tyto věci se mohou zdát málo významné, ale pro uzdravení nemocného jsou velmi důležité. V mnoha případech byl život ohrožen extrémními teploty v pokoji nemocného.

Při pěkném počasí by měli nemocní vždycky mít hojnost čerstvého vzduchu. Jejich pokoje nemohou být vždycky stavěny tak, aby se okna i dveře daly otevřít a aby přesto průvan nešel přímo (456) na ně a nevystavoval je nachlazení. V takových případech by se měly otevřít okna i dveře do vedlejší místnosti, aby se takto čerstvý vzduch do místnosti nemocného dostal. Čerstvý vzduch bude pro nemocné blahodárnější než lék a je pro ně mnohem důležitější než jejich strava. Bez potravy se lépe a dříve zotaví než bez čerstvého vzduchu.

Mnozí pohybu neschopní lidé trávili týdny a měsíce v uzavřených místnostech znemožňujících přístup světlu a čistému, posilujícímu vzduchu, jakoby vzduch byl smrtící nepřítel, zatímco právě toto je lék, který nemocní potřebují, aby se uzdravili. Celé tělo zesláblo a ochuravělo z nedostatku vzduchu, tělesná odolnost klesala, protože v organismu přibývalo odpadových látek i jedovatých léků předepisovaných lékaři, až se tělo zhroutilo docela a nemocní zemřeli. Byli by mohli žít. Bůh si jejich smrti nepřál. Zemřeli jako oběti nevědomosti své i svých přátel i nevědomosti a klamu lékařů, kteří jim předepisovali módní jedy a nechtěli jim dovolit pít čistou vodu a dýchat čerstvý vzduch. Tyto dvě věci by byly posílily životní orgány, vyčistily krev a pomohly přírodě v jejím úkolu přemoci špatný tělesný stav. Tyto cenné léky, které nám Bůh

poskytuje zdarma, lidé zavrhli a pokládají je nejen za bezcenné, ale dokonce za nebezpečné, a důvěřivě užívají jedy, které jim lékaři předepisují.

Tisíce lidí, kteří mohli ještě žít, zemřelo na nedostatek čisté vody a čistého vzduchu a tisíce žijících invalidů, kteří jsou břemenem sobě i jiným, myslí, že jen léky, které jim předepisují lékaři, je udržují při životě. Vyhýbají se čerstvému vzduchu i čisté studené vody, ale právě tyto Boží dary potřebují ke svému ozdravení. Kdyby byli poučeni, aby si místo užívání léků zvykli cvičit ve volné přírodě, větrat v zimě i v létě své byty a užívat měkké vody na pití a ke koupání, mohli by být zdraví a spokojeni a jejich život by nebyl pouhým živořením.

Ošetřující osoby a zdravotní sestry jsou povinny zvláště pečovat o své zdraví, zejména když (457) jde o horečnaté nemoci a tuberkulosu. V pokoji nemocného by se neměla zdržovat stále táž osoba. Je bezpečnější, aby se u nemocného střídaly dvě nebo tři sestry. Každá by měla co nejčastěji cvičit v přírodě. Toto je důležité pro ty, kdo ošetřují ležící nemocné, zvláště když přátelé nemocných patří mezi ty, kdo nedovolí, aby se v pokoji nemocného co nejčastěji větralo.

Ošetřující osoby velmi často nevědí, co tělo potřebuje, ani jak nutný je pro naše zdraví, čerstvý vzduch a jak zhoubně působí vdechování vzduchu plného zárodků ve světnici nemocného. V tomto případě je ohrožen nejen život nemocného, ale sami ošetřující se vystavují nebezpečí, že onemocní a pozбудou zdraví a snad i život.

Dostane-li někdo v rodině horečku, dostane ji obvykle i další člen rodiny. K tomu by nemuselo docházet, kdyby rodina zachovávala správnou životosprávu. Je-li jejich strava taková, jak by měla být, zachovávají-li ve všem čistotu a větrají-li často, nemusí horečka zasáhnout jiného člena rodiny. Důvod častých horečnatých onemocnění v rodinách i u ošetřujících je ten, že pokoj nemocného není udržován v čistotě ani správně větrán.

Jestliže ošetřující osoby si chrání zdraví a uvědomují si nutnost větrání k prospěchu svému i pacienta, ale nemocný i jeho rodina se brání tomu, aby do jeho pokoje vnikal dostatek světla a vzduchu, pak si ošetřující nemusí dělat žádná výčitky, jestliže od nemocného odejdou. Není povinností jednoho člověka nebo více lidí, aby riskovali onemocněním a ohrozili své životy dýcháním otráveného ovzduší.

Jistá žena, matka dětí, uposlechla hlasu povinnosti a šla ošetřovat nemocného, do jehož (458) pokoje nebylo dovoleno vpustit čistý vzduch. Onemocněla, protože dýchala ovzduší plné zárodků, a po mnohém utrpení zemřela. Její děti zůstaly bez matky. Nemocný, o něhož tato matka nesobecky pečovala, se uzdravil, ale ani on ani jeho přátelé nepochopili, že tu byl obětován drahocenný život proto, že oni nevěděli, jak čistý vzduch souvisí se zdravím. Necítili ani zodpovědnost vůči dětem, které byly takto oloupeny o matku.

Matky někdy dovolí svým dcerám, aby pečovaly o nemocné ve špatně větraných místnostech a výsledek pak je, že je musí ošetřovat, když onemocní také. Matčina úzkost a péče o nemocnou dceru často způsobí, že onemocní i matka a nezřídka pak dochází v rodině ke zbytečným tragediím a komplikacím.

Obvykle přichází za nemocnými mnoho návštěvníků, kteří s nimi povídají a unavují je svými řečmi, když oni potřebují klidně a nerušeně odpočívat. Mnozí si svou nemoc přivodili tím, že své síly přepínají. Jejich vyčerpaná energie je nutí, aby ustali v práci a ulehli. Klid, žádné starosti, světlo, čistý vzduch, čistá voda a bezmasá dieta je vše, co potřebují, aby jim zas bylo dobře. Proto by je jejich přátelé a známi neměli svými návštěvami unavovat.

Pro nemocné je někdy potěšující dostávat návštěvy a vědět, že přátelé na ně v jejich trápení nezapomínají, ale musí tu být dodržena pravá míra. (459)

Hodně škody vzniklo nemocným z toho, že chtějí mít u sebe v noci službu. V kritických případech je to snad nutné, ale často se stává, že tím vznikne nemocnému víc zla než dobr. Jeho pokoj je málo větrán, takže ovzduší v takových místnostech může stav nemocného ještě pohoršit. Jsou-li v místnosti jeden nebo dva opatrovníci, kteří spotřebují tu trošku svěžího vzduchu, jenž snad pronikne do pokoje šterbinami oken a dveří, bude nemocný ještě oslabenější než by byl, kdyby byl ponechán o samotě. Ani tady ještě celé zlo nekončí. I jeden jediný opatrovník může nemocného do jisté míry rušit. Jsou-li opatrovníci dva, často spolu rozmlouvají, někdy nahlas, ale častěji šeptem, což je pro nervy nemocných mnohem nepříjemnější a víc rozčilující než mluvení hlasitě.

Noční služba bývá také příčinou toho, proč nemocní nespí a prožívají v bolestech bezesnou noc. Kdyby byli ponecháni sami, bez světla, s vědomím, že všichni odpočívají, mohli by se mnohem lépe uklidnit a spát a ráno by se probouzeli osvěženi. Nemocní často nevědí, jak cenná je pro ně každá troška čerstvého vzduchu a netuší, že jeho nedostatek je příčinou i jejich sklíčenosti. Ti, kdo nemocné ošetřují, by je měli – pokud možno – v noci nechat v klidu odpočívát a sami pobývat ve vedlejších místnostech.

V pokoji nemocného by neměl být žádný zbytečný hluk, žádné rozčilování a v celém domě by měl vládnout co největší klid. Nevědomost, zapomětlivost a nedbalost byly příčinou smrti mnohých lidí, kteří by byli mohli žít, kdyby o ně byli pečovali rozumní, přemýšliví ošetřovatelé. Dveře by se měli otvírat a zavírat velmi opatrně a ošetřovatelé by neměli být uspěchaní, ale klidní, soustředění. **(460)**

Pokojem nemocného by měl – pokud možno – ve dne v noci procházet proud čerstvého vzduchu, který by neměl přímo zasahovat pacienta. Pokud jsou prudké horečky, není nebezpečí z nachlazení. Když však přijde krize a horečka mizí, je třeba zvýšené péče. Pak je zapotřebí neustálého dohledu, aby si tělo udrželo životní sílu. Nemocní musí mít čistý vzduch, který posiluje. Jestliže to nejde jinak, měl by být nemocný přesunut do jiné místnosti a do jiné postele v době, kde se jeho pokoj, postel a lůžkoviny větrají. Jestliže lidé zdraví mají zapotřebí daru světla a vzduchu a musí zachovávat návyky čistoty, aby si zachovali zdraví, pak nemocní potřebují těchto darů ještě mnohem víc vzhledem ke svému celkovému oslabení.

Mnoho trpících by mohlo být zachráněno, kdyby se všichni snažili přesným dodržováním zákonů zdraví nemoci předcházet. Ve všem by se mělo dbát přísné čistoty. Mnozí lidé se nenamáhají, aby si své zdraví udrželi, pokud jsou zdraví. Nedbají osobní čistoty a nepečují o to, aby jejich oděv byl stále čistý. Nečistota z těla proniká neustále a nepozorovaně póry, a není-li povrch kůže v dobrém stavu, je tělo zatěžováno nečistými látkami. Když se oděv, který nosíme, často nepere a nevětrá, je brzy plný nečistoty, která pochází z toho, že tělo se potí. Když svůj oděv a prádlo často vyměňujeme, pak póry kůže znovu vstřebávají odpadové látky z těla. Tyto se tak dostávají zpět do krve i do vnitřních. Příroda vyvíjí úsilí, aby se těchto otravných látek zbavila a tělu ulevila. To se projeví horečkou, které my říkáme nemoc. Kdyby ti, kdo jsou takto postiženi, pomáhali přírodě v jejím úsilí užíváním čisté, měkké vody, předešlo by se mnohému trápení. Mnozí však, místo aby to dělali a snažili se odstranit z těla otravné látky, dodávají tělu ještě horší jed, aby jím odstranili ten, který už v těle je.

Kdyby si každá rodina uvědomovala blahodárné výsledky dokonalé čistoty, záleželo by **(461)** všem na tom, aby svá těla i své obydlí zbavili veškeré špíny a rozšířili by svou snahu i na okolí budov. Mnozí strpí, aby se v blízkosti jejich obydlí povalovala zkažená zelenina, protože si nejsou vědomi následků. Tyto odpadky se rozkládají a výpary, které z nich vycházejí, otravují vzduch. Vdechování nečistého vzduchu ovlivňuje i plíce, takže organismus onemocní.

Tak se stalo, že celé rodiny byly zachváceny horečkami, mnozí zemřeli a zbývající část rodinného kruhu pak skoro reptala na svého Stvořitele, že na ně sesílá takové bolestné ztráty, zatímco jedinou příčinou všech jejich nemocí i smrti byla jejich vlastní nedbalost. Nečistota kolem jejich budov byla původcem nakažlivých nemocí i jejich neštěstí, z nichž nyní obviňují Boha. Každá rodina, která si váží zdraví, by měla své domy i jejich okolí zbavit všech hnilobných látek.

Bůh přikázal, aby děti Izraele udržovaly své tělo i oděv v čistotě. Ti, kteří byli nečistí, byli vyloučeni z tábora až do a pak byli požádáni, aby očistili sebe i svůj oděv než vstoupí do tábora. Bylo jim také od Boha přikázáno, aby na místech, kde tábořili, i kolem ležení nebyla žádná nečistota, aby Hospodin nic takového neviděl, když by šel kolem.

Pokud se týče čistoty, Bůh ji nevyžaduje nyní o nic méně od svého lidu než ji požadoval od dávných Izraelců. I dnes nedostatek čistoty způsobuje nemoci, takže nemoc a předčasná smrt nepřicházejí bez příčiny. Tvrdošijné horečky a prudké nemoci se vyskytnou občas v sousedství i ve městech, která se předtím pokládala za zdravá. Někteří lidé na tyto nemoci umírají, jiní na ně doplatí trvale podlomeným zdravím. V mnoha případech jsou jejich vlastní dvory původcem zkázy, neboť jed z hnilých látek naplňuje ovzduší a je velmi vdechován. Lhostejnost a nedbalost, jíž býváme svědky, je až udivující. Taková místa by se měla zvláště v létě denně čistit, odpadky zasypat vápnem nebo popelem, nebo je pokaždé zakopat. **(462)**

Některé domy jsou nákladně zařízeny, víc pro uspokojení pýchy a pro přijímání návštěvníků než pro osvěžení a zdraví členů rodiny. V nejlepších pokojích jsou záclony stále staženy, aby světlo, sesílané nám od Boha, nepoškodilo nákladný nábytek a koberce a nezbavilo lesku rámy obrazů. Návštěvníkům uvedeným do těchto parádních místností, hrozí nachlazení ze sklepních ovzduší, které v nich vládne. Stejně uzavřené a nezdravé ovzduší vládne v přijímacích pokojích a ložnicích. Ten, kdo si lehne do těchto postelí, které nebyly volně vystaveny světlu a vzduchu, činí tak na úkor svého zdraví a často i samého života.

Místnosti, které nejsou vystaveny světlu a vzduchu, jsou vlhké. Postele i lůžkoviny nasají vlhkost a ovzduší v těchto místnostech je otrávené, protože je světlo a vzduch nepročistily. Spaní v těchto parádních, nezdravých bytech přivodilo už mnohé nemoci. Každá rodina, která si cení zdraví víc než prázdné chvály návštěvníků, se postará o to, aby každá místnost v jejich domech byla několik hodin denně větrána a měla hojnost světla. Mnozí však budou dál lpět na parádě a snesou raději nemoci i smrt, než by neměli módní byty. Budou sklízet to, co zaseli. Budou žít tak, jak je to v módě a trpět nemocemi, dají se léčit módními jedy a budou umírat módní smrtí.

Pokoje, kde se spí, by se měly zvlášť dobře větrat a ovzduší by se mělo ozdravit světlem a vzduchem. Rolety by se měly každý den na několik hodin vytáhnout, záclony odhrnout a místnost by se měla důkladně vyvětrat. Nemělo by tam být nic, co by kazilo čistotu ovzduší.

V mnohých rodinách jsou časté bolesti v krku, nemoci plic a jater. Tyto nemoci si členové těchto rodin způsobují sami. Jejich ložnice jsou malé, nejsou pro spaní vhodné ani na jednu noc, ale spí se v nich týdny, měsíce i roky. Okna i dveře jsou stále zavřeny, neboť všichni se bojí, že by se nachladili, kdyby jedinou štěrbinou dovnitř vnikal vzduch. Tak všichni dýchají neustále týž vzduch, který je nakonec úplně nasycen jedovatými a odpadovými látkami, které jejich plíce a kůže (463) vylučují. O tom, jaký nezdravý vzduch mají ve svých uzavřených místnostech, se tyto lidé přesvědčí nejlépe při návratu domů zvenku. Pak snad získají představu o tom, jakou nečistotu vdechují jejich plíce při pobytu v těchto místnostech a jak je jejich zdraví ohroženo. Všichni lidé by měli pohlížet na světlo a vzduch jako na nejvzácnější dary nebes.

Pokoje na spaní by měly být velké a uspořádány tak, aby tudy ve dne i v noci proudil vzduch. Ti, kdo znemožnili vzduchu přístup do svých ložnic, měli by svůj způsob života ihned změnit: pouštět postupně vzduch do místností, zvýšit jeho oběh v zimě i v létě co nejvíc, bez zbytečného strachu z nachlazení- Mají-li být plíce zdravé, musí mít čistý vzduch.

Ti, jimž v noci vzduch volně nekoluje v pokojích, se obvykle probouzejí s pocitem vyčerpání a nevědí, proč tomu tak je. Celé jejich tělo se totiž dožadovalo čerstvého vzduchu, ale nedostalo se mu ho. Pro většinu lidí by bylo velmi příjemné, kdyby se ráno, když vstanou, otřeli houbou namočenou ve studené vodě, nebo se studenou vodou omyli. Pak by se měly všechny lůžkoviny vyvětrat. Měla by se otevřít okna, aby se všechny pokoje na spaní alespoň několik hodin – když už ne celý den – řádně větraly. Tímto způsobem se postel i povlečení důkladně vyvětrá a nečistota se z pokoje odstraní.

Stromy a keře nemají být posázeny příliš těsně ani hustě kolem domu. Není to zdravé, neboť vzduch ani slunce nemohou dovnitř a v domě se pak usazuje vlhkost, zejména v období, kdy více (464) prší. Mnohé stromy shazují hodně listů, které se rozkládá a otravuje ovzduší, není-li ihned odstraněno. Dvorek, zkrášlený několika stromy a keři v náležité vzdálenosti od domu, působí pěkným a veselým dojmem na členy rodiny a když se o ně dobře pečuje, nemohou zdraví nijak škodit.

Mnozí lidé očekávali, že Bůh je ochrání před nemocemi jen proto, že Ho o to prosili. Bůh však nedbal jejich modliteb, neboť jejich víra se plně neprojevila skutky. Bůh neučiní zázrak, aby uchránil před nemocí ty, kdo nepečují o sebe, ale ustavičně porušují zákony zdraví a nijak se nesnaží nemocem předcházet. Jestliže my se své strany děláme vše, co můžeme, abychom byli zdraví, pak smíme očekávat, že se dostaví požehnané výsledky a my můžeme prosit Boha ve víře, že požehná naši snaze o zachování zdraví. On pak vyslyší naši modlitbu, poslouží-li to k oslavě Jeho jména. Dejte však všem na srozuměnou, že se musí o zdraví přičinit. Bůh nebude působit zázraky, aby zachoval zdraví těch lidí, kteří svou lehkomyšlnou nepozorností k zákonům zdraví přispívají k tomu, aby onemocněli. – How to Live, No 4, pp. 54-64.

(465)

Kapitola 5.

V této době, kdy lidské pokolení degeneruje, rodí se děti s oslabenou tělesnou soustavou. Rodiče žasnou nad velkou úmrtností malých dětí a mládeže a říkají: „Tak to nebývalo“. Děti byly tehdy zdravější a silnější, i když měly daleko méně péče než dnes. Teď však – přes veškerou péči, které se jim dostává – slábnou, vadnou a umírají. Rodiče přenášejí svými nesprávnými návyky na své děti nemoci a slabomyslnost.

Po narození se dětem začne dařit mnohem hůř vinou lehkomyšlné nepozornosti k zákonům jejich života. Správné zacházení by jejich fyzické zdraví velmi zlepšilo. Rodiče však málokdy pečují o své děti správně a soudí, že ony své ubohé dědictví od nich dostaly. Jejich nesprávný postup vůči jejich dětem zmenšuje jejich chuť k životu a připravuje jejich předčasnou smrt. Tito rodiče nemají své děti málo rádi, ale neužili své lásky správně. Matka často velmi chybuje v tom, že své dítě do značné míry připravuje o čerstvý vzduch, o to, co by je mělo posílit. Mnoho matek přikrývá hlavičky svých spících dětí, a to i v teplé místnosti, která je málokdy náležitě větrána. Už toto stačí velmi oslabit činnost srdce a plic, a tím i celé tělo. Je sice třeba chránit dítě před průvanem nebo před každou náhlou a příliš velkou změnou, ale především by se mělo dbát o to, aby dítě dýchalo čistý, posilující vzduch. V dětském pokoji ani kolem dítěte by nemělo být žádný nepříjemný pach. Takové věci jsou pro slabé dítě nebezpečnější než pro dospělé osoby.

Při oblékání svých dětí dbaly matky víc na módu než na zdraví. Mnohem více se dbá na to, aby oblečení dítěte bylo hezké, než na to, aby bylo účelné a pohodlné. (466)

Dítě by mělo být oblečeno tak, aby jeho tělo nebylo ani v nejmenším tísněno, když se nají. Oblékat děti podle módy a přivádět je to společnosti, aby je návštěvníci obdivovali, je pro ně velmi škodlivé. Jejich oblečení je důmyslně upraveno tak, aby se dítě cítilo co nejméně pohodlně a často se cítí ještě hůře, když chodí od jednoho ke druhému a všichni je rozmazlují. Existuje však ještě (467) jedno větší zlo než ta, která jsem již vyjmenovala. Dech některých lidí je odporný a škodlivý i silným plicím starších lidí. Plice dětí trpí a onemocní, jestliže vdechují ovzduší místnosti otrávené dechem kuřáků. Mnoho dětí je zcela otráveno tím, že spí v postelích spolu se svými otci, kteří žvýkají tabák. Tělesné ústrojí dítěte je otravováno vdechováním jedovatých tabákových výparů, které vycházejí z plic i z pórů kůže. Na některé děti to působí jako pomalý jed, který napadá mozek, srdce, játra a plíce, takže tyto orgány postupně chřadnou a vadnou, u jiných dětí se projevuje vliv jedu přímo a způsobuje křeče, záchvaty, ochromení a zrychlení dechu. Opuštění rodiče oplakávají ztrátu svých milovaných a mluví o nepochopitelné Boží prozřetelnosti, která je tak krutě postihla. Prozřetelnost však smrt těchto dětí nezamýšlela. Ony zemřely jako oběti chtivosti tabáku. Jejich rodiče nevědomky, ale naprosto jistě usmrcují své malé děti odporným jedem. Člověk, který je otrokem tabáku, otravuje každým výdechem vzduch kolem sebe. Malé děti by měly být vzdáleny všeho, co by mohlo nezdravě působit na nervovou soustavu a měly by dýchat ve dne v noci – ať v bdění či ve spánku – čistý, zdravý vzduch, prostý veškeré jedovaté náklady.

Další vážnou příčinou úmrtnosti dětí a mládeže je zvyk nechávat paže a ramena obnažená. Tato móda by měla být velmi přísně posuzována. Jestliže vzduch ochlazuje tyto citlivé části těla, brání zdravému oběhu krevnímu a způsobuje onemocnění, především plic a mozku. Ti, jimž je zdraví jejich dětí cennější než pošetilé lichocení návštěvníků nebo obdiv cizích lidí, budou vždycky paže a ramena svých útlých nemluvňat dobře chránit. Často se stávalo, že když byla matka upozorněna na fialové paže a ručičky svého dítěte a varována před tímto návykem, řekla: „Já vždycky oblékám své děti tak, ony jsou na to zvyklé. Já nesnesu, aby děti měly paže přikryty, (468) vypadá to staromódně“. Tyto maminky oblékají svá útlá nemluvňátka tak, jak by se samy obléct neodvážily. Ony vědí, že kdyby neměly paže zakryté, že by jim bylo zima. Mohou děti v útlém věku vydržet bez úhony takové otužování? Některé děti mají možná při narození tak silnou konstituci, že to vydrží, aniž by za to zaplatily životem. Tisíce je jich však obětováno a desítkám tisíců je život ukracován právě proto, že se tělo bandažuje a obléká až moc, zatím co paže, které potřebují být víc oděvem chráněny než prsa a plíce – jsou ponechány obnažené. Mohou matky, které takto zacházejí s dětmi, očekávat, že jejich děti budou klidné a zdravé?

Když jsou paže a nohy zkrhlé, žene se krev z těchto částí do plic a do hlavy a mozek nemůže rovnoměrně pracovat. Tělesná soustava nemluvněte je vyvedena z míry a ono křičí a pláče, protože trpí následkem nedostatečné péče. Matka je krmí v domnění, že má jistě hlad, ale potrava jeho obtíže jen zvětšuje. Těsný povijan a příliš plný žaludek vykonají své a dítě nemůže dýchat. Křičí tedy, protože touží po vzduchu, ale matka dobře nechápe pravou příčinu, jinak by dítěti ihned ulevila. Nakonec se vyleká, myslí, že dítě je skutečně nemocné a zavolá lékaře. Ten se chvíli vážně zadívá na dítě a potom dá matce jedovaté léky nebo něco, co má uklidnit srdce. Matka to pak podle jeho příkazu vleje do krčku ubohého dítěte. Jestliže dítě předtím nebylo vlastně nemocné, pak onemocní po tomto procesu. Trpí teď nemocí, kterou zavinil lék, což je nemoc ze všech nejtvrdošijnější a těžko vyléčitelná. V případě, že dítě zůstane naživu, bude stále více nebo méně pociťovat na svém těle účinky onoho jedovatého léku a bude náchylné ke křečím, onemocnění srdce, vodnatelnosti mozku nebo TBC. Některá nemluvnata nemají tolik životní síly, aby snesla i sebenepatrnější množství jedovatého léku a umírají.

Není nijak řídkým zjevem v naší době, že vidíme matku, jak prodlévá u kolébky svého trpícího, umírajícího dítěte, jak plná úzkosti naslouchá jeho slábnoucímu nářku, aby pak byla svědkem konce jeho zápasu. Připadá jí nepochopitelné, že by Bůh takto trápil její nevinné dítě. **(469)** Nemyslí na to, že jedině její nesprávný postup přivodil tento smutný výsledek. Není pochyb, že matka zničila životní sílu dítěte tak jistě, jako kdyby mu byla dala jed. Nemoc nikdy nepřichází bez příčiny. Na před se jí něčím připraví cesta a tím, že se nedbá na zákony zdraví, vznikají pro ni další příznivé podmínky. Bůh si nelibuje v utrpení a smrti nemluvnat. On je svěřuje rodičům, aby je vychovávali po stránce tělesné, duchovní i mravní a aby z nich učinili takové lidi, kteří zde budou ostatním k užítku a jednou i k radosti všem na nebesích.

Jestliže dítě stůně proto, že matka neví, co jeho tělo potřebuje, nemůže očekávat, že Bůh učiní zázrak, aby jí zabránil v její činnosti, která je příčinou onemocnění dítěte. Tisíce nemluvnat, která zemřela, by byla mohla žít. Jsou oběťmi neznalosti svých rodičů o tom, jak potrava, oblečení a vzduch, který dýchají, souvisí se zdravím a životem. V minulých dobách by si byly okolnosti vyžadovaly, aby matky byly svým dětem i lékařem. Čas, který matka věnovala tomu, aby své děti co nejkrásněji oblékala, měla obětovat ušlechtilějšímu účelu – zdělávání svého myšlení vzhledem k tělesným potřebám svým i svého dítěte. Měla se vyzbrojit potřebnými vědomostmi o tom, jak své děti zdravě vychovávat a byla by si pak také uvědomovala, že způsob její výchovy bude pro další generace znamenat škodu nebo dobrodiní.

Matky, které mají nezvedené, popudlivé děti, by měly zkoumat příčinu jejich neklidu. Udělají-li to, často poznají, že ony samy nejednají správně. Často se stává, že matku vylekají příznaky nemoci, které se na jejím dítěti projevují. Volá rychle lékaře, zatímco by bylo stačilo, kdyby dítěti vysvlékla těsné oblečení a oblékla mu něco volného a krátkého, aby mohlo hýbat ručkami a nožkami. Matky by měly zkoumat příčiny každého jevu. Jestliže se dítě nachladí, je to obvykle následkem nesprávného matčina vedení. Jestliže matka zakrývá hlavičku i tělíčko dítěte, když dítě spí, toto se zpotí, protože při nedostatku čistého vzduchu namáhavě dýchá. Když je pak matka zvedne z postýlky, je téměř jisté, že se nachladí. Holé paže zase vystavují dítě trvalému chladu a návalům krve do plic a mozku. Toto stálé ochlazování pak způsobí, že nemluvně bude stále churavé a málo poroste. **(470)**

Rodiče jsou do značné míry odpovědní za tělesné zdraví svých dětí. Ty děti, které přežijí nesprávné zacházení ve svém nejtělejší věku, nejsou ani ve svém dětství mimo nebezpečí, neboť jejich rodiče ani potom nepostupují vůči nim správně. Jejich nohy i paže jsou stále téměř nezakryté. Ti, kdo není módu výš než zdraví, oblékají své děti do kryolínu, které nejsou ani pohodlné, ani zdravé.

Před Bohem jsou matky zodpovědné za nemoci a utrpení svých dětí, jestliže se klanějí před oltářem módy a obětují zdraví i životy svých dětí. Je neznalost dostatečnou omluvou pro vás, kteří máte schopnost uvažovat? Můžete se samy informovat, chcete-li, a oblékat své děti zdravě. **(471)**

Apeluji na vás, miminky, nejste polekané a ustarané, když vidíte, že vaše děti jsou zakrnělé a bledé, že trpí katary, záškrtem, záněty a překrvením plic a mozku? Zkoumaly jste příčiny následků? Opatřily jste jim jednoduchou, výživnou stravu bez sádla a koření?

Now to Live (Jak žít), č. 5, str. 66-74. **(472)**

(473)

Kapitola 6.

Milé sestry, je zapotřebí, abychom své oblečení zreformovaly. Způsob, jakým se dnes ženy oblékají, je v mnohém ohledu nesprávný. Je škodlivý pro zdraví. A proto je hřích, aby ženy nosily těsné korsety s kosticemi nebo se šněrovaly v pase. Srdce, játra a plíce tím velmi trpí, neboť zdraví celého těla závisí od správné činnosti dýchacích orgánů. Tisíce žen si zničily své zdraví a přivodily si různé nemoci tím, že se snažily nezdravý a nepřírozený způsob života prohlašovat za zdravý a přirozený. Ve snaze opravit samu přírodu, jejíž dílo jim nikdy nepřipadá dost vznešené, snižují toto její dílo a činí z něj pouhou trosku.

Mnohé ženy si stahují břicho a boky dolů tím, že nosí těžké sukně. Tyto části těla nebyly stvořeny k tomu, aby na nich spočívala tíha. Neměly by se tedy především nikdy nosit těžké prošívání sukně. Ženský oděv by měl být upevněn na ramenech. Bohu by se líbilo, kdyby oblečení věřících bylo jednotnější. Způsob, jakým se kdysi oblékali Přátelé, by byl nejvhodnější. Mnozí z nich se však dali nesprávnou cestou a i když měli všichni oděv stejné bary, přece povolili své touze po nádheře a výstřednosti a nosili šaty z nejdražšího materiálu. Křesťanům by však přece jen mohli být vzorem v tom, jak si dovedli vybrat hladké barvy bez vzorků a své šaty jemně a vhodně upravit.

Když byly děti Izraele vyvedeny z Egypta, dostaly příkaz, aby na lemu svého oděvu měli jasně modrou stuhu, kterou by se odlišovali od okolních národů a která by naznačovala, že jsou (474) Božím lidem, lidem zvláštním. Nyní se už po Božím lidu nežadá, aby měl na svých šatech zvláštní znamení. V Novém zákoně se však často poukazuje na starý Izrael jako na příklad. Jestliže dal Bůh svému dávnému lidu takové přesné příkazy o jejich oděvu, nebude mít zájem o to, jaký je oděv jeho lidu v této době? Neměl by se jejich oděv lišit od oděvu těch, kteří jsou ze světa? Neměl by se Boží lid, který je jeho zvláštním pokladem, snažit o to, aby i svým šatem velebil Boha? A neměli by být příkladem svým oděvem a kárat jeho jednoduchostí pýchu, marnivost a přemrštěnost světských zábavymilovných vyznavačů? Bůh toto od svého lidu žádá a kára pýchu.

Existují však lidé, kteří považují pěkné oblečení za marnivost, kteří neustále mluví o pýše v oblékání, nedbají na svůj vzhled a pokládají si za ctnost, že jsou špinaví a nepořádní a nevkusně oblečení. Jejich šaty na nich nepořádně vidí, ale oni považují slušné a upravené oblečení za zbytečný přepych. Kdyby byli bývali mezi těmi, kteří se shromáždili kolem hory, aby slyšeli zákon daný na Sinaji, bylo by je bývalo shromáždění Izraele vyhnalo protože neuposlechli příkazu Božího: „Ať si vyperou pláště“, který byl přípravou k tomu, aby naslouchali Jeho zákonu ve vši vznešenosti.

Desatero přikázání dané Jehovou na Sinaji nemůže žít v srdcích lidí nepořádných a necudných. Jestliže dávný Izrael směl naslouchat vyhlášení onoho svatého zákona jedině s podmínkou, že uposlechl příkazu Jehovova a očistil svůj šat, jak může být tento posvátný zákon vepsán do srdcí lidí, kteří nejsou sami čisti, ani jejich oděv či jejich domy? To je nemožné. Mohou vyznávat Boha sebevíc, jejich vyznání však je bezcenné. Tito lidé působí na nevěřící nepříjemným dojmem. Bylo by lépe, kdyby byli vždy zůstali mimo řady věrného Božího lidu, neboť dům Boží je (475) takovými vyznavači zneuctěn. Všichni, kdo se setkávají o sobotě, aby uctívali Boha, by měli být – pokud možno – pěkně a vkusně oblečení, jak se sluší pro dům Boží. Je to zneuctění Soboty, Boha a Jeho domu, když ti, kdo hlásají, že sobota je svatým a uctívaným dnem Páně, mají v sobotu na sobě tytéž šaty, které nosili v týdnu při práci na svých farmách, ačkoliv by si mohli opatřit jiné. Jestliže existují počestní lidé, kteří by celým svým srdcem chtěli uctívat Pána soboty a bohoslužby a kteří si nemohou pořídit jiné šaty, ať jim ti, kdo mohou, darují takové šaty pro sobotu, aby mohli přijít do domu Božího v čistých, vhodných šatech. Bohu by se líbilo, kdybychom se oblékali jednotněji. Ti, kdo vydávají peníze na nákladné šaty a ozdoby, mohou být s trochou sebezapření příkladem čistého náboženství, budou-li se oblékat jednoduše a z těch prostředků, které dosud většinou vydávali zbytečně, zakoupí vkusné a skromné šaty pro některé chudé bratry a sestry, které má Bůh rád.

Někteří zastávají názor, že má-li se provést ono odloučení od světa, které Slovo Boží požaduje, musí oni být na svůj zevnějšek nedbalí. Jsou i takové sestry, které myslí, že provádějí zásadu nepřizpůsobení se světu, když se ve všední čepici, kterou nosí proti slunci a v týchž šatech,

kteří nosí přes týden, objevují i v sobotu ve shromáždění svatých, aby se zúčastnily uctívání Boha. Stejný názor – pokud se týče oblékání - mají i někteří lidé, kteří se prohlašují za křesťany. Shromažďují se s Božím lidem o sobotě v ušpiněných a zaprášených šatech, někdy dokonce i roztrhaných. Kdyby takoví lidé měli schůzku, na níž by se měli setkat s přítelem, jehož si svět váží a kdyby si oni přáli zvláště získat jeho přízeň, záleželo by jim na tom, aby se objevili před ním v nejlepších šatech, neboť jejich přítel by to cítil jako pohanu, kdyby se před ním objevili neučesaní, ve špinavých a neupravených šatech. Tito lidé si však myslí, že nezáleží na tom, v jakých šatech se objeví nebo v jakém jsou stavu, když se o sobotě přijdou poklonit Bohu. To, jak vypadají a jak jsou oblečeni, svědčí o nedostatku úcty a vážnosti ke shromáždění v Jeho domě – přijímacím pokoji Nejvyššího – kde jsou přítomni nebeští andělé. Celý jejich zjev jasně svědčí o povaze takových mužů a žen.

Oblíbeným tématem tohoto druhu lidí je pýcha v oblékání. Nenápadný, ale vkusný a upravený zevnějšek pokládají za pýchu. I rozhovor, činy a jednání těchto pomýlených duší vypadá podobně jako jejich oblečení. Ve svých domovech, mezi svými bratry a před světem vedou prázdné a často nepěkné řeči. Oděv člověka a jeho uspořádání obvykle ukazují, jaký je jeho nositel. Ti, kdo (476) jsou nedbalí a neupravení ve svém oblečení, jsou ve svých hovorech zřídka na výši a mají jen málo jemnocitu. Podivínství a hrubost pokládají někdy za pokoru.

Kristus říká o svých následovnicích, že jsou solí země a světlem světa. Bez spásného vlivu křesťanů by svět ve své zkaženosti zahynul. Podívejte se na ty, jak jsem je předtím popsala – kteří se prohlašují za křesťany, ale nedbají o svůj oděv ani o sebe, jsou nedbalí i při svých obchodních jednáních, mají hrubé, nezdvořilé a drsné chování a jejich rozhovor je na velmi nízké úrovni. Oni však vidí v těchto neblahých povahových rysech známky pravé pokory a křesťanského života. Myslíte, že kdyby byl náš Spasitel na zemi, že by na ně ukázal jako na ty, kteří jsou solí země a světlem světa? Nikdy! Křesťané jsou ve svých hovorech na výši, jsou zdvořilí, laskaví a shovívaví, věří však, že je to hřích snížit se k pošetilému lichocení. Jejich slova jsou upřímná a pravdivá. V jednání se svými bratry i se světem jsou věrní. Ve svém oblečení se vyhýbají zbytečností a okázalé nádheře. Jejich oblečení bude slušivé, ale ne fintivé, prosté a vkusně upravené. Zvláště pečlivě budou dbát na to, aby jejich oblečení bylo vhodné pro svatou sobotu a uctívání Boha. Dělicí čára mezi takovými lidmi a světem bude příliš zřetelná, aby nebyla srozumitelná. Vliv věřících lidí by byl desetkrát větší, kdyby muži a ženy, kteří přijímají pravdu, byli skrze ni tak vyvýšeni a posvěceni, že by si navykli úpravnosti, pořádku a vkusu ve svém oblékání a zanechali dřívější nedbalosti a lhostejnosti ke svému zevnějšku. Náš Bůh je Bohem řádu a nikdy se ani v nejmenším nemůže radovat z pomýlenosti, necudnosti nebo hříchu.

Křesťané by se neměli snažit stát se středem pozornosti proto, že se oblékají jinak než lidé světští. Jestliže jim však jejich skromný a zdravý způsob oblékání – který vyžaduje jejich víra a služba – připadá nemoderní, neměli by své oblečení měnit jen proto, aby se připodobnili světu. Měli by však osvědčovat naprostou nezávislost a mravní odvalu – mít pravdu, i kdyby se celý svět od nich lišil. Jestliže lidé ze světa zavedou skromný, vhodný a zdravý způsob oblékání, který neodporuje Bibli, nezmění to nic na našem vztahu k Bohu ani ke světu, když takový způsob (477) oblékání přijmeme. Křesťané by měli jít za Kristem a přizpůsobit svůj oděv požadavkům Božího slova. Měli by se také vyhýbat extrémům. Měli by pokorně jít po přímé cestě, která nehledí na pochvalu ani pokárání a měli by se držet toho, co je pro své prokazatelné, přednosti správné.

Ženy by se měly oblékat tak, aby měly – jako muži – ruce i nohy teplé. Délka moderního ženského oděvu je z několika důvodů závadná.

1. Je přehnané a zbytečné nosit tak dlouhé, aby se jimi zametaly chodníky a ulice.
2. Příliš dlouhé šaty se zarosí od trávy a zašpiní od bláta.
3. Zvlhlý spodek šatů ochlazuje citlivé kotníky, což je pak příčinou různých nemocí.
4. Zbytečná délka šatů znamená větší tíhu pro kyčle a břicho.
5. Dlouhé šaty překážejí v chůzi jejich nositelce a často i jiným lidem.

Existuje ještě jiný způsob oblékání, který bude přijat takzvanými reformátory ve věci oblékání. Ti budou co nejvíc napodobovat druhé pohlaví. Chtějí nosit čepici, spodky, vestu, svrchník a holínky, které především charakterizují pánské oblečení. Ti, kdo tento způsob oblékání přijímají a hájí, velmi takzvanou reformu přehánějí a výsledkem budou jen rozpaky.

Přijetím tohoto způsobu oblékání byl převrácen Boží příkaz a nebral se ohled na Jeho zvláštní nařízení. V páté knize Mojžíšově 22,5 se říká: „Žena nebude nositi oděvu mužského, aniž se obláčeti bude muž v roucho ženské; nebo ohavnost před Hospodinem, Bohem tvým, jest kdožkoli činí to“. Bůh by nechtěl, aby Jeho lid převzal tento způsob oblékání. Není to oděv slušný a vůbec se nehodí pro skromné, pokorné ženy, které prohlašují, že jdou ve šlépějích Kristových. Boží zákaz berou na lehkou váhu ti, kdo by chtěli, aby se odstranil rozdíl v oblékání mužů a žen. Extrémní stanoviska, která zaujímají někteří oprávcí oblékání v této věci, omezují jejich vliv. (478)

Bůh určil, že má existovat rozdíl mezi způsobem oblékání mužů a žen a pokládal to za dostatečně důležité, aby o tom dal výslovné příkazy, neboť kdyby se obě pohlaví oblékala stejným způsobem, měl by to za následek zmatek a velmi by přibýlo zločinů. Svatý Pavel by toto pokáral, kdyby žil a měl se dívat, jak se tímto způsobem oblékají ženy, které hlásají zbožnost. „Takž i ženy aby se oděvem slušným se stydlivostí a se středmosti ozdobovaly, ne splétáním sobě vlasů, neb zlatem, aneb perlami, aneb předrahým rouchem, ale (jakž sluší ženám, kteréž dokazují při sobě pobožnost), i dobrými skutky“ (1Tm 2,9.10). Velká většina vyznavaček křesťanství vůbec nedbá učení apoštolů a nosí zlato, perly a nákladné šaty.

Věrný Boží lid je světlem světa a solí země a měl by mít vždy na paměti, že jeho vliv má velkou cenu. Kdyby zaměnil příliš dlouhé šaty za příliš krátké, zničil by do značné míry svůj vliv. Nevěřící, jímž jsou povinni prokazovat dobrodiní a snažit se je přivést k Beránku Božímu, by byli znechuceni. Na oděvech žen by bylo možno uskutečnit mnohá zlepšení týkající se zdraví, aniž by to musela být taková změna, která by diváka znechutila.

Oblečení žen by mělo být naprosto pohodlné, aby plíce a srdce mohly dobře pracovat. Šaty by měly sahat kousek pod horní okraj boty, ale měly by mít takovou délku, aby nezametaly špinu chodníků a ulic a nemusely se rukou zvedat. Ženy, které konají domácí práce a zvláště ty, které jsou nuceny pracovat venku, by měly mít šaty ještě kratší. Při tomto způsobu oblékání by úplně stačila jedna nebo nanejvýš dvě lehké sukně, které by se zapínaly v pase nebo byly upevněny na pásících. Kyčle nebyly uzpůsobeny k tomu, aby nesly stálou tíhu. Těžké sukně, které ženy nosí, zatěžují kyčle a způsobují různé onemocnění, která se nesnadno léčí, protože postižené ženy zřejmě neznají jejich příčinu. Tím, že si stahují pas a nosí těžké sukně, se z nich stávají doživotní invalidé. Mnozí (479) okamžitě zvolají: „Vždyť takový způsob oblékání by byl staromódní!“ Co na tom? Já bych chtěla, abychom byli v leccěms staromódní. Kdybychom mohli mít dávnou přesvědčivost, kterou se vyznačovaly staromódní ženy minulých generací, bylo by to velmi žádoucí. Nemluvím neuváženě, když říkám, že způsob, jakým se ženy oblékají, je spolu s jejich požitkářstvím v jídle jednou z hlavních příčin jejich nynějšího oslabeného zdravotního stavu. Jen jedna žena z tisíce si kryje své údy tak, jak by měla. Ať je délka šatů jakákoliv, ženy by měly chránit své údy stejně důkladně, jako muži. To je možno udělat tak, že budou nosit spodky shrnuté do pásku a upevněné kolem kotníků nebo šité volně a naspodu zúžené. – How to live, No. 6, pp. 57-64.

Čtenáře bude zajímat, že sestra Whiteová sice vždy před církví hájila důležitost zdravého, skromného a nenákladného oděvu, který nemá odporovat křesťanské prostotě, ale že také uznala, že v mezích těchto zásad by měl oděv být „přiměřený této době“. Když se v r. 1897 jisté adventní sestry tázaly, zdali by se v zájmu věrnosti Duchu prorockých rad měly vrátit ke zvláštnímu způsobu oblékání přijatému v šedesátých letech, řekla paní Whiteová, že jí nebylo dáno žádné přesné a závazné pravidlo o tom, jak má vypadat jejich oblečení. Paní Whiteová napsala: „Pán nenaznačil, že je povinností našich sester oblékat se tak, jak bylo kdysi stanoveno“. Její výrok vysvětlující důvody jejího postoje, je obsažen v plném znění jako dodatek v knize D.E. Robinsona „The Story of Our Health Message“, vydání z r. 1955, str. 427-431. – Sestavovatelé.

D O D A T E K I I.

ČEHO JE TŘEBA NEJVÍC DBÁT PŘI VÝBĚRU ŽIVOTNÍHO DRUHA

(Z pozůstalosti E.G. Whiteové vydali sestavovatelé této knihy).

Každý čtenář, který si pozorně přečte úvodní slovo obou svazků „Vybraných poselství“, si povšimne, že obě knihy mají stejný způsob pojetí, jímž po dlouhá léta působily na Boží lid. Obě obsahují pojednání, články vyšlé v časopisech a poselství psaná na stroji, ale nebyly zahrnuty do devíti svazků „Svědectví“, které Ellen Whiteová vydala před svou smrtí. Vydání z roku 1958 v této podobě poskytuje církvi aktuální rady, které je třeba pojmout do třísvazkového „Comprehensive index to the Writings of Ellen G. White“ (Souhrnný rejstřík ke spisům E.G. Whiteové).

Mnoho stránek v těchto dvou svazcích, mnohé stránky v ostatních knihách Ellen Whiteové a také nemálo z osobních svědectví určených jednotlivcům, se týká důležité otázky výběru partnera pro manželství. Tyto rady podávají výklad o tom, na co je třeba brát zřetel, aby manželství bylo zdařilé a šťastné a aby i děti narozené z takového svazku byly šťastné a zdárně vyrůstaly. Ukazují také, co může takovému spojení uškodit. Ellen Whiteová nás ujišťuje, že „Ježíš si přeje vidět (482) šťastná manželství, šťastné rodiny“ (AH 99). „Výběr životního druha“, napomíná sestra Whiteová, „by se měl dít tak, aby rodičům i jejich dětem zajišťoval tělesné, duševní i duchovní blaho“ – MH 357.

V těchto spisech se církvi neustále zdůrazňuje vliv rodiny. Sestra Whiteová vyzývala ty, kdo se chystají uzavřít manželství, aby dobře uvážili, jak má toto zvláštní spojení působit na muže a ženu, kteří se pro ně rozhodli. Naléhala proto, že nemá být žádného sobectví, chamtivosti nebo krátkodobých rozhodnutí (viz poznámku). Vyzývala muže i ženy, kteří se chystali ke svatbě, aby „rozeznávali mezi tím, co je příjemné a co je prospěšné! (Letter 4, 1901). Pozorovala, že „mnozí muži a ženy soudí, že jejich životní úspěch nebo životní prohra i jejich naděje pro budoucí život mají svůj počátek v prvních hodinách manželství“ – AH 43.

Vzájemnou shodu pokládala Ellen Whiteová za životně důležitou pro šťastné manželství. Psala o „doživotním soužení“, které může vyplynout ze spojení těch, „kteří se jeden druhému nepřizpůsobí“ (PP 189). V poselství k mládeži prohlásila:

„Svět je dnes plný mravní bída a hříchu, protože mnohá manželství jsou nešťastná. Často již za několik měsíců si manžel a manželka uvědomí, že jejich povahy se nikdy neshodnou. Výsledkem je, že v domácnosti, kde by měla být jen láska a soulad, vládne neshoda.“ – YI 10.8.1899; MYP 453; AH 83.

Varovala před „velkým věkovým rozdílem“ u nastávajících manželů, protože by to mohla být příčina, která by „oslabila zdraví mladšího partnera“ a mohla by připravit děti „o tělesnou a duševní sílu“. (MH 358).

Ve zdravotním stavu nastávajících partnerů viděla Ellen Whiteová důležitého činitele. „Churaví mužové často získali přichylnost žen na pohled zdravých, a protože mezi nimi vznikla láska, rozhodli se vstoupit do manželství. Neuvážili, že v důsledku manželovy nemoci to bude jistě žena, která svazkem bude více nebo méně trpět“. – Vybraná poselství, kniha 2, str. 423. A pak celou věc logicky domýšlí: „Kdyby ti, kdo takto vstupují do manželství, byli postiženi sami, nebyl by hřích tak veliký. Jejich nemocemi však budou přinuceny strádat i děti“. – Tamtéž.

Také schopnost obou manželů podpírat se finančně uváděla Ellen Whiteová jako podmínku (483) zdařilého manželství. Zdůrazňovala, že jsou takoví, kteří „nezískali majetek“ a „nemají tělesnou sílu ani duševní energii, aby majetek získali, kteří spěchali s manželstvím a vzali na sebe zodpovědnost, o níž neměli přesné představy“. I tu však zase nejvíc trpí děti, neboť „ti, kdo se nedokáží ve světě prosadit, mají obyčejně plno dětí, které – jak–ona říká – „nemohou řádně žít ani oblékat a jimž se nedostává výchovy tělesné ani duševní“ (Tamtéž, str. 420.421).

Ještě v jiné oblasti dávala pak rady, totiž když se jednalo o uzavření manželství mezi národnostně i kulturně odlišnými partnery. O tom napsala a uveřejnila celkem čtyři statě. Dvě z nich jsou v tomto svazku na str. 343 a 344. Byly napsány v r. 1896 a 1912 a byly sem vybrány proto, že obsahují základní zásady a odhalují tak, proč by se taková manželství neměla podporovat. Taková spojení – říká se tam – by mohla snadno přivodit polemiky a zmatek. Jiný důvod, který uvádí, aby od takových manželství odradila, je ten, že děti takových partnerů pak trpí mnohem příkořím, které by mohlo vést „k pocitu hořkosti vůči rodičům, dárčům tohoto doživotního dědictví“.

Poznámka: První ze dvou následujících výroků dává radu k tomuto bodu, který je jádrem základní výzvy Ellen Whiteové z 21.3.1891 k předním mužům církve, aby se ujali věci barevných lidí ve Spojených státech. Celé znění viz v *The Southern Work*, 1966, str. 8-18. V něm vysvětlila odvážnými a naprosto jasnými slovy, že všichni lidé jsou bratři a že před Bohem jsme si všichni rovni. Zároveň však vyřkla slova výstrahy. V tomto výkladu, který četla vedoucím mužům církve, nalézáme tyto řádky:

„Na nás – jako na církvi – spočívá hřích, protože jsme nevyvinuli větší úsilí o spásu barevných lidí... Bůh vám nedovolil, abyste vyloučili barevné ze svých bohoslužeb. Jedněte s nimi jako s vlastnictvím Kristovým, kterým jsou oni stejně tak, jako vy. Oni by měli být členy církve spolu s bílými bratry. Mělo by se podniknout vše, aby se smazala strašlivá křivda, která byla na nich spáchána. Zároveň však nesmíme zacházet do krajnosti a stát se v této věci fanatiky. Někteří by se pak domnívali, že je správné zbořit jakoukoli dělicí zeď a ženit se vdávat s barevnými lidmi, ale toto by nebylo správné“. – *The Southern Work*, str. 15.

Druhým výkladem o této věci je písemná rada psaná 8.1.1901 mladému černošskému muži, který zamýšlel uzavřít sňatek s dívkou z Kavkazu. Její rady jsou podobné radám, které dává ve svém sdělení z r. 1912 a které jsou zaznamenány na str. 344 tohoto svazku. Ellen Whiteová však přidává slova vyzývající k důkladné úvaze:

„Nevstupujte do manželství s dívkou, která bude mít pak příčinu stále litovat svého kroku ...“

„Lidské bytosti jsou chamtivá, sobecká, krátkozraká stvoření. Nevěřte svému úsudku a spoléhejte na úsudek Boží. Rozlišujte mezi tím, co je milé a co je prospěšné. Čiňte pokorně Boží vůli. ... Půjdete-li svou cestou a budete-li se řídit svou vůlí, naleznete jen trní a bodláčí“. – Ellen G. Whiteová Letter 4, 1901. **(484)**

Tato čtyři poselství – myšlená jako rady – byla sice psána ve zvláštní době pro situace v určité zeměpisné oblasti, ale mohla by být stejně tak varováním pro ty, kteří chtějí uzavřít manželství za okolností a poměrů, které by mohly ohrozit jejich svazek, a dětem být dědictvím, které by některé z nich neslo velmi těžce.

Toto je část rad, které dávala Whiteová věřícím, rady, které jednají o významné a dalekosáhlé životní zkušenosti a které ukazují, jak jednat, abychom se co nejméně střetávali s okolnostmi, které mohou lidem působit bolest a mohly by zhoršit nebo zničit manželský svazek. Ellen Whiteová říká, že „Ježíš si přeje vidět šťastná manželství, šťastné rodiny“.

Její často opakované výroky – ať ústní či písemné – objasňují, že spornou otázkou tu není nerovnost rasy. Ona zastávala vždy názor, že všichni lidé jsou bratři a že v nebeských knihách stojí jméno jednotlivce jedné rasy vedle jména člověka jiné rasy. Čtete pohorně následující dodatek nazvaný „Všichni lidé jsou bratři“. – *VYDAVATELÉ*, Washington, D.C. srpen 1967.

D O D A T E K I I I.

VŠICHNI LIDÉ JSOU BRATŘI

Kristus neznal žádné rozdíly

Kristus neznal žádné rozdíly v národnosti, hodnostech nebo v přesvědčení On přišel, aby odstranil jakoukoli dělicí zeď. Přišel, aby ukázal, že Jeho daru milosrdenství a lásky se nám dostává neomezeně, stejně jako vzduchu, světlo nebo deště, který osvěžuje zemi.

Kristovým životem bylo ustaveno náboženství, v němž není žádných kast, náboženství, v němž Žid či pohan, svobodný či poddaný jsou spojeni spolu v bratrství, rovni před Bohem. Jeho chování nebylo ovlivněno žádnou otázkou politickou. On nedělal rozdíl mezi sousedy a cizinci, přáteli a nepřáteli. Jeho srdce bylo dojata jen voláním duše žíznící po vodách života....

On se snažil vlévat naději těm, o něž svět nestál, od nichž nic nečekal. Ukazoval jim, že promění-li svou povahu tak, aby bylo na nich vidět, že jsou Božími dětmi, budou z nich lidé nevinní a bezstarostní. – MH 25.26.

Jediné bratrství

Kristus přišel na tuto zemi s poselstvím milosrdenství a odpuštění. Položil základ pro náboženství, jímž jsou Žid i pohan, černý či bílý, svobodný či poddaný spojeni spolu v jediném bratrství, v němž jsou si před tváří Boží všichni rovni. Spasitel miluje bezmeznou láskou každou (486) lidskou bytost a ví, že každý člověk je schopen stát se lepším. V božské síle a naději vítá ty, za něž dal svůj život. V Jeho síle mohou oni žít život bohatý dobrými skutky, naplněný mocí Ducha. – 7T 225.

Všichni byli stvořeni a vykoupeni jako jedna rodina

Bůh nečiní žádné rozdíly, pokud se týče národnosti, rasy nebo kasty. On je Tvůrcem všeho lidstva. Všichni lidé jsou skrze své stvoření a vykoupení jednou jedinou rodinou. Kristus přišel, aby zbořil každou dělicí zeď, aby dokořán otevřel každou část chrámu, aby duše každého člověka měla volný přístup k Bohu.... V Kristu není nikdo Židem ani Řekem, poddaným ani svobodným. Jeho drahocenná krev všechny sblížila. – COL 386.

Pán shlížel se smutkem na nejžalostnější podívanou ze všech, barevnou zotročenou rasu. Přeje si, abychom my si prací pro ně připomínali jejich zaslíbené osvobození z otroctví, jejich příbuzenství s námi skrze stvoření a vykoupení i jejich právo na svobodu. – 7T 223.

Náboženství Bible nezná kasty ani rozdíly v barvě pleti

Náboženství Bible neuznává žádné kasty ani rozdíly v barvě pleti. Nevšímá si společenského postavení, bohatství ani světských poct. U Boha je každý člověk stejně cenný. O jeho ceně rozhoduje jeho charakter a my máme rozpoznávat Ducha Kristova v každém člověku. – 9T 223.

Tak se Kristus snažil učit učedníky té pravdě, že Boží království nezná žádné územní hranice, žádné kasty, žádnou šlechtu a že oni musí tedy jít ke všem národům a přinést jim poselství Spasitelovy lásky. – AA 20.

Nestranná láska odstraňuje předsudky

Když do srdce lidí vstoupí skutečný misijní duch, padnou zdi sektářství, rozdíly kast a rasy. Předsudky se rozplynou v Boží lásce. – RH 2+.1.1896; The Southern Work, 1966 str. 55

Mezi bělochy a černochoy byly zbudovány dělicí zdi. Tyto zdi předsudků se zhroutí samy od sebe, jako kdysi zdi Jericha, budou-li křesťané poslušni slova Božího, které jim ukládá svrchovanou (487) lásku k jejich Tvůrci a nestrannou lásku k jejich bližním. – RH 17.12.1895. Přetištěno v The Southern Work, 1966, str. 43.

Až bude Duch svatý vylit, zvítězí při hledání spásy duší lidských bytostí lidskost nad předsudkem. Bůh ovládne myšlení lidí a v lidských srdcích zavládne láska Kristova. Také barvu pleti budou mnozí lidé posuzovat docela jinak než nyní. Láska, jakou miluje Kristus, pozvedá mysl do čistého, nebeského, nesobeckého ovzduší. – 9T 209.

Blížít se Bohu jako jediné bratrstvo

Až Duch svatý ovládne mysl lidí, budou odstraněny všechny malicherné žaloby a obviňování mezi člověkem a jeho bližním. Jasně paprsky Slunce spravedlnosti budou ozařovat mysl i srdce. Při svém uctívání Boha nebudeme rozlišovat mezi bohatým a chudým, bílým a černým. Všechny předsudky se rozplynou a my se budeme přibližovat Bohu spojení všichni v jedno, jediné bratrstvo. Jsme poutníci a cizinci putující do lepší země, do nebes, kde navždy skončí veškerá pýcha, všechno obviňování, všechnen sebeklam. Všechny masky budou odloženy a my „Ho uvidíme takového, jaký je“. Tam teprve zapějeme své nejkrásnější písně a chvála a díkuvzdání budou stoupat k Bohu. – RH 24.10.1899, str. 677.

Výňatky z naléhavé prosby ze 20.3.1891

Pán Ježíš přišel na náš svět, aby spasil muže a ženy všech národností. Ježíš přišel, aby nad celým světem rozlil světlo a aby zemřel za barevné lidi stejně jako za bělochy. Na počátku svého působení oznámil, jaké je jeho poslání: „Duch Páně nade mnou, protože pomazal mne kázati evangelium chudým poslal mne, a uzdravovati zkroušené srdcem, zvěstovati jatým propuštění a slepým vidění, a propustiti soužené ve svobodu, a zvěstovati léto Páně milostivé“ (Lk 4,18.19). ...

Apoštol Pavel říká: „Kdo tě soudí“? (Lk 4,7). Bůh bílého člověka je Bohem i pro černocho a Pán říká, že Jeho láska pro nejmenší z Jeho dětí předčí lásku matky k jejímu milovanému dítěti. ...

Oko Boží spočívá na každém z Jeho stvoření. On je miluje všechny a nerozlišuje mezi (488) bílými a černými, jediné tehdy, když má zvláštní něžný soucit s těmi, kdo jsou povoláni nést větší břímě než jiní. Ti, kdo milují Boha a věří v Krista jako svého Vykupitele – i když musí čelit zkouškám a nesnázím, které jim leží v cestě – by měli přece jen vesele přijímat svůj život takový, jaký je, s vědomím, že Bůh na nebesích toto vše vidí a Sám jim bohatě splatí za vše, co jim svět odepřel.

Když se hříšník obrátí, přijme Ducha svatého a stane se skrze něj dítětem Božím, Duch svatý ho také uzpůsobí pro společenství andělských zástupů, i těch, kteří byli vykoupeni. Stává se z něho spoludědic Kristův. Každý člověk, který se odevzdá Kristu, každý, kdo slyší pravdu a uposlechne jí, stává se dítětem jedné jediné rodiny. Ježíš zaplatil výkupné za nevědomé i moudré, bohaté i chudé, za pohany i otroky, bílé i černé. Všichni, kdo v Něho věří, jsou očištěni Jeho krví. Jméno černocho je napsáno v knize života vedle jména bělocha. Všichni jsou jedno v Kristu. Původ, postavení, národnost nebo barva pleti nemůže člověka snižovat, Ježíš ho pro jeho barvu pleti nemiluje o nic méně a nazývá ho svým milovaným bratrem.

Lidé mohou mít dědičné zatížení i vypěstované předsudky, ale když láska Ježíšova naplní jejich srdce a oni se stanou jedno s Kristem, budou mít téhož ducha, jako měl On. Když se k nim posadí barevný bratr, nebudou uraženi, ani jím nebudou opovrhovat. Vždyť putují do téhož nebe a budou sedět u téhož stolu, aby jedli chléb v království Božím. Jestliže Ježíš přebývá v našich srdcích, nemůžeme pohrdat barevným člověkem, v jehož srdci přebývá tentýž Spasitel. – MS 6, 1891. Vyšlo v The Southern Work, 1966, str. 9-14.

OBSAH

Oddíl I. FANATISMUS A BLUDNÁ UČENÍ	
1. Varování před senzacechtivým učením a náboženstvím citů...	13
2. Dřívější fanatismus se bude opakovat	25
3. Učení o „svatém těle“	31
4. Varování před falešným tvrzením o vedení Ducha	40
5. Zázraky nejsou důkazem Boží přízně	48
6. Co nás ochrání před klamem	56
Oddíl II. PODVODNÁ A PODVRATNÁ Hnutí	
7. Boží pověřenci	63
8. Setkání s tvrzením falešných proroků	72
9. Znaky lživého učení	80
12. Vidění Anny Phollipsové	85
13. Být na stráži	96
14. Tři andělé a jiný anděl	101
Oddíl III. NEMOUDRÁ SPOLČOVÁNÍ	
15. Mají být křesťané členy tajných společností?	121
16. Vyhýbat se konfliktům s dělníky	141
Oddíl IV. RADY PRACOVNÍKUM	
15. Všichni budou varováni	147
16. Život Kristův a život náš	154
17. Jednota a zbožnost	158
18. Naléhavá prosba k D.M.Canrightovi	162
Oddíl V. ODMĚŇOVÁNÍ NAŠICH PRACOVNÍKU	
19. Podobenství	173
20. Hlavní zásady odměňování pracovníků	179
21. Pracovníci v našich ústavech	190
22. Finanční podpora pracovníkům pro získání kvalifikace	208
23. Rada tomu, kdo z finančních důvodů zamýšlel opustit	210
Oddíl VI. ÚTĚCHA A POVZBUZENÍ	
24. Slovo k těm, kdo jsou v pokročilém věku	221
25. Pevná mysl v soužení	233
26. Jistota pro ty, kdo hledí smrti do tváře	246
27. Opuštění	257
Oddíl VII. UŽÍVÁNÍ LÉČIVÝCH PROSTŘEDKU	275
28. O užívání léků	279
29. Užívání léků	286
30. Léky užívané Ellen G. Whiteovou	292
31. Osobní zkušenosti	304
Oddíl VIII. VŠEOBECNÉ RADY	
32. Jaký postoj zaujmout při modlitbě	311
33. „Žádné jiné bohy mimo mne“	317
34. Užitečné zaměstnání je lepší než hry	321
35. Máme svá rozhodování ponechat náhodě	325
36. Opatření pro případ nouze	329
37. Staří lidé bez domova	331
38. Otázka vojenské služby	332
39. Rada k volbám	336
40. O pěstování chmele, tabáku a vepřů	338
41. Rady k určitým situacím v manželství	339

42. Rada týkající se vzájemných sňatků	343
43. Zázračné uzdravení	345
44. Nebezpečí léčení hypnosou	349
45. Výzva k životu na venkově.....	354
46. Vede je Boží prozřetelnost	360
Oddíl IX. KONEC SE BLÍŽÍ	
47. Příprava pro rozhodující chvíli	367
48. Potřebujeme očistit svá srdce	376
49. Lid zvláštní má také zvláštní jméno	384
50. Sloupy naší víry	387
51. Věrní nebo nevěrní	392
52. Vítězná církev	396
53. Poslední poselství Generální konferenci	398
DODATEK I. – NEMOC A JEJÍ PŘÍČINY	
Kapitola 1	411
Kapitola 2	420
Kapitola 3	441
Kapitola 4	455
Kapitola 5	465
Kapitola 6	473
DODATEK II. ČEHO JE TŘEBA DBÁT PŘI VÝBĚRU ŽIVOTN.DRUHA	481
DODATEK III. – VŠICHNI LIDÉ JSOU BRATŘI.....	485